

Джон Варли
Магьосницата

ПРОЛОГ

Най-прекрасна сред Прекрасните

От три милиона години Гея кръжеше в самотното си величие.

Някои от обитателите ѝ знаеха за широкия космос извън огромното колело. Дълго преди сътворението на Ангелите, птицеподобни същества бяха летели под извисяващите се сводове на спиците, отправяли бяха взор през централните прозорци и познаваха формата на Бога. Никъде в мрака не видяха друг като Гея.

Това бе естественият ред на нещата:

Бог бе светът, светът беше колело, колелото бе Гея.

Гея не беше ревнив бог.

Не бяха длъжни да ѝ се прекланят, а и никои никога не го беше правил. Не искаше жертвоприношения, не искаше храмове, нито хорове, пеещи хвалебствия.

Тя се стопляше от вихрените енергийни потоци, които стремително обикаляха Сатурн. Сестрите ѝ се бяха пръснали навред из галактиката. Те също бяха богове, но разделящото ги разстояние подкрепяше теологията на Гея. Поради ограничената скорост на светлината разговорите им продължаваха с векове. Децата ѝ се движеха в орбити около Уран. За съществата, живеещи в недрата им, те бяха богове, но това едва ли ги вълнуваше. Гея бе върховният Титан, Най-прекрасната сред Прекрасните.

За своите обитатели тя не беше отвлечено понятие. Всеки можеше да я види. Да поговори с нея. И да я достигне – стига да изкачи само някакви си шестстотин километра. Страховито пътешествие – но дистанцията не надхвърляше границите на въображението. То правеше небесата достъпни за онези, които се осмеляваха да поемат нагоре. Такива посетители Гея имаше приблизително веднъж на хиляда години.

Безполезно бе да ѝ се молиш. Гея нямаше време да изслуша всички, които обитаваха недрата ѝ, а дори и да имаше, не би го сторила. Изключения правеше само за герои. Гея беше Бог от плът и кръв, чиито кости изграждаха земята, Бог с масивни сърца и широки артерии, които кръмеха нейния народ със собственото ѝ мляко. Млякото не бе сладко, но винаги го имаше достатъчно.

Когато на Земята се строяха пирамидите, Гея усети промените, които настъпваха във вътрешността ѝ. Центърът на нейното съзнание се разполагаше в главината. Също като при земните динозаври и нейният мозък бе децентрализиран и осигуряваше местна автономия за повечето от утилитарните ѝ функции. Тази организация на нещата помагаше на Гея да не затъва в подробности. Дълго време бе функционирала изрядно. По гигантския ѝ пръстен бяха разположени дванайсет сателитни мозъка и всеки от тях бе отговорен за собствената си територия. Всички до един признаваха върховната власт на Гея – в началото едва ли можеше да се говори за васалните мозъци като за нещо обособено.

Времето бе неин враг. Тя добре познаваше смъртта, всяка нейна стъпка и хитрина. Не се боеше от нея. Било е време, когато Гея не е съществувала, знаеше, че такова време отново ще настъпи. Така вечността се делеше на три равни части.

Знаеше, че старостта не прощава и на Титаните – бе чула за три от сестрите си, дегенерирали в бълнувания и фантазии, за да замлъкнат завинаги. Но не беше и предполагала какви изненади щеше да ѝ поднесе собственото ѝ стареещо тяло. Дори човек, установил че го душат собствените му ръце, би се изненадал по-малко от Гея, когато провинциалните мозъци се опълчиха срещу волята ѝ.

През трите милиона години върховна власт Гея не бе усвоила изкуството на компромиса. Навярно би могла да живее в мир със сателитните си мозъци, стига да имаше желание да изслушва болките им. На всичко отгоре, две от нейните области бяха полудели, а трета бе тъй мрачно отмъстителна, че вероятно и тя бе душевноболна. Около век огромното колело на Гея бе разтърсвано от ударите на войната. Епичните битки за малко не я унищожиха, а смъртта косеше жителите ѝ – безпомощни като древните индуси пред боговете от ведическите митове.

Нямаше титанични фигури, които, възседнали колелото на Гея, да хвърлят канари и мълнии. В тази битка богове бяха самите земи. Здравият разум изчезва, когато земята се отваря, а от спиците ваят огньовете. Хилядолетни цивилизации бяха пометени без следа, а други се върнаха отново към диващината.

Дванайсетте области на Гея бяха прекалено своенравни и недоверчиви, за да се обединят срещу нея. Най-довереният ѝ съюзник бе Хиперион, а най-непреклонният враг – Океан. Две съседни земи. И двете опустошени преди сключването на примирие.

Но позорът за застаряващия Бог не свършваше с въстанията и

войните – задаваше се къде-къде по-лошо бедствие. В един миг електромагнитният спектър бе прелял от най-изумителни звуци. Първоначално Гея реши, че това е нов симптом на старческо слабоумие. Сигурно ѝ се причуваха тези невъзможни гласове с имена като Лоуъл Томас, Фред Алън и Киско Кид. Но в края на краищата разбра какъв е номерът и се превърна в страстен радиослушател. Ако съществуваше пощенска връзка със Земята, сигурно би изпратила в Оувълтайн талонче за магически декодиращи пръстени. Страшно си падаше по Фибър Макгий и бе верен почитател на Еймъс и Анди.

Телевизията я шокира така, както звуковото кино бе смяяло публиката през двайсетте. Както и при радиото, в продължение на доста години повечето телевизионни програми бяха американски и точно по тях Гея си падаше най-много. Следеше подвизите на Люси и Рики, знаеше отговорите на всички „Въпроси за 64 000 долара“ и ужасно се разочарова, когато разбра, че работата е била нагласена. Гледаше предаванията от игла до конец, нещо, което подозираше, че не правят дори продуцентите на доста от шоупрограмите.

То бяха филми, то бяха новини... След електронната експлозия от осемдесетте и деведесетте се изсипа повече информация, отколкото се съдържа в цели библиотеки. Но по това време интересът ѝ към човешката култура беше не само академичен. Крачката на Нийл Армстронг¹ я увери в нещо, което отдавна бе подозирала. Човеците щяха да се отбият при нея в най-скоро време.

Започна да се подготвя за срещата. Нещата не изглеждаха никак розови. Тази войнствена порода притежаваше оръжия, които можеха да я превърнат в пара, и едва ли щеше да се примири лесно с присъствието на гигантско колело-Бог в „тяхната“ Слънчева система. Сети се за радиопиесата на Орсън Уелс в Деня на вси светии през хиляда деветстотин трийсет и осма². Спомняше си и „Островът Земя“ и „Ожених се за чудо-вище от Космоса“.

Всичките ѝ планове пропаднаха, когато Океан, готов да саботира винаги и по всички възможни начини, унищожи КДК „Рингмастър“, първият достигнал я кораб. Но хората не оправдаха най-лошите ѝ очаквания. Вторият кораб, въпреки че бе въоръжен и готов да я унищожи, имаше достатъчно пълномощия, за да изяснят взаимно позициите

1. През 1969 г. американският астронавт Нийл Армстронг стъпва на Луната с думите: „Това е една малка човешка крачка, но огромен скок за цялото човечество.“ – Б. пр.

2. Радиопиеса по „Войната на световите“ на Х. Уелс, предизвикала масова психоза и паника сред слушателите. – Б. пр.

си. В тази задача Гея бе подпомогната от оцелелите членове на първата експедиция. Основано посолство, и всички учтиво се правеха че не забелязват кораба, увиснал на безопасно разстояние, готов да остане завинаги в съседство. Това не я притесняваше. Тя нямаше намерение да го провокира да изстреля смъртоносния си товар, а зоната, в която Океан можеше да прави бели, бе ограничена.

Пристигнаха учени, за да провеждат изследванията си. По-късно, надойдоха туристи, за да правят това, с което се занимават всички туристи. Не допускаше никого, преди да е подписал декларация, че я освобождава от отговорност.

В установения срок беше призната от швейцарското правителство и ѝ разрешиха да основе консулство в Женева. Така постъпиха и другите държави и до 2050-та година Гея бе станала член на ООН с право на глас.

Възнамеряваше да прекара остатъка от живота си в изучаване на безкрайно сложната човешка раса. Но знаеше, че за да си осигури истинска сигурност, хората трябва да се нуждаят от нея. Наложително бе да стане незаменима, като същевременно трябваше да е ясно, че никоя нация не ми могла да има претенции да я завладее.

Скоро откри начина да го осъществи.

Тя щеше да прави чудеса.

1. Флагът на прищевките

Титанидата изскочи в галоп от мъглата като фигура, избягала от кретенска въртележка. Ако вземете традиционния кентавър – полукон, получовек – и го нашарите с бели линии и на червени, сини и жълти квадрати като картина на Мондриан³, ще добиете представа за външния вид на Титанидата. От копитата до веждите приличаше на кошмарен юрган, съшит от разноцветни парчета, и бягаше, за да отърве кожата.

Тя изтрополя надолу по крайбрежния път, с прострени назад ръце – като сребърната фигурка върху радиатора на Ролс-ройс, – а от ноздрите ѝ излизаше пара. Тълпата я следваше плътно по петите, възседнала малки ситипеди и размахала юмруци и тояги. Над тях се плъзна и зае позицията полицейската Мария (1. Черната Мария – в Сащ нарицателно за полицейските фургони, с които извозват арестанти. – Б.р.), ревейки заповеди, които не се чуваха от воя на клаксоните.

Крис'фър Майнър се оттегли обратно под сводестия тунел, където се бе сврял при звука на разбунените тромби. Закопча якето плътно догоре и съжали, че не си е избрал друго скривалище. Титанидата сигурно е заправила към форта, като към единствено убежище наоколо. Нямахме къде другаде да отиде, освен към моста, защитен с висока ограда, или на Залива.

Но тя препускаше към Залива. Прелетя над напукания асфалт на паркинга и прескочи веригата, ограждаща ръба на крайбрежната стена. Скок от олимпийска класа. Беше прекрасна във въздуха, извисена над скалите и плитката пенлива вода. А плясъкът бе грандиозен. Първо изплуваха главата и раменете, после и по-голяма част от тялото, докато Титанидата не заприлича на човешко същество, застанало до кръста във водата.

Хората останаха недоволни. Заеха се да къртят парчета от асфалта и да замерят чужденката. Крис'фър се почуди какво ли е направила Титанидата. Това не бе дивашкото веселие на обикновени преследвачи на чужденци. Множеството бе вбесено от нещо конкретно.

Полицайте от висящата във въздуха Мария включиха възпламеняващото оръжие, до което обикновено прибегваха при въоръжени безредици. Започнаха да пушат дрехи, да пращят и да се къдрят коси. За

3. Мондриан Пит (Питър) 1872–1944, датски художник, работил във Франция и САЩ. – Б.пр.

отрицателно време паркингът се опразни и попарената тълна наскача с кръсъци в хладните води на залива.

Крис'фър чу бръмченето на приближаващите педикоптери. Не за пръв път ставаше свидетел на брожения. Докато се чудеше за предизвикалата ги причина, осъзна, че мотаенето наоколо е сигурен начин да си докара няколко седмици зад решетките. Обърна се и прекоси късия коридор по посока на тухлената постройка със странна форма.

Зданието имаше трапецовиден бетониран вътрешен двор, заобиколен от триетажна галерия. Външната стена бе равномерно надупчена от половинметрови квадратни отвори. Нямаше какво повече да се каже за постройката – тя приличаше на масивен и тромав, но чисто пометен кораб. Тук-таме бяха разпръснати дървени поставки с табелки, чиито надписи със старомодни позлатени букви упътваха към различни части на сградата, а тези с по-дребен шрифт описваха историческите детайли.

Почти наскреде двора стърчеше месингов пилон. На върха му под силния бриз, духащ откъм Голдън Гейт плющеше флаг: златно колело с шест спици в центъра на черен фон. Нямаше начин човек да вдигне очи към знамето, без да отправи поглед по-нататък, към импозантната гледка на моста, извисил се, неподкрепян от нищо, в пространството.

Това беше Форт Пойнт, съграден през деветнайсети век, за да brani входа към залива. Днес по стените му не беше останало нито едно оръдие. Можеше да е несъмнена защита срещу евентуален враг по море, но такъв не се бе появил никога. От Форт Пойнт не бе изстрелян с гняв нито един снаряд.

Почуди се дали строителите са вярвали, че тяхното творение ще преживее двеста и петдесет години, без промени в конструкцията от деня, в който е била положена и последната тухла. Подозираше, че са знаели, но сигурно биха останали смаяни, ако можеха да се озоват на негово място и да погледнат към оранжевите метални сводове на моста, който дръзко се извисяваше над тухлената грамада.

В действителност на моста никак не му вървеше. Изминаха цели петнайсет години, преди да бъде прекарано ново платно между неразрушените подпори на съоръжението, сринаото от земетресението през четирийсет и пета година.

Крис'фър пое дълбоко въздух и мушна ръце в джобовете си. Опитваше се да отложи онова, заради което бе пристигнал тук, защото се страхуваше от отказа. Но все някога трябваше да го свърши. Една от табелите гласеше:

Към Посолството на Гея

Посланикът е вътре

Думата „вътре“ бе написана върху мръсно парче мукава, забучено на пирон.

Той последва указанията на стрелката и влезе във вестибула. Вътрешните врати се отваряха и наляво, и надясно към стаи с голи тухлени стени. В Посолството на Гея имаше само едно метално бюро и няколко бали сено, подредени в ъгъла. Крис'фър влезе и установи, че зад бюрото се е проснала Титанида.

Човешкият ѝ торс бе пременен с комична оперна униформа, обточена с пиринч и сърма. Конското тяло имаше светлокафявия цвят на паломино⁴, такива бяха и ръцете ѝ, които се показваха от ръкавите на самото. Очевидно беше заспала и хъркаше като резачка. Прегърнала бе златиста на цвят фуражка, украсена с дълъг бял кичур пера, а отметнатата ѝ назад глава откриваше светлокафява шия. Във фуражката се мъдреше килната празна бутилка, а още една се търкаляше зад левия ѝ заден крак.

– Има ли някой тук? – Гласът зад вътрешната врата принадлежеше на Нейно височество Дулцимер (Хипомиксолидийско трио) Кантата.

– Тирарси, покани ги да влязат, моля! – Последва гръмка кихавица, а след нея – пръхтене.

Крис'фър отиде до вратата, нетърпеливо я отвори и надникна вътре. Видя друга Титанида, седнала зад бюро.

– Вашата... ммм... тя май е припаднала.

Титанидата отново изпръхтя.

– Тя е той. – рече Посланик Кантата. – Това не е нещо необикновено. Толкова далече е излетял от въртящото се колело, че едва ли си спомня дори посоката на въртене. „Излетял от въртящото се колело“ често заместваше „паднал под масата“ и други евфемизми, свързани с пиенето. Дошлите на Земята Титаниди се бяха прочули като пиянчета. Причината не беше само в алкохола, който познаваха, още преди да напуснат Гея – но и в мексиканското растение *maqueu*⁵, от което се произвежда текилата. Титанидите обожаваша неговия ферментирал, дестилиран сок до такава степен, че Мексико бе една от малкото земни нации, която изнасяше стоки за Гея.

– Влезте тогава – каза Посланикът и се надигна. – Седнете ей там. Връщам се след минута, след като проверя къде е Циган.

4. Паломино – порода светлокафяви коне в Южна Америка. – Б.пр.

5. *maqueu* – мексиканско растение използвано за производството на текила.

– Ако имате предвид Титанидата на шарените квадрати – скочи в Залива.

Посланик Кантата замръзна с почти изпънати задни крака и облакътени на бюрото ръце. После задницата ѝ зае изходна позиция.

– В Западните щати има само една карирана Титанида, при това мъжка, и тя се нарича Циган. – Посланикът се втренчи в Крис'фър. – Това скок за отмора ли беше или поради належаща причина?

– Бих го нарекъл належаща внезапност да погостува в царството на Нептун. Преследваха го петдесетина човека.

Лицето ѝ се изкриви в гримаса.

– Пак е киснал при баровете. След като опита човешки задник, сега вече не може да му се насити. Добре, сядай. Ще се опитам да уредя това с полицията. – Вдигна слушалката на старомодния телефон и помоли да я свържат с Градската управа. Крис'фър придърпа единствения стол в стаята по-близо до бюрото и седна. Докато тя говореше, огледа офиса.

Беше просторен за да осигури удобства за една Титанида. С доста антики от деветнайсети и дваисети век и произведения на изкуството, но оскъдна мебелировка. В единия ъгъл стоеше водна помпа с дълга дръжка, а голата крушка, окачена наред стаята, бе закрыта от абажур в стил Тифани⁶. До единствения прозорец стоеше печка с кюнец. По стените имаше постери и картини на Пикасо, Анди Уорхол и други, както и надпис с оранжеви букви на неголям черен лист: „Някой ден трябва да стана ОРГАНИЗИРАН!“⁶. Зад бюрото висяха две фотографии и един портрет: Йохан Себастиан Бах, Джон Филип Суса и Гея – гледка от космоса. На бюрото бе поставена сребърна купа с лимони.

Тънък пласт сено покриваше почти половината под. Няколко бали бяха струпани в ъгъла. Посланик Кантата окачи телефонната слушалка, пресегна се към отвореното шише текила, мушна едно лимонче от купата и го схруска, сетне гаврътна половин бутилка. След което се обърна към Крис'фър.

– Нямаш сол, нали?

Той поклати отрицателно глава.

– Много лошо. Искаш ли да пийнеш? А лимон? Мисля, че някъде имах нож... – Затършува из чекмеджетата и престана след учтивия отказ.

– Приличаше ми на женска – отвърна Крис'фър.

6. L. C. Tiffany Л. Тифани (1848–1933) – известен дизайнер и производител на изделия от стъкло. – Б.пр.

– Какво? О, имаш пред вид Циган. Не, той е мъжкар. Но тази грешка ми е позната – подвел те е бюстът. Всички ние имаме бюстове. А полът се определя органите между предните два крака. Атрибутите на Циган трудно се виждат от разстояние при неговата окраска. Аз, за твое сведение, съм женска, можеш да ме наричаш Дулцимер. А ти как се казваш и с какво мога да ти бъда полезна?

Той се поизправи на стола.

– Името ми е Крис'фър Майнър и искам виза. Бих желал да видя Гея.

Вече беше вписала името му в един формуляр от купчината върху бюрото. После вдигна поглед и отмести формуляра.

– Продаваме визи във всички по-големи летища. Не е било необходимо да идваш при мен. А просто да пуснеш парите си в автомата.

– Не – отвърна Крис'фър с разтреперан глас. – Искам да видя самата Гея. Трябва да я видя. Тя е последният ми шанс.

2. Лудият Мейджър

– Тогава, значи, искаш чудо – изрече Титанидата с перфектен ирландски акцент. – Искаш да се изкачиш до висините на Гея и да я помолиш да изпълни голямата ти молба. Искаш да губи от ценното си време за проблем, който изглежда важен за теб.

– Нещо подобно. – Той замлъкна за миг и облиза долната си устна.
– Мисля, че е точно така.

– Нека отгатна. Медицински проблем. Нещо повече, фатален медицински проблем.

– Медицински. Но не фатален. Вижте, то е...

– Задръж, почакай за минутка. Тя вдигна ръце, с длани обърнати към него.

„Ето сега ще ми откаже“, помисли си Крис'фър.

– Нека попълним няколко точки от този формуляр, преди да продължим нататък. Има ли апостроф в името Крис'фър? – Тя напљончи молива и написа датата в горния ляв ъгъл на страницата.

Следващите десет минути бяха отделени за данните, които изискваше всяко правителствено учреждение по света: идентификационен номер, име на съпруга/та, възраст, пол... (WA3874-456-11093, няма, двадесет и девет, мъжки хетеросексуален...). От шестгодишна възраст всяко човешко същество можеше и насън да издекламира тези данни.

– Причини да иска да се види с Гея – прочете Титанидата.

Крис'фър преплете пръсти, за да прикрие лицето си.

– Изпадам в едно състояние. То е ... доста трудно за описване. Дължи се на срив в нервната система или на жлезите с вътрешна секреция – лекарите се колебаят. Досега са известни само стотина случая на Синдром 2096–15 – така наричат болестта ми. Изразява се в загуба на връзка с действителността. Понякога умирам от страх. Или попадам в измислени светове и съм способен на какво ли не. Случва се тези моменти да ми се губят. Халюцинирам, говоря различни езици, мозъчният ми потенциал рязко варира. Ставам много щастлив, ако щете ми вярвайте. Един лекар предположи, че засега излишъкът от пси-енергия ме е предпазвал от нещастни случаи. Все още не съм убивал, нито пък съм правил опити да литна от небостъргач.

– Сигурен ли си, че искаш да се излекуваш? – изпръхтя Титанидата.
– Повечето от нас биха се справили с малко повече късмет.

– Изобщо не е смешно, поне за мен. Няма лек срещу пристъпите – всичко, което мога да направя, е да пия успокоителни. От години ме подлагат на какви ли не психотестове, но само се потвърди, че проблемът е медицински. В миналото ми няма травма, която да е причина за тези състояния, нито пък в настоящето съществува някакъв проблем. Де да имаше такъв. Всеки психологически проблем е разрешим. А сега последната ми надежда е Гея. Ако ме отпрати, ще лежа по болници до края на живота си. – Несъзнателно бе преплел ръцете си във възел под брадичката. Отпусна ги.

Посланикът го изгледа с огромни, бездънни очи, след това се зае отново с формуляра. Крис'фър наблюдаваше. Попълни графата „Причина за издаване на визата:“ с думата „болен“. Намръщи се, задраска я и написа „луд“.

Ушите на Крис'фър пламнаха. Понечи да протестира, но последва нов въпрос.

– Любимият ви цвят?

– Синьо. Не, зелено... наистина ли го пише?

Тя бавно обърна формуляра и му го показа – да, нямаше лъжа.

– Държите ли на зеленото?

Той кимна бавно и объркано.

– На колко години загубихте девствеността си?

– Четиринайсет.

– Как й/му беше името и какъв цвят бяха очите й/му?

– Лушия. Синьо-зелени.

– Имали ли сте с нея/него след това полови контакти?

– Не.

– Кой, според вас, е най-великият композитор от миналото или настоящето?

Крис'фър започваше да се ядосва. За себе си смяташе за най-добра Рей Пашкориън – имаше всичките й записи.

– Джон Филип Суса.

Тя се захлади без да вдигне поглед и той не успя да разбере защо. Очакваше да го смъмри, че се държи несериозно или я четка, но тя май споделяше шегата. Въздъхна и се приготви за останалите въпроси.

Те имаха все по-малко и по-малко отношение към пътешествието. Тъкмо решаваше, че е схванал системата, и същността на въпросите се променяше. Някои включваха ситуации, свързани с етиката и морала, други изглеждаха случайни и налудничави. Опитваше се да бъде сериозен, без да знае доколко този разпит ще повлияе върху шансовете му да

се класира. Започна да се поти, въпреки студа в стаята. Просто нямаше начин да се налучка правилният отговор, ето защо нямаше друг избор, освен да отговаря честно. Бяха му казали, че Титанидите нямат грешка при разкриването на човешките лъжи.

Но накрая му писна.

– Две деца са вързани на пътя на гравитационен влак. Имате време да освободите само едното. И двете са непознати, и двете са на еднаква възраст. Едното е момче, другото – момиче. Кое ще спасите?

– Момичето. Не, момчето. Не, ще освободя едното и ще се върна – по дяволите! Няма да отговарям повече на тези въпроси, докато вие... – Внезапно млъкна. Посланик Кантата бе захвърлила молива и сега седеше, и се държеше за главата. Изведнъж го овладя страх, толкова силен, че го взе за началото на пореден пристъп.

Тя стана, отиде до печката, отвори вратичката и избра няколко цепеници. Стоеше с гръб към него. Кожата ѝ имаше цвета и текстурата на кавказката порода, от главата до копитата. Окосмена бе само по главата плюс великолепната опашка. Докато седеше зад бюрото, можеше и да я сбъркаш с човек, но щом се изправи, нейната чуждоземност пролича – все пак половината от тялото ѝ бе твърде странна.

– Край на въпросите – заяви тя. – Благодарни на Гея, че този път те са без значение. – Когато произнесе името Гея, в гласа ѝ прозвуча горчивина.

Докато наклаждаше печката, опашката плясна зад гърба ѝ и остана извита под формата на дъга. Посланик Кантата извърши това, което прави всеки кон по време на парад – задължително пред трибуните, – при това със същатото безсрамие. Очевидно го стори несъзнателно. Крис'фър сведе очи, леко притеснен. Титанидите си бяха странна смесца от баналност и чудатост.

Тя се обърна, взе опряната до стената лопата, събра купчинката заедно със сламата отдолу и я изхвърли в кофата за боклук. Седна на бюрото и го изгледа с крива усмивка.

– Сега ти е ясно защо не ме канят на приеми. Ако не мисля за това непрекъснато, всяка проклета секунда ... – тя го остави да си представя какви са евентуалните последици.

– Какво имаш предвид с „този път те са без значение“?

Усмивката ѝ угасна.

– Имам предвид, че не зависи от мен. Не е за вярване колко неща са убийствени за вас, човешките, и колко нови неща изникват с всяка изминала година. Знаеш ли колцина ме молят за среща с Гея? Над две хиляди

на година, ето колко. Деветдесет процента от тях са на умирачка. Валят писма, телефонни обаждания, визити. Умоляват деца, съпрузи, съпруги. Знаеш ли колко хора имам право да изпратя до Гея на година? Десет.

Тя се пресегна за бутилката текила и отпи дълга глътка. Машинално взе две лимончета и ги изяде наведнъж. Седеше обърната към печката, но очите ѝ бяха фокусирани в безкрайността.

– Само десет?

Тя извърна глава и го погледна подигравателно.

– Момче. Ти струваш нещо. Ти наистина си нещо. Нямах и представа.

– Аз...

– Пощади ме. Според мен прекаляваш със самосъжаленията. Смяташ, че си груб. Приятелче, мога да ти разкажа такива истории... няма значение. Хората с години се опитват да вникнат интуитивно в поведението и мотивите ми, моите и на останалите трима посланици. За да се наредят измежду четирийсетте. – Тя удари с юмрук по купчината въпросници. – Има дебели по два-три сантиметра книги с анализи на този формуляр и препоръки как да се отговаря. Отговорите на издържалите интервюто се изучават с компютър. – Тя вдигна купчината и я запрати към отсрещната стена, превръщайки я в краткотрайна хартиена буря.

– Ти как би подбирал? Обмислях, обмислях и все не стигам до свестен отговор. Опитвах се възприема начина на мислене на хората – първото нещо, с което май се започва винаги, е изготвянето на дузина въпросници, ето защо съставих формуляр с надеждата, че отговорите ще се окажат някъде вътре, но те не бяха там, нито пък се криеха в кристалното кълбо или в проклетите зарове. Ами да, аз всъщност притежавам кристално кълбо. Разигравам на зарове живота на хората. И хиляда деветстотин и деветдесет от моите решения всяка година все още са погрешни. Вложих всичките си сили, кълна се, че го направих, старях се добре да си върша работата. Искам само едно: да се върна обратно в колелото.

Тя въздъхна дълбоко и ноздрите ѝ потрепнаха.

– Мисля, че в колелото има нещо. Правиш по един оборот на час. Не се усеща, наистина, но веднага разбираш, щом го изгубиш. Преставаш да чувстваш центъра на нещата. Часовникът в душата ти вече не помръдва. Всичко отхвърча встрани – всичко се отдалечава.

Титанидата мълча повече от минута. Крис'фър се окашля.

– Не знаех нищо за тези неща.

Тя отново изпръхтя.

– Учудвам се, че си дошла тук и си приела тази работа, щом я усещаш по този начин. И... ми е чудно, че говориш така, сякаш се възмущаваш от Гея. Смятах, че тя е, хм, като Бог за Титанидите.

Посланик Кантата го изгледа и обясни студено.

– Тя е, хер Майнър. Дойдох тук, защото тя е Бог и тя ми нареди да дойда. Ако се срещнеш с нея, не е зле да го запомниш. Прави каквото тя ти казва. А колкото до възмущението, разбира се, че се възмущавам от нея. Гея не изисква обич. А само подчинение – и дяволски добре го постига. Гадни неща се случват с непослушните. Не говоря за изпращане в ада – а за демон, който те изяжда жив. Аз не я обичам, но питая огромно уважение към нея. Бих казала, че е хубаво да наблюдаваш. У теб има нещо съдбовно. Ти дойде без специална подготовка, нехаещ за нещата, които би научил от статията в Енциклопедия Британика. Тия на Гея не й минават.

Крис'фър започна полека да осъзнава какво му казват, но все още не му се вярваше.

– Да, ти заминаваш. Може би късметът ти работи. Не съм наясно с късмета, но получих указание от Гея. Тя иска някои хора, които са откачени. Ти си първият за тази седмица, изкарал интервюто. Дори се чувствам добре, че те изпращам. Бях се стегнала, че отхвърлих един велик хуманист, за сметка на някакъв лигав убиец. В сравнение с тях, ти си цветен. Ела с мен.

В секретарския офис сега се подвизаваха клатушкащата се, но вече живнала Титанида и трима просители. Младата жена със зачервени очи тръгна към посланика. Опита се да каже нещо, като придърпа пред себе си детето. Дулцимер (Хипомиксолидийско трио) Кантата чевръсто я подмина и забърза по коридора. Крис'фър видя жената да търси утеха в прегръдките на мъж с грубиянско лице. Бързо извърна поглед. Не би могъл да види упрек очите й – нямаше как да е разбрала, че той е избранникът.

Настигна Титанидата в тунела и се принуди да подтичва, за да изравни крачката си с нейната. Заобиколиха форта от северната му страна покрай Залива.

– Махни този апостроф.

– А?

– В името си. Промени го на Крис. Мразя апострофите.

– Аз...

– Не ме карай да изтъквам, че няма да пратя на Гея някой с тъпото име Крис'фър.

– Добре, няма. Искам да кажа, ще си променя името.

Тя отключи портала в оградата, която ограничаваше достъпа моста. Отвори и двамата влязоха.

– Промени и фамилното – на Мейджър. Може би ще те отърве от този фатализъм.

– Ще го сторя.

– Направи го чрез съда и ми изпрати документ.

Достигнаха до фундамента на една от огромните бетонни колони на моста. Личеше си, че нейната метална стълба е била завинтена скоро. Тя се смаяваше в далечината, но се виждаше, че достига до платното на моста без обезопасителна клетка.

– Паспортът ти е на върха на Южната кула. Представява флагче на Гея, като знамето пред посолството. Изкачи се по стълбата, за да го вземеш и се върни. Аз ще те чакам тук.

Крис'фър погледна първо стълбата, после – земята. Обърса потни длани о панталона си.

– Мога ли да попитам защо? Искам да кажа, ще го направя, щом трябва, но какъв е смисълът? Прилича ми на игра.

– Игра е, Крис. Това е случайност, без особен смисъл. Ако не успееш да изкачиш тази келява стълба, тогава няма защо да те пращам при Гея. Хайде, направи го, момче. – Тя се усмихваше и Крис си помисли, че привидната симпатия към хората не ще ѝ попречи да изпита удоволствие, когато го види да пада. Сложи крак на първото стъпало, надигна се и усети как дланта ѝ легна на рамото му.

– След като отидеш на Гея, не очаквай прекалено много. От сега нататък ти си в лапите на една огромна и капризна сила.

3. Пищялото

Ковън⁷ бе основан в края на двайсети век, макар и под друго име. Имаше по-скоро политически, отколкото религиозен характер. Повечето от преданията за първите дни на групата твърдяха, че членовете-основатели първо не са приемали насериозно доста от делата си. Малцина са вярвали във Великата Майка или в магиите. В началото магьосничеството е било просто социалната спойка на това общество.

След време, когато дилетантите взели да се отегчават, а посредствените и малодушните си плюли на петите, хората от ядрото на групата започнали да се вживяват в ритуалите си. Плъзнали слухове за човешки жертвоприношения. Мълвяло се, че жените от хълма давели новородените мъжкарчета. Интересът на околните станал причина групата да се сплоти по-здраво срещу враждебния външен свят. След нееднократни преселвания накрая се установила в затънтено кътче на Австралия. Там Ковън щял да загине, тъй като всички дали клетва да не се възпроизвеждат, докато партеногенезата, сиреч безполовото размножаване, не се превърне в реалност. Но с появата на Пищялото дошла голямата промяна.

Пищялото бил астероид – милиони тонове чисто желязо, никел и лед с примеси като жилки на хризоберил. В една ранна майска заран огнената дияра раздрала с вой южното небе. Ледът се изпарил, но желязото, никелът и всичко останало се врязало в пустинята до границата на земите, притежание на Ковън. Един от примесите бил злато. Другият – уран.

Добре, че Пищялото се сгромолясало в покрояните, защото дори от това разстояние взривът покосил шейсет процента от вярващите. Новината за състава на астероида се разпространила светкавично. За една нощ Ковън се превърнал от забравено от Бога място в религия, достатъчно богата, за да се нареди до католицизма, мормоните и сциентолозите.

Но астероидът привлякъл към групата внимание, от което тя не се нуждаела. Едва ли австралийската пустош е мястото, което би те принудило да потърсиш по-отдалечено от обществото убежище, но пустинята се оказала прекалено достъпна. Наложило се Ковън да намери нов смисъл на понятието „отдалечен“.

Това станало през трийсетте години на ХХI век и се случило така,

7. Ковън (шотл.) – място, където се събират магьосници, сборище на вещици. – Б.пр.

че идеалното убежище било на разположение.

Когато две тела обикалят около общ гравитационен център, подобно на системата Земя-Луна, се образуват пет точки на гравитационна стабилност. Две от тях се намират върху орбитата на по-малкото тяло, отместени на шейсет градуса. Една има между двете тела, а друга – от обратната страна на дребосъка. Наричат се точки на Лагранж и се означават с L1 до L5.

В L4 и L5 вече се бяха разположили колонии, а се изграждаха и нови. Като че най-удачният избор беше L2. Там Луната закриваше напълно Земята.

И там изградиха Ковън – седемкилометров цилиндър с радиус два километра. Въртенето му осигуряваше изкуствена гравитация, а затварянето на прозорците – нощ.

Но времената на изолация бяха отминали още преди да започнат. Ковън бе сред първите, но не и последната неправителствена група, осъществила мащабно преселение в космическото пространство. Скоро техниката на космическата колонизация се усъвършенства, поевтиня и се стандартизира. Стоителните компании започнаха да бълват орбитални колонии така, както навремето Хенри Форд произвеждаше популярния си модел „Т“. Размерите им варираха от възголеми до гигантски.

Околността заприлича на Левиттаун⁸, а съседите бяха меко казано странни. Всяка достатъчно многобройна група несретници, банда сепаратисти или креслива секта можеше да си позволи да се засели в някоя от точките на Лагранж. Областта на L2 стана известна сред пилотите като „Саргасо Пойнт“ и те старателно я отбягваха. А онези, на които все пак им се беше случвало я прекосят, я сравняваха с автомат за флипер, но хич не им беше до смях.

Някои от групите не желяеха да се притесняват с поддръжка и обслужване на сложна техника. Смятаха, че могат да съществуват в чиста пасторална мизерия вътре в нещо, наподобяващо туристически термос. Конструкторите често с охота изпълняваха искането им, тъй като бяха наясно, че ако се инсталира цялото необходимо оборудване, то ще бъде малтретирано и съсипвано. На всеки няколко години някоя от тези колонии се откъсваше от орбита и изгаряше, заедно с обитателите си, в атмосферата. А доста по-често екологията нещо се объркваше и хората

8. Левиттаун – по името на корпорацията „Левит и синове“, изграждаща комплексно планирани селища, град в Лонг Айълнд, град в Пенсилвания. – Б.пр.

започваха или да гладуват, или да се задушават. Пък и винаги се намираше кой да прибере негодната станция, да я стерилизира във вакуум и да я отнесе на символична цена. На Земята никога не са липсвали отчуждени и незадоволени люде. Обединените нации нямаха нищо против да се отърват от тях и не прекаляваха с въпросите. Беше време на спекулации, на внезапен късмет и нечестни дела. Ставаха такива работи, които биха шокирали дори търговците с недвижими имоти във Флорида.

В Саргасо Пойнт се зараждаха култури, които повече приличаха на карциноми, отколкото на общности. В точките на Лагранж се бяха формирали и загинали най-репресивните режими в историята на човечеството.

Ковън не принадлежеше към тях. Въпреки че се намираха в L2 само от петдесет години, чувстваха се като основатели. Като всички стари заселници, те се ужасяваха от заобикалящата ги папlach. Вече бяха забравили за първите години. Времето, богатството и безмилостната околна среда ги бяха превърнали в улегнала, здрава и жизнеспособна група, с учудващо голяма свобода на личността. Либерализмът процъфтяваше, а едновременните хардлайнери бяха заместени от реформистки настроени групи. Ритуалите отново бяха изтласкани на заден план и жените възприеха онова, което повечето от тях нямаше как да знаят, че всъщност е било първоначалната етика на групата: лесбийски сепаратизъм. Терминът „лесбийски“ вече не беше съвсем точен. На Земята за повечето жени лесбийството беше реакция на неправдите, причинени им от мъжкия пол. В космоса, в условията на изолация, то се бе превърнало в естествен ред, неоспорима основа на реалността. Мъжете бяха превърнати в неясна полузабравена абстракция, във великани-човекоядци, с които плашеха децата – при това не особено интересни великани.

Партеногенезата все още си оставаше мечта. За зачеването жените трябваше да получават сперма. В едно отношение евгениката⁹ бе улеснена: имаше начин мъжките фетуси да бъдат откривани предварително и ликвидирани още в утробата. Но със спермата, както и с всичко останало, лозунгът все още беше „*saveat emptor*“, сиреч „рискът е на купувача“.

9. Евгеника – наука за подобряването на човешкия вид чрез контрол върху наследствените белези. – Б.пр.

4. Малкият гигант

Робин крачеше леко по извиващия се надолу коридор. Намалената гравитация в центъра маскираше изтощението, но тя го усещаше в гърба и раменете си. Дори по-долу, където гравитацията нарастваше, тя не би го показала, както не би показала и тежестта на депресията, която я налягаше винаги след наряд.

Беше облечена в бял, водоохлаждаем стар скафандър, а ръкавиците и ботушите ѝ стърчаха от шлема, който носеше под мишница. Костюмът бе напукан и кърпен, металните му части – потъмнели. На колана ѝ се мъдреха автоматичен колт четирийсет и пети калибър в кобур ръчна изработка и издялан от дърво амулет, украсен с пера и птичи нокът. Босонога, с дълги, вишневи от лака нокти на ръцете и краката, рошава и русокоса, с начервени морави устни и увиснали от продупчените ѝ уши и ноздри звънчета, тя мязаше на типичен плячкаджия от варварска шайка. Но външността често лъже.

Дясната ѝ ръка затрепера. Робин спря и я погледна, без да промени изражението си, но по татуираното насред челото смарагдово Око изби пот, а в сърцето ѝ се пробуди старата омраза. Ръката не бе нейна, не можеше да бъде нейна, защото иначе и слабостта също би била нейна, а не нещо, което я връхлита отвън. Очите ѝ се присвиха.

– Спри – прошепна – или ще те отрежа. – Тя не се шегуваше и впи нокътя на палеца в розовото чукачче, където някога се бе намирало кутрето, за да си докаже, че говори сериозно. За нейно голямо учудване това се оказа най-трудно да достигне точното място с разтърсваната от конвулсии ръка. Болеше, но пристъпът се прекрати поради шока от страданието.

Треперенето спря. Понякога стигаше само заплахата.

Носеше се слух, че била отхапала пръста си. Не го отхвърли никога. Притежаваше едно качество, наречено „лабра“, което вещиците особено ценяха. То обхващаше до голяма степен честта, упоритостта и стоицизма, и се родееше с източните разбираня за дълг. Можеше да означава смърт в името на определена цел, с достойнство, както и изплащане на дълг на всяка цена, било то към отделен човек, или към обществото. Твърдата решимост да стои на пост, дори с нейните тремор и конвулсии, бе свидетелство за могъща „лабра“. Отрязването на пръст, за да се спре пристъпът, беше израз на нещо по-голямо. Сред вещиците се

мълвеше, че Робин има достатъчно „лабра“ за утробите на десет обикновени жени.

Но да стои на пост с ясното съзнание, че така застрашава общността – това не беше никаква „лабра“. Робин го разбираше, както го разбираха го и повечето здравомислещи жители на Ковън, тези, които не бяха заслепени от легендата за нея. Тя стоеше на пост, защото никой от Съвета не успяваше да проникне в дълбините на нейния поглед и да ѝ откаже. Третото Око, безстрастно и всевиждащо, придаваше допълнителна тежест на твърдението ѝ, че е способна да предотврати евентуално нападение само с усилие на волята. Дванайсет вещици си бяха извоювали правото да носят трето Око. Всички те – поне двойно по-възрастни от нея – не биха посмели да се изпречат на пътя на Робин, Деветопръстата.

Предполагаше се, че Окоето е знак за непогрешимост. В известни граници – и всеки мълчаливо го разбираше. Но беше и полезно. Някои от притежателките му го изкористяваха, за да поддържат абсурдни твърдения или да присвояват каквото им скимне, като просто заявяваха, че то им принадлежи. Такива си спечелваха само негодувание. Робин винаги говореше чистата истина за малките неща, като пазеше Окоето за Голямата Лъжа. Това ѝ носеше уважението, от което се нуждаеше най-много. Тя беше само на деветнайсет, а можеше всеки момент да се строполи безпомощно на земята с пана на уста. В такива мигове се нуждаеше от почит.

По време на пристъпите си Робин никога не бе изпадала в несвят, никога не беше се затруднявала да се сети какво се е случило. Само губеше контрол над волевите движения на мускулите си за периоди от двамадесет минути до три дни. Пристъпите бяха непредсказуеми, освен в едно отношение: зачестяваха с увеличаването на гравитацията. Ето защо Робин повечето стоеше близо до главината и никога не слизаше до местата с пълна гравитация край стените на Ковън. Това ограничи действията ѝ и я превърна в изгнаник, чийто дом бе вечно на показ. Краищата на цилиндъра, наречен Ковън, представляваха серия от терасирани концентрични кръгове. Жилищата се намираха в долните пръстени с повишена гравитация, където хората се чувстваха по-удобно. Дъното на Ковън бе отредено за растениевъдство, животновъдство и паркове. По-нависоко, при понижената гравитация, бе инсталирана апаратурата. Робин никога не слезе под ниво една трета „жи“.

Нейното страдание не бе обикновената лечима епилепсия. Лекарите на Ковън не падаха по-долу от кой да е земен лекар, но за тях неврологичната картина при Робин се оказа непозната. Заболяването ѝ бе

описано само в най-новите медицински списания. На Земята го бяха нарекли Комплекс на високо „жи“. Дължеше се на генетични увреждания, нова мутация, която водеше до циклични нарушения на обвивките на невроните, усложнени от състава на кръвта при условията на гравитация. В безтегловност изменените химични параметри на кръвта действаха потискащо на пристъпите. Механизмът на болестта бе неясен, а лекарствата – неефикасни. Децата на Робин можеха да страдат от нея или да я унаследят в скрита форма.

Причината за всичко това бе известна. Тя бе последица от каруцарската шега на незнаен лаборант. В продължение на много, неизвестно колко години, заявките за човешка сперма били изпълнявани от мъж, който знаел за кого са предназначени и недолгобвал лесбийките. Въпреки старателните проверки на доставките за болести и обикновени генетични дефекти, се оказало невъзможно да бъде предотвратен синдромът, за чието съществуване не подозирали медиците на Ковън. В резултат се появили Робин и още няколко като нея. Всички вече бяха покойници – с изключение на Робин.

На намесата се дължеше и едно странично явление, за което още никой не подозираше. Жените бяха получавали сперма от ниски мъже с родители дребосъци. При липса на друг стандарт, освен техния собствен, те не съзнаваха, че децата им стават все по-ситни.

Робин се вмъкна през летящата врата в помещението с душовете, като пътьом сваляше дрехите си. Една жена бе седнала на дървената пейка между двете редици от шкафчета и подсушаваше косите си. Друга стоеше неподвижно в далечния край на стаята, а водата се разпръскваше от дланите, събрани под брадичката ѝ. Робин прибра доспехите си в шкафа и извади Назу от чекмеджето на дъното. Назу бе нейният демон, нейният зъл дух: анаконда, дълга метър и десет. Змията се нави около ръката ѝ и стрелна с езиче; тя одобряваше влажната жегата на банята.

– И на мен ми харесва – каза Робин. Тя отиде до душа, без да обръща внимание на жената, която изглежда татуировките ѝ. Двете изрисувани змии бяха нещо обичайно на Ковън, където татуирането се ширеше повсеместно. Но рисунката върху корема ѝ си беше съвсем лична.

Веднага щом завъртя крана и усети студената струя вода, тръбите задрънчаха в оглушителна агония и душовете се задавиха. Жената до нея изскимтя. Робин скочи към чучура, сграбчи го в смъртна хватка и го заизвива като врат на пиле. После го пусна и закрепця. Съседката ѝ се присъедини към нея, а миг по-късно им заприглася и третата жена. Робин впрегна цялата си воля, като се мъчеше, както правеше винаги и с

всяко нещо, да надвика останалите. Скоро писъците преминаха в кикот и кашлица и Робин чу, че някой произнася високо името ѝ.

– Да, какво има? – На касата на вратата се бе облегла някаква жена, която Робин слабо познаваше и която май се казваше Зинда.

– От Совалката току-що дойде писмо за теб.

Деветопръстата замръзна с увиснала устна и недоумяващ поглед. Пощата беше нещо рядко на Ковън, чиито жители, взети заедно, да познаваха максимум стотина души от външния свят. Повечето пощенски пратки бяха доставки на поръчани по каталог продукти, и почти всички пристигаха от Луната. Това би могло да е само едно-единствено нещо.

Робин се втурна към вратата.

Ръцете ѝ трепереха докато отваряше лекия плик, този път от нетърпение, а не от болестта. Надписът върху пощенското клеймо беше Сидни, а писмото бе адресирано до „Робин, Деветопръстата, Ковън, Лагранж две“. Обратният адрес, отпечатан върху плика, гласеше: „Посолство на Гея, Олд Опера Хаус, Сидней, Нови Южен Уелс, Австралия, AS109-348, Индо-Пасифик“. Писано бе преди повече от година.

Успя да го отвори, разгъна листа и зачете:

Скъпа Робин,

Извинявай за голямото закъснение.

Молбата ти ме развълнува, въпреки че не биваше да го казвам, тъй като от писмото ти личи, че не търсиш съжаление. Това е добре, тъй като Гея не гарантира, че ще намери лек – никога и за нищо.

Тя ме уведоми, че иска да се срещне с представители на земните религии. Спомена за група вещици в орбита. Звучи невероятно, но веднага след това пристигна твоето писмо, почти като донесено от Провидението. Сигурно твоят Бог има пръст в тази работа – като помисля, разбирам, че моят има.

Ще трябва да вземеш първия възможен транспорт. Моля те пиши ми, за да ме уведомиш как ще го направиш.

С уважение

Диджериду (Хипоеолийски дует) Фуга

Посланик

– Билия ми се оплака, че Назу изляла демона ѝ.

– Все още не ѝ беше демон, мамо. Беше просто котенце. И тя не го изяде. Само го стисна. Твърде бе голямо, за да го яде.

Робин бързаше. Брезентовият ѝ сак стоеше полупълен върху леглото – тя вадеше едно след друго чекмеджетата от гардероба и хвърляше наляво и надясно непотребните неща. А необходимите трупаше на купчина до майка си.

– Каквото и да говориш, котенцето е мъртво. Билия иска компенсация.

– Ще кажа, че котенцето е било мое.

– Дете! – Робин познаваше този тон. Констанс бе единствената, която все още си го позволяваше.

– Имах друго предвид – отстъпи Робин. – Ти ще се справиш с нея, нали? Подари ѝ нещо мое.

– Стой, дай да видя. Нима смяташ да вземеш и тази дреха?

– Това ли? – Робин се извърна и сложи блузата пред гърдите си.

– Това е само половин блуза, дете. Върни я обратно.

– Е, разбира се, че е половин. Всъщност всичко, което имам, е наполовина, мамо. Нима забрави церемониалния си подарък? – Робин протегна лявата си ръка, с виещата се от кутрето до рамото татуирана змия. – Смяташ ли, че ще отида на Гея и няма да се поперча с това?

– Тая дрешка не покрива гърдите ти, дете. Ела тук. Имаме да си поговорим за някои неща.

– Но, мамо. Аз съм в ...

– Седни – майка ѝ потупа леглото. Робин се затътри, но все пак седна. Констанс изчака докато се увери, че ще бъде изслушана внимателно, и прегърна дъщеря си. Констанс бе висока мургава жена, а Робин се смяташе за дребна, дори според стандартите на Ковън. Боса достигаше метър и четирийсет и пет сантиметра височина и тежеше трийсет и пет килограма. Почти не приличаше на майка си. Чертите на лицето и цвета на косата бе унаследила от неизвестния баща.

– Робин – подхвана Констанс, – никога досега не е ставало нужда да ти обяснявам, но сега вече е наложително. Заминаваш за свят, доста по-различен от нашия. Там, навън, има същества, известни като мъже. Те са ... не са като нас. Те имат между краката си...

– Мамо, това вече го знам. – Робин се завъртя нетърпеливо, за да се измъкне от прегръдката на майка си. Констанс инстинктивно я стисна за рамото.

– Сигурна ли си? – попита тя и изгледа любопитно дъщеря си.

– Видях една снимка. Но не разбирам, как могат да ти го вкарат, ако ти самата не искаш.

– И аз самата често се чудя – кимна Констанс. Извърна глава и

нервно се окашля. – Няма значение. Истината е, че животът навън се основава на желанието на тези мъже. Те не мислят за нищо друго, освен как да ти го натикат. Това нещо се подува и става дълго колкото ръката до лакътя и два пъти по-дебело от нея. И тогава те халосват по главата и те замъкват в някоя тясна уличка... или, да речем, в някоя празна стая, или нещо подобно. – Констанс се намръщи и бързо продължи. – Не бива никога да им обръщаш гръб, инак те отвличат. Способни са да ти причинят непоправима вреда. Просто помни, че не си вкъщи, а навън, в един стръвен свят. Там всички са зажаднали – и мъжете, и жените.

– Ще го запомня, мамо.

– Обещай ми на публични места винаги да скриваш гърдите си и да носиш панталони.

– Добре, ще гледам да съм с панталон, когато съм сред непознати. – Робин се намръщи. Понятието „непознати“ не ѝ беше съвсем ясно. Въпреки че не се знаеха по име, всички на Ковън се смятаха за сестри. Очаквала бе да срещне на Гея мъже, но не и стръвни жени. Ама че странна мисъл.

– Обещай ми.

– Обещавам, мамо. – Робин се стресна от силата на майчината прегръдка. Целунаха се и Констанс побърза да напусне стаята.

Робин погледна за миг към вратата. После се обърна, за да довърши опаковането на багажа.

5. Обаятелният принц

Крис послуша съвета на Титанидата-посланик и попрочете нещичко за Гея, преди да се качи на кораба, който щеше да го отведе там. Той не беше глупав и осъзнаваше, че планирането не е най-силната му страна. Видял бе толкова от плановете си сринати под ударите на лудостта, че вече бе отвикнал да ги кове.

Откри, че Гея не е сред най-посещаваните места в Слънчевата система. За това имаше ред причини, като се започне от нечовешките митнически процедури и се стигне до липсата на първокласни туристически условия. Натъкна се на интересна статистика: ежедневно на Гея пристигаха средно по сто и петдесет човека. Понякога си тръгваха по-малко. Някои от липсващите бяха решили да останат тук. Емигрирането не бе свързано с формалности и постоянната човешка популация на Гея наброяваше няколко хиляди души. Ала някои от тях с нещастна съдба.

Изглежда Гея привличаше младите и авантюристите. Идваха мъже и жени, отегчени от еднообразието на Земята. Обикновено пристигаха след като вече бяха обиколили всички кътчета на Слънчевата система, обитавани от човека, където бяха намирали все същото, само че под куполи под налягане. Гея предлагаше климат, подобен на земния. Това означаваше освобождаване от необходимостта да се живее в колектив – нещо обичайно на повечето враждебни към човека планети, и жизнен простор, който Земята вече не можеше да осигури.

Той научи доста за титаните – за децата на Гея около Уран, – които допускаха до себе си само изследователи с научна мисия и се отнасяха снизходително към Гея, лудият титан. Запозна се с физическата структура на Гея и картите на нейната вътрешност. Тя представляваше въртящо се кухо колело с шест кухи спици, а размерите ѝ надхвърляха границите на въображението дори за хора, израснали в космическите колонии в точките на Лагранж. Радиусът ѝ бе шестстотин и петдесет, а обиколката – четири хиляди километра. Жизненото пространство околвърст наподобяваше вътрешност на тръба с височина двеста и петдесет и сечение двайсет и пет километра. Плоските наклонени огледала между всеки две от шестте спици пречупваха и изпращаха слънчевите лъчи през прозрачните прозорци по покрива, така че част от земите по ръба бяха винаги огрени от светлина, докато областите под спиците тънеха във вечен мрак. Гея бе изцяло обитаема. Дори по стените на

четиристотинкилометровите цилиндри на спиците имаше живот. Картата на Гея създаваше куп неудобства, тъй като в посока изток-запад бе шестнайсет пъти по-дълга отколкото север-юг. За да се използва, трябваше да се залепят двата ѝ края и да се седне вътре в така получения цилиндър.

Не съжеляваше за времето, което бе прекарал в изучаване на картата. От космоса Гея беше почти невидима. Въпреки че и той се включи във всеобщата блъсканица край портовете, докато корабът се приближаваше към един от входните терминали, не успя да види кой знае колко. С изключение на отражателните огледала, външната повърхност на Гея бе абсолютно черна, за да поглъща по-пълноценно слънчевата светлина.

Крис смяташе, че си е приготвил домашните, и не очакваше никакъв изненади. Оказа се, че има само една, но тя се превърна в катастрофа.

Както се очакваше, тяхната група бе слята с тази на останалите, пристигнали на същия ден туристи за двете денонощия карантина и обеззаразяване. Точно това бе една от причините Гея да не блазни богатшите и снобите. Процедурата бе достойна за инфекциозна болница, за разпределителя на остров Елис (Елис – остров в залива на Ню Йорк, където в началото на века се е намирал основният приемателен център за имигранти, търсещи убежище в САЩ. – Б.пр.) или Аушвиц. Униформени карантинни служители накараха всички да се съблекат и да предадат личните си вещи. Оказа се, че към тях спадат и лекарствата на Крис. Аргументите му бяха посрещнати с твърд отказ. Не можело да се правят изключения при никакви обстоятелства и ако той не желаел да предаде хаповете си, бил свободен веднага да се върне на Земята.

Обеззаразяването се оказа сериозна процедура, реализирана с безчовечна експедитивност. Голите тела и от двата пола бяха качени върху конвейерни ленти и придвижвани от един пункт за обработка към следващия. Къпеха ги и ги облъчваха. Тъпчеха ги с хапчета за повръщане и диуретици, правеха им клизми. След известно време цялата процедура се повтаряше. Не се предвиждаше никаква възможност за усамотение. Процедурите се извършваха в огромни бели зали, пълни с манипулационни маси и голи, мъкнещи се насам-натам люде. Всички спяха в общи спални помещения и ядяха безвкусна храна, сервирана върху метални подноси.

Крис никога не се бе чувствал удобно гол, дори в присъствието на мъже. Имаше нещо за криене. Въпреки че то, разбира се, не беше видимо за очите: той страдаше от натрапчивия страх, че когато бронята от

дрехи бѣде свалена, ще изложи на показ своята различност от останали-те и избягваше ситуациите, в които голотата бе нещо обичайно. В резултат на това Крис изглеждаше странно – млечнобял сред море от черни, кафяви и загорели тела.

Пристъпът започна рано на първия ден. Не се дължеше на спиране-то на лекарствата, тъй като активните им съставки все още циркулираха в кръвта му. Беше чиста проба загуба на плацебо-ефекта (Плацебо – напълно безвредни лекарствени форми без лечебено въздействие, давани на пациентите за да се постигне психологическият ефект от вземането на истински лекарства. – Б.пр.). Но състоянието му едва ли щеше да се ограничи с психологическия срив. Тревогата и притеснението му за психохимичния глад, на който смяташе, че е подложен, можеха да предизвикат по-сериозни атаки. Когато по дланите и врата му изби пот, разбра, че се почва.

Скоро зрението му се замъгли и нарасна чувствителността му към звуци. Трябваше непрекъснато да си внушава, че все още всичко е нормално, не е на прага на сърдечен пристъп, че хората не му се надсмиват и все още не умира от тумор в мозъка. Усещаше краката си като някакви далечни, бледи, студени неща. Това приличаше на игра, в която бе длъжен да участва, преструвайки се на нормален, въпреки че другите знаеха, че не е. Беше смешно. Опитваше се да се засмее. После започна да се преструва, че плаче, докато тайничко се подхилваше със съзнанието, че би могъл когато си поиска да спре плача си. Това продължи до мига, в който някой го докосна по рамото, а Крис заби юмрук в носа му.

Веднага му просветна. Изсмя се на мъжа, който се олюляваше. Намираха се в банята – май прекарват по-голяма част от времето си тук, помисли си Крис, като за момент се почувства объркан. Но безпокойството премина. Падналият на пода мъж крещеше нещо, но на Крис хич не му пукаше. Много повече го вълнуваше ерекцията, която бе получил. Реши, че е прекрасно, и знаеше, че всички голи жени наоколо ще се съгласят с него. Зад гърба му се чу плясък, Крис се обърна и видя, че мъжът, когото бе ударил, отново се валя на пода. Тъпакът бе замахнал зад гърба му и се беше подхлъзнал на мокрите плочки.

Дося му се да начука нещо. Не че имаше някакво значение какво точно. Импулсът започваше да става натрапчив. Лесно можеше да се озапти, но всичко му изглеждаше на майтап...

– Кой иска да се чука? – изрева Крис. Хората се заобръщаха да го видят. Той разпери ръце, споделяйки удоволствието си от прекрасното усещане. Някои се засмяха. Повечето отместиха погледи, но това не го

смути.

Заплесна се по една едра блондинка. Веднага я хареса – от дългите мокри коси, стелещи се по гърба ѝ, до нежно издутите мускулести прасци. Доближи се плътно и притисна любовно офертата си към бедрото ѝ. Тя погледна надолу, после бързо вдигна очи към ухилената му физиономия и го зашлеви с насапунисана ръка.

Крис отблъсна лицето ѝ с длан. Зъбите ѝ изтракаха и тя политна назад толкова стресната, че изобщо не направи опит да избегне ритника, който Крис се готвеше, но така и не сполучи да нанесе, защото някакъв мъж го сграбчи за ръката и го завъртя – двамата се хързулнаха и плъснаха на пода. От вси страни заприждаха мъже, готови да защитят русокосата. Настана голяма бъркотия.

На Крис не му пукаше. Изведнъж се оказа избутан на ръба на мелето и побърза да се мушне в тълпата, за да се отдалечи максимално от схватката. Отправи се към отсрещния ъгъл, където душовете изливаха тонове вряла вода върху акри плът, предимно женска. Крис прегръщаше тая или оная и не след дълго му отвърнаха с усмивка. Жената бе дребна и тъмнокоса, а това бе фантастично, защото обикновено го правеше с пищни блондинки. Тя се кикотеше, докато я носеше метната през рамо към огромните пусти спални помещения, за да я хвърли върху горния нар. Не след дълго Крис щастливо развратничеше.

Наистина беше нечестно, просто някаква ужасна несправедливост – точно когато усещаше, че може да прекара така целия ден, се появи някаква фашизирана надзирателка, която ги уведоми, че са длъжни да се явят в манипулационната за някакви гадни иригации на дебелото черво или друга подобна идиотия, и която просто не желаше да изслушва обясненията на Крис, че може да го прави и с маркуч в задника си. Несговорчивостта ѝ така го притесни, че се изправи – партньорката му смешно изхриптя, когато той стъпи върху гърдите ѝ – и замахна към натрапницата, която вече бе отстъпила назад с оръжие в ръце. Надзирателката внимателно се прицели и стреля в него.

Събуди се сред локва от кръв и бълвоч. Зачуди се какво ли е станало, но усети, че всъщност не иска да узнае. По тридневната му брада имаше засъхнала кръв. Не си спомняше почти нищо и знаеше, че трябва да е благодарен за това.

Искаха да разберат дали ще се държи като добро момче и той ги увери, че това е едничкото му желание.

Жената, която бе стреляла по него, му помогна да се поизчисти. Май изгаряше от желание да му разправи от игла до конец за

пребиваването му в пандиза и за предшестващите събития, но той бе затворил съзнанието си. Върнаха му личните вещи и го отведоха до някакъв ескалатор. Когато вратата зад гърба му се затвори, Крис се озова в капсула, която плаваше в жълтеникава течност из огромна тръба. След като отбеляза този факт, той го забрави.

Пътешествието продължи почти час и през цялото това време усещаше главата си куха. Появи се пред зашеметяващо извитото небе на Гея, изправи се върху застрашително огънатата земя и се огледа наоколо без ужас или изумление. Беше достигнал границата на изумлението. Над главата му се рееше стометров наблюдателен дирижабъл. Вдигна празен поглед към него и си помисли за гълъбите.

Зачака.

6. Палатковият град

Назу беше изпаднала в отвратително настроение. Двата пресни белега върху ръката на Робин свидетелстваха за душевното състояние на нейния демон. Анакондите мразят да бъдат къпани, подмятани насамнатам и боцкани с игли – змията бе ужасена и обърквана от събитията през последните два дни, а начинът да изрази всичко това беше да се хвърля към най-близката мишена, която все се оказваше Робин. Инак, откакто бяха заедно, Назу бе хапала Робин само три пъти.

Самата Робин не се справяше по-добре със ситуацията. Някои от нещата, за които бе предупредена, се оказаха химери. Но жегата беше кошмарна.

Температурата достигаше трийсет и пет градуса. Робин се увери в този смайващ факт, съобщен от водача, който посрещна групата им на повърхността, когато откри термометър и се взря невярваща в него. Абсурдно бе да се поддържа подобен климат, но останалите пренебрегваха този феномен. Оплакваха се, но не показваха готовност да направят нещо.

Копнееше да разкъса дрехите си. Бори се с този импулс до последно, но тъй като майка ѝ не беше права за толкова много други неща, Робин реши, че ще бъде безопасно, ако не ѝ се подчини и в това. Повечето човечи по прашните улици на Титантаун бяха голи – а защо не и тя? Направи компромис: остави слабините си покрити в знак на това, че ще се бори при всеки опит за изнасилване. Не че все още се боеше да не я изнасилват.

Първият penis, който видя в помещенията с душовете в карантинната зала, предизвика у нея изблик на смях и ѝ спечели укоризнения поглед на гордия му притежател. Всичко останало бе просто комично. Чудеше се как това нещо би могло да набъбне толкова, че да я нарани, но остави окончателното си заключение за момента, в който ще наблюдава изнасилвач в акция.

През първата нощ не видя изнасилване, въпреки че бодърства с часове в очакване, готова да отблъсне нападателите. На втората нощ двама мъжкари изнасилваха в единия ъгъл на помещенията. Наровете около двойките бяха празни, така че Робин седна на единия и се загледа. Онези клатушкащи се неща бяха набъбнали повече от очакванията ѝ, но все пак не чак толкова. Жените май не изпитваха болка. Нито ги бяха

зашеметили, нито пък имаха вид на смразени с поглед. Всъщност, една-та дори бе затиснала мъжа.

Някоя от изнасилените кресна на Робин да се маха, но тя вече бе видяла достатъчно. Ако някой се опиташе да ѝ скочи, изживяването щеше да е противно, но не твърде опасно. При редовните гинекологични прегледи разширяването бе доста по-драстично.

Робин наблюдаваше потърпевшите след като изнасилването приключи, за до открие следи на срам. Май нямаше такива. Така че поне това беше истина – тези противни създания бяха научени да приемат деградацията с лекота. Спомни си, че обикновено така става с робите, поне външно. Чудеше се какво ли тлее в душите на непокорните.

Според досегашните ѝ наблюдения, тук никоя не правеше любов. Робин предположи, че сигурно се крият от мъжете.

Титантаун беше започнал да се развива под едно огромно дърво, но преди много години, с края на Войната между Титанидите и Ангелите се бе разпрострял на изток. Повечето Титаниди все още живееха под дървото и по клоните му. Някои се бяха преместили навън, в палатките от шарена коприна, ограждащи налудничавата оживена главна улица – най-близката туристическа атракция на Гея. Тя представляваше наниз от салони и зали, арени и игрални домове, търговски центрове, танцови представления, веселби, лакомства, красиви дрънкулки, моникс, пародии, фарсове, маймунджилъци и палячовщина. Тълпите тъпчеха стърго-тините и животинския тор, прашният въздух се изпълваше с тежкия дъх на захарен памук, парфюми, грим, марихуана и пот. Всичко наоколо бе проектирано с присъщото на Титанидите пренебрежение към симетрията и правилата на градоустройството. Казиното се издигаше срещу Интергалактическата старовеерска баптистка църква, която пък граничеше с космическия публичен дом, а и трите представляваха крехки като обещание, крепящи се на магия конструкции. Нежните гласове на Титанидите от църковния хор се смесваха с тракането на жетоните и страстните звуци, долитащи зад платнените стени. При по-силен порив на вятъра цялата тази цигания можеше да бъде пометена за секунди, за да изникне след час-два в нова конфигурация.

Асансьорът до главината се движеше веднъж на хекторот, който, както разбра Робин, се равняваше на пет дни на Ковън или четири цяло и две десети земни денонощия, ето защо изведнъж се оказа, че тя има на разположение трийсет и шест часа. В Титантаун вероятно можеше да научи нещо, но не беше сигурна какво именно. Празненствата на Ковън

не я бяха подготвили да възприеме този безумен карнавал като място за забавление. Представата на вещиците за добре прекарано време се доближаваше до атлетическите състезания и фестивалите, въпреки че и те си падаха по просташките шеги и палячовците.

Майка ѝ бе дала неколкостотин ООН марки. Робин усети в гърдите си надигаща се възбуда, докато стоеше на дървения балкон на стаята си в хотела върху дървото и гледаше от високо на шума, прахоляка и шаренията. Ако не откриеше начин да разбута она мравуняк долу, тя щеше да прибегне към третото си Око.

Комарджийството я докара до банкрут. Спечели малко, загуби малко, после грам повече и пак не съумя да си наложи да внимава. Парите се оказаха идиотски объркващо нещо и Робин реши, че не е способна да го проумее. Констанс бе споменала, че парите са начин за отчитане на успехите в първобитните култури. Това беше всичко, което бе сметнала за необходимо да каже на дъщеря си.

Робин реши да си отваря очите, въпреки че доста от нещата не изглеждаха обещаващи като забавление. Най-напред се присламчи към няколко души, които май прекарваха най-хубаво, после стори същото, което правеха и те. За половин марка закупи три ножа, за да измери някакъв мъж, който весело се кълчеше пред дървена мишена. Беше страхотен. Тя не успя да го уцели, а не успя и никой от останалите, поне в нейно присъствие.

След това сподиря пияна двойка в Чудната зоологическа градина на професор Потър! с клетки, в които бяха изложени чудати животни от Гея. Робин остана очарована и така и не разбра защо двойката си тръгна след като хвърли само един повърхностен поглед, очаквайки някакво „действие“, както се изрази мъжът. Добре, тогава тя ще потърси „действието“.

В една палатка представяха мъж, който изнасилва жена на сцената, и това ѝ се стори твърде отегчително. Нямахме нищо ново и дори някои странни движения не подгряха интереса ѝ към спектакъла. После на подиума излязоха две Титаниди – виж, това си струваше да се види, макар да бе леко смуцаващо. Отначало си помисли, че едната Титанида изнасилва другата, но изведнъж злосторникът се дръпна и беше обладан от потърпевшата. Каква беше логиката? Ако и двата пола можеха да изнасилват, това би трябвало да се нарича другояче. Разбира се, проблемът засягаше само Титанидите. Всяка имаше мъжки и женски полов орган отзад, както женски или мъжки отпред. Конферансието представи

шоутото като „образователно“ и обясни, че Титанидите не намират за ангажиращо да правят преден секс на обществени места, но запазват фронталната любов за интимни моменти. От него Робин научи също така една нова дума: чукам.

Задният penis на Титанидата шокира Робин. Обикновено прибран и частично скрит зад задните крака, щом се покажеше, той се превръща във внушителен инструмент. Почти копие на човешкия, но дълъг колкото ръката на Робин и кажи-речи два пъти по-дебел. Зачуди се дали майка ѝ не се беше объркала, приписвайки това страховито нещо на човешките мъже.

Имаше и други образователни и научни атракции. Доста от тях наподобяваха насилие. Това не учуди Робин, която не бе очаквала нещо повече от едно първично общество, а и тя самата не бе чужда на насилието. В една малка палатка жена издемонстрира мощта на някакъв вид йога, като заби карфици в очите си, промуши дълга сабя през диафрагмата си, докато острието не щръкна от гърба ѝ, и за капак умело ампутира собствената си лява ръка със скалпел и трион. Робин беше сигурна, че тя е робот или холограма, но илюзията бе прекалено изпипана, за да бъде разкрита. За следващото представление жената изглеждаше почти като нова.

Робин си купи билет за адаптирана от Титаниди постановка на „Ромео и Жулиета“, но не успя да овладее изблиците си на смях и се наложи да напусне залата. По подходящо би било заглавието „И Монтеки, и Капулети се присъединяват към кавалерията“. Грубата намеса в пиесата бе очевидна. Робин се съмняваше, че великият бард би се противил на изпълнението на ролите от Титаниди, но си помисли, че би възнегодувал срещу ревизионистичния опит Ромео да бъде представен като мъж.

Привлечена от музиката, тя се вмъкна в някаква средноголяма палатка и доволно се отпусна на една от многобройните дълги пейки. Отпред наредени в редица Титаниди пееха под диригентството на човек с черно палто. Приличаше на представление, но липсваше билетопродавачът. Каквото и да бе това, поне нямаше нужда да стои права.

Някой я потупа по рамото. Обърна се и видя друг мъж в черно. Зад него стоеше Титанида с очила с телени рамки.

– Извинете, бихте ли облекли това? – Той ѝ подаваше бяла риза. Усмиваше се приятелски, Титанидата – също.

– Защо? – попита Робин.

– Такъв е обичаят тук – с извиняващ се тон отвърна човекът. – Смятаме, че не е редно да се разголваме. – Робин видя, че и Титанидата

носи риза – за първи път видя някой да прикрива неговите или нейните гърди.

Мушна се в ризата, съгласна да се нагоди към ексцентричния обичай, за да може да остане и да послуша прекрасната музика.

– Що за място е това всъщност?

Мъжът седна до нея и възкряво се усмихна.

– Имате право да питате – въздъхна той. – Понякога тъй се проверява вярата на най-набожните. Ние сме тук, за да предадем Словата и на други планети. И Титанидите, подобно на хората, имат души. Ние сме тук от дванайсет години. Службите се посещават добре, извършили сме няколко бракосъчетания, няколко кръщенета. – Погледна с гримаса към групата отпреде си. – Но се боя, че след всичко речено и сторено нашите чеда идват тук само за да се упражняват в хорово пеене.

– Не е истина, брате Даниел – намеси се Титанидата на английски. – Аз вярвам в единия Бог на Небето и неговия син Исус Христос, нашият господар...

– Християни! – изкрещя Робин. Тя скочи на крака, стори защитния знак с двата сключени пръста на едната ръка и хванала Назу в другата, заотстъпва, а сърцето ѝ блъскаше тежко в гърдите. Не спря да тича, докато палатката не се изгуби в прахоляка.

Била е в църква! Това бе един от големите ѝ страхове, страшилището от детството, и по този въпрос тя не питаеше никакви съмнения. Християните представляваха напълно първобитна силова структура. Веднъж попаднал в ръцете им, веселият езичник биваше инжектиран с дрога и подложен на отвратителни физически и душевни изтезания. От това нямаше спасение, нямаше надежда. Ужасните им церемонии твърде скоро извърщаваха съзнанието – сетне преобразуваната личност биваше заразявана с тайнствена болест, от която прогнана утробата. Тя щеше да бъде насилвана да ражда деца в мъки до края на дните си.

Кухнята на Гея бе интересна. Робин намери заведение, където ухаеше приятно, и си поръча нещо, наречено „Биг Мак“. Състоеше се предимно от въглехидрати, обгръщащи мазнина. Беше вкусно. Изяде го до последната троха, осъзнавайки, че постъпва неразумно.

Докато бършеше устата си, усети, че от съседната маса я наблюдава някаква жена. Обърна се към нея и се усмихна.

– Възхищавах се на умението ти да се рисуваш – каза жената, като стана и се премести до Робин. Беше доста напарфюмирана, а облеклото ѝ се състоеше от няколко небрежно навързани тънки шалчета, едва

покриващи част от гърдите и слабините ѝ. Лицето ѝ бе като на четирийсетгодишна, докато Робин не осъзна, че бръчките и сенките се дължаха на козметиката и целта им бе да я състарят.

– Това не е грим – отвърна Робин.

– Това е... – по челото на непознатата плъзнаха истински бръчки. – Какво е тогава? Някакъв нов процес? Аз съм очарована.

– Всъщност това е древен метод. Татуировка. С игла се вкарва мастило под кожата.

– Изглежда болезнено.

Робин сви рамене. Беше болезнено, но нямаше смисъл да се говори за това. Докато го правиш, викаш и крещиш, но после се забравя.

– Между другото, името ми е Трини. А как се маха?

– Аз съм Робин, нека Свещеният Поток ни обедини. Това не се маха. Татуировката е завинаги. Е, може леко да се коригира, но като цяло картината си остава същата.

– Как... искам да кажа, не е ли много статично? Аз понякога ходя по три-четири дни с едни и същи рисунки по тялото си, както и с един и същи мъж, но това омръзва.

Робин отново сви рамене – започваше да се отегчава. Мислеше си, че жената иска да прави любов, но очевидно бе сбъркала.

– Не можеш да си смениш кожата, разбира се. – Тя се втрени в мениото на стената, чудейки се дали има място за нещото, наречено „кисело зеле“.

– Не личи да разваля цвета на лицето – каза Трини и нежно прокара пръсти по змията, увиваща се около гърдите на Робин. После ръката ѝ се спусна надолу и поспря върху бедрото.

Робин се вгледа в ръката, обезпокоена, че е неспособна да схване импулсите на тази жена. Нищо не разбра и от израза на лицето, когато се вгледа в него. Трини като че правеше всичко случайно. Е, добре, помисли си Робин, от опит глава не боли. Трябваше да се протегне, за да сложи ръка върху рамото на едрата жена. Целуна я по устните. Когато се отдръпна, Трини се усмихваше.

– И така, с какво се занимаваш? – Робин се наведе напред, за да поеме цигарата с марихуана от Трини, сетне пак се отпусна на лакти. Лежаха с лице една към друга, а разрошената коса на Трини бе осветена отзад, от влизащите през отворения прозорец на стаята ѝ лъчи.

– Аз съм проститутка.

– Какво е това?

Трини се обърна към нея, разтърсвана от смях. Робин се захили за момент, но млъкна доста преди Трини.

– Къде, по дяволите, си била досега? Не ми отговаряй, зная – била си затворена в някаква голяма консервна кутия на небето. Ти наистина ли не знаеш?

– Иначе щях ли да питам? – Робин отново се притесни: не обичаше да се чувства несведуща. Погледът ѝ, който шареше за ключа за осветлението, се спря върху прасеца на Трини. По непонятни за Робин причини, тя бръснеше краката си, а оставяше космите по ръцете си непокътнати. Робин се бръснеше навсякъде, където имаше татуировки: лявата ръка и десния крак, малко от видимата част на тялото и един широк кръг около лявото ухо.

– Съжалявам. Това е най-древният занаят. Предоставям сексуална наслада срещу заплащане.

– Продаваш тялото си?

Трини се засмя.

– Що за израз? Продавам услуга. Аз съм квалифициран специалист с диплома от колеж.

Робин се изправи.

– Сега се сетих. Ти си уличница.

– Вече не. Сега съм волнонаемна.

Робин си призна, че не разбира. Идеята за секс срещу пари не беше непозната, но трудно се нагаждаше към нейните мъгляви познания в областта на икономиката. Предполагаше, че някъде в тази картина трябва да се вписва господар, който да продава телата на жените, негово притежание, на по-сиромашни от него мъже.

– Мисля, че имаме семантичен проблем. Казваш „уличница“ и „проститутка“, сякаш става дума за едно и също. Навремето, може би, да. Когато работиш чрез агенция или извън дома, тогава си „уличница“. А трудиш ли се сама и за себе си, значи си куртизанка. На земята, разбира се. Тук няма закони, тъй че всяка жена работи сама за себе си.

Робин се опита да разбере, но безуспешно. Познанията ѝ за първобитното общество не се връзваха с факта, че Трини може да задържа приходите си. Излизаше, че нейното тяло си е нейна собственост, а то, разбира се, не беше – в очите на мъжете. Сто на сто в твърденията на Трини имаше логическо противоречие, но Робин бе прекалено уморена, за да се тормози точно за това. Ала едно нещо ѝ беше ясно.

– Значи, колко ти дължа?

Очите на Трини се разшириха.

– Ти смяташ... о, не, Робин. Това го правя заради себе си. Моята работа е да правя любов с мъже, така си изкарвам хляба. А с жените правя любов, защото ги харесвам. Аз съм лесбийка. – Трини за първи път погледна отбранително. – Май съм наясно какво си мислиш. Защо една жена, която не харесва мъжете, осигурява препитанието си, като прави любов с тях? Става малко...

– Не, въобще не е така. Това е първото смислено нещо, което чух от теб. Идеално те разбирам и виждам, че ти се срамуваш от своето първобитно заробване. Но какво значи лесбийка?

7. Небесата на хармонията

Крис нае една Титанида да го отведе до мястото, наречено Обиталището на ветровете, откъдето можело да се вземе асансьорът към главината. Титанидата беше синьо-бяла дългокоса петниста женска на име Кастанета (Диез лидийски дует) Блуз (Меланхоличната), но май по-меланхоличен се оказа Крис. Титанидата поназнайваше английски и се помъчи да завърже разговор, но едносричните отговори на Крис я обезкуражиха, затова предпочете да свири на медния си рог, докато препускаше в галоп.

Пътуването започна да става по-интересно след като оставиха зад гърба си Титантаун. Ездата беше лека като летеж. Подминаха едни кафеникави хълмове, известно време препускаха покрай бързотечен приток на реката Офион. Сетне се заизкачваха нагоре, към Обиталището на ветровете.

Гея представляваше кръгъл висящ мост. Главината ѝ служеше като котва срещу центробежните сили. Радиално надолу спиците представляваха деветдесет и шест кабела, привързващи главината към подземните костни пластини по периферията. Всеки от кабелите с диаметър пет километра се състоеше от стотици увити нишки, съдържащи тръбопроводи за нагревателните и охладителни потоци, както и артерии за транспорт на хранителните вещества. Някои достигаха земята под прав ъгъл, но повечето от кабелите изплуваха от небесния мрак около местата, където огромните спици се съединяваха с периферията и се извиваха през зоната на здрача, преди да потънат в земята в зоната на деня.

Обиталището на ветровете бе край на един наклонен кабел в Хиперион. Приличаше на дълга, протягаща се от тъмнината ръка, чиито пръсти са сграбчили в шепя пръст и чакъл. Някъде из бъркотията от хребети и катузнати каменни блокове пееха урагани ветрове, понесли въздушните маси, изпомпвани нагоре, за да се разпилеят из главината и да излязат през спиците. Това бе хилядолетната климатична инсталация на Гея, чрез която се избягваше образуването на градиент на налягането и се създаваше поносимо за дишането налягане на кислорода във високия шестстотин километра въздушен стълб. Това бе и стълбата на Ангелите към небесата. Но Кастанет и Крис не се бяха запътили натам, а към асансьора, който се намираще от другата страна.

На Кастанет ѝ трябваше почти час – или един оборот, припомни си

Крис – за да заобиколи кабела. Обратната страна изглеждаше страховито. Неизчислими тонове кабел висяха във въздуха над тях, като издигащ се почти успоредно на земята небостъргач.

Почвата под кабела бе неопишимо ялова. Може би това не се дължеше просто на липсата на слънчева светлина – Гея бе прословута със своята плодовитост, в нея се развиваха форми на живот, адаптирани към всякакви природни условия, включително и вечен мрак. Но само тук, около последната спирка на асансьора, липсваше каквато и да било растителност.

Кабината представляваше тъмна, мека капсула, дълга четири и висока три метра, с отвор в единия край. Другият ѝ край беше долепен до характерния за Гея подобен на сфинктер шлюз. Той водеше към системата за циркулация на въздух и други вещества, която, ако някой имаше достатъчно кураж, можеше да се използва за транспортиране. Капсулите представляваха корпускули, снабдени – в съответствие с двойната функционалност, обичайна на Гея – със система за поддържане на живота. Поставено в капсулата, едно дишащо кислород животно, би могло да просъществува, докато не пукне от глад.

Крис се покачи вътре и седна върху нещо с неопределена форма, наподобяващо легло. От стените висяха израстъци, служещи за предпазни колани. Крис ги използва. Това бе третото му пътуване с „количката на ужасите“, както я наричаха обитателите на Гея. Знаеше, че пътуването вероятно ще е бурно, тъй като капсулата ще се подмята през завихрените потоци в преходните зони.

Вътрешността ѝ блестеше. Когато отворът зад гърба му се затвори, Крис се усети, че би могъл да си вземе книга. Предстоеше му тричасово самотно пътуване в компанията единствено на разбъркания му стомах, с мисълта, че в края на пътя ще бъде разпитан от Бог.

Преминаването на капсулата през лабиринта от предпазни клапани в кабела бе съпроводено от всмукващ звук. Известно време тя подскача и се блъска в стените на външното ухо, докато неочаквано мощна вълна я запокити към небесата.

Танцьорът подскачаше под лъча на повесения прожектор, като ту влизаше, ту излизаше от жълтия конус, прорязващ застиналия въздух. Шутът с цилиндър и фрак, гети и колосана риза играеше степ. Като при виртуозите, всичко което правеше, изглеждаше лесно. Подметките на черните му обувки и металният връх на бастуна почукваха в сложна ритмична мелодия, която отекваше в невидимите сводове на главината.

Представлението ставаше на около петдесет метра от вратата на общия обикновен асансьор, с който Крис измина последния етап от пътуването. Дрънна звънец и Крис се обърна, за да види затварящата се зад него врата.

Танцьорът го притесняваше. Като че ли беше влязъл в кино, където прожектират странен филм, вече наполовина привършил. Този човек сигурно имаше някаква роля – актьорът би трябвало да представя нещо. Но той играеше там своя танц, лишен от всякакъв смисъл и същевременно прекрасен. Лицето му се криеше в сянката, която хвърляше периферията на шапката – виждаше се само бледата издължена брадичка. Крис си помисли, че ей сега ще свали цилиндъра си, за да се открие голяият скалп: лицето на смъртта. Или ще спре да танцува, за да посочи на Крис пътя с фината си, облечена в ръкавица. Но той не даде никакъв сигнал, отказвайки да се превърне в символ на каквото и да било. Просто продължи да си танцува.

Премести се едва когато Крис се приближи към него. Прожекторът угасна и двайсетина метра по-нататък светна друг. Силуетът на мъжа изтупурка през тъмата, за да се появи отново, облян в светлина. Грейна трети прожектор, после четвърти... Той подскочаше от един лъч към друг, поспирайки се в импровизиран ритмичен етюд, преди да се отправя, с танц, към следващото светлинно петно. После прожекторите угаснаха и потропването върху камъка заглъхна.

Сега тъмнината в главината бе абсолютна. Високо горе се съзираше самотна ивица червена светлина, остра като от лазер. Крис стоеше между високите сенки: колекцията от катедрали на Гея. Остри върхове и кули, летящи контрафорси и каменни водоливници с фантастични фигури в студено сиво се открояваха на фона на бездънната чернилка. Дали зад стените имаше нещо? В справочниците не пишеше нищо по този въпрос. Знаеше само, че Гея колекционира архитектурни образци и по-специално култови обекти.

Откъващите в далечината ритмични стъпки скоро се превърнаха в земна жена с бял гащеризон, подобен на онези, които носеше персоналът в карантинното. Тя се появи зад ъгъла на тумбест каменен храм, поспря и освети наоколо с електрическо фенерче. Лъчът го заслепи, премести се зад него и се върна, за да го улови като избягал престъпник, след което се сниши.

– Насам, моля – покани го жената.

Крис се приближи към нея – чувстваше се тромав и непохватен при ниската гравитация. Непознатата го поведе по виещата се покрай

паметниците пътека. Ботушите ѝ бяха от бяла кожа, а токовете и потракваха властно. Вървеше така, сякаш ходенето не ѝ коства никакви усилия, докато Крис отскачаше като гумена топка. Въртенето на главината придаваше само една четиридесета „жи“, така че той тежеше едва няколко килограма.

Чудеше се каква ли е тя. В карантинното нямаше повод да се съмнява в човешкия произход на персонала. Но тук, горе, бе по-различно. Знаеше, че Гея умее – и често го прави – да създава човешки същества по поръчка. Можеше да създава нови видове, като Титанидите например, чиято възраст като раса беше само два века, да ги дари със свободна воля и с привилегиите да не им обръща внимание. Можеше да сътвори и уникални екземпляри, също така свободни и неконтролирани.

Но тя бе създала и едни неща, наречени инструментите на Гея. Тези същества не бяха нищо друго, освен продължения на самата нея. Използваше ги при изграждането на точни копия в действителна големина на катедралите, за комуникация с малките форми на живот – сиреч, за всичко, което тя самата не би съумяла да извърши при нормалния си начин на съществуване. Скоро му предстоеше среща с един от тези инструменти, който щеше да се именува Гея. Всъщност Гея го заобикаляше отзад, но би било глупаво да си приказва със стените.

Крис отново се взря във високата жена с разпиляна по раменете черна коса. Инструмент ли беше, или истинско човешко същество?

– Откъде си? – попита я Крис.

– От Тенеси.

Сградите бяха разхвърляни без план. Някои бяха нагъчкани една до друга и Крис ги оприличи на небесни бедняшки квартали, а други се разпростираха нашироко. При това безразборно разположение се получаваша както площади, така и улици. Промъкнаха се между точно копие на шедьовъра в Шартр (Шартр – град в северна Франция, известен с готическата си катедрала от XIII-ти век. – Б.пр.) и неизвестна пагода и прекосиха огромен площад, покрит с мрамор, по пътя си към Карнак.

Авторът на книгата, която беше чел Крис, признаваше неведението си относно подбудите на Гея при изграждането на тези чудесии. И защо след това ги е зарязала почти невидими в мрака? Човек се чувстваше като бълха, залутала из прашасалото дъно на кутия от детска игра. Постройките биха могли да бъдат и жетони от гигантски „Монопол“.

– Това ми е любимата – неочаквано каза жената.

– Коя?

– Ето тази – отвърна тя, сочейки с фенерчето – От моята страна.

Стори му се позната, но сред толкова сгради всяка купчина камъни започваше да прилича на другите.

– Какъв е смисълът? Та те едва се виждат.

– О, на Гея не ѝ е необходима видима светлина – увери го тя. – Един от моите деди е градил тази сграда. Виждала съм я във Вашингтон.

– Не си приличат много.

– Ами да, сбъркана е. Ще я рушат.

– Затова ли си дошла тук? За да изучиш великите архитектурни творби в автентичния им вид?

Тя се усмихна.

– Не, за да ги изграждам. Къде на Земята можеш да се го вършиш? Върху тези сгради е работено с векове. Дори тук отиват двайсет-трийсет години, и то при положение че няма профсъюзи и закони за строителство, че няма притеснения за разходите. На Земята изграждах далеч помонументални неща, но не ми ли стигнеха шест месеца, наемаха друг да ги довърши. В резултат на което накрая приличаха на лайно, хвърлено от третия етаж. Тук работя върху молитвения на мормоните от Зимбабве.

– Добре, но каква те е ползата? Какво значение има?

Погледът ѝ бе изпълнен със съжаление.

– Щом задаваш този въпрос, то не би разбрал и отговора.

Намираха се в район със скрито осветление. Невъзможно бе да се открие източникът, но за първи път светлината бе достатъчна, за да се види покривът на главината, закръглен по-силно, отколкото по външния ръб на колелото, но все още на двайсетина километра височина. Приличаше на ажурена кошница, изплетена наместо от тръстика от километрични кабели. Към близката стена беше прикрепено бяло платно с размерите на грота на кибершхуна. Върху него прожектираха филм, който не само че беше двумерен, но нямаше нито цвят, нито звук. Близко до кабината с прожекционния апарат стоеше пианола, осигуряваща музикалния акомпанимент.

Между кабината и екрана се стелеше персийски килим с площ четири декара. По дивани и възглавници се бяха разположили петдесетшестдесет мъже и жени в широки, колоритни одежди. Някои гледаха филма, а други разговаряха и се смееха се или пиеха. Една от присъстващите бе Гея.

Тя не беше се отнесла почтено към фотографите.

Точно този инструмент, който Гея лансираше като „себе си“, беше сниман нееднократно. На фотографиите мащабът бе неопределен. Едно беше да четеш, че Гея е дребна жена, съвсем друго – да се изправиш лице в лице с нея. Всеки би я подминал, ако я видеше да топли някоя пейка в парка. Крис бе срещал хиляди като нея, бродейки из градските смеища: дребни, тромави, събиращи вехтории женици.

Лицето ѝ с остра брадичка имаше кожа като на картоф. Меките тъмни очи бяха притиснати между гъсти склучени вежди и надиплена мазна кожа. Къдравата прошарена коса бе подстригана на черта до раменете. Крис бе потърсил портрет на Чарлз Лафтън, за да провери дали често използваното сравнение е вярно. Вярно беше.

Тя се усмихна язвително.

– Зная каква е реакцията, сине. Не съм толкова впечатляваща като библейските горящи храсталаци, нали? От друга страна, какво смяташ е целял Йехова, когато се е явил по такъв начин? Да уплаши до смърт някой вярващ еврейски козар, това е. Отпусни се, момче. Вземи си една възглавница и разказвай.

Беше учудващо леко да се говори с нея. Неортодоксалният образ, който бе избрала за божествената си същност, подходеше по странен начин на представата за Гея като Майка на Земята. Човек можеше да се отпусне в нейно присъствие. Можеше да изкаже и най-съкровения си мисли, дълго таени дълбоко в душата, с доверие, нарастващо в хода на разговора. Тя притежаваше умение, което би трябвало да имат всички добри терапевти или родители. Слушаше и освен това те караше да уещаш, че са те разбрали. Не беше нужно да демонстрира съчувствие, нито пък сляпа любов. Той не чувстваше да е неин фаворит, нито дори някаква сериозна нейна грижа. Но тя се интересуваше от него и от проблема му.

Чудеше се дали не е само една илюзия, дали наистина може да разкрие всичките си надежди пред трътлестата жена. Независимо от това, Крис без стеснение излагаше оплакванията си и не изпитваше потребност да ги доказва.

Рядко поглеждаше към нея. Вместо това очите му блуждаеха, като се спираха върху лице, чаша, покривчица, без в действителност да виждат нещо.

Той изчерпа всичко, което имаше да казва. Нямаше представа какво би се случило впоследствие. Хората, които се бяха завърнали с цяр,

започваха да шикалкавят, когато ставаше въпрос за разговорите им с Гея и за близо шестте месеца, които средно прекарваха там. По неясни причини те си траеха.

Гея погледна за миг екрана и отпи от чашата си с високо столче.

– Добре – каза тя. – Това повечето го знаех от Дулцимер. Изучила съм те подробно, разбирам твоето състояние и гарантирам, че излекуването е възможно. Не само за теб, разбира се, но и за...

– Извинете ме, но как успяхте да изследвате...

– Не ме прекъсвай. Да се върнем на приказката. Това е споразумение и то едва ли ще ти хареса. Дулцимер ти беше задала един въпрос, още там, в посолството, и ти се послуша. Чудя се дали си мислил за това оттогава и имаш ли вече отговор.

Крис се замисли и внезапно се сети за двете деца, вързани на релсите пред връхлитащ влак.

– Не че има особено значение – отстъпи Гея. – Но е интересно. Аз виждам два отговора. Единият е за боговете, а другият – за хората. Замислял ли си се над това?

– Да, веднъж.

– И какво реши?

Крис си пое дъх, като взе решение да не си криви душата.

– Изглежда, като че ли прилича на... ако се опитам да спася едното, твърде е вероятно при следващия опит да загина. Не зная кое бих освободил първо. Но ако пробвам да отърва едното, съм длъжен да се жертвам и за другото дете.

– И да умреш. – Гея поклати глава. – Това е човешкият отговор. Вие, хората, непрекъснато правите това – изкатервате се на някой клон, за да спасите някой себеподобен, а междувременно клонът се чупи под тежестта ви. Десетина спасители измират при издирването на един изгубен алпинист. Ужасяваща аритметика. Това, естествено, не е правило. Много човещи биха стояли настрана, за да зяпат как влакът убива и двете деца. – Тя се вгледа напрегнато в него. – Ти кое би спасил?

– Не зная. Не мога съвсем честно да кажа, че бих се пожертвал.

– Отговорът за един Бог е лесен. Богът би оставил и двете деца да умрат. С други думи, животът на отделния индивид е без значение. Въпреки че съм наясно за всяко умиращо врабче, аз не правя нищо, за да предотвратя смъртта му. В същността на живота е заложена и смъртта. Не очаквам това да ти хареса, не очаквам да разбереш или да се съгласиш. Просто ти обяснявам моята позиция. Схващаш ли?

– Като че ли. Не съм сигурен.

– Не е важно дали го одобряваш, просто разбери как е устроен моят свят – заяви Гея и махна.

– Това го разбирам.

– Добре. Аз не съм чак толкова безпристрастна. Малко са боговете, които не са безпристрастни. Ако имаше живот след смъртта – какъвто между впрочем няма според моята или твоята теология, – аз вероятно бих била склонна да възнаградя човека, скочил върху релсите и загинал, опитвайки се да спаси децата. Бих приела горкия нещастник на небето, ако имаше такова. За нещастие – тя развълнувано разтвори ръце, а в погледа ѝ се прокрадна горчивина, – това тук е най-далечното място, което някой може да достигне на небето. И не е нещо особено, а като всяко друго. Даже и храната е добра. Но ако аз почитам някого за делата му, бих го възнаградила през сегашния му живот. Следиш ли мисълта ми?

– Да, все още те слушам.

Тя се засмя, протегна се и го тупна по коляното.

– Това ми хареса. А сега, не давам нищо даром. В същото време – и нищо не продавам. Лековете се връчват на базата на заслуги. Дулцимер каза, че не се сещаш за нищо, с което да си заслужил своя лек. Помисли си отново.

– Не съм сигурен, че разбирам какво искаш.

– Е, за нещата, извършени на Земята, трябва да има независими доказателства. Изобретяване на животоспасяваща апаратура, създаване на полезна нова философия. Саможертва в името на другите. Гледал ли си „Чудесен живот“ от Франк Капра? Не? Срамота е как вие, хората, пренебрегвате класиката заради прищевките на попкултурата и съмнителния вкус. Главният герой на тази история извършва неща, които са достатъчни, за да заслужи лек, но ги няма документирани черно на бяло, а той едва ли би могъл да доведе при мен един автобус филмови герои като свидетели, така че няма да го огрее. Лошо е, но действам само по този начин. Сети ли се за нещо?

Крис поклати глава.

– Нещо, което да си извършил след интервюто с Дулцимер?

– Не. Нищо. Май цялата ми енергия бе насочена главно към моя собствен проблем. Навярно дължа извинение за това.

– Не, не дължиш. Няма нужда. Проблемът е, че аз се занимавам само с герои. Приеми го за снобизъм, но нали все пак трябва да прокарам някъде чертата. Ако използвах като критерий богатството, щеше да се изправиш пред по-тежка задача от тази в момента. По-трудно е да

станеш богат, отколкото герой. Преди години дори не бих те погледнала. Тогава се изискваше първо да докажеш, че си герой. В онези дни тестът бе лесен. Ескалаторът беше затворен за свободните същества. Желаетелите да ме видят трябваше да изкатерят през спицата шестстотин километра. Всички успели по дефиниция се превършиха в герои. Мнозина не успяха и станаха мъртви герои. Но откакто се превърнах в лечител на човешката раса, преразгледах плана си. Някои нуждаещите се от лек са прекалено кекави дори за да се вдигнат от леглото. Те очевидно не могат да убиват дракони, но има и други начини за себедоказване – и аз им давам шанс. Разглеждай тази възможност като трохичка, подхвърлена към човешките разбирания за честна игра. Разбери, не гарантирам, че това е почтено. Просто приеми своите шансове.

– И това го разбирам.

– Тогава да приключим разговора. Ако нямаш въпроси, прав ти път. Върни се когато има нещо, за което си струва да ме уведомиш. – Тя все още не му беше обърнала гръб.

– Но какво искаш да направя?

Гея се поизправи и започна да свива един по един пръстите си – напращели като къси наденички, които бяха отрупани с пръстени и халки, затънали в лойта.

– Първо. Нищо. Тичай вкъщи и забрави всичко. Второ. Най-просто. Върни се долу на колелото и се изкачи отново тук. Имаш шанс около едно на трийсет да се справиш. Трето. – Тя зарязва броенето и с широк жест обхвана и насядалите по диваните наоколо. – Присъедини се към партито. Остани и се забавлявай, и ще те пазя винаги здрав. Всички тези хора пристигнаха също като теб. Решиха да играят на сигурно. Има изобилие от филми и, както казах, храната е добра. Но броят на самоубийствата е извънредно висок.

Крис за пръв път се огледа внимателно. Можеше да си представи как би се чувствал. Някои от тези люде сякаш не бяха живи. Седяха и гледаха втрънено към огромния екран – безрадостна унила общност, излъчваща ореол от депресия и отчаяние като мрачно Кирлианово сияние. (Кирлиан (р.1939 г) – руски учен, създател на т. н. Кирлианова фотография – метод за регистриране на енергийната „аура“, излъчвана от живите същества в зависимост от тяхното физическо или емоционално състояние. – Б.пр.)

– Четвърто. Слез долу и направи нещо. Върни се при мен като герой и тогава ще излекувам не само теб, но и ще дам на земните лекари отговори, които ще им позволят да излекуват седемдесет и трима

клетници със същото страдание. Пето няма. Точка. Сега всичко зависи от теб. Ще скочиш ли върху релсите или ще зяпаш отстрани в очакване някой друг да го стори? Тези хора очакват да се появи някой по-смел от тях, някой със същата болест като тяхната. Всъщност тук има един човек с твоя синдром. Ето го, онзи, с гладния поглед. Ако станеш герой, жив или мъртъв, ще се превърнеш в негов спасител. Или можеш да му правиш компания и да чакаш да пристигне някой истински будала.

Крис погледна към мъжа и се встрещи. „Гладен поглед“ беше твърде точно описание. За един ужасен миг Крис се видя седнал до него.

– Но какво искаш да направя? – простена Крис. – Защо поне не ми намекнеш?

Усети, че Гея бързо губи интерес. Погледът ѝ се зарея към проблясващите върху екрана образи. Но тя се обърна за последен път към него.

– Долу има милион квадратни километра земя. Това е географска картина, която ти никога не си могъл да си представиш. На върха на една стъклена планина има диамант с големината на хотел „Риц“. Донеси ми този диамант. Има племена, живеещи под безмилостен гнет, роби на същества с очи червени и горящи като въглени. Освободи ги. Из мен са разпръснати сто и петдесет дракона, сред които няма два еднакви. Убий поне един. Има хиляди неща за оправяне, хиляди пречки за преодоляване, хиляди безпомощни, които трябва да бъдат спасени. Препоръчвам ти да се разходиш из вътрешността ми. Докато се върнеш там, откъдето си тръгнал, гарантирам, че куражът ти ще бъде подложен на проверка неведнъж.

Трябва да решиш сега. Този човек тук и още седемдесет и двама на Земята те очакват. Те са дяволски здраво привързани към железопътните релси. От теб зависи да ги спасиш и ти ще започнеш да разбираш, че може би няма да успееш да опазиш самия себе си. Но ако умреш, твоята смърт ще има смисъл. И така, какво решаваш? Поръчай си нещо за пиене или се разкарай.

8. Авиаторът

Робин умееше да се придвижва при намалено притегляне без да губи равновесие. Ненапрасно беше прекарала последните дванайсет години в изгнание из областите на Ковън с ниска гравитация. Но усещаше, че душевното ѝ равновесие е доста разклатено.

Някой трябваше да я отведе до асансьора, но тя побърза да се отдалечи. Подобно на мравка сред слонове се запровира между монументите.

Пълен абсурд. Може би очакваха да я шашнат? Ако празното праросничество е вълнуващо, да, тя беше шашната.

Катедрали. Танцьори на степ. Подпухнало, скверно същество, което се представя за Великата Майка, и то заобиколена от равнодушни подлизурковци. И като капак на всичко...

Герои.

Тя се изплю по посока на Нотр Дам.

От къде на къде тя ще става спасител за двайсет и шестима непознати? Един от тях без съмнение бе нейният баща. Гея беше изтъкнала това, но в отговор получи безразличен поглед. Бащинството бе нещо непознато за израслата в група Робин.

Нищо не се дава безплатно, бе заявила Гея. А как стои въпросът с тези двайсет и шестима, които разчитат, че Робин ще се хвърли в авантюра, заплашваща я с някаква гадна смърт? Цялото ѝ същество се възпротиви на тази мисъл. Ако поне един от страдалците беше от Ковън, тя би обърнала небето и земята, за да му помогне. Но за чужденци?

Бяха я пратили за зелен хайвер още от самото начало и грешката нямаше как да се поправи. Изобщо и дума не можеше да става да остане сред тази жалка сган от дупелизци, за да играе по свирката на Гея. Трябваше да се върне там, където ѝ беше мястото и да живее живота си както Великата Майка бе предначертала.

Откри асансьора и натисна копчето за повикване до вратата. Звънна звънец и Робин влезе вътре. Идиотска конструкция, помисли си, оглеждайки се наоколо в търсене на дръжки, за които да се хване. Имаше два бутона. Единият с надпис „Небе“, другият – „ДОЛУ!“. Натисна втория и вдигна ръце, за да се опре в тавана, ако асансьорът започне да се спуска прекалено бързо. В тази поза и поради очакването да се случи нещо подобно, в първия момент не се обезпокои, че не усеща пода под краката

си. След миг на изумление осъзна, че таванът не се приближава към нея. Всъщност той бавно се отдалечаваше. Погледна надолу.

Видя ботушите си. На шестстотин километра под тях зърна Нокс, Среднощното море.

Времето забави рязко хода си. Робин усети адреналинът да залива крайниците ѝ с изгаряща вълна. Образите се завъртяха: мимолетни, въпреки че все още бяха с ясно очертани детайли. Въздухът бе свеж. В крайниците ѝ имаше първична сила, когато тя се изпъна с разперени ръце и крака. После дойде раздвоението, тъй като страхът и отчаянието заплашваха да я премажат.

Когато започна да пици, кръстът ѝ бе малко под нивото на пода на асансьора. Тя продължаваше да потъва, като псуваше и пишеше кански. Стените оставаха недостижими, докато не се оказаха високо горе. Асансьорът се превърна в смаляваща се кутия от светлина.

Робин не бързаше с изчисленията, запазвайки по-дълго надеждата, че резултатът от тях би могъл да я нареди отново сред живите. Смъртта я чакаше километри по-долу. Сега искаше да знае колко секунди ѝ остават. Или минути? А може би и часове живот?

Животът ѝ на Ковън се оказа от полза. Познаваше добре центробежното движение и по-лесно се справяше с такъв вид задачи, отколкото с гравитационни. Робин никога не бе живяла в гравитационно поле.

Започна с известната величина – една четирийсета „жи“, действащо в главината. Когато подът на асансьора се отвори под нозете ѝ, тя беше започнала да пада със скорост четвърт метър в секунда. Но падането нямаше да се ускорява с една четирийсета „жи“. Във въртящ се обект тяло не се движи надолу по радиална права, а като че ли срещу посоката на въртене. Всъщност, траекторията ѝ щеше да е права линия, гледано отстрани, докато колелото под нея се въртеше. Отначало ускорението щеше да е слабо. Едва когато набере значителна странична скорост, скоростта на падане ще започне да се увеличава, а тя ще го усеща като вятър, в обратна на въртенето посока.

Огледа се бързо наоколо. Вятърът вече беше силен. Робин успя да различи върховете на дърветата, растящи от едната вертикална стена. Прословутата хоризонтална гора на Гея. Ако Гея се въртеше в обратна посока, Робин щеше да е размазана след няколко секунди или минути. Тъй като падането бе започнало от близката стена, тя имаше още известно време.

Би могла да направи някои прости изчисления. Спираше я

незнанието на точната плътност на въздуха на Гея. Чела бе, че е висока, около две атмосфери по периферията. Но как намаляваше с приближаването към центъра? Никъде не беше прекалено рядка, така че евентуално достигаше една атмосфера в главината.

Изпита странно удоволствие когато се потопа в изчисленията. Не й пукаше колко пъти ще греша и почва отначало, въпреки че безполезността на заниманието изглеждаше шокираща. Решена бе да упорства, завладяна от желанието да разбере кога смъртта ще я надвие. Верният резултат, дори ако носи смърт, си е нещо хубаво. Стисна здраво чантата с Назу и започна.

Получи отговор, който не й се хареса, опита втори, после трети път, тъй като отговорите не съвпадаха. Усредненият резултат бе петдесет и девет минути до удара. Като бонификация реши да пресметне скоростта, с която ще се сгромоляса. Триста километра в час.

Падаше с гръб към вятъра. Тъй като се носеше хем към периферията на колелото, хем към приближаващата се стена, значи тялото й е малко на чорчик. Главината не беше съвсем под краката й. Отдалечаващата се стена не бе съвсем перпендикулярна. Робин се огледа.

Гледката бе поразителна. За съжаление, не бе в състояние да я оцени.

Ако бяха пуснали целия Ковън от същата точката, той щеше да прилича на консерва в кюнец. Спицата на Рея представляваше разширяваща се в долния си край тръба, плътно покрита с дървета, пред които и най-огромната секвоя приличаше на джудже. Дърветата бяха забили корени в стената и растяха навътре, като и най-големите вече бяха неразличими за погледа – вътрешните стени бяха като еднообразно тъмнозелено море, което те заобикаля отвсякъде. Вътрешността се осветяваше от два вертикални реда странични илюминатори, ако можеше да се използва подобно определение за прозорци, с почти километричен диаметър.

Робин изви врат по посока на поривите на вятъра. Нокс се бе приближил. Имаше и още нещо, нещо, което се носеше извън зрительното й поле.

Това бяха вертикалните спици на Рея. Свързани с острови в Среднощното море, те се изправяха право нагоре, като постепенно се събираха, за да се срещнат при дъното на спицата и да се свържат в монументална плитка.

Това трябваше да се види. Извъртайки се във въздуха, Робин успя да се стабилизира с лице по посока на вихъра и отвори очи. Спиците

бяха пред нея – и нарастваха с всяка секунда.

– О, Велика Майко, чуй ме сега – зашепна първото смъртно заклинание, неспособна да отмести поглед от онова отпреде си, което се бе превърнало във връхлитаща тъмна стена. Поради бързината, с която премина покрай усуканите нишки, кабелът ѝ заприлича на въртяща се емблема пред бръснарница¹⁰.

Измина цяла минута, докато прелети край кабелите. Когато се озова най-близо до единия, тя прибра десницата си до тялото. Толкова невероятно бе усещането, че ако се протегне, ще го докосне, макар да бе наясно колко е значително разстоянието. След разминаването се извъртя още веднъж във въздуха и погледна към отдалечаващия се кабел.

Един час не е много време. Сигурно някой би останал толкова дълго вцепенен от ужас. Робин се почуди дали не е превъртяла, тъй като страхът я беше напуснал. Преди приближаването на кабелите да възпламени отново уплахата ѝ, тя се бе поуспокоила. Неусетно душевният мир се възвърна. Сладкото спокойствие, когато си осъзнал, че иде смъртта, че краят ще е бърз и безболезнен и нищо не печелиш, ако се потиш, ако се ловиш за въздуха и проклинаш съдбата.

Това нямаше как да трае вечно, но защо да не продължи още само двайсетина минути?

Робин се мятеше между фатализма и страха. Не беше достатъчно съзнанието, че не може да направи нищо. Тя искаше да живее, но нямаше начин да оцелее и ѝ липсваха думи да изрази съжалението си по този повод.

Религията ѝ не беше такава, че да очаква отговор на молитвите си. На Ковън въобще не се молеха, поне не по такъв начин. Те не искаха нищо. Имаше неща, към които да се стремиш, място, което евентуално да си извоюваш в живота „след това“, но всичко зависеше само от теб. Великата Майка не се бъркаше в ничия съдба, а и Робин никога не бе я молила за намеса. Но ѝ се искаше да има нещо, към което да се обърне за помощ, някаква сила сред цялата тази шир.

Запита се дали точно това не бе искала Гея. Дали не я следеше през целия ѝ път надолу, миг след миг, до смъртта? След срещата с нея, Робин не би се изненадала особено, ако Гея го стори. Доста добре се

10. Традиционният знак, който се поставя пред американските бръснарници, представлява издължен въртящ се цилиндър с нарисувани върху него спираловидни шарени ивици. – Б.пр.

връзваше с лудостите, които ѝ бе наговорила. Но сега се чудеше защо го прави и единственото, което ѝ дойде на ум, бе заключението: за да принуди насила Робин да я признае за свой Бог.

Ако това бе истина, значи Гея може да се меси. Робин отвори уста, но не успя да издаде нито звук. Опита се отново и изкрещя. По волята на някаква неведома душевна алхимия страхът ѝ се превърна в гняв, тъй силен, че я разтърси по-мощно от ветровете.

– Никога! – извика тя. – Никога, никога, никога! Ти си разяждащ тумор! Ти си мерзка! Ти си отвратителна, отблъскваща, перверзна! Ще те изтръгна от гроба ти, ще те изкормя и ще те удуша със собствените ти вонящи черва! Ще те натъпча с жарава, ще ти отхапя езика! Ще те понижа с леден шиш и ще те пържа до последния миг на вечността! Проклинам те! Чуй ме сега, о Велика Майко, чуй ме и добре запомни: обричам сянката си в името на вечните мъки на тази, която се нарича Гея!

– Браво на теб!

– Аз все още не съм започнала! Аз ще...

Тя погледна в краката си. На метър под тях зърна ухилена физиономия. Поради ъгъла, под който се намираше типът, не успя да види кой знае колко – само раменете, изпъкналите гърди и крилете, прибрани зад гърба.

– Твърде спокойно приемаш съдбата си.

– А защо да не съм спокойна? – поинтересува се Робин. – Според мен съм осъзнала всичко и все още смятам, че съм била права. Заклевах ли се, в които сили смяташ за свещени, че не те е изпратила Гея?

– Заклевам се в Ескадрона. Гея знаеше, че не те изхвърля на сигурна смърт, но тя няма пръст в това, което правя. Тук съм изцяло по свое желание.

– Смятам, че ще се фрасна в стената след около пет минути.

– Грешка. Дъното на спницата се разширява като камбана, забрави ли? Достатъчно, за да излезеш и да паднеш под ъгъл шейсет градуса над Източен Хиперион.

– Ако се опитваш да ме развеселиш... – но все пак думите му донякъде оказаха ефект. Първият ѝ резултат от шестдесет и осем минути излезе верен. Но стойността на крайната скорост се оказа по-ниска – щеше да пада по-дълго. Чудеше се как ли би могъл да ѝ помогне Ангелът.

– Истина е, че не мога да те нося – каза ѝ той. – В действителност ти ме смайваш. Срещал съм най-различни реакции у хората.

Болшинството ме командват какво да направя, ако въобще са със всичкия си.

– Аз съм наред. Сега ще си дойдем ли на въпроса? Времето също би трябвало да е от значение.

– Но знаеш, че не е. Искам да кажа, все още не е. Мога да ти помогна едва когато съвсем наближим повърхността, а именно – да позабавя лежежа ти. Дотогава спокойно си почивай. Но едва ли е необходимо да ти го казвам.

Робин не знаеше какво да отвърне. Намираще се на границата на истерията, а съпротивителните ѝ сили бяха отслабнали. Открила, че единственият начин да се справи с положението е да се прави на невъзмутима. Преструваш ли се достатъчно сполучливо, за да излъжеш някой друг, значи можеш да излъжеш дори и себе си.

Сега той падаше пред нея. Когато го поогледа, откри две неща: на ръст бе един от може би петимата по-ниски от нея, които бе срещала досега, и нямаше видими белези, че е мъж. Чудеше се защо е решила така. Не видя да има гениталии – между краката му се мъдреше само китка пера, преливащи се в различни нюанси на зеленото. А може би поради неговата жилавост. За краткото време, прекарано на Гея, тя бе привикнала да свързва недодялаността с мъжките екземпляри. Той като че бе изтъкан от кости и жили, покрити с кафеникава кожа и шарени пера.

– Ти дете ли си? – попита Робин.

– Не. А ти? – Той се захили. – Започваш да се държиш според моите очаквания. Следващият ти въпрос е: „Ти мъж ли си или жена?“ Аз съм стопроцентов мъж и се гордея с това нещастие. Казвам нещастие, тъй като мъжките Ангели живеят около два пъти по-малко от женските, по-дребни са и с не толкова голям обсег на полета. Но има и компенсация. Правила ли си някога любов във въздуха?

– Никога не съм правила любов в смисъла, който вероятно ти имаш предвид.

– Искаш ли да опиташ? Разполагаме с петнайсетина минути и ти гарантирам, че това ще бъде незабравимо изживяване. Какво ще кажеш?

– Не. Нямам представа защо ти е?

– Аз съм особен случай – весело отвърна Ангелът. Правя го заради тлъстините. Май не мога да им се наситя. Обикалям наоколо и чакам тлъсти човешки жени да падат покрай мен. А после – услуга за услуга. И всички са доволни.

– Значи това е таксата ти?

– Не. Не е такса. Ще те спася във всички случаи. Мразя да гледам

хора, размазани долу на пихтия. Но какво говориш? Нима трябва да те моля? Повечето с желание се отблагодаряват за услугата.

– Не и аз.

– Знаеш ли, ти си странна. Никога не съм виждал човешко същество, изографисано като теб. Така ли си родена? По-различна ли си от хората? Не разбирам защо не желаш да правим любов. Става бързо. Само за минута. Нима чак толкова много искам?

– Много питаш.

– Искам само ... о-о-п! Време е да започнем обръщането или ще се удариш... внимавай!

Робин изпадна в паника. Рамото ѝ улови връхлитация вятър накриво и тя се запремята.

– Просто се отпусни – посъветва я Ангелът – и ще се изправиш отново. Така е по-добре. Сега виж дали можеш да се извиеш. Дръж ръцете си разперени и ги наклони назад.

Робин го послуша и завърши опита си с нещо като с гмуркане. Преминаваха през зоната на здрача толкова ниско, че земята отдолу видимо се движеше. Ангелът се измести зад нея и я обгърна с ръце, здрави и силни като въжета, като с едната я придържаше през гърдите, а с другата – над слабините. Тя усети на врата си студеното докосване на перата по бузата му, а после топлината на устните му върху мекото на ушите си.

– Толкова си мека и тъй приятно подплатена...

– В името на Великата Майка, ако ще ме изнасилваш, направи го сега и над тебе ще тегне проклятието, че си лъжлив паун! Нямаме на разположение цял ден. – Робин трепереше, страхът от падането и заплахата от повръщане се бяха съюзили, за да надвият самоконтрола ѝ.

– Какво носиш в чантата? – запита я лаконично той.

– Демона си.

– Добре, не ми отговаряй! Но я дръж здраво. Хайде, тръгваме.

Ръцете му я стиснаха като клещи и той внимателно разпери големите си криле. Обратното ускорение я задържа, заменяйки свободното падане с усещането, че виси. Стана невъзможно да държи краката си изпънати. Щом ги остави да се отпуснат, нестабилната двойка се залюля около точката на баланса на крилете на Ангела.

Когато той започна предпазливо да се навежда, земята се наклони. Целта му беше да насочи Робин към Офион, там, където реката минаваше под кабела, свързващ Обиталището на ветровете с главината. В този си участък реката беше дълбока, широка и бавна и течеше на югоизток.

За успее, Ангелът трябваше първо да отиде малко на юг, сетне на север, за да изравни посоката на плавното им спускане с тази на реката. После да удължи падането на Робин, като притъпи ъгъла, под който се спускаха. В противен случай тя щеше да се удари доста преди да достигне водата.

Преминаха над група кратери. Робин не попита за произхода им. Едва ли се дължеше на хора – деветдесет метра в секунда не могат да придадат чак такава кинетична енергия. Но други, по-тежки обекти, пуснати от същата точка биха могли да ги изровят.

Сега Ангелът разтвори максимално крилете си. Ландшафтът отдолу бе хълмист и горист, но пред тях блестеше правата линия на реката. Като че нямаше изгледи да достигнат до нея, а нямаше как да наберат и височина, за да направят втори кръг. Ангелът можеше да носи тежест, малко по-голяма от собственото си тегло.

– Мисля, че когато се удариш, ще съм намалил скоростта ти на седемдесет или осемдесет километра в час – извика той в ухото ѝ. – Ще се спирам на кратки тласъци, когато съм сигурен, че ще достигнеш реката. Ти ще се гмурнеш под ъгъл.

– Не умея да плувам.

– Нито пък аз. Там сама ще се оправяш.

Преживяването не беше приятно. Дърпането на ръцете му се увеличи рязко и Робин вдиша дълбоко, докато сърцето ѝ биеше лудо. След това продължиха да се плъзгат и като че ли бяха все още достатъчно високо над кафеникавите води. Ново дръпване: тя рефлекторно протегна ръце, но засега продължаваха да се носят във въздуха. Третото придръпване бе най-силно. Дълго време Робин не можа да си поеме дъх.

И ето че очертанятията на брега се приближиха, прелетяха от дясната ѝ страна. Реката пред нея извиваше на запад.

Май цопна във водата по гръб, но всичко стана прекалено внезапно, за да е сигурна. Следващото нещо, което ясно си спомняше, беше конвулсивното измъкване от мътните дълбини нагоре към светлината.

Оказа се, че плуването изисква ожесточение. Направо да не повярваш на какво е способен човек, когато водата достигне горната му уста.

Ангелът стоеше на брега, докато тя се изкатери нагоре. Стоенето явно не беше от нещата, с което той добре се справяше – краката му не бяха пригодени за целта. Приличаха на клещи, а дългите като на скелет

пръсти бяха нагодени да се хващат за клоните на дърветата. Робин пропълзя метър-два по сухата земя, после се извърна към него.

– Я ми я дай – каза Ангелът и издърпа чантата от ръката ѝ. – Заслужавам нещо за работата си – по това спор няма. – Той я отвори, погледна вътре и побърза да я затвори, като я остави да падне и се отдръпна назад.

– Казах ти – изсъска Робин.

Ангелът изглежда се ядоса и загуби търпение.

– Добре де, какво имаш?

– Ето малко пари. Вземи ги всичките.

– Изтрябвали са ми! Могат да се харчат само в лудницата на Титанидите.

Робин седна и отметна мократа коса от лицето си.

– Говориш чудесно английски – каза тя.

– Какво знаеш ти? Умея да говоря хубави думи, стига да искаш.

– Съжалявам. Ако наранявам чувствата ти, не го правя нарочно.

Просто съм страшно притеснена.

– Вече не си.

– Благодаря ти. Спаси ми живота и аз съм ти благодарна.

– Добре, добре. Научих английския от баба ми, случайно. Освен това тя ме научи, че нищо не се дава даром. Какво друго имаш, освен парите?

Имаше пръстен, подарък от майка ѝ. Предложи го на Ангела. Той хвана дланта ѝ и кисело го огледа.

– Ще го взема. Нещо друго?

– Това е всичко, което имам. Само дрехите, с които съм облечена.

– Ще взема и тях.

– Но останалите ми неща...

– Са в хотела. Той е натам, по този път. Денят е топъл. Наслаждавай се на разходката.

Робин изу ботушите си и изсипа водата от тях. Лесно измъкна ризата, но панталоните ѝ бяха прилепнали към влажната кожа.

Той ги взе и се втренчи в нея.

– Да знаеш само колко ми се нравят дебели човешки жени...

– Но тази тук няма да я получиш. И какво имаш предвид под „дебели“? Аз не съм дебела. – Чувстваше се неловко под погледа му, едно особено, ново усещане. Благоприличието на Робин не превишаваше това на улична котка.

– Ти съдържаш двамайсет процента мазнини, може би и повече.

Покрита си с тлъстина. И то навсякъде. – Ангелът въздъхна. – А това са най-дяволските рисунки, които някога съм виждал. – Той замълча, след това полека се усмихна. – Поне те видях. Честито приземяване. – Той ѝ подхвърли дрехите и подскочи във въздуха.

Тласъкът от крилете му разлюля Робин и вдигна облак от прах и листа. За момент могъщите му криле закриха небето, сетне той се издигна и изчезна, слабичък силует сред вихър от шарени пера.

Робин се отпусна на земята, разтреперана. Хвърли поглед на пътната си чанта, която яростно се гърчеше, докато напълно обърканата анаконда се опитваше да извоюва пак свободата си. Назу щеше да почака. Нищо нямаше да ѝ стане.

Робин успя да се обърне, защото се боеше да не ослепее от втренченото виране към слънцето и в следващия миг изгуби окончателно контрол върху тялото си. Безкрайният ден на Хиперион си течеше, докато тя трепереше под кехлибарената светлина, безпомощна, очакваща Ангелът да се върне и да я обладае.

9. На свободна практика

Габи Плъджет бе застанала на скалистия бряг в очакване шумът от грандиозното всмукване да отслабне. Обикновено процесът на всмукване на Аглая б придружен с грохот, който те подсещаше за Ниагарския водопад. Днес звукът по-скоро приличаше на бълбукане от потопена под водата бутилка. Всмукателната клапа, запушена от запретило се вътре Титаново дърво, вече почти изцяло се намираще под повърхността.

Местността се наричаше „Грите грации“. Габи сама ѝ беше дала това име преди доста години. Тогава шепата хора, живеещи на Гея, все още кръщаваха всичко със земни имена, като по традиция прибегваха до гръцката митология. Габи не бе избрала случайно наименованието: чела бе, че Грациите са помагали на Афродита по време на тоалета ѝ. Тя си мислеше за Офион, кръговата река, като за тоалета на Гея, а себе си оприличаваше на водопроводчик. Всичко в този свят рано или късно се изливаше в реката. Запушеше ли се, Габи бе тази, която я отпушваше.

„Дайте ми тръбен ключ с размерите на Питсбъргската катедрала и опорна точка“ – бе заявила веднъж на любопитен зяпач – „и аз ще отводня света.“ Лишена от подобен инструмент, Габи се задоволяваше с недотам директни, но не по-малко грандиозни методи.

Наблюдателната ѝ точка се намираще по средата на пътя по северния скат на каньона в Западна Рея. Доскоро каньонът бе притежавал следната особеност: реката Офион изтичаше от него не към равнинните земи на запад, а в обратна посока. Това бе възможно благодарение на Аглая. Сега, след запушването на могъщата всмукателна клапа, Географските приумици бяха отстъпили пред естествения ход на нещата. Водата, като нямаше къде да отиде, превърна Офион в кристално синьо езеро, което преля от каньона и потече към равнините на Хиперион. В продължение на много километри, чак до извития хоризонт на Гея, споконните води бяха залели всичко, с изключение на най-високите дървета.

Аглая приличаше на пурпурно гроздово зърно с дължина три километра, разположено в стесняващото се гърло на каньона, като долният ѝ край опираше в езерото, а горният се простираще до платото на височина седемстотин метра. Тя и нейните сестри, Талия и Ефросина, представляваха едноклетъчни организми с мозъци колкото детско юмруче. От

три милиона години те с тъпа упоритост пиеха Офион, като издигаха водите му над билото на Западна Рея. Хранеха се с плавея, които непрестанно попадаше във внушителните им търбуси, и бяха достатъчно обемисти, за да погълнат всичко на Гея, с изключение на Титановите дървета, които като част от живата плът на Гея не би трябвало да се откъсват от нея.

Но времената се бяха променили. Вече всичко можеше да се случи, и то обикновено се случваше. „Точно това е причината, помисли си Габи, същество с размерите на Гея, да се нуждае от аварияен монтьор с моя ръст.“

Фазата на всмукването приключи. Аглая се беше издула до максимум. Щяха да изминат няколко минути преди клапата да започне да се затваря, сякаш Аглая задържаше дъха си преди да изригне. В златистия здрач се възцари тишина и хиляди погледи се устремиха към Габи в очакване.

Тя се отпусна на колене и надникна зад ръба. Май всичко беше готово. Изборът кога да започне операцията беше труден. От една страна, свитата клапа щеше да държи дървото заклещено по-здраво от всякога по време на фазата на изпускане. От друга страна, погълнатата от Аглая вода, щеше да избие с огромна сила и да помете пречката. В операцията нямаше нищо деликатно. Габи планираше да подложи дървото на най-силния тласък, който можеше да осигури, и се надяваше на най-доброто.

Екипът ѝ очакваше сигнала. Тя се изправи, вдигна над главата си червен флаг и рязко го свали.

От северната и южната страни на каньона прозвучаха роговете на Титанидите. Габи се обърна и пъргаво изкатери десетметровата скала отзад. Метна се върху гърба на Псалтерий, шефа на нейния екип Титаниди, който пъхна медния си рог в торбата и препусна надолу по виещата към радиостанцията следа. Габи яздеше изправена, стъпила с боси нозе върху конския гръб, а с ръце се бе вкопчила в раменете му. Помагаше ѝ характерният бяг на Титанидата, при който човешкият торс се накланяше напред, а ръцете се извиваха назад като на дете, което имитира боен самолет. Ако се подхлъзнеше, можеше да се хване за ръцете му, но от години не ѝ се бе случвало.

Когато пристигнаха в станцията, систоличното обратно течение бе започнало. Нивото на водата беше на десетина метра под тях, а блокираната всмукателна клапа – на половин километър нагоре по каньона. Независимо от това, когато буйният поток закипя в новото езеро и нивото

на водата започна да се вдига, Титанидите запристъпяха нервно.

Тътенът отново нарастваше, този път придружен и от нещо ново. От върха на платото на Агляя, откъдето обикновено изходната клапа изхвърляше стометровата водна струя във въздуха, не излизаше нищо друго, освен газове. Пресъхналата клапа издаваше звук, достоен за преял боб контрабас.

– Гея – промърмори Габи. – Пръдливият бог.

– Какво каза? – пропя Псалтерий.

– Нищо. Имаш ли връзка с бомбата, Мондоро?

Титанидата, отговаряща за връзките в ефира, вдигна глава и кимна.

– Да я накарам ли да смръкне, водителю? – пропя Мондоро.

– Още не. И престани да ме наричаш така. „Шефе“ е напълно достатъчно. – Габи погледна към водата, откъдето се издигаха трите кабела. Проследи ги с поглед, търсейки разплетени нишки, които биха могли да доведат до скъсване, после вдигна очи към импровизираната флота, рещи се над главата ѝ. След толкова години гледката продължаваше да я очарова.

Това бяха трите най-големи цепелина, които бе успяла да привика за няколко дни. Наричаха се Безстрашния, Бомбастичния и Водача. Дълги повече от сто метра, и тримата бяха стари приятели на Габи. Дошли бяха тук да ѝ помогнат в името на приятелството. По-големите дирижабли рядко плават заедно, а предпочитат при пътуванията да бъдат придружавани от ескадрон на седем-осем по-дребни цепелина.

Но сега в един впряг беше събрана тройка, каквато рядко се среща на Гея. Полупрозрачните им ефирни опашни плоскости – всяка с големината на футболно поле – цепеха въздуха с тронаво величие. Елипсовидните седефеносини тела се блъскаха, триеха се едно в друго и проскърцваха като гроздове карнавални балони.

Мондоро вдигна палец.

– Издухай го – заповяда Габи.

Мондоро се наведе над шушулка с размерите на пъпеш, разположена в кълбо от лози и клонки между предните ѝ крака. Заговори ѝ тихичко, а Габи се обърна очаквателно към Агляя.

След няколко секунди Мондоро се окашля извинително под смръшения поглед на Габи.

– Ядосана ни е, защото сме я оставили толкова дълго на тъмно – изпя Мондоро.

Габи извири пронизително и тропна с крак – този предавател ѝ беше необходим.

– Пей ѝ тогава за светлината – изпя Габи. – Ти си този, който я убеждава – ти трябва да знаеш как да се оправяш с тези същества.

– Може би химн за огъня... – размишляваше на глас Титанидата.

– Все ми е едно какви ще ги пееш! – извика Габи на английски. – Само накарай онази гадория да гръмне – каза тя и се извърна ядосано.

Бомбата бе заредена в дънера на Титановото дърво. Там я поставиха, с голям риск, Ангелите, влетели в помпата по време на вдишването, диастоличната фаза от цикъла, когато над изсипващата се вътре вода имаше въздух. На Габи ѝ се щеше да разполага с армейски взривни материали, които да предостави на Ангелите. Вместо това им връчи някаква измишльотина от плодове и зеленчуци от Гея. За експлозив служеше китка свръхчувствителни нитрокорени. За детонатор използва растение, което даваше искри, а друго, с магнезиева сърцевина, бе свързано към силициев чип, получен след фино престъргване на листо от интегрална схема. Чипът беше програмиран да приема сигнали от радиоизърно, най-капризното растение на Гея. Имаше радиопредаватели, които излъчваха съобщения само ако бяха красиво фразирани, и функционираха само ако мелодиите, които чуваха, си струваше да бъдат повторени.

Титанидите, чиито език беше песен и за които музиката имаше същото значение като храната, не виждаха нищо странно в това. Габи пееше фалшиво и нямаше капка афинитет към музиката, ето защо тя не харесваше този метод на работа. Мечтаеше за кибрит и няколко километра водоустойчив, бърз бикфордов детонаторен шнур. Над нея цепелините опъваха въжетата, но нямаше да издържат дълго. Те не се славеха с особена жилавост. Въпреки размерите си, те се нареждаха сред най-кекавите същества на Гея.

Около предавателя се бяха събрали четири Титаниди и пееха канон. Всеки няколко такта образуваха код, който мозъкът на детонатора можеше да възприеме. В един момент префърцуненото зърно се успокои и започна да излъчва. Прокънтя глуха експлозия, Аглая се разтресе и изпускателната ѝ клапа блъвна черен дим. Опънатите нишки се отхлабиха.

Габи се беше изправила на пръсти, уплашена да не би взривът да е скъсал кабелите. Отломки, с размерите на вековни борове, изригнаха от отвора. А когато стволът на Титановото дърво се показа, премятайки се като ранен кит, зад гърба ѝ проехтя възторженият вик на Титанидите.

– Уверете се, че е поне на пет-десет километра от мястото на всмукване, когато го привържете – изпя Габи на Клавиатурата, определената да извърши прочистването Титанида. – Ще мине известно време, докато

всичката тази вода бъде изпомпана, но ако докараш сега дънера до ръба, той ще остане на високо и на сухо няколко рота.

– Не се притеснявай, шефе – пропя Клавиатурата.

Габи наблюдаваше екипа си, който събираше оборудването, наето от Титантаун, докато Псалтерий се отправи да вземе личния ѝ багаж. Не работеше за първи път с тези Титаниди. Знаеха какво правят. Нищо чудно въобще да нямаха нужда от нея, но едва ли някоя би повдигнала въпроса, освен по божествено нареждане. Поради една причина – липсваха им връзките на Габи с цепелините.

А на самата Габи никой нищо не ѝ нареждаше. Тя работеше по договор, за който ѝ се плащаше предварително. В свят, в който всяко същество имаше предварително определено място, тя сама беше предопределила своето.

Обърна се по посока на тропота. Псалтерий се връщаше с такъмите ѝ. Не бяха много: нещата, от които Габи се нуждаеше или обичаше до толкова, че да ги носи непрекъснато със себе си, се побираха в туристическа раница. Нещата, които ценеше най-много, бяха свободата и приятелите ѝ. Псалтерий (Диез Лидийско Трио) Фанфари бе един от най-добрите. Дватама с Габи странстваха заедно от десет години.

– Шефе, телефонът ти звъни.

Ушите на останалите Титаниди се наостриха и дори Псалтерий, който бе привикнал към звъна, изглеждаше разстроен. Той подаде на Габи радиозърно, почти като останалите. Разликата беше там, че то я свързваше с Гея.

Габи пое зърното и се отдели от групата. Разговорът трая кратко. Титанидите не изгаряха от нетърпение да узнаят какво има да казва Гея – рядко новините за божествените дела бяха добри новини, – но нямаше как да не забележат, че Габи остана безмълвна за момент, след като разговорът бе очевидно приключен.

– Готова ли си за пътуване до Музикалното заведение? – попита тя Псалтерий.

– Разбира се. Бързаме ли?

– Не много. Никой не бил виждал Роки повече от килорот. Нейна светлост иска да проверим и да я поставим в известност до началото на Карнавала.

Псалтерий се намръщи.

– Каза ли Гея какъв вероятно е проблемът?

Габи въздъхна.

– Да-а. Трябва да я накараме да изтрезнее.

10. Къщата на песните

Титанидите бяха доста преоразмерени. От всички същества на Гея само те изглеждаха проектирани не съвсем за своята естествена среда. Цепелините бяха точно такива, каквито ги изискваше начинът им на живот. Всичко в тях бе функционално, също като страха им от огъня. Ангелите толкова се доближаваха до невъзможното, че Гея не бе имала никакъв простор за закачливото си лекомислие. Беше се наложило да ги проектира с толеранси от порядъка на грамове и да съобрази всичко друго с осемметровия размах на крилете и с мускулите, необходими за управлението им.

Титанидите обитаваха равнините. Защо тогава е било необходимо да ги дари с уменията да се катерят по дърветата? Долната част на тялото им беше конска – но чифтокопитна – и при ниската гравитация на Гея можеха да минат и с крака, много по-тънки от тези на кой да е чистокръвен състезателен кон. Вместо това Гея им беше дала бутове на першерон¹¹ и глезени на клайдесдейл¹². Гърбовете, плещите и бутоните на конските им тела бяха изтъкани от мускули.

Точно по тези причини обаче Титанидите, единствени от всички същества на Гея, понасяха земната гравитация. Те се оказаха най-подходящи за посланици на Гея на Земята, а като се има предвид, че тяхната раса нямаше навършени и два века, ставаше очевидно, че прекомерната им мощ не е била случайна. Гея бе планирала бъдещето.

От своя страна, живеещите на Гея човешки същества бяха получили неочакван дивидент. Походката на Титанидите нямаше нищо общо с подрусването на земните коне. Те се плъзгаха като облаци при ниска гравитация, гърбовете им не подскачаха нагоре-надолу, а копитата едва докосваха земята. Ездата бе толкова гладка, че Габи нямаше проблеми да поспи. Облегна се върху човешкия гръб на Псалтерий, а краката й увиснаха от двете му страни.

Докато тя спеше, Псалтерий се изкачваше по виещата се по склоновете на Астерийските планини пътека.

Той беше красиво създание с неокосмена кожа с цвета на млечен шоколад. Гъстата оранжева грива, покриваща главата, врата и доста от

11. Першерон – порода едри впрегатни коне. Б. пр.

12. Clydesdale – кръстена на долината на р. Клайд в Шотландия порода едри, масивни коне с обрасли с кичури копита. – Б. пр.

човешкия торс, бе сплетена на множество дълги плитки, подобно на опашката. Както при всички представители на неговата раса, лицето и горната част на тялото му приличаха на женски. Бе голоблад, с големи раздалечени очи и гъсти мигли. Гърдите му бяха едри и конични. Но между предните му крака се мъдреше penis, който изглеждаше прекалено човешки на повечето земляни. А между задните имаше втори, доста по-голям, а под красивата оранжева опашка бе скрита вагината. При Титанидите разликата в пола се определяше от предния орган. Псалтерий беше мъжкар.

Лъкатушещата из гората пътека бе оплетена от лози и запречена с млади издънки, но току проличаваше, че някога е била път, достатъчно широк, за да мине и каруца. Тук-там из просеката се забелязваха отломки от асфалт. Това бе част от Околовръстната магистрала на Гея, строена преди повече от шейсет години. Габи също имаше пръст в изграждането ѝ. За Псалтерий магистралата си беше там откакто той се помнеше: безполезна, рядко използвана, бавно рушаща се.

Титанидата достигна върха на Аглайското плато – местността Ниските мъгли. Прекоси я, заобикаляйки в равен тръс Аглайското езеро, чиито води жадно поглъщаше Талия. Изкачи се през Средните мъгли, до Ефросина и Горните мъгли. Малко преди да навлезе в двойната помпена система, която изкачваше водите му до Среднощното море, Офион отново се превръщаше в река.

Преди да достигне последните помпи, Псалтерий изви на север по течението на едно планинско поточе. Прегази кипящите му води и започна да се изкачва. По всяка вероятност вече се намираше в Рея, но тук никоя граница не бе точно определена. Маршрутът им минаваше през центъра на сумрачната зона между Хиперион и Рея, между безкрайно слабата дневна светлина на едната област и вечната лунна нощ на другата. Сега се движеше по посока на нощта. Достигна я някъде по средните склонове на Астерийските планини. Мракът на Рея нямаше да ги забави – нощното зрение на Титанидите бе добро, а близо до границата все още имаше достатъчно светлина, отразена от равнините на Хиперион, разстилащи се зад гърбовете им.

Спуснаха се по стръмния склон на планината по тясна, но добре очертана, криволичеща през две клисури пътека, която ги изведе до дълбоката долина от другата страна. Планините на Рея бяха стръмни и скалисти, със средно седемдесетградусови склонове. Вече не се виждаха високи дървета, но земята бе покрита с дебел пласт лишей, мек като

сукно върху бiliarдна маса. На места преминаваха край широколистни храсти, пронизващи скалата с корени, за да достигнат животворното тяло на Гея на дълбочина близо половин километър.

Скоро между върховете се показва сигналната светлина на Къщата на песните, а зад завоя се разкри гледка, уникална дори за Гея, чието хоби бе да създава необикновени неща.

Между двата върха, всеки извисяващ се отвесно нагоре, като Матерхорн, бе прехвърлена тясна седловина с плоско било и спускащи се право надолу склонове. Платото се наричаше Мачу Пикчу, по името на онова място в Андите, където инките бяха изградили каменния си град в облаците. Самотен слънчев лъч необяснимо как се беше отклонил от потока светлина, нахлуващ през далечния покрив на Хиперион, и пронизвайки мрака, обливаше платото с ярко злато. Като че ли слънцето бе успяло да открие дупчица в най-черните облаци на един късен буреносен следобед.

На Мачу Пикчу имаше само една постройка. Къщата на песните представляваше двуетажна дървена сграда, боядисана в бяло, със зелен дъсчен покрив. От това разстояние приличаше на играчка.

– Пристигнахме, шефе – изпя Титанидата. Габи седна, разтърка очи, обърна се и отправи поглед към долината на Чироко.

– Погледни към делата ми, о, Могъща, и към отчаянието ми – промълви тя. – Скъпи Салти, това момиче е наложително да посети психиатър. Все някой трябва да ѝ го каже.

– Ти ѝ го каза последния път, когато идвахме – отбеляза Псалтерий.

– А, направих го, нали? – трепна Габи. Споменът все още ѝ причиняваше болка. – Я по-добре да продължим.

Двамата се спуснаха по пътеката към тесния рид, която водеше към Мачу Пикчу. Дъсчен висящ мост бе прехвърлен над пропастта пред платото. Мостът можеше да бъде повален с няколко удара на бравдата – така Чироко оставаше недостъпна в своята крепост отвсякъде, освен по въздуха.

На другия край на моста бе приседнал младеж с катерачески обувки и дрехи в цвят каки. От мрачното му изражение Габи си направи извода, че е един от просителите, които в безкрайна процесия от години се отправяха насам, с надеждата да покорят мистериозната и самотна Магьосница на Гея. Щом пристигнеха, откриваха, че тя съвсем не е самотна – с трима-четирима любовници, довтасали преди тях – и можеше измамно лесно за бъде завладяна. Не беше трудно да влезеш в леглото ѝ – стига да не ти пука от навалищата. Съвсем друго бе да излезеш оттам

невредим. Чироко сякаш пресушаваше душите на мъжете и когато достигнеш дъното, ги зарязваше. Вече седемдесет години прихождаха тук. Това все още й допаднаше, но деветдесет и петте години сексуален живот бяха я направили свръхестествено веща, много повече от всеки от тях. Мъжете се влюбоваха в нея с дузини, а тя нежно ги изхвърляше, когато й опротивееха. Габи ги наричаше „Изгубените момчета“.

Прекосиха моста и тя изгледа младежа с подозрение. Такива като него имаха навика да скачат от високо. Вероятно и този ще го направи, помисли си тя, когато младокът с мъка се усмихна в отговор на жеста й, сочещ пътеката към Титантаун и към отломките от неговия предишен живот.

Щом доближиха широката предна веранда, Габи скочи от гърба на Псалтерий. Въпреки че високите двери на къщата бяха изградени според ръста на Титанидите, никоя от тях нямаше право да влезе, освен с лична покана от Магьосницата. Габи прекрачи четирите стъпала пред входа и вече бе сложила длан върху бронзовата дръжка, когато забеляза, че от люлката на верандата виси ръка. Между страничните дъски на седалката зърна бос крак. Останалото бе покрито с мръсно конско одеяло, което повече приличаше на кожух.

Отметна одеялото и се вторачи в застиналото с отворена уста лице на Чироко Джоунс, бивш капитан на КДК „Рингмастър“, а сега Магьосница на Гея, задна-майка на Титанидите, крилат командир на Ангелите, адмирал на флотата от дирижабли – митичната сирена на Титан. Изглеждаше вцепенена. Чироко спеше след тридневен гуляй.

Лицето на Габи се сгърчи от отвращение. Поколеба се, готова да си тръгне – после изражението й постепенно се смекчи. Споменът за любовта понякога оживяваше, когато видеше Чироко в такова състояние. Габи махна чорлавата тъмна коса от челото на спящата жена и бе възнаградена с гръмка изхъркване. Ръцете зашаваха, търсейки одеалото и Магьосницата се обърна.

Габи застана зад люлката и я хвана за дъното. Повдигна го, веригите издрънчаха над главата й, а някогашният командир се прекатури и се стовари на верандата с глух тропот.

11. Пурпурният карнавал

Хиперион се смяташе за най-прекрасната от дванайсетте области на Гея. Всъщност малцина бяха пропътували достатъчно, за да правят сравнения от личен опит.

Но Хиперион бе приятна страна: нежна, плодородна, обляна от светлината на вечен пасторален следобед. Там нямаше скалисти планини, но реките бяха в изобилие. (Към Хиперион винаги се обръщаха в мъжки род, макар че областите на Гея не принадлежаха нито към силиния, нито към слабия пол и носеха имената на титаните, първородните деца на Уран и Гея.) Пркосяваше го река Офион, широка, бавна и кална в по-голямото си протежение. В нея се вливаха девет главни притока, кръстени на музите. Както и във всички останали райони на Гея, на север и на юг земите постепенно се издигаха, за да завършат с трикилометрови скали, увенчани с тесни хребети, известни като Планинската област. Тук се срещаха растения и животни, останали непроменени още от младините на Гея. По-нататък земите все така се издигаха, докато вече не можеха да задържат скалистата си черупка. Тук плътта на Гея ставаше видима и продължаваше вертикално нагоре, като извиваше, за да образува свод над земите под нея, захлупвайки ги изцяло с полупрозрачен прозорец, пропускащ слънчевата светлина. На тази шеметна височина въздухът не бе студен, но стените бяха хладни. Там се събираха водните пари, за да замръзнат на дебели ледени висулки, които се откъсваха и разбиваха по склоновете на Планинската област, топяха се и се втурваха през тесни каскади, скачаха от извисените скали – и продължаваха, укротени, към Реките на музите. В края на краищата, и те, както всички останали, се вливаха в могъщото течение на Офион.

Западните и централните земи на Хиперион бяха покрити с гъсти гори. В едната си част Офион приличаше по-скоро на езеро и образуваше тресавище, простиращо се на североизток от края на централния вертикален кабел. Но повечето от територията на Хиперион представляваше прерия: област с нежно нагънати хълмове, с просторни небеса и разлюлени като кехлибарени вълни житни поля. Наричаха я Равнините на Титанидите.

Житото растеше на воля, както живееха и Титанидите. Те владееха земята, без да я подчиняват, строяха малко, отглеждаха стада от различни животни, които използваша, за да пият от млякото на Гея. Нямаха

сериозни претенденти за земите си, нямаха и естествени врагове. Никога не бе правено преброяване, но вероятно бяха стотина хиляди. Достигнеха ли двеста, земите щяха да са леко пренаселени. Половин милион означаваше глад.

Гея беше създала Титанидите по подобие на човеците. Те обичаха децата си, които се раждаха научени да ходят и да говорят, и затова не се нуждаеха от толкова грижи, колкото човешките отрочета. След две земни години детето Титанида ставаше независимо, за да достигне на три полова зрялост. Когато гнездото опустееше, родителят обикновено копнееше за още едно дете.

Всички титаниди можеха да имат деца.

Всички титаниди искаха да имат деца, обикновено толкова, колкото бе възможно. Детската смъртност бе ниска, а продължителността на живота – висока.

Тази съвкупност можеше да доведе до катастрофално пренаселване. В действителност популацията на Титанидите оставаше неизменна вече повече от седемдесет години, а причина за това бе Пурпурният карнавал.

Реките на Хиперион – Офион и Музите, разделяха земята на осем района, известни като Тоналностите: свободни административни области, аналогични на английските графства. Тоналностите не бяха ограничения. Всеки бе свободен да преминава от една Тоналност в друга. Но Титанидите не бяха закleti пътешественици и предпочитаха да си живеят в областите, в които са родени. Най-важните подразделения на вида на Титанидите бяха акордите, заместващи човешките раси. Както при хората, акордите можеха да се кръстосват без опасни последици. Но за разлика от човеците, при тях липсваше расово напрежение. Съществуваша деветдесет и четири установени акорда. Всички те живееха заедно, разпръснати из осемте Тоналности на Хиперион.

Най-голямата Тоналност на Хиперион бе ограничена от реките Талия, Мелпомена и южната извивка на Офион. Това беше Тоналност Ми. В нея се намираха Титантаун и Обиталището на ветровете. На юг се простираше Ре минор, на запад – До мажор и Фа диез минор.

На дваветина километра от Титантаун, в Тоналност Ми, между блатото и широка равнина, оградена от ниски хълмове, стърчеше самотна скала, наречена Ампарито Рока. Висока бе седемстотин метра и горедолу толкова широка, с отвесни стени, които можеха да бъдат изкачени. Захвърлена бе там неизвестно откъде по време на бунта на Океан, преди

много мегарота. Подобната на кратер област, образувана при отскока на Ампарито Рока, преди той да се забие в земята и да се извиси над околността, бе известна под името Грандиозо.

Веднъж на всеки десет килората – четиристотин и двайсет земни дни, период, обикновено наричан Година на Гея – Титанидите от Тоналностите на Хиперион се отправяха на пътешествие към Ампарито Рока в шумни, пъстроцветни кертани, понесли достатъчно провизии за празника, който траеше два хекторота. В Титантаун затваряха централната улица и Титанидите сгъваха палатките си, оставяйки туристите от Земята да се грижат сами за себе си. Всички до една потегляха на пътешествие, но от хората само местните жители и пилигримите имаха право да се присъединят към голямата фиеста.

Това бе най-голямото събитие в живота на Титанидите, което обединяваше Коледа и Марди Грас (Марди Грас – Заговезни, последният ден преди Великите пости, ден за празненства, кулминация на карнавала в Ню Орлиънс. – Б.пр.), Чинко де Майо и Тет (Наименование на фестивала в чест на вьетнамската Лунна Нова година. – Б.пр.) в целокупно чудовищно празненство, сякаш всички земни люде се бяха събрали на едно място за седмица, посветена на пеене и гуляи.

Това бяха дни на безгранично щастие и на горчиви разочарования. Бляновете, разцъфнали и подхранвани в продължение на десет килората, даваха плодове по време на Пурпурния фестивал. Но по-често се превръщаха в прах. Тълпите, които изпълваха Грандиозо в първия ден на карнавала, щяха скоро да оредят, а кертаните, напускащи празненството през последния му ден, изглеждаха по-смирени от пристигащите с песни и смях. Но въпреки това дори за миг не прозираше отчаяние. Дали губиш, или печелиш – всичко зависеше от завъртането на великата рулетка Гея.

Трофеят, който можеше да бъде спечелен в подобното на паница Грандиозо, бе правото да имаш деца.

Пурпурният карнавал щеше да започне с марш в изпълнение на Първокласния маршируващ оркестър от Тоналност Ми. Този път беше „На парад“, от Джон Филип Суса. Робин, която се бе покачила на терасата с около петдесет метра височина върху червено-кафявата стена на Ампарито Рока, дори не предполагаше какво ѝ предстои да преживее. Заслуша се в кристалночистия зов на тромпета, изпълняващ началните тактове, и инстинктивно се вкопчи в скалата, когато и ансамбълът се присъедини във фортисимо, с три тона в низходяща последователност,

които отлетяха преди да бъдат доизречени, но въпреки това притежаваха обем и яснота, граничещи със свръхестественото. Въздухът все още трептеше от смайване, че е съдържал подобен звук, когато тромпетът повтори предишната игрива и нахакана тема, отново погълната от прииждащите разгневени ветрове.

Оркестрантите никога не бяха чували за униформи, нито пък за диригенти. Биха ненавиждали първите и нямаха нужда от вторите. При ансамбловата музика, музиката, написана, за да се изпълнява без свобода на импровизацията, онова, от което се нуждаеха Титанидите, бе някой, който да отмерва такта. Всичко останало го имаше върху нотния лист и щеше да бъде изпълнено точно както е написано, идеално още от първия, както и с всеки следващ път. Титанидите не се нуждаеха от репетиции. Проектираха и създаваха свои собствени инструменти, можеха да засвирят на всеки рог, цигулка, барабан или клавирен инструмент, който им попаднеше, след неколкоминутно запознанство с него, а и малко от инструментите им си приличаха.

Музиката развълнува Робин. Изпълнението бе забележително, макар те да не го осъзнаваха. Робин никога не беше харесвала маршовата музика, свързваше я с първичния милитаризъм, с войната и агресията. Титанидите я накараха да приеме тази музика като израз на чиста и лишена от свян жизненост. Тя потърка слепоочията си с ръце и се наведе напред, вслушвайки се внимателно във всяка нота.

Това беше празненство, което тя можеше да разбере. Въздухът бе изпълнен с обещания и трептяща възбуда. Робин я бе доловила още преди да се изравни с облака прахоляк, който вдигаше колоната на Титанидите по пътя си към Карнавала, беше я усетила, независимо че все още се чувстваше зашеметена от падането, от срещата с Ангела и продължителната си безпомощност на брега на Офион. Когато се присъедини към шествието, я посрещнаха без резерви. По някакъв начин бяха разбрали, че е пилигрим, макар самата Робин далеч да не бе сигурна, че отговаря на условията. Независимо от това, Титанидите я очароваха с подаръци – храна, напитки, песни и цветя. Качваха я на гърбовете си, при дисагите и саковете с провизии, и върху каруците, които скърцаха и се полюшваха под клатушкащите се товари. Чудеше се, в името на Великата майка, какво толкова бяха помъкнали, та така да претоварят каруците, всяка с по дванайсет колела, теглени от впрягове от две до дванайсет Титаниди.

Сега гледаше от високо чашата на Грандиозо и си мислеше, че вече знае. По-голямата част от товара сигурно са били украшенията за костюмите. Чисто голи, Титанидите обикновено грееха като неонов

калейдоскоп, но за една Титанида това никога не беше достатъчно. Дори в града, без някакъв специален случай, те носеха средно по килограм гривни, мъниста и звънци. Ако кожата им беше гладка, я оцветяваха, ако беше окосмена – пригладява космите, сплиташа ги на плитки, изрусяваха ги. Пробиваха дългите си уши, ноздрите, зърната на гърдите, устните и препуциума и окачаха там всичко, що светеше или дрънчеше. Пробиваха отвори в твърдите си рубиненочервени копита и инкрустираха там скъпоценни камъни с контрастни цветове. Рядко се срещаше Титанида без свежо цвете, заплетено в косите или затъкнато зад ухото.

Но това очевидно бе само за замявка. За Пурпурния карнавал титанидите бяха отхвърлили всякакви ограничения и истински се бяха украсили.

Музиката достигна кулминацията си и секна, въпреки че продължаваше да кънти във вибриращата скала. На Робин ѝ се струваше, че не бива да умира нещо толкова жизнено като този звук, и наистина така и стана. Оркестърът поде „Символът на нацията“ от Багли. От сега нататък музиката щеше да звучи непрестанно.

Но по време на кратката пауза Робин видя, че някой се приближава. Испита раздразнение – трябваше ли да говори с тази жена с кожени ботуши, зелени панталони и риза точно сега, когато се беше отдала на насладата от музиката. Понечи да се махне, но непознатата избра точно този момент да погледне нагоре и да се усмихне. Изражението ѝ като че казваше: „Мога ли да дойда при теб?“ – и Робин кимна.

Тя наистина бе много пъргава. Изкачи се по скалата – нещо, което бе отнело на Робин десетина минути, – като почти не си помагаше с ръце.

– Здравей – поздрави тя Робин, настаниш се до нея и провеси кратката си от ръба на терасата. – Надявам се, не те безпокоя.

– Всичко е наред. – Робин все още наблюдаваше оркестъра.

– Те не маршируват както подобава, разбира се – каза жената. – Прекалено са възбудени от музиката, за да вървят в крак. Суса би се обърнал в гроба, ако можеше да ги види.

– Кой?

Жената се засмя.

– Не повтаряй този въпрос пред никоя Титанида. Джон Филип Суса, ведно със секса и доброто вино, е на върха на класацията им. И проклето да съм, ако не накарат и мен да го харесвам, така както го изпълняват.

И да беше видяла добра маршировка, Робин нямаше да я оцени.

Подскоците и танцувалните движения на Титанидите ѝ допадаха. Суса трябва да беше човекът, написал марша, но и това нямаше значение. Жената каза, че я вълнува самата музика, същото чувстваше и Робин. Тя извърна глава, за да огледа новодошлата.

Тя не изглеждаше много по-висока от Робин, а това само по себе си бе ободряващо. Откакто бе пристигнала на Гея, като че ли срещаше все гиганти. Лицето ѝ в профил изглеждаше спокойно, със странна невинност, опровергавана от формите на тялото ѝ. Да беше само няколко години по-възрастна от Робин, но по неизвестна причина на Робин не ѝ се вярваше, че е така. Светлокафеникавият цвят на нетатуираната ѝ кожа приличаше на загар. Седеше като вкаменена, като местеше само очи. Изглеждаше флегматично отпусната, но личеше, че това е само илюзия.

Позволи на Робин да я поогледа, после обърна глава към нея. Очите ѝ се засмяха, преди устата да го стори, но когато и устните се разтегнаха в усмивка, разкриха равни бели зъби. Тя протегна ръка и Робин я пое.

– Казвам се Габриел Плъджет.

– Нека Свещеният Поток те ... – очите на Робин се разшириха.

– Не ми казвай, че все още ме помнят на Ковън. Наистина ли? – усмивката ѝ стана още по-широка и тя силно стисна ръката на Робин. – Ти трябва да си Робин Деветопръстата. Цял ден те търся.

12. Изборът на булка

Крис се съвзе от пристъпа по средата на танца. Тялото му продължи да се движи като тенекиено човече с навита пружина. Трябваша му няколко секунди, за да го накара да спре и в същия миг в гръб го блъсна едра синя Титанида. На лицето на Крис грееше усмивка. Сега тя угасна.

Някой го сграбчи за лакътя, откъсна го от редицата на танцьорите, обърна го и той се озова лице в гърди с друга Титанида.

– Казах ти, че трябва да тръгнем веднага, инак ще закъснея за прегледа – упрекна го тя и протегна голямата си ръка в странен жест. Когато го видя, че не помръдва, тя прокара другата ръка през дългите си розови коси и въздъхна. – Добре. Стъпвай, Крис! Хайде!

Вещо го накара да повдигне босия си крак и да го постави в дланта ѝ. В резултат на някакъв висш рефлекс тялото му си припомни заучената последователност от движения, която съзнанието беше забравило. Постъпи правилно. Тя го повдигна, а той се хвана за раменете ѝ и я яхна. Кожата ѝ бе неокосмена, жълта, но изпъстрена с малки кафеникави точки като зрял банан. Температурата и структурата ѝ не бяха дразнещи – голите крака на Крис сякаш докосваха човешка кожа, но опъната върху различна рамка.

Титанидата направи чупка в кръста и се наклони на една страна, за да преметне ръка през раменете му. Големите ѝ бадемови очи блестяха от възбуда. За негово учудване тя го целуна силно по устните. Толкова бе голяма, че той се почувства като шестгодишен.

– За късмет, скъпи. Имаме приятелите и знаем начина. Всичко, от което се нуждаем сега, е късмет, а ти си моят талисман. – Тя изкрещя и изрови земята със задните си крака, втурвайки се в бесен галоп, а Крис се вкопчи в кръста ѝ, като се мъчеше да се задържи върху широкия ѝ гръб.

Това преживяване му бе познато. И друг път се бе отърсвал от амнезията си по време на езда, та си помисли, че вече е подготвен за всичко.

Но точно за това не бе подготвен.

Целият свят бе изпълнен с ярка слънчева светлина, прахоляк, Титаниди, палатки и музика. Предимно музика. Преминаваша през вълни от музика, натъквайки се на всички открити от човека форми, и на още много, известни само на Титанидите. Нещо като акустична лудост, без

всъщност да е. Всеки състав следеше изпълненията на съседните. С невероятна умение те се надсвирваха, импровизираха върху различни теми и си ги разменяха за доразработване – с нова метрика, по-сладостни. Крис и Титанидата преминаха през цели музикални фамилии – рагтайм в съседство с кейкуок¹³, през шолдеринг до суинг и деветнайсет разновидности прогресив джаз, с леки нотки на нечовешка странност, спокойни или възторжени.

Някои от музикалните произведения надхвърляха възприятията на Крис. Най-доброто в случая бе да си повтаря: „Да, би било интересно, ако музиката е и такава.“ За Титанидите звукът представляваше музика. Музиката, която хората харесваха, беше само едно кътче от огромната сцена, нищо повече от малък клон на огромна фамилия. Една от мелодиите, които Крис чу, се състоеше от подредени групи по три или четири ноти, всяка с по няколко херца отдалечена от тониката. Титанидите успяваха да превърнат получените от интерференцията – разликата или сумата на отделните тонове – звуци, в пълноценна музика.

Придвижването сред навалищата на Пурпурния карнавал приличаше на пътешествие през вътрешността на мишпулт с петдесет хиляди канала, съставен от живи същества. Сякаш скрит някъде маестро небрежно побутваше плъзгачите по огромното табло, като тук усилваше, там заглушаваше звука и пускаше някоя мелодия, за да я прекъсне само след миг.

Песните бяха отправени към неговата компаньонка. (Дали беше редно да я нарече свой кон?) Тя обикновено махваше с ръка и отвръщаше с кратък напев. Накрая една Титанида се обърна към нея на английски.

– Какво е това на гърба ти, Валия?

– Четирилистна детелина, надявам се – отвърна Валия. – Моят билет за майчинството.

Вече знаеше името ѝ. Тя изглежда го познаваше отлично, а това го поставяше в неудобно положение, тъй като се очакваше и той да я познава. Не за първи път се чудеше: какъв ли е бил преди?

Целта на тяхното пътуване се оказа един кратер с ерозирали стени и диаметър около половин километър. Потърси наслуки името му в паметта си, и отнякъде, извън обсега на спомените, измъкна: Грандиозо. Макар и лишено от смисъл, то му подходеше, както полека-лека става

13. Негърски танц от южните щати. – Б. пр.

с имената на нещата след време. Скалата, изправена до ръба на кратера, също си имаше име, но не успя да го изкопчи от паметта си.

От ръба на Грандиозо обърна поглед назад към лагера на Титанидите – лудешка врява, шумотевица от хиляди оркестри, бъркотия от цветовете с прашен облак подире ѝ, носен от вятъра.

Вътрешността на паницата представляваше друг свят. Там бяха събрани доста Титаниди, но сред тях не цареше гуляйджийската анархия, завладяла онези извън кратера. Грандиозо бе покрит с килим от късоподрязана зелена трева, разделен с мрежа от бели линии. Титанидите се бяха подредили на групички, не повече от четири във всеки квадрат, досущ като жетони върху зеленото сукно на игрална маса. В някои от квадратите се мъдреха ярки, но някак неустойчиви конструкции, приличащи на отрупани с цветя подвижни платформи за парад. Други бяха почти празни. Валя се смеси с тълпата, влезе в три квадрата и подмина други седем. Присъедини се към две Титаниди в квадрат, където имаше някакви неща, приличащи на венци, и колекция от полирани камъни, разположени по странен според Крис начин.

Тя го представи на останалите, и той чу да го нарича Късметлията Мейджър. Запита се какви ли ги е надрънкар? Двете Титаниди бяха женска на име Цимбал (Лидийско трио) Прелюдия и мъжка с необичайното име Хикирики (Фригийски квартет) Мадригал. Както научи, Валя също принадлежеше към Мадригалския акорд. Те се отличаваха с жълтата си кожа и подобната на захарен памук коса. Второто ѝ бащино име бе (Еолийско соло). Крис установи, че вторите имена на Титанидите определят рода им. Но освен това почти нищо друго не му беше ясно.

– И цялото това...? – Крис се надяваше, че като не довърши фразата ще запази тайната на своето невежество за неща, които тя предполагаше, че са му известни. Той махна с ръка към белите линии, към камъните и цветята. – Какво каза, че ще представлява това?

– Двойно-минорно миксолидийско трио – отвърна тя, очевидно леко изнервена да повтаря нещо, за което са говорили неотдавна. – Всичко е написано ей там, отпред. Не го разбирай буквално – „Двойно-минорно миксолидийско трио“ като музикален термин е безсмислица, това е просто поредица от английски думи, които използваме вместо истинските, които вие не можете да изпеете. О, разбирам, аз не ти казах, но този лад означава, че Цимбал е бил предна-майка, а Хикирики – преденбаща. Ако ни одобрят, Цимбал ще бъде заден-баща.

– А ти ще бъдеш задна-майка – допълни Крис, почувствал някаква увереност.

– Точно така. Те ще създадат яйцето, а Цимбал ще го положи в мен.

– Яйцето.

– Ето го – тя бръкна в торбичката си – „толкова е удобно да си имаш торба по рождение“, помисли си Крис – и му подхвърли нещо колкото топка за голф. Валя се засмя, когато той едва не го изпусна.

– Няма черупка – каза му тя. – Не си ли виждал досега яйце? – Лека бръчка се появи на челото ѝ.

Крис нямаше представа. Яйцето бе твърдо като камък. Представяваше идеална сфера, бледозлатиста с кафяви завъртулки като замазани отпечатъци от пръсти. В полупрозрачните му дълбини се рееха млечни области. Отгоре му някой бе отпечатал поредица от титанидски символи.

Крис ѝ върна яйцето и погледна към знака, за който тя му беше споменала. Стоеше на земята – десетсантиметрова метална пластина, върху която бяха издълбани символи и линии:

Ж М Ж□

Ж М Ж

Ж М М

– Това „Ж“ означава „женски“ – започна да обяснява някой зад гърба му. Обърна се и видя две жени. И двете бяха дребни и доста хубави. Върху челото на по-ниската имаше изрисувано зелено втрещено Око, а по ръцете и краката ѝ – други рисунки, които се виждаха отчасти. Изглеждаше млада. Гласът принадлежеше на другата, по-мургавата, чиято възраст не можеше да се отгатне, въпреки че не изглеждаше на повече от трийсет и пет.

– „М“ естествено означава „мъжки“. Звездичката вдясно е полуоплоденото яйце, произведено от предната-майка, а стрелката отдолу нагоре посочва посоката на първото оплождане. Това е Двойно-минорно Миксолидийско трио, което означава, че предната-майка е също така и заден-баща. Миксолидийските ансамбли са тези, при които участват две женски, но трябва да се прави разлика между тях и на Еолийските дуети, при който целият ансамбъл е женски. Еолийските ладове въобще са си изцяло женски. Лидийските се съставят от една женска и един, двама или трима мъжкари, а Фригийският лад, при който има само квартет, се състои от три женски и един мъжкар, който е преден-баща.

Крис отстъпи назад, когато по-дребната жена коленичи и се взря в легендата под знака. Искаше му се да научи какво е неговото място в

картинката и се надяваше да разбере това като подслушва. Прилагал бе успешно същата тактика и в миналото, в периодите след загуба на паметта – нещо обичайно за хора с умствени разстройства, обсебени почти непрекъснато от желанието да прикрият състоянието си.

Жената въздъхна и се изправи.

– Май нещо все още не ми е ясно – каза с лек акцент, който Крис не успя да определи. Посочи Крис, като че беше статуя. – Как той се вмести в картинката?

По-възрастната се засмя.

– Не, не се вмести в Миксолидийското трио. Има два лада, които включват и човеци – Дорийският и Йонийският, – но те не са представени тук днес. Рядко се срещат. Не, ако има някаква роля, то тя е чисто декоративна. Той представлява оплодителния фетиш. Талисман за късмет. Титанидите са безкрайно суеверни по време на Карнавала.

Тя го бе гледала докато говореше, но едва сега очите ѝ срещнаха за пръв път неговите, търсейки нещо, което не успяха да открият. Тогава тя се засмя и протегна ръка.

– Не, не гледам на теб само като на част от декора. Аз съм Габи Плъджет. Надявам се да не съм те обидила.

Крис се изненада от силата на ръкостискането ѝ.

– Аз съм...

– Крис Мейджър. – Тя отново се засмя. Смехът бе искрен, в това той не се съмняваше. – Не биваше да постъпвам така. Навярно си разбрал, че знам нещичко за теб. Въпреки че не сме се срещали.

– Имам чувството, че... няма значение. – Крис като че ли знаеше името ѝ отнякъде, но щом я чу да твърди, че не са се срещали преди, се отказа да мисли. Ако трябваше да си припомня всички мъгляви преживявания, погребани дълбоко в мозъка му, не би имал време за нищо друго.

– По-късно ще ти разкажа повече – кимна му Габи. – Ще се видим пак. – Помаха му с разперени пръсти, все още усмихната, и се обърна към спътничката си. – Погледни горния ред от символи – започна отново да обяснява. – Задните крака са вляво, главата – вдясно. Горният ред представлява женска: влагалище отзад, penis в средата и друго влагалище между предните крака. Вторият ред също изобразява женска, а третият – мъжка Титанида, сега става ли ти ясно? Горният ред представя предната-майка и задния-баща, средният ред е задната-майка, а най-долният ред...

– Какво ти каза тя?

Крис се обърна и видя притеснената Валия.

– Добре, а аз какво съм ти казал?

– Че си голям късметлия, и че... нима искаш да го отречеш? – Очите ѝ се разшириха и тя закри с ръка устата си.

– Май има моменти, в които съм късметлия – отвърна ѝ той. – И все пак на това не бива да се разчита. А аз не мога дори да се сетя как сме се срещнали, какво сме говорили или правили заедно. Главата ми е празна... последното, което си спомням, е разговорът ми с Гея в някаква зала в главината. Съжалявам. Нещо да съм ти обещавал?

Но Валия вече се беше обърнала към партньорите си. Доближиха глави и запяха нежна скръбна мелодия. Имаха нещо да си кажат. Той въздъхна и се огледа за Габи и придружителката ѝ, които вече се отдалечаваха надолу по редицата към голяма бяла палатка, разположена в края на поляната.

Валия го помоли да се навърта наоколо докато дойде време за прегледа. После поиска да узнае дали е кутсузлия, когато е с всичкия си и той ѝ отвърна, че не мисли така. Трите Титаниди явно бяха притеснени и се чудеха какво да правят. Реши, че ще е най-добре да се смеси с навалищата и да не ги товари с черния облак на съдбата, тегнещ над него. С такова намерение се отправи надолу по поляната, зяпайки пръснатите на малки групи Титаниди.

Сега нещата му бяха по-ясни. Всеки квадрат съдържаеше ансамбъл, който се бореше тъкмо него да изберат за създаване на поколение, и за целта бе подготвил предложението си в съответствие с техните тайнствени правила. Бяха се групирани по двойки, тройки и четворки, като всяка група представляваше един от двайсет и деветте възможни лада за създаване на потомство и вече бе приготвила полуоплодено яйце – първият етап от сексуалния менует на Титанидите.

Докато се размотаваше между групите, Крис се чудеше колко ли от тези предложения ще се осъществят и кой взема решението. Не бе необходима голяма проникателност, за да установиш, че всичко на Гея си има граници. Вероятно индустриализацията би позволила да се поддържа животът на доста по-голям брой разумни същества, отколкото в момента, но скоро пак би била достигната някаква граница. От това следваше, че само малка част от групите наоколо ще бъдат избрани за създаване на поколение. Опита се да познае какъв е техният брой и реши, че предположението му е прекалено рестриктивно, но по-късно научи, че е надхвърлил истинската цифра пет пъти.

Едно такова състезание води до стрес, а стресът – до безумства. Ако в кратера се бяха събрали хора, по време на Карнавала щяха да стават доста схватки, но Титанидите не се бият помежду си. Загубилите се оттегляха да си поплачат в самота. След период на скръб се отдаваха на необуздано пиянство, танци и разговори за следващия карнавал. Но дотогава се ловяха и за сламката – гиздеха отредените им квадрати с муски, амулети и талисмани, отдаваха се на всякакви суеверия подобно на комарджии или диваци, които съзнават собственото си нищожество и са готови на всичко, за да привлекат вниманието на Бога.

Украсата, която бяха създали, за да подкрепят предложенията си, варираше от бароков разкош до източен аскетизъм. Крис видя двойка, която бе изградила клатушкаща се кула, отрупана със счупени стъкла, цветя, празни консервни кутии и красиви керамични съдове. Друг квадрат бе постлан с бели пера, напръскани с кръв. Някои от участниците изобразяваха живи картини или пародии, други, изправени на задните си крака, жонглираха с ножове. Имаше и една застинала простичка композиция, която Крис намери за неустоима: очукан сив камък, а отгоре му яйце, украсено с клонка и две дребни цветчета.

Видя и квадрат със само едно същество. Крис първо сметна, че останалите от ансамбъла ще пристигнат тепърва, но когато изучи надписа, се смая още повече:

Ж М Ж ѿ

Според обяснението на Габи всеки ред от надписа представляваше една Титанида. Значи тази женска май възнамеряваше да бъде едновременно предна-майка, преден-баща, заден-баща и задна-майка на своето дете. Вгледа се в нея. Красиво създание със снежнобяла козина, седнало в тревата с едно зелено яйце между изпъкналите си колене. Не можеше да устои:

– Извинете. Мисля, че не разбирам как...

Тя му се усмихна, но погледът ѝ издаваше неразбиране. Изпя му няколко тона, повдигна красноречиво рамене и поклати глава.

Отмина я, все още изпълнен с любопитство относно намеренията ѝ.

Смяташе да се измъкне, но още не бе успял, когато Магьосницата се появи от палатката си и започна прегледа на офертите. Крис се оказа съвсем наблизо и реши да погледа.

Тя беше едра жена и не се опитваше да прикрие този факт,

движеше се изправена, с дръпнати назад рамене и издадена напред брадичка. Кожата ѝ бе светлокафява, а кестенявата коса се разпиляваше небрежно от двете страни на прокарания по средата ѝ път. Челото беше леко изпъкнало, носът – въздълъг, а челюстта – прекалено широка, за да играе романтични роли по филмите, но движенията ѝ бяха белязани с властност, а съществуото ѝ – с нещо повече от обикновена красота. Стъпваше на пръстите на босите си крака, походка при четвърт „жи“, каквато Крис вече беше виждал и при която колената се прегъваха при всяка крачка едвам-едвам, а повечето от работата се падаше на бедрата. Котешка походка, твърде сексапилна, въпреки че не това бе целта ѝ. Просто така бе най-ефективно да се върви на Гея.

Крис я следваше, докато тя сновеше между редовете на претендентите. Придружаваше я двойка самци-Титаниди от клана Кантата със светъл тен, без окосмяване, освен по главата, опашката и долната част на огромните дори за расата им ръце и крака. Единият носеше папка, а другият позлатена кутия. Очевидно бяха еднояйчни близнаци. Имаха само златни гривни и ленти около крайниците си. Магьосницата нямаше толкова царствен вид. Единственото ѝ одяние бе избелялото кафеникаво наметало с отвор за главата, което покриваше коленете ѝ. Ръцете ѝ често се губеха из гънките му, но когато се появяваха, Крис успяваше да види, че отдолу е гола.

Магьосницата нехаеше за белите линии и се местеше от квадрат на квадрат както ѝ бе угодно. Свитата ѝ от Титаниди и малобройните странични наблюдатели се придържаха към пътечките между квадратите, Крис правеше същото. Един от двамата Кантата следеше Магьосницата да не пропусне някоя група, като отмяташе квадратите в папката и веднъж, когато Магьосницата кривна в погрешна посока, я повика обратно.

Личеше си, че тя познава много от Титанидите. Често се спираше да попее с тях, с някои се целуваше, други прегръщаше. Движеше се бавно между групите, след като първо прочиташе надписа и оглеждаше Титанидите от глава до пети с безизразно лице. Понякога се спираше и се вглъбяваше в мислите си, сетне се съветваше с адютанта си, промърморваше му нещо и продължаваше нататък. В някои квадрати задаваше въпроси на един или няколко от кандидатите.

Така премина през цялата група, за да се върне и да започне отначало. Крис се поотегчи. Реши да се сбогува и да пожелае късмет на Валия и нейния ансамбъл.

– Къде беше? – изсъска Валия.

– Наистина няма да ти донеса добро – отвърна Крис. Забеляза, че красивото яйце е поставено върху гърлото на празна бутилка от текила в нозете на Валия. – Моето въздействие не е по-голямо от това там – посочи с ръка към яйцето.

– Моля те, Крис, изпълни ми това желание. Ти обеща. – Очите ѝ го гледаха умолително и той с неудобство си помисли, че наистина бе обещал нещо такова. Отмести поглед, погледна я отново и кимна.

– Всичко, което се иска от теб, е просто да стоиш на ръба на линията. Не бива да влизаш в квадрата по време на прегледа. Ш-шш! Тихо, слушайте, тя идва!

Крис се обърна и я видя, минаваше по редицата отзад. Преглеждаше срещуположния ред, придвижваше се сравнително бързо и мина само на метри от Крис. След още няколко крачки тя поспря, наклони леко глава, след това се обърна и го погледна със свъсени вежди. Крис се почувства неудобно, но не можеше да отмести поглед. Накрая крайчето на устата ѝ трепна.

– Ето те пак – каза тя. – Срегнахме се за малко преди декарот. Аз съм Чироко. Можеш да ми викаш Роки. – Не му протегна ръка, но продължи да се взира в него. Почувства се недостатъчно облечен само по шортите, с които се беше събудил. Магьосницата се вгледа във Валия, опомни се и я фиксира с погледа, под който Крис се бе почувствал толкова неудобно. Сетне се приближи към потенциалното Двойно-минорно Миксолидийско трио.

– Ти си Валия – каза Чироко. Титанидата отвърна със странен поклон. – Познавах добре твоята задна-майка. – Тя обиколи Валия, поглаждайки с ръка гладките ѝ шарени хълбоци. Кимна на Хикирики и Цимбал, наведе се да хване задния десен глезен на Валия, после продължи да я поглажда. Отново я заобиколи отпред, пресегна се и я потупа по бузата. Коленичи и потърка предния крак на Титанидата с две ръце, след това извърна глава и каза на Крис:

– Попаднал си в добра компания. Валия е Еолийско соло. Мисля, че тя е единствената, за която съм разрешила подобна смесица от Мадригал и Самба. След още двеста-триста килорота наследниците ѝ могат да оформят собствен акорд. Това, което тя предлага тук, е добре обмислено. Сработването е отлично за разлика от смелото предложение за Локролидийски дует, което направи на миналия Карнавал. Но тя е само... Да кажем, на възраст пет земни години, а младите искат да правят всичко сами, нали Валия?

Бледа руменина изби по жълтеникавите бузи на Титанидата, щом

Магьосницата се изправи. Тя извърна поглед и се изчерви още повече, когато Чироко се засмя и я потупа по бедрото.

– Очаквах този път да пееш Еолийско соло – подкачи я Чироко. Тя хвърли поглед към Крис, който вече се чувстваше неудобно. Това доста му напомняше оглед на коне. Очакваше тя да повдигне бърните на титанидата и да огледа зъбите ѝ.

– Да се пее Еолийско соло при Титанидите е евфемизъм за самонадеяност – обясни Чироко. – Женска Титанида може успешно да се кломира, като стане четворен родител за своето поколение чрез предно и задно самоосеменяване. Но не им позволявам да го правят прекалено често. – Тя постави ръце върху бедрата на Титанидата, отново се пресегна и поглади с opakото на ръката си гърдта ѝ. – Готови ли са тези гърди за голямата отговорност, дете мое?

– Да, капитане.

– Добре си подбрала предните родители, Валия. Твоята задна-майка би била горда. – Тя се извърна и взе яйцето от стъкления му пиедестал. Настъпи тишина, когато Магьосницата вдигна яйцето към светлината и го поднесе към устните си. Целуна го, отвори уста и внимателно го лапна. Когато го извади, то вече бе променило цвета си, за да стане само за секунди прозрачно като стъкло. В този миг Валия се раздвижи, разтвори задните си крака, повдигна опашка и наведе напред торса си. Розовата коса закри лицето ѝ. Крис за момент възвърна паметта си: той бе виждал Титаниди да извършват предно съешаване – нещо, което често правеха с голямо удоволствие по време на Карнавала. Това беше женската позиция – готовност да бъде качена от Титанидата, изпълняваща мъжката роля. Магьосницата заобиколи отзад Валия, която потръпваше в очакване.

Крис отмести поглед, мигайки. Ръката ѝ изчезна вътре до лакътя. Когато я измъкна отново, яйцето вече не беше в дланта ѝ.

– Неприятно ли е за гледане? – Магьосницата избърса ръката си в кърпата и я подхвърли на чакащия адютант. – Собствениците на скотовъдни ферми го правят нон-стоп.

– Да, но това са... е, това са човешки същества. Просто ме шокира като непристойно... може би не биваше да го казвам.

– Говори каквото ти скимне. – Чироко вдигна рамене. – Те намират нашите сватбени обичаи за скучни и май имат право. – Тя отправи поглед към Крис. – Я ми кажи, ти и Валия да не би да се чукате?

– Не разбирам какво имаш предвид. – След като изрече тези думи,

изпита неприятното усещане, че чудесно разбира.

– Няма значение. Тя изглежда ти е приятел, все пак.

– Да, изглежда. Наистина не си спомням. – Той погледна през рамо и видя трите Титаниди да превалят ръба на кратера, за да консумират ансамбъла.

– Може и така да е. Виждам защо си дошъл тук. Е, все пак би трябвало да присъстваш на празненството. Ако тя не беше толкова възбудена, щеше да те вземе и ти да пояздиш. – Чироко запя на единия от Титанидите, който й протегна фамилиарно ръка.

– Това е Арфа от акорда Кантата. Той не говори английски, но ще те отведе на празника и ще те върне след няколко рота. Трезвен, надявам се. Ще се срещнем в палатката ми, ей там. Има някои неща, за които трябва да поговорим.

13. Гостоприемство

В карнавалната палатка на Магьосницата цареше хладен полумрак. Покривът изглеждаше тежък и плътен, докато страничните стени бяха от бяла коприна, надупчена, за да пропуска бриза. Над главите им се движеше бавно напред-назад рамка с опънато върху нея платно и разклащаше драпериите и лентите, украсяващи хоризонталната греда. Габи, Робин, Псалтерий и Крис седяха върху големи възглавници в очакване на Магьосницата.

Титанидите обичаха да кичат покоите на Магьосницата по време на Карнавала. По земята бяха разстлани един връз друг тъкани килими ръчна изработка, сред които се открояваше един, изобразяващ огромното колело с шест спици. До две от стените се издигаха купища възглавници. Край третата беше изложен Снежният трон, направен от двайсеткилограмови пласт-листови торбички, пълни с Планинския Прах на Разума, най-добрият кокаин във Вселената, основната експортна стока на Гея. Титанидите изграждаха трона за всеки карнавал, като нареждаха пликите с кристалния прах по подобие на торбите пясък по кейовете.

Върху две ниски маси изпускаха пара или се изстудяваха в запотени сребърни съдове с натрошен лед най-изисканите блюда от кулинарното изкуство на Титанидите, които влизаха и излизаха непрестанно, за да отнесат истиналите ястия и да ги заменят с нови вкусотиини.

– Трябва да опитате някои от специалитетите – подкани ги Габи. Тя забеляза, че главата на Крис клюма, и се усмихна. Хиперион си правеше такива шеги с новопристигналите. Светлината никога не отслабваше и хората незабелязано за себе си оставаха будни по четирийсет-петдесет часа. Чудеше се колко ли е спал нещастникът от началото на Карнавала. Припомни си своите първи дни на Гея, когато двете с Чироко вървяха до изнемога. Това бе твърде отдавна. Споменът я подсети колко стара се чувства. Вече се чудеше била ли е някога млада.

Да, била е, отдавна, на бреговете на Мисисипи, близо до Ню Орлиънз – в съборетината с пращен таван, където се криеше всяка нощ, за да избяга от плача на майка си. Прозорецът на капандурата се отваряше. Тогава свирките на влекачите заглушаваха звуците, долитащи отдолу от къщата и Габи можеше да гледа звездите.

По-късно, след като майка ѝ почина, а баща ѝ влезе в затвора, леля

й и чичо й я отведоха в Калифорния. В Скалистите планини за първи път видя Млечния път. Астрономията се превърна в нейна страст. Изчиташе всяка попаднала й книга, пътуваше на стоп до Маунт Уилсън, сама се зае да учи математика, за да запълни пропуските на калифорнийската образователна система.

Хората не я интересуваха особено. Когато леля й си тръгна, взе своите деца и изостави Габи. Чичо й не я искаше, така че тя последва жената от социалните служби, без дори да се обърне назад. Когато навърши четиринайсет, откри, че с лекота преспива с момче само защото то има телескоп. Но след като продаде телескопа, тя повече не го потърси. Сексът я отегчаваше.

Израсна тиха и красива девойка. Хубостта бе нещо досадно, подобно на смога или бедността, но имаше начини да се справи и с трите неща. Откри как да сплашва и отблъсква момчетата, за да не й досаждат. По върховете нямаше смог, и тя се научи да ходи из планините с телескоп на рамо. В Калифорнийския технически университет приемаха дори голтаци и жени, но изискванията бяха наистина твърде високи. Същото бе и в Сорбоната и Маунт Паломар, в Зеленчукская и Коперник.

Габи мразеше да пътува. Но замина за Луната, тъй като там условията за наблюдение бяха по-добри. Когато узна за плановите да изпратят телескоп до Сатурн, вече бе сигурна, че тя трябва да е една от персонала. Но край Сатурн ги очакваха Гея и катастрофата. Половин година екипажът на „Рингмастър“ се бе люшкар между съня и пълната липса на сетивни възприятия в мрачните недра на Океан, ужасното божествено дете на Гея. За Габи тези месеци бяха равни на двайсет години. Изживя всяка една секунда. Имаше достатъчно време, за да изучи живота и да разбере, че го желае. И да осъзнае, че няма нито един приятел, че не обича никого и никой не я обича. А това не беше без значение.

Всичко това се бе случило преди седемдесет и пет години. Оттогава не бе виждала звездите, но не усещаше липсата им. Кому са нужни звездите, щом има приятели?

– Какво ти става? – запита Робин.

– Извинявай. Бях се зареяла из прашните дебри на мислите си. Така са старите хора.

Робин й хвърли укоризнен поглед, който разсмя Габи. Робин й харесваше. Рядко беше срещала някой с толкова упорита гордост, инат и чепатости. Тя бе по-неземна дори от Титанида, Почти не познаваше тъй наречената „човешка“ култура, наясно бе с неведението си и преплиташе слепия шовинизъм с желанието да научи нещо повече. Да

разговаряш с Робин бе деликатно и малко опасно начинание. Не ставаше за съдружник и придружител, преди да си спечелил доверието ѝ.

Габи харесваше и Крис, но докато се стремеше да предпази Робин от самата нея, то при Крис желанието ѝ бе да го защити от безумния свят наоколо. Без сам да разбира, той продължаваше смело да се справя с трудностите, породени от изкривения му светоглед, от съществуването му, завладяно от безброй злобни духове, които говореха с неговия глас, гледаха с неговите очи и понякога удряха с неговите юмруци. Той вече не можеше да си позволи да се обвърже емоционално, защото някое от неговите променени „аз“ би могло твърде скоро да го предаде. Кой би му се доверил, след като веднъж е разбулил големите или малки тайни на любовта?

Крис улови погледа на Габи и се усмихна несигурно. Правата кестенява коса падаше върху лявото му око и го караше да тръска глава. Беше висок на ръст, метър и осемдесет и пет – метър и деветдесет, с нормално телосложение и ъгловато лице, което би изглеждало жестоко, ако бръчиците край очите не говореха за изживяна болка. Първоначалното впечатление за твърдост се получаваше от леко сплескания му нос и гъстите вежди.

Тялото му също би могло да таи мощ, но изглеждаше толкова окаяно, покрито само с окъсани шорти и бледа кожа, че беше невъзможно да таи заплахата. Ръцете и краката му бяха силни, раменете – добре развити, но имаше повечко тлъстини около кръста. Не беше прекалено окосмен – съвсем по вкуса на Габи.

Общо взето, тя разбираше защо Валя го намира за привлекателен. Чудеше се дали Крис го е разбрал.

Чироко се вмъкна вътре, следвана от близнаците Титаниди. Озърна се, като бършеше лицето си с мокра кърпа и пристъпи към ъгъла на палатката.

– Къде е Валя? – запита. – И не трябваше ли да има и Титанида за Робин? – Тя се измъкна от мексиканското си вълнено пончо и мина зад висок до раменете параван. Водата потече от душа, окачен над нея. Обърна лице нагоре и тръсна глава. – Бихте ли ме извинили за момент, приятели? Тук е доста горещо.

– Валя все още е със своята група – обясни Крис. – Ти не каза, че трябва да я доведе тук.

– Не си ли малко припряна, Роки? – запротестира Габи. – Защо не започнеш от самото начало?

– Съжалявам. Права си. Робин, с теб се виждаме за пръв път. Крис, ние сме се срещали, но ти не си спомняш. Проблемът е, че Гея каза на Габи, че вие двамата сте тръгнали насам...

– Насам? – изписка Робин. – Та тя ме изхвърли!

– Зная, зная. – успокоително отвърна Чироко. – Повярвай ми, мразя тия номера. Протестирах как ли не, но без никаква полза. Не забравяй, че аз работя за нея, а не обратното. – Тя погледна разсеяно към Габи, задържа за миг погледа си и продължи да се сапунива.

– Няма значение, ние знаехме, че падате и че вероятно и двамата ще се справите. Учудващо е, но повечето пилигрими се справят. Май единственият начин да умреш при Голямото падане е да се панираш. Някои хора...

– Можеш да се удавиш – вметна начумерено Робин.

– Какво да кажа? – запита Чироко. – Очевидно е опасно, а също така отвратително. Но длъжна ли съм да се извинявам за нещо, в което нямам пръст? – Тя погледна Робин, която замълча и само поклати глава. – Както ви казах, някои хора отблъскват Ангелите при опитите им да помогнат, а Ангелите са способни само на толкова. Така че нейната цел – както ми обясни, и не мислете, че я защитавам – е да ви научи да реагирате правилно в кризисни ситуации. Ако се панирате, никога няма да станете герои. Или поне Гея смята така.

Притеснението на Крис очевидно нарастваше.

– Ако всичко това трябва да ми говори нещо, боя се, че не се досещам.

– Голямото падане – обясни Габи. – Може би е по-добре, че не си спомняш. Гея изхвърля пилигримите от един фалшив асансьор след събеседването. И те падат чак до външния пръстен.

– Все още ли не си спомняш нищо? – запита Чироко. Душът спря и едната Титанида й подаде кърпа.

– Нищо. От момента на раздялата, та до неотдавна – пълен вакуум.

– Разбираемо е дори за човек, който не е в твоето състояние – каза Чироко. – Говорих с един от Ангелите – Тя погледна към Робин – С Дебелия Фред.

Габи се засмя.

– Още ли се навърта наоколо? – тя забеляза погледа на Робин и безуспешно се опита да прикрие усмивката си.

– А как иначе, къде другаде от небето ще се сипят обекти на

сексуалните му апетити? Разправи ми за срещата си с две дебели глави. С едната най-после се разбрали и Фред ѝ помогнал да слезе при Офион. Другият е бил пълен откаченяк. Не го пускал дори да припари до него, но Фред го последвал с надеждата, че щом земята се приближи, мъжът ще се осъзнае. Представете си изненадата на Дебелия Фред, когато онова приятелче се плъоснало право на гърба на един цепелин.

– Кой е бил това? – попита Габи. – Искам да кажа, кой цепелин.

– Фред твърди, че е бил Безстрашния.

– Трябва да е станало малко след като го повиках с още двама, за да ми помогнат да отпуша Аглая – учуди се Габи.

– Без съмнение. – Чироко за миг спря да се бърше и погледна очаквателно Крис, който бързо сведе очи. Излезе под душа, навлече бялата роба, подадена ѝ от прислужника Титанидита, и седна с кръстосани крака на пода пред трите човешки същества и Титанидата. Прислужникът ѝ коленичи зад нея и се зае да подсушава мократа ѝ коса.

– Този твой късмет не ми дава мира – започна тя. – Гея ми разправи за твоето състояние, разбира се, и спомена нещо и за късмета. Честно казано, не ми се вярва, че някой може да е страхотен късметлия. Това противоречи на всичко, което съм учила. Е, повечето от знанията ми са остарели със седемдесет години.

– Смята се за доста добре доказано – отвърна Крис. – Чувал съм, че повечето хора не вярват в мощта на пси-енергията. Съществуват уравнения, описващи точно какво става, но не смея да твърдя, че ги разбирам. Теорията за частиците-носители на свободната воля, слоевете на реалността... Чел съм някаква статия за това.

– Ние тук не получаваме много вестници. – Чироко се намръщи. – Не си падам по тази теория. Никога не съм я харесвала.

– Айнщайн пък не е харесвал квантовата механика – намеси се Габи.

– Права си – въздъхна Чироко. – Но винаги съм се чудела какво излиза в края на краищата. По мое време бяха сигурни, че за година-две ще дешифрират генетичния код. Щяхме да ликвидираме всички болести и генетични аномалии. И никой не предполагаше, че съвсем скоро ще се изправим пред психологически проблеми. Стана точно обратното. Някои неща се оказаха доста по-сложни, отколкото си мислехме, а се получиха пробиви в най-неочаквани области. Иди разбери... Но все пак, сега говорим за късмета.

– Не е ясно защо – намеси се Крис. – Но май от време на време ставам по-късметлия.

– Не ми харесва, ако наистина само късметът е причината да се приземиш върху гърба на Безстрашния – заяви Чироко. – Зависи от това колко далече отиваш в догадките си, но би могъл да решиш, че титановото дърво е затапило помпата на Аглая, само и само за да повика Габи Безстрашния и ти да се приземиш върху гърба му. И не ми се иска да вярвам, че Вселената е чак толкова детерминирана.

– И на мен – изръмжа Габи, – но вярвам в късмета. Хайде, Роки. Защо все не искаш да приемеш, че съществува кукловод, който дърпа някои от конците ти? Нима досега не си разбрала какво означава това?

Чироко ѝ хвърли убийствен поглед, за миг в очите ѝ се мерна призрачна сянка.

– Хубаво – омикна Габи, като хвана ръцете ѝ. – Съжалявам. От това няма отгърване, нали?

Чироко се съвзе бързо и едва доловимо поклати глава. Позамисли се и вдигна поглед.

– Забравям за добрия тон – призна тя. – Кларинет, попитай хората какво биха искали да пийнат и донеси няколко подноса, за са ни под ръка.

Габи одобри паузата. Не ѝ се влизаше в расправи с Чироко точно сега. Стана и помогна на Кларинет да донесе храната, представи Псалтерий, Крис и Чироко на Робин. Ястията и напитките бяха оценени високо, размениха се дребни шегички и закачки. Всички се смяха на разказа за първото ѝ запознанство със супата на Титанидите, чиято главна съставка са живи червеи, изкиснати в саламура. След като пийнаха, всички като че ли се отпуснаха.

– Както казах – обобщи Чироко, – чухме, че падате тук. Не съм запозната с плановете ви, но според мен досега да сте си тръгнали, ако смятахте да си ходите. Какво ще кажете? Крис?

– Не зная. Наистина нямаш време да градя планове. Като че ли само преди часове Гея ми обясни какво трябва да направя.

– И напълно те обърка, разбирам.

Той се усмихна.

– Точно така. Мисля, че ми се остава, но не съм наясно какво ще правя.

– В това е същината на изпитанието – заяви Чироко. – Няма да си наясно, преди да се изправиш лице в лице с него. Остава ти само да вървиш и да търсиш. Затова и те наричаме пилигрим. А ти, Робин?

Робин сведе очи към ръцете си и миг мълча, после погледна твърдо Чироко.

– Питам се дали да ти разкривам плановете си. Не зная дали заслужаваш доверие.

– Ето един пряк отговор – подсмихна се Чироко.

– Тя има да урежда сметки с Гея – обясни Габи. – И на мен ми нямаше капка доверие. Може би още ми няма.

– Ще я пречукам – каза Робин с тиха заплаха. – Тя се опита да ме убие, и се кълна, че ще се добера до нея. Вие не можете да ме спрете.

Чироко се засмя.

– Да те спрем ли? Едва ли ще има нужда. Носиш ли със себе си и някое ядрено? – Тя погледна към колта на хълбока на Робин. – Това чудо заредено ли е?

– Каква е ползата от незаредено оръжие? – запита Робин, искрено учудена от въпроса.

– Права си. Във всеки случай бъди спокойна за едно. Аз не съм телохранител на Гея. За тази цел тя си има достатъчно очи и уши. Дори няма да ѝ кажа, че ти я преследваш. Това не ме засяга.

Робин оцени жеста.

– Добре. Смятам да остана. Скоро тръгвам нагоре, за да докопам Гея и да ѝ светя маслото.

Чироко погледна към Габи, очите ѝ като че питаха: Откъде я намери? Габи сви рамене и се усмихна.

– Е... а... добре. Не смятам, че имам да добавя нещо.

– Защо не продължиш, Роки? Тя все още може да прояви интерес.

– Не мисля – каза Робин и се изправи. – Не зная какво ще предложите, но ако има нещо общо с това да тръгна и да се превърна в „герой“ – тя май възнамеряваше да се изхрачи, но не намираше място, непокрило от килими, – отпишете ме. Не участвам в подобни игри. Имам да разчитвам сметки, след което смятам да се махна оттук, стига да съм жива.

– И тъй, ти ще се катериш по спицата.

– Точно така.

Чироко отново се обърна към Габи и тя разбра погледа ѝ. Това беше твоя идея, се четеше в него. Сега ти се заеми, ако искаш да я прикоткаме.

– Слушай, Робин – подхвана Габи. – Твоята цел е да се върнеш в главината, но тъй като вече си оползотворила еднократното си право на свободно изкачване, не разчитай повече на асансьора. Шансът стигнеш жива горе е към едно на трийсет. Той наистина е нищожен, ако се изкачваш сама. Двете с Чироко успяхме, но извадихме дяволски късмет.

– Не ми казваш нищо ново – обади се Робин, но Габи не се смути.

– Искам да кажа само, че благодарение на нашата оферта ще стигнеш горе по-бързо и по-безопасно. Не те моля да играеш по гайдата на Гея: лично аз съм твърдо против. Мисля, че е... е, няма значение какво мисля. Но разсъди сама. Чироко не те кара да причиняваш страдания на някого или да вършиш нещо недостойно. А те кани на пътешествие по периферията на колелото. Такова е нашето предложение.

– Длъжна съм да наобиколя някои местенца – поясни Чироко.

– Точно така. Просто се оказа, че ни е на път, а Гея ни каза, че се очаква двамата с Крис да паднете тук. Роки и аз сме го правили и преди, с други пилигрими, заедно и поотделно. Стараем се да ги предпазим от нещастия, докато се научат. Думата ми беше, е че можеш да тръгнеш с нас. Ще научиш някои полезни неща, ако все още си решена да се катериш към главината. Не твърдя, че няма риск. Излизането извън Хиперион, а и всичко на Гея носи рискове. По дяволите, много неща, дори на Хиперион, могат да те убият. Но точно това му е хубавото. А по време на пътуването може да извършиш постъпка, която Гея да сметне за героична. И няма да е такава, че да се срамуваш, обещавам ти. Едно признавам на Гея – знае как да избира своите герои. Подвигът ще бъде извършен само ако се появи възможност, нали разбираш. Не бива да се притесняваш, че така играеш по гайдата ѝ. Просто ела с нас. А когато се върнеш, ще получиш правото на свободно изкачване догоре. Какво ще правиш там си е твоя работа. – Габи отново седна. Харесваше Робин, но проклета да е, ако можеше да направи нещо повече, за да я предпази. Почувства се в кожата на Дебелия Фред, Ангела – имаше хора, които харизваха крак или ръка, за да получат помощта, която тя и Роки предлагаша, а ето че се налагаше да навива тази твърдоглава хлапачка.

Робин също седна и благоволи да си придаде леко засрамен вид.

– Съжалявам – отвърна. – Благодарна съм за предложението и с удоволствие ще тръгна с вас. Това, което казваш, е разумно. – Габи се чудеше дали Робин е видяла същата картина, която тя си беше представила: изкачила двеста или триста километра нагоре по вътрешността на вертикалната спица, Робин внезапно се парализира. Никой, преживял веднъж Голямото падане, не гори от желание да го повтори.

– Крис?

– Аз? Разбира се. Бих бил глупак, ако откажа.

– Това ми харесва. Една реалистична преценка. – Чироко стана, свали робата си и надяна избелялото пончо. – Чувствайте се като у дома си. Карнавалът свършва след около осемдесет рота, така че –

забавлявайте се. Срещна в „Омагьосаната котка“ – след сто рота.

14. Джинджерозо

– Ей, готин, ако не излезеш скоро, сама ще дойда при теб.

Крис се взираше във водата, която се стичаше по тялото му и се разплискаше върху босите му крака. В ръката си държеше сапун. Вдигна глава и струята обля лицето му.

Не беше обичайно два пъти по ред да губи паметта си.

– Ще оставиш малко вода и за мен, нали? – гласът беше женски, глас на непозната. Къде ли се намираше сега, какъв бе последният ясен спомен...? Спря водата и пристъпи извън малката кабинка на душа. Стените и подът бяха от голи дъски. През отворения прозорец се виждаше земята трийсетина метра по-долу. Намираше се на дърво, вероятно в хотела на Титантаун. Предпазливо надникна през откреннатата врата. Малката стая бе обзаведена с леки мебели и масивно ложе, а върху него лежеше гола жена, също доста масивна. Беше се изтегнала възнак в поза, която би могла да бъде и съблазнителна, ако не личеше, че просто си отдъхва. „Дали беше преди или след това?“ – запита се той, но тялото му знаеше отговора. Беше след това.

– О, най-после – каза тя, повдигайки глава, когато го зърна. – Не знам още колко бих изтраяла тази жега. – Надигна и застана пред прозореца на спалнята, събра буйните черни коси от раменете си и ги забодде с фуркет. Крис реши, че е красива, и съжали, че му се губи моментът на обладаването ѝ. Повечето от нещата, които забравяше, не си заслужаваха да бъдат запомнени, но тази май бе изключение – дългокрака, с идеален тен и гърди, малко по-едри от необходимото. Не би било зле да провери лично последното заключение.

Тя го погледна.

– О не, недей. Не отново, не сега, драги. Не ти ли стига? – и забърза към душа.

Къде ли се бяха дянали шортите му? Озърна се, видя някакви небичайни принадлежности и безброй бурканчета с кремове и мазила. Намръщи се, още веднъж се огледа и видя онова нещо, дето бе окачено на стената. Пожълтял и опърпан, но редовен лиценз за проституция, издаден от Джеферсън, Тексас.

– Какво пък има сега? – запита тя, като се измъкна от кабинката, бършейки врата и раменете си. – Ти наистина си непостоянен, знаеш ли?

– Да, зная. Колко ти дължа?

– Разбрахме се за това, не помниш ли?

– Не, не помня, и със със сигурност ти заявявам, че не помня нищо от последните... не знам от кога. От преди да те срещна. И това е самата истина, и не ми се говори по въпроса, но дори името ти не помня – нито знам къде са ми дрехите, и защо не ми кажеш, по дяволите, колко ти дължа, за да мога да се разкарам отгук и да не те притеснявам повече?

Тя седна до него на леглото, без да го докосва, пресегна се и взе ръката му.

– Така, а? – промълви тихо. – Каза ми и за това, но ми наговори и толкова други неща, че не знаех на какво да вярвам.

– Първата част е била истина. Всичко останало сто на сто е лъжа. Ако съм ти разправял, че съм фрашкан с пари, също е било лъжа. Имах малко, когато пристигнах, но след последната амнезия ми остана само едни шорти.

Тя уви кърпата около кръста си, отиде до дървеното бюро и бръкна в чекмеджето.

– Ти изхвърли шортите веднага след като ме взе. Връщаше се назад към природата. – Жената се усмихна без капка насмешка и му подхвърли нещо.

Малка златна монета. Върху едната страна бяха шамповани думите „Празен чек“ и някакви титанидски символи. Върху обратната страна личеше надпис „Ч. Джоунс“. Нещо като че се завръщаше в паметта му и той притвори очи, за да улови спомена.

– Каза, че това ти дава право на всичко в Титантаун. „Не е по лошо от парите.“ Не бях виждала такава монета, но ти пазаруваше усилено и като че всички я приемаха.

– Излъгал съм те – отвърна, знаейки, че това е истина. – Само Титанидите я приемат. Аз трябваше да я използвам за... да я използвам за... за да се екипирам за пътешествието, което трябва да направя. – Той скочи на крака, внезапно обзет от паника. – Накупих доста неща, сега се сещам. Трябваше да... искам да кажа... къде са сега...

– Спокойно, спокойно. За всичко съм се погрижила. Наредих да ги отнесат в „Котката“, както ми нареди. Там са на сигурно място.

– „Котката“... – Крис бавно седна.

– Там имаш среща с приятелите си – припомни му тя и погледна към жироскопичния часовник на бюрото, отмерващ времето на Гея. – След около петнайсет минути.

– Точно така! Трябва да... – Отправи се към вратата, но спря с

усещането, че нещо забравил.

– Ще ми дадеш ли хавлиена кърпа на заем?

Тя безмълвно му подаде пешкира, с който се беше увила.

– Аз... съжалявам, че нямам какво да ти дам. Не зная какви съм ги надрънкарал, но според мен е странно, че не искаш...

– Парите в аванс? Не съм вчерашна. Знаех в какво се забърквам. – Тя отиде до прозореца и опря ръце на перваза, отправила поглед надолу към града. – Тук съм отдавна. Земята никога не ме е глезила. Хората тук ми харесват. Поне си мисля за тях като за човечи. Май започвам да се чувствам като туземка. – Тя го погледна, сякаш очакваше да се засмее. Когато той не реагира, едното крайче на устните ѝ се изви нагоре. – О, по дяволите, и аз самата вече си падам по Титанидите като трета възможност. Като изкараш тук достатъчно дълго и ти ще почнеш да се чукаш с Титаниди.

Доближи се и го целуна по бузата.

– Не мога да повярвам, че сме правили всичко това и ти нищо не си спомняш. Един вид професионалната ми чест е накърнена.

За миг Крис почувства, че ще се разплаче, без да знае защо.

– С вас тръгва и едно момиче.

– Робин?

– Ами да. Кажй ѝ, че я поздравявам, и да внимава. И късмет. Пожелай ѝ късмет от мое име. Ще го направиш ли?

– Ако пак ми кажеш името си.

– Трини. Предай ѝ да внимава с Плѣджет. Онази е опасна. Когато се върне, Робин винаги ще е добре дошла.

– Ще ѝ предам.

15. „Омагьосаната котка“

Титантаун се беше подслонил под огромно дърво, образувано от множество по-малки, обединени в един организъм-колония. Въпреки че Титанидите никога не се бяха занимавали с планирането на града, техните собствени предпочитания налагаха определена структура на селището. Те не обичаха да живеят на повече от петстотин метра от светлината, така че жилищата им образуваха пръстен под външната периферия на дървото. Някои бяха изградени право върху земята. Други бяха накацали по гигантските хоризонтални израстъци на ствола, поддържани от дънери с размерите на секвоа.

Из пръстена с жилищата, но малко по-навътре, бяха пръснати работилниците, ковачниците и рафинериите. По-навън, в посока на слънчевата светлина, а понякога и на открито, се бяха приютили пазарите и магазините. Из целия град имаше обществени сгради и съоръжения: пожарни, библиотеки, складове и цистерни. Общественото водоснабдяване се осъществяваше от кладенци и от събраната дъждовна вода, но кладенчовата беше мътна като мляко и нагарчаше.

Напоследък Робин прекара доста време във външния пръстен, използвайки медальона, който ѝ бе дала Чироко, за да купува припаси за пътешествието. Намираще занаятчиите-Титаниди за любезни и услужливи. Те неизменно я насочваха към по-висококачествени стоки, въпреки че тя би се задоволила и с по-обикновена изработка. Така тя вече притежаваше бакърена манерка, чиито сложни филигранни гравюри я правеха достойна и за царска трапеза. Дръжката на ножа сякаш лепваше за ръката ѝ. Украсяваше я червен рубин, наподобяващ голямо стъклено око. Спалният ѝ чувал бе толкова богато избродиран, че сърце не ѝ даваше да го сложи на земята.

Кларинет, Титанидата, с която се бе запознала в палатката на Чироко, ѝ беше водач и превеждаше, пеейки, на търговците, които не знаеха английски.

– Не се притеснявай – каза ѝ той. – Забележи, че никой не плаща с пари. Ние не ги използваме.

– Каква е тогава вашата система?

– Габи я нарича ненасилствен комунизъм. Според нея подобна система не би могла да съществува при хората. Прекалено са алчни и егоцентрични. Прощавай, но повтарям думите ѝ.

– Няма нищо. Навярно е права.

– Откъде да знам. Истина е, че нямаме човешките проблеми, свързани с борбата за превъзходство. Нямаме вождове и не се избиваме помежду си. Нашата икономика разчита на акордите и придобитите права. Всеки работи, както в свободната търговия, така и в обществени начинания. Изгражда си положение – можете да го наречете богатство, доверие или кредит – в съответствие с постиженията, възрастта или нуждите си. Никой не е лишен от най-необходимото – повечето разполагат с извештен разкош.

– Не бих го нарекла богатство – отбеляза Робин. – На Ковън също не използваме пари.

– О, така ли? А каква е тогава вашата система?

Робин разсъди възможно най-безпристрастно, припомняйки си дейността на комуната, разчиташа на система от наказания, включително и смърт.

– Наречи го насилствен комунизъм. Съпътстван от размяна на стока срещу стока – сиреч, бартер.

Заведението „Омагьосаната котка“ се намираше близо до дънера на огромното дърво. Робин веднъж се бе отбивала там, но тъмнината в Титантаун беше вечна, а нямаше и карта на улиците. Нямаше и улици. За да намери човек нещо, имаше нужда от фенер и повечко късмет.

Робин възприемаше най-вътрешната част на града като квартал на развлеченията. Точно така си беше, въпреки че и там, както навсякъде из Титантаун, имаше магазини и дори жилищни постройки, нацвъкани сред танцувалните зали, театрите и кръчмите. Между външния пръстен и дънера имаше и една зле застроена зона. Това бе най-унилия квартал на Титантаун с множество избуяващи в горещата, влажна тъма градинки. По-голямата част от града се осветяваше от големи книжни фенери, но тук те се брояха на пръсти.

Това бе мястото, което най-много ѝ приличаше на парк. Майка ѝ я беше предупредила за парковете. В тях се крият мъжете, които изскачат и изнасилват жени. Разбира се, малко човечи се забиваха толкова навътре в Титантаун, но пък и нищо не би могло да ги спре да не идват насам. Мислеше, че е преодоляла притесненията си относно изнасилването, но това не ѝ помагаше особено. Имаше места, където светлинка хвърляше единствено собственият ѝ фенер.

Свистенето я накара да подскочи. Спря се да потърси причината и откри ластари от ниски, месести растения, които изпускаха фини

пръски. Никое от тях не се отглеждаше на Ковън. От пухтящите редици на пръскачките, пресичащи надиплената нива, можеше и да не успее да види причината за мъглата. Тя се усмихна и пое дълбоко дъх. Мирисът на влажна пръст я върна обратно към детството, към обикновените дни, прекарани в игри из полята с узрели ягоди.

Кръчмата представляваше ниска дървена постройка с широка сперед обичая врата. Отвън висеше знак: два кръга, горният по-малък с две точки на върха, полегати очи и зъбата усмивка.

Зачуди се – защо точно котка? И защо на табелата пише на испански? Ако Титанидите изобщо учеха човешки език, то той неизменно биваше английски, но ето че над вратата беше изписано: „La Gata Encantada“. И то дори не с обичайните за Титанидите рунически знаци. Робин реши, че са странна раса. Толкова приличаха на хората по толкова много неща. Повечето от уменията им бяха като човешките. Повечето от заниманията им бяха чисто човешки. Също и изкуството – с изключение на тяхната невероятна музика. Странната им система за възпроизводство бе единственото нещо, което определено си беше лично тяхно.

Но не съвсем, помисли си тя, когато на влизане в „Омагьосаната Котка“ премина през водния праг, задължителен за всяко тукашно обществено заведение. Подът бе пясък, покрит със слама. В интерес на истината, Титанидите се справяха с проблема за съвместяването на урбанизацията и своята неспособност да съдържат естествените си нужди по-добре, отколкото, да речем, общината на Ню Йорк по времето на конете и четириколките. Градът гъмжеше от подобни на броненосци същества, чиято единствена храна бяха повсеместно разпръснатите купчини от оранжеви топки. В частните домове с проблема се справяха кой както може, с лопати и кошове за отпадъци. Но това беше невъзможно за места, където се събираха повечко Титаниди. Те зарязваха добрите маниери и просто не се притесняваха. Но имаха водните прагове, за да мият краката си, преди да се приберат вкъщи.

С изключение на това, „Омагьосаната котка“ си беше почти чиста проба човешка кръчма, но с повечко разстояние между масите. Имаше дори дълъг дървен бар с месингово перило. Помещението бе тъпкано с Титаниди, които се блъскаха наоколо, но тя вече не береше грижа дали няма да я настъпят. В подобна човешка навалица имаше доста повече шансове да го отнесе.

– Хей, човешкото момиче! – Робин се огледа и видя бармана да й маха. Той ѝ подхвърли възглавница. – Приятелите ти са отзад. Искаш ли

коренова бира?

– Да, моля. Благодаря. – Знаеше от първото си посещение, че тази бира е тъмно, пенливо алкохолно питие от ферментирали корени. Имаше познатия вкус на бирата, но беше по-силна – и по-тъмна. Харесваше ѝ.

Групата се беше събрала около голяма кръгла маса в далечния ъгъл: Чироко, Габи, Крис, Псалтерий, Валя, Кларинет и Четвърта титанида, която не познаваше. Питието на Робин я бе изпреварило, налято в чудовищна петлитрова халба. Седна на възглавницата, като масата остана на нивото на гърдите ѝ.

– Има ли котки на Гея? – запита тя.

Габи погледна Чироко и двете вдигнаха рамене.

– Май не съм виждала тук нито една – отвърна Габи. – Заведението е кръстено на един марш. Титанидите обичат маршовете. Смятат Джон Филип Суса за най-великия живял някога композитор.

– Не е съвсем точно – възпротиви се Псалтерий. – Той стои редом с Йохан Себастиан Бах. – Отпи глътка и като забеляза, че Робин и Крис го гледат, продължи с обясненията си. – Без да ги подценявам излишно, длъжен съм да заявя, че и двамата са основополагащи и първични. Бах – с геометрията от повтарящи се звукови форми, с висшата математика, внушаваща хармония. Суса – с чистия бравурен блясък. Те създават музиката си все едно че редят тухлите на вавилонски зикурат, един храм с пирамидална структура: Суса го изгражда от месинг, а Бах – от дърво. Всички човеци го правят по сходен начин. Дори на хартия вашата музика прилича на тухлена зидария.

– Никога не ни е идвало на ум нещо подобно – допълни Валя. – Да отпразнуваш една песен и после да я консервираш така, че да можеш да я изпълниши по абсолютно същия начин, е една нова идея. Записана, музиката на Бах и Суса е прекрасна, без излишни усложнения. Тя е свръхчовешка.

Чироко въртеше глуповато очи напред-назад между двете Титаниди, сетне отмести поглед към Робин и Крис. Срещна известна трудност да ги открие.

– А сега знаете точно толкова, колкото и в началото – каза тя. – Лично аз никога не съм си падала по Суса. Що се отнася до Бах – мога да го приема, мога и да не го приема. – Тя примигна, поглеждайки ту един, ту друг, сякаш очакваше да ѝ противоречат. Но всички мълчаха и тя яко си гаврътна от халбата. Част от бирата потече по брадичката ѝ.

– Скоро ще те изгонят от бара, капитане – деликатно я подсети

Габи, като сложи ръка на рамото ѝ.

– Кой казва, че съм пияна? – изръмжа Чироко. Чашата ѝ се прекатури и златисто-кафява пенлива вълна заля масата. За миг се възцари гробна тишина, после пак настана глъчка, тъй като Титанидите се постараха да се направят на ударени. Някой дойде и избърса с парцал масата, а пред Чироко се появи нова халба.

– Никои не е казал нищо подобно, Роки – тихо продължи Габи.

Чироко като че вече беше забравила.

– Робин, ти, мисля, не познаваш Обой. Обой (Диез Миксолидийско трио) Болеро, представям ти Робин Деветопръстата, от Ковън. Робин, това е Обой. Тя е от добър акорд и ще те топли, когато задухат студени-те ветрове.

Титанидата се надигна и стори дълбок поклон с предните си крака.

– Нека Свещеният Поток ни свърже – промърмори Робин и направи лека чупка в кръста, докато изучаваше с поглед компаньонката си за из път. Обой сякаш бе покрита с плюшен килим, дебел седем-осем сантиметра. Само по дланите, по малки области около зърната на гърдите и част от лицето лъсваше гола кожа с наситен маслинозелен цвят. Същия цвят имаше и козината ѝ, но тя бе изпъстрена с кафяви петна, като отпечатъци от пръсти. Кичурите по главата и опашката ѝ бяха снежно-бели. Приличаше на голяма плюшена играчка с големи, кафяви очи като копчета.

– С Кларинет се познавате, нали? – продължи Чироко. – Стариият Клари е ... да го наречем, внук на първата дяволска Титанида, която срещнахме тук. Неговата задна-майка беше първата Миксо-оеи... на Кралинет. – Тя замлъкна, преплитайки език. – Миксо-е-ай-нийски. Миксо-ийонийски. Тя е първият Миксоийонийски на Кралинет. После се размножила със своя заден-баща. Не звучи най-прелестно от човешка гледна точка, ама е отличен начин за подобряване на породата. Кларинет е Лидийски дует. – Тя се оригна и стана по-сериозна. – Като всички нас.

– Какво искаш да кажеш? – запита Крис.

– Че всички хора са Лидийски дуети – отвърна Чироко. Извади писалка и за почна да драска по масата.

Ж М Ж

Ж М М

– Погледнете тук – рече тя. – Това е Лидийски дует. Горната линия е женска, долната – мъжка. Звездата е полуоплоденото яйце. Горната

стрелка сочи пътя на яйцето, а долните стрелки – кой кого чука, първично и вторично. При Лидийския дует: предната-майка и задната-майка са женски; предният-баща и задният-баща са мъжки. Също както при хората. Единствената разлика е, че Титанидите трябва да го правят два пъти. – Тя цинично се захили към Крис. – Двойно удоволствие, а?

– Роки, не е ли по-добре...

– Това е единственият лад, при който Титанидите се свързват като хората – каза Чироко и удари с юмрук по масата. – Това е единственият начин от двайсет и девет възможни. Има дуети, които са изцяло женски – три вида. Еолийски дуети. При Лидийските дуети се включва и мъжки, но в повечето случаи той е задна-майка. – Тя се намръщи и започна да брой на пръсти. – В повечето случаи. Четири от седем възможни. При Хиполидийския лад женската се опложда фронтално, а при Ликролий-диския го прави предно. – Прее-ее-дно.

– Роки...

– Наистина ли може да се съшава сама със себе си? – запита Крис. Габи му хвърли възмутен поглед, но той едва ли беше от значение, тъй като Чироко едва ли бе чула въпроса му. Тя клюмаше над масата, втреничила поглед в знаците, които бе нарисувала.

– Не по начина, по който си мислите – намеси се Обой. – Това е физически невъзможно. Извършва се мануално. Спермата се събира и после се имплантира. Спермата от задния penis може да оплоди предната вулва, но само при един и същи индивид, а не между...

– Приятели, приятели, оставете ме да откъсна, моля ви. Какво ще кажете? – Габи ги изгледа един по един, накрая се спря на Чироко. На лицето ѝ се появи гримаса и тя се надигна – Дами и господа, и Титаниди, надявах се да започнем това пътешествие с малко повече организация. Мисля, че Роки имаше да каже някои неща, но това, по дяволите, може да почака.

– Може да почака – измърмори Чироко.

– Добре. Между другото, първата част от пътешествието е изключително лесна. Ще плаваме надолу по реката без да ни е грижа за света наоколо. Трябва само да натоварим всичко на лодките и да ги отблъснем от брега. Така че какво бихте казали да станем и да потеглим?

– Да потеглим! – откликна Чироко. – Тост! За пътя! Нека ни преведе през приключенията и ни върне по живо по здраво къщи. – Тя се изправи и вдигна чаша. На Робин ѝ трябваша и двете ръце, за да вдигне своята халба, и да я доближи към другите сред звън и разплискана бира. Отпи дълга глътка и чу трясък. Магьосницата се беше сгромолясала от

стола си.

Обаче не бе изгубила съзнание. Робин така и не можа да реши дали това е добре или напротив.

– Момент, момент – започна Чироко и размаха ръце. – Знаете как е с бирата. Трябва да смръкна малко прах. Веднага се връщам, а? – Тя се закандилка към изхода.

Проехтя писък. Докато Робин все още се чудеше чий е, Габи се изправи, прескочи масата, като успя по някакъв начин да си проправи път през тълпата Титаниди.

– Ето го! Ето го! Той е!

Сега разпознае гласа на Чироко и се зачуди какво ли я е стреснало толкова. Робин питаеше съмнения по отношение на характера на Магосницата, но не я смяташе за страхливка.

В единия край на бара, близо до вратата, се бе образувала навалица. Нямаше изгледи с нейния ръст да успее да надзърне над високите конски задници, така че скочи върху бара и успя да се придвижи почти до центъра на суматохата.

Видя Чироко, успокоявана от непозната за Робин Титанида. Габи стоеше малко встрани. В едната си ръка държеше нож, а другата размахваше срещу треперещия на пода пред нея мъж. На трепкащата светлина от фенерите зъбите й проблясваха диво.

– Ставай, ставай – съскаше тя. – Ти си като лайната по пода, отвратително същество. Време е някой да те очисти, и аз съм тази, която ще го направи.

– Не съм сторил нищо – стенеше мъжът. – Кълна се, попитай Роки. Не бих направил нищо, аз съм добър. Познаваш ме, Габи.

– Познавам те прекалено добре, Джен. Имала съм на два пъти възможност да те убия и бях глупачка, че ги пропуснах. Изправи се и ме погледни в лицето, поне това можеш да сториш. Ставай, или ще те изкормя като шопар.

– Не, не, ще ме нараниш – той се преви на две с ръце върху чатала си и захлипа. Представляваше сърцераздираща гледка. Лицето и ръцете му – всъщност цялата видима кожа – бяха насечени с белези от стари рани. Краката му бяха боси и кирливи, а дрехите – същински дрипи. Черно парче плат закриваше лявото му око като на пират, а по-голяма част от едното му ухо липсваше.

– Ставай! – заповяда Габи.

Гласът на Чироко, за изненада на Робин, прозвуча почти трезво.

– Той е прав, Габи – тихо изрече тя. – Нищо не е направил. По дяволите, дори се опита да избяга веднага щом ме видя. Толкова се изненадах да го срещна отново.

Габи леко се надигна. Пламъците в очите и се затаиха.

– Нима настояваш да не го убивам? – глухо запита тя.

– За Бога, Габи – промълви Чироко, вече поуспокоена. – Не можеш току-така да го накълцаш като бифтек.

– Да-а. Зная. И преди съм го чувала. – Тя коленичи на един крак до него и обърна главата му с тъпото на ножа.

– Какво търсиш тук, Джен? Какво си замислил?

Той се усмихна насила и запелтечи неразбрано.

– Само едно питие, това е всичко. Гърлото на човек пресъхва в тия горещини.

– Нямах приятели тук. Трябва да има причина, за да дойдеш в Титантаун. Не би приел шанса да срещнеш мен, освен ако имаш сериозна причина да рискуваш.

– Така е, така е, Габи, страхувам се от теб, правилно. Да, сър, Джен чудесно, знае че не бива да се мярка на пътя ви. – Той се замисли за момент, но реши да не усложнява нещата и бързо смени курса. – Забравих, това е всичко. По дяволите, Габи, не знаех, че ще бъдете тук, наистина.

Робин усещаше, че този мъж е толкова привикнал към лъжите, че вероятно и сам вече не знае кое е истина. Беше очевидно и това, че изпитва неподправен ужас от Габи. Да беше два пъти по-висок от нея, но даже не помисли да се бие.

Габи стана и посочи с ножа си.

– Вдигай се, Джен. Не ме карай да повтарям.

– Нали няма да ме нараниш?

– Ако някога те видя отново, ще те заколя. Разбрахме ли се? Казвам, че няма да те убия. Но ако някога те видя отново, някъде, някога, ще те изкормя. От сега нататък ти ще се грижиш пътищата ни да не се кръстосат.

– Ще го направя. Обещавам.

– Когато отново се срещнем, Джен – каза Габи и посочи с ножа си, – ще ти отрежа и другото.

Жестът не беше по посока на здравето му око, а значително пониско.

16. Клубът на околосветските пътешественици

Въпреки помощта на силната ръка на Кларинет, Чироко се стовари на два пъти, докато товареха Титанидите, но продължи да се кълне, че може да се справи и сама.

Такъмите, закупени от Крис, ги чакаха, както бе обещано, в навеса зад „Котката“, заедно с багажа на останалите. Титанидите имаха дисаги, привързани с ремъци към гърбовете им и прикрепени отдолу. Валия се изви и притегна обемистите си кожено-брезентови чанти, висящи от двете страни на конското ѝ туловище. Между тях имаше достатъчно място и за Крис. Той я възседна и отвори чантите, в които вече бяха сложени нещата, донесени от Валия. Тя започна да му подава неговия багаж, пакет по пакет, като му обясняваше как да балансира съдържанието. Когато приключиха, чантите бяха полупразни. Валия му обясни, че точно така трябва да бъде, защото когато напуснат реката и поемат по пътя, останалото място щяло да се запълни с провизиите, наредени сега в канутата.

Докато се занимаваше с багажа, Крис наблюдаваше Габи и Кларинет, които се опитваха да успокоят Чироко и да я качат върху Титанидата. Гледката бе патетична и леко притеснителна. Забеляза, че Робин, коленичила върху Обой на метри от него, също наблюдава спектакъла. Беше тъмно като в рог, единствената светлина идваше от газениците на Титанидите, но все пак се виждаше, че тя се мръщи.

– Да не си се разколебала за пътешествието? – подхвърли Крис.

Робин го погледна учудено. Досега не бяха разговаряли – или поне той не помнеше – и се чудеше какво ли е мнението ѝ за него. Странна личност. Беше установил, че онова, което бе смятал за рисунки, всъщност са татуировки. Змии с многоцветни люспи бяха увидели опашки около големия пръст на десния крак и кутрето на лявата ѝ ръка, а телата им се виеха нагоре по крака и ръката, за да се плъзнат под дрехите ѝ. Чудеше се как ли изглеждат главите им.

Тя се извърна към багажа си.

– Когато се заема с нещо, държа на думата си.

Косата падаше върху очите ѝ – отметна я и разкри още от ексцентричната си украса. Почти цялата лявата страна на главата ѝ беше избръсната и там се мъдреше заплетена петоъгълна фигура с център около лявото ухо. Сякаш носеше перука, която се беше килнала.

Тя отново хвърли поглед към Чироко, после се обърна към Крис с подобие на приятелска усмивка, едва различимо от татуировките.

– Все пак разбирам какво имаш предвид – отстъпи – Щом искат, нека я наричат Магьосница, но на мен повече ми мяза на пиянде.

Крис и Валия последни от осмината се измъкнаха от мрака под дървото на Титантаун. Той примигна от светлината и се усмихна. Чувстваше се добре по на път. Посоката нямаше особено значение.

Другите три двойки представляваха приятна гледка, когато изкачиха първия хълм и поеа по изпечения от слънцето пращен път между полята с избуяли жълти жита. Водеше Габи, облечена като Робин Худ в зелено и сиво, яхнала шоколадовокафявия с яркооранжева коса Псалтерий. Следваха ги Кларинет и проснатата върху гърба му Чироко. Виждаха се само босите й крака, повесени под мръсночервеното наметало. Косата на Кларинет, която в сумрака изглеждаше черна, сега, развята зад гърба му, проблясваше като обсипана с пайети. Дори кафявите и маслиненозелени кичури на Обой изглеждаха добре на слънчевата светлина, а белите й като пух на глухарче коси бяха прекрасни. Облечена в широки панталони и лека плетена блуза, Робин яздеше с изправена стойка и крака върху дисагите.

Крис се намести по-удобно върху широката гърбина на Валия. Вдиша с пълни гърди и му се стори, че усеща във въздуха онзи неуловим дъх, който често предхожда лятната буря. А тя се надигаше от запад, откъм Океан. Прииждаха облаци: плътни, мокри валма от памук. Удължаваха се на север и юг, подобни на броници от наденички, а по-високите като че ли се развиваха, като оставяха подире си тънки бели следи. Това изглежда се дължеше на Кориолисовия ефект.¹⁴

Денят беше идеален да се емнеш нанякъде.

Крис не вярваше, че ще заспи върху гърба на Титанида, но се оказа, че е възможно. Разбуди го Валия.

Псалтерий вече бе поел по дългия кей, прострял се навътре в Офион. Валия го последва и скоро копитата й затрополиха по дъските. Към пристана бяха привързани четири големи канута, върху чийто дървен

14. Кориолисов ефект – на името на Гаспар де Кориолис, френски математик (1792–1843) – фиктивно отклоняване на посоката на движение на обект, наблюдаван от въртяща се отправна система. Предизвиква се от въведената за улеснение при анализа на ротационни системи Кориолисова сила. – Б. пр.

скелет бе опъната сребриста материя. Приличаха на алуминиевите си събратя, плаващи по земните езера и реки вече над два века. Дъната им бяха подсилени с дъски. В средата на всяко кану бяха струпани припасите, покрити с червен брезент и овързани с въжета.

Лодките не бяха нагазили дълбоко във водата, но когато Псалтерий стъпи на кърмата на едната, кануто забележимо потъна. Крис смаяно наблюдаваше как пъргаво се движат Титанидите по тесния пристан, как махат дисагите си и ги нареждат, привеждайки се, в канутата. Никога не беше ги приемал като раса на мореплаватели, но Псалтерий май разбираше нещичко от лодки.

– Сега се налага да слезеш – каза Валя. Главата ѝ беше извърната на сто и осемдесет градуса – нещо, което винаги причиняваше на Крис болка, сякаш някой се опитваше да извие и неговия врат. Опита се да ѝ помогне с каишите, но скоро разбра, че пречи. Тежките торби бяха по-скоро пухени възглавници, ако се съдеше по начина, по който ги премятеше насам-натам.

– В едно кану се сместват две Титаниди и малко багаж или всичките четирима човеци – обясни Габи. – Или пък можем да разпределим екипите от хора и Титаниди поотделно във всяка една лодка. Как предпочитате?

Седнала на ръба на пристана, Робин навъсено наблюдаваше малката флотилия. Извърна се от кръста, все още намръщена, и сви рамене. Сетне пъкна ръце в джобове и продължи недоволно да се визира в реката.

– Не зная – каза Крис. – Мисля, че бих предпочел... – забеляза, че Валя го гледа. Тя побърза да се извърне. – Мисля, че ще остана с Валя.

– За мен няма значение – каза Габи, – стига във всяка лодка да има по някой, запознат с техниката на плаване. Ти как си?

– Плавал съм малко. Не съм профи.

– Няма значение. Валя ще ти покаже въжетата. Робин?

– Не разбирам нищо. Бих искала да...

– Тогава тръгваш с Обой. По-късно можем да правим рокади, за да се опознаем по-добре. Крис, би ли ми помогнал за Роки?

– Ще ми се нещо да предложи – обади се Робин. – Тя е в несвяст. Защо не я оставим тук? Половината от багажа ѝ е алкохол. Сама видях. Тя е пияница, и ще бъде...

Не успя да продължи, защото Габи я тръшна на пристана, преди още Крис да осъзнае какво става. Стисна врата на Робин и заизвива

назад главата ѝ.

Бавно, потрепервайки, Габи отпусна хватката и седна. Робин се окашля, но не помръдна.

– Никога не го повтаряй – дрезгаво процеди Габи. – Не знаеш какво говориш.

Всички стояха като втрещени. Крис пристъпи и дъската на пристана пронизително проскърца в тишината...

Габи се изправи на крака. Когато се обърна, раменете ѝ бяха хлътнали. Изглеждаше стара и уморена. Робин стана, поотупа се с ледено достойнство, прочисти гърлото си и сложи ръка върху дръжката на пистолета си.

– Спри! – извика. – Стой на място. – Габи спря. Извърна се, като че онова, което ставаше, не засягаше нея.

– Няма да те убия – промълви Робин. – Трябва да ти потърся сметка за стореното, но ти си стръвница, от която друго не може да се очаква. Но знай, че си предупредена. Невежеството ти няма да те спаси. Ако още веднъж ме докоснеш, една от нас ще умре.

Габи се взря в оръжието на хълбока на Робин, кимна мрачно и се извърна.

Крис помогна да натоварят Чироко на носа на едно от канутата. Озадачен бе от цялата ситуация, но знаеше кога да си затваря устата. Габи пристъпи в лодката, придърпа едно одеяло върху отпуснатото тяло и пъкна възглавница под главата на Магьосницатай, но тя се разшава, изръмжа и изрита завивката настрана. Габи се измъкна от лодката.

– По-добре седни отпред – посъветва го Валия и Крис скочи в отреденото им кану. Намести се и седна, намери греблото и пробно го потопи във водата. То беше удобно, украсено като всичко изработено от Титанидите с изображения на дребни животинки, изрязани върху полираното дърво. Усети, че лодката се накланя, когато Валия се качи на борда.

– Как вашият народ намира време да прави всичко красиво? – попита Крис и посочи греблото.

– Ако не си струва да го направиш красиво, не си струва да се захващаш – отвърна Валия. – А и не майсторим толкова много излишни неща като хората. Не правим нищо, за да го изхвърлим. Залавяме се с едно и докато не го завършим, не почваме друго. Титанидите още не са открили конвейера.

Той се извърна.

– И само затова? Заради различния ви поглед върху нещата?

Тя се усмихна.

– Не, друго няма. Това, че не спим, също има значение. Вие, хората, губите една трета от живота си. Ние не спим.

– Сигурно е доста странно. – Знаеше, че не спят, но не се беше замислял за смисъла.

– Не и за мен. Но подозирам, че ние чувстваме времето по различен начин. За нас то не е насечено на отделни моменти, тоест дискретизирано. Разбира се, и ние го измерваме, но за нас времето е непрекъснат поток, а не последователност от дни.

– Да-а-а... но какво общо има това със занаятите?

– Разполагаме с повече време. Не спим, но около четвърт от живота си прекарваме в почивка. Седим и пеем, и работим с ръцете си. Това също е от значение.

Пътуващите по Офион често бяха отбелязвали чувството за безвремие, което реката им навяваше. Офион беше както източник, така и завършек на нещата в Гея, воден кръг, свързващ ведно началото и края. Създаваше усещането за древност, вероятно защото самата Гея се изживяваше като изкопаемо.

Офион бе стара само относително. Стара като самата Гея. Но в сравнение с големите реки на Земята тя бе невръстно отроче. А и не биваше да се забравя, че повечето хора познаваха Офион само Хиперион, където реката се разливаше тъкмо за плаване. По протежение на останалата част от общо четирите си хиляди километра, тя беше буйна и скоклива като Колорадо.

Крис се беше подготвил за бързо пътуване. Какво друго се очаква от едно кану, освен да го хвърлиш в бързея и да се устремиш сред разпенените води.

– Можеш да почиваш – прозвуча зад гърба му. – Скоро ще усетиш умора и ще заспиш. Хорците са изключително досадни когато спят. Познавам добре реката. Няма нищо за гледане чак до Аглая. Тук Офион е милостив.

Крис остави греблото си на дъното и се извърна. Валия седеше на кърмата на лодката до покрития с гумиран брезент сандък с провизии. Греблото в ръцете ѝ беше два пъти по-голямо от неговото. Изглеждаше съвсем отпусната, сякаш си почиваше с подвити крака. Крис намираще тази поза за странна и неудобна за същество, което толкова прилича на кон.

– Вие все ме смайвате – обади се той. – Когато за пръв път видях Титанида да се катери по дърво, реших, че халюцинирам. Сега се

оказва, че сте и моряци.

– Вие все ме смайвате – не му остана дължна Валия. – За мен е мистерия как балансирате на два крака. Когато тичате, падате напред, а краката ви се опитват да догонят тялото. Непрекъснато живеете на ръба на нещастieto.

Крис се засмя.

– Права си, знаеш ли. Поне аз живея така. – Наблюдаваше я как гребе – за известно време не се чуваше друг звук, освен пляска на веслото й. – Чувствам се длъжен да ти помагам. Защо не се редуваме?

– Разбира се. Аз ще греба три четвърти от рота, а ти – през останалата четвърт.

– Не е съвсем равностойно.

– Зная какво правя. Това е лесно.

– Ти движиш лодката доста бързо.

Валия му намигна и здравата се хвана за работа. Кануто почти се отдели от водата, плъзгайки се като хвърлено камъче. Титанидата още малко продължи в този дух и отново се върна към спокойния си ритъм.

– Имам сили да я карам така цял рот – заяви тя. – Налага се да приемеш факта, че съм доста по-яка от теб, дори когато си в най-добра форма. А точно сега не си. Постепенно ще свикнеш, нали?

– Така си мисля. Но все още имам чувството, че трябва да правя нещо.

– Съгласна съм. Облегни се назад и ме остави да върша работата на магарето.

Той я послуша, но би предпочел тя употреби друг израз. Улучила бе точно в целта – тъкмо това го притесняваше.

– Чувствам се неудобно – продължи той. – С две думи... ние, хората, използваме вас, Титанидите, като... е, като товарни добичета.

– Ние носим много повече от вас.

– Добре, знам. Но аз дори нямам багаж. И... ами, някак ми е зле, когато ...

– Притесняваш се да ме яздиш, така ли? – Тя му се ухили и завъртя очи. – Следващото ти предложение ще е да ходиш пешачката от време на време, за да си почивам, нали?

– Нещо такава.

– Крис, няма нищо по-отегчително от разходката с човеци.

– Дори по-отегчително от това да ги наблюдаваш, когато спят ли?

– Хвана ме натясно. Това е още по-досадно.

– Май ни намираш за досадни?

– Въобще не е така, вие сте безкрайно чаровни. Никога не знаеш какво ще ти сервира един човек или какви са мотивите му. Ако имамхе университети, най-посещавани щяха да бъдат лекциите по хуманитарни науки. Но аз съм млада и нетърпелива, както подчерта Магьосницата. Ако искаш, върви пешачката, а аз ще се постарая да забавя крачка. Не зная само дали това ще се понарави на останалите.

– Забрави го – отвърна Крис. – Просто не искам да съм ти в тежест. Образно казано.

– Не си ми в тежест – увери го тя. – Когато ме яхаш, сърцето ми се разгупва и нозете ми летят като вятър. – Тя го гледаше в очите със странен израз на лицето. Прииска му се да смени темата на разговора.

– Защо си тук, Валя? В тази лодка, на това пътешествие?

– Имаш предвид само мен или и останалите Титаниди? – Тя продължи, без да дочака отговор. – Псалтерий е тук, защото не се отделя от Габи. Същото се отнася и за Кларинет. А що се касае до Обой, мисля, че е с нас, защото Магьосницата често дава правото да отгледа дете на онзи, който обиколи света по голямата река.

– Наистина ли? – засмя се Крис. – Чудя се дали ще позволи и на мен да имам дете, когато се върна? – Очакваше тя да оцени шегата, но получи отново същия поглед. – Но не ми каза защо ти идваш. Ти си... ами, ти си бременна, нали?

– Да. Крис, наистина съжалявам, че избягах и те изоставих. Можех...

– Няма значение. Вече се извини, а аз се притеснявам от гледката. Но не е ли редно да водиш по-спокоен живот?

– Има още много време, пък и бременността не ни създава големи неудобства. Тук съм, защото е голяма чест да тръгнеш с Магьосницата. А и защото ти си мой приятел.

И отново същият поглед.

– Мога ли да се присъединя към вас?

Крис стреснато вдигна очи. Нито беше заспал, нито съвсем буден. Краката му бяха изтръпнали от стоенето в една и съща поза с часове.

– Разбира се. Качвай се. – Лодката на Габи плаваше редом с тяхната. Габи скочи в кануто и седна пред Крис. Наклони глава на една страна и го погледна колебливо.

– Добре ли си?

– Ако имаш предвид дали не съм откачил в момента, ти самата би била най-верният съдник.

– Съжалявам. Не исках да кажа...

– Не, говоря сериозно. – И съм малко наранен, призна пред себе си. Трябваше да престане да се оправдава за това си състояние или щеше да загуби цялото си самоуважение. – Никога не знам дали в момента не ме е прихванало онова, дето лекарите му викат пристъп. Лично аз непрекъснато преценявам поведението си като съвсем разумно.

Тя го погледна със съчувствие.

– Май бях ужасна. Искам да кажа... – Тя вдигна очи към небето и тихо прошепна – Габи, затвори голямата си уста. – Отново погледна към Крис. – Не дойдох, за да те поставям в неудобно положение, независимо как изглежда отстрани. Можем ли да започнем отначало?

– Здравей! Хубаво е, че ни навести.

– Ще се събираме по-често! – Габи отново го стрелна с поглед. – Бих искала да ти кажа няколко неща, след което си тръгвам. – Тя май все още се чувстваше неловко, защото след това изявление няколко минути пази мълчание. Изучаваше ръцете си, краката си, вътрешността на лодката. Погледът ѝ се отплесваше навсякъде, само не и върху Крис.

– Искам да се извиня за случилото се на пристана – каза накрая тя.

– Да се извиниш? На мен? Не мисля, че ми дължиш извинение.

– Не на теб дължа най-голямото извинение, разбира се. Но не мога да говоря с нея, докато не се успокои. След това ще пълзя по корем и ще правя всичко, което пожелае, за да залича случката. Защото е права и ти го знаеш. С нищо не е заслужила подобно отношение.

– Това е и моята преценка.

Габи смръщи чело, но успя да го погледне в очите.

– Така е. В по-широк смисъл, никой от вас не го е заслужил. Ние заедно се захванахме с това дело и вие с право очаквате от мен по-добро поведение. Искам да знаеш, че в бъдеще можеш да разчиташ.

– Вярвам ти. Смятай случката за забравена. – Той се проесегна и ѝ стисна ръката. Когато тя не понечи да си тръгне, Крис реши, че е време да позадълбае в проблема. Но не беше лесно да повдигне въпроса.

– Чудех се... – Габи вдигна вежди и като че се отпусна. – Е, ако си говорим откровено, какво можем да очакваме от Чироко? Робин не е единствената, която не е очарована.

Габи поклати глава и прокара пръсти през късата си коса.

– Всъщност, точно за това исках да си поговорим. Разбери, видял си само едната ѝ страна. Има и друго. Всъщност, то е доста по-съществено.

Крис не отвърна нищо.

– Добре. Какво можеш да очакваш? Честно казано, не бива да очакваш много през следващите няколко дни. Робин беше права за багажа на Роки – предимно алкохол. Изхвърлих повечето преди броени минути в реката. Трябваша ми три дни, за да може да я стегна за Карнавала, и откакто фиестата завърши, тя отново завъртя същата плоча. Когато се събуди, пак ще потърси още пиене, а аз ще ѝ отпусна малко – по-лесно е постепенно да го намали, отколкото да го откаже рязко. Ще скътам само една-две бутилки за спешни случаи в дисагите на Псалтерий.

Тя се наведе и го погледна открито.

– Знам, че не е за вярване, но след няколко дни, когато отшуми абстиненцията и спомените от Карнавала избледнеят, тя ще се оправи. Сега я виждаш в най-лошата ѝ светлина. Когато е добре, тя има повече кураж от всички ни, взети заедно. И повече човештина, състрадание и... няма смисъл да ти го казвам. Или сам ще го видиш, или винаги ще смяташ, че тя е просто пияница.

– Ще ми се да го видя с очите си – отбеляза Крис.

Габи изучаваше лицето му по своя изпълнен с емоционално напрежение начин. Усещаше всяка частица от огромната енергия, с която го пронизваше, за да разбере какво крие дълбоко в себе си, и това не му хареса. Струваше му се, че би могла да съзре неща, които дори самият той не знае.

– Мисля, че ще се убедиш сам – заключи тя.

Мълчанието отново легна помежду им. Крис беше сигурен, че му предстои да чуе още нещо и отново ѝ пусна фитила.

– Не разбирам какво е значението на Карнавала – започна той. – Ти каза: „да избледнее споменът от Карнавала“. Защо е необходимо това?

Тя подпря лакти на коленете си и преплете пръсти.

– Какво видя на Карнавала? – Не дочака отговор. – Безчет песни и танци, празненства, многообразие от красиви багри, цветя, богати трапези. Туристите биха харесали Карнавала, но Титанидите не ги допускат. Защото това всъщност е едно твърде сериозно дело.

– Зная. Разбирам каква е целта му.

– Така си мислиш. Разбираш само основната му цел, уверявам те. Това е ефективен начин за контрол на населението, нещо, което никой никога не е харесвал, било то човек или Титанида, щом то засяга лично него. Добро е само за онези, за другите. – Тя вдигна вежди, а Крис поклати глава. – Каква е според теб е ролята на Магьосницата на Карнавала? – запита тя.

Крис се замисли.

– Тя уж го вземаше насериозно. Не зная по какви критерии правеше оценките, но смятам, че детайлно проучваше всяко предложение.

Габи кимна.

– Така е. Роки е по-наясно от самите Титаниди относно тяхното размножаване. По-стара е от всичките. Вече седемдесет и пет години ходи на карнавалите. В началото ги харесваше. – Габи сви рамене. – Кой не би ги харесал? Тук, на Гея, тя е страшно важна клечка, нещо, което ти и Робин все още не осъзнавате. По време на Карнавала тя издига своето „аз“. Всички се нуждаят от това. Може би леко прекали в желанието си да го постигне, но не е моя работа да съдя. – Тя отново отмести поглед и той си помисли – и с право, както се оказа впоследствие, – че тя има и по-различна оценка по този въпрос. Разбра, че Габи е от хората, които не могат да те гледат в лицето, когато лъжат. Затова я харесваше – и той беше същият.

– Скоро обаче това започна да я изтощава. В Карнавала има толкова разочарование. Не можеш да го видиш, защото Титанидите скърбят в уединение. Не казвам, че тичат да се самоубиват, ако не бъдат избрани. Не съм чула досега Титанида да се самоубие. Въпреки това, Магьосницата става причина за много мъка. Тя продължи да присъства на карнавала, след като вече не ѝ носеше удовлетворение, разбираш ли, поради чувството си за отговорност, но преди около двайсет години реши, че е изпълнила мисията си и е време да я отстъпи другиму. Тогава отиде при Гея и помоли да бъде освободена. А Гея отказа.

Тя му отпрати многозначителен поглед, очаквайки разбиране. Но той все още не беше наясно, поне не напълно. Габи се излегна на носа на кануто със скръстени на тила ръце. Взя се в облаците.

– Роки пое работата с известна резервираност – продължи тя – Бях с нея и знам. Когато започна, беше нащрек. Съмняваше се, че Гея ще удържи на думата си – подозираше изненади. Но неочаквано Гея наистина спазваше своите задължения по сделката. Имаше няколко добри години. Няколко измъквания „на косъм“, няколко действително сериозни проблема, но все пак това бе най-хубавото време от нейния живот. А също и от моя. Никоя от нас не се оплакваше, дори когато беше напечено, защото знаехме в какво се хвърляме, когато решихме да не се връщаме на Земята. Гея не ни обеща приятно прекарване. Каза само, че ще доживеем до дълбоки старини. Всичко се сбъдна. Не мислехме за старостта, защото не остарявахме. – Тя се засмя с нотка на самоосъждане. – Приличахме на герои от сериал или комикс със заглавие: „Отново ще сме заедно идната седмица...“ И ние пак сме тук, непроменени, готови

за ново приключение. Аз построих път, опасващ Гея. Чироко бе отвлечена от Кинг Конг и трябваше да бъде освободена. Ние... по дяволите, затвори ми устата, моля те. Събереш ли се с бабички – и не можеш да вземеш думата.

– Не се притеснявай – заинтригувано каза Крис. Вече беше сетил за аналогията с комиксите. Животът на тези две жени беше толкова далече от реалността, която познаваше, че ги правеше не съвсем нереални. Но ето, тя стоеше тук, невероятно стара и същевременно истинска като ритник по задника.

– Но накрая Роки се натъкна на нея. На двусмислената клауза в договора, на уловката, и то каква уловка. Въпреки че трябваше да го очакваме. Гея не крие, че никога не дава нищо даром. Смятахме, че изпълняваме задълженията си по сделката, но тя искаше повече. Ето как работи капанът. Ти видя как Роки поставя яйцето на Титанидите в устата си, нали? – Крис кимна и тя продължи. – То промени цвета си. Стана прозрачно като стъкло. Проблемът е, че нито едно яйце на Титанида не е напълно оплодено преди тази промяна.

– Искаш да кажеш, докато някой не го лапне?

– Почти го схвана. Но не и Титанида. Трябва да бъде човек. Всъщност, точно определен човек.

Крис понечи да каже нещо, но се спря и се отпусна назад.

– Само тя ли?

– Единствената чудесна Магьосница на Гея.

Не искаше да слуша повече. Сега разбираше, но тя настояваше да се убеди, че е вникнал във всички тънкости.

– Докато Гея не промени желанието си – продължи неотстъпчиво Габи, – Роки ще бъде отговорна единствено и напълно за оцеляването на расата на Титанидите. Когато разбра това, тя пропусна Карнавала. Твърдеше, че не може да преживее още един Карнавал. Беше прекалено много за когото и да било. Какво би станало, ако тя умре? Гея мълчеше. Гея е напълно способна да остави расата да изчезне, ако Роки си тръгне, ако престане да ходи на Карнавала, или дори ако умре. Така че тя отново започна да посещава карнавалите. Какво друго ѝ оставаше?

Крис се замисли за посланика на Титанидите в Сан Франциско. Дулцимер, така се казваше. Беше се почувствал неудобно, докато тя му обясняваше своето положение. Сега се чувства ще по-зле.

– Не разбирам как...

– Беше направено извънредно ловко. Когато Роки пое тази работа, току-що бе убедила Гея да спре войната между Титанидите и Ангелите.

Неприязната между двете раси, мисля, бе вградена в мозъците и в гени-те им. Наложил се да привика всеки поотделно и да извърши промените. А междуременно двете с Роки получихме чрез директно пренасяне огромно количество знания от мозъка на Гея. Когато това приключи, и двете пропяхме като Титанидите и на още ред други езици и знаехме дяволски много за вътрешността на Гея. Тогава слюнчените жлези на Роки са били нагодени да отделят някакъв химикал, а Титанидите така префасонирани, че същото вещество да стане жизненоважно за тяхното възпроизводство. Роки не се пропи веднага. Когато беше по-млада, смъркаше кокаин, но от години не го е правила. Закратко се върна към този си навик. Но алкохолът ѝ действаше по-добре и продължи с него. Щом наближи Карнавала, тя прави и невъзможното, за да избяга. Но не успява.

Габи се изправи и даде знак на Псалтерий, чиято лодка се движеше успоредно с тази на Крис на десетина метра разстояние. Той изви към тях.

– Всичко това няма отношение към въпроса, разбира се – живо каза Габи. – Важно при пътуване като нашето е не защо пие, а дали ще е полезна на някого, включително и на себе си, ако нещата се усложнят. Казвам ви, че от нея ще има полза, инак нямаше да ви предложи да дойдете с нас.

– Доволен съм, че ми разказа – отвърна Крис. – И съжалявам.

Тя се усмихна криво.

– Не съжалявай. Ти имаш проблеми – ние също. Аз и Роки получихме онова, което търсехме. Грешката си е наша, ако не сме знаели какво искаме.

17. Опознаването

Дъждът, който Габи очакваше, най-накрая заваля. Бяха изминали пет часа откакто пътуваха по реката. Тя извади дъждобраните и подаде единия на Псалтерий. Останалите направиха същото, с изключение на Чироко, която все още спеше в кануто на Кларинет. Габи възнамеряваше да помоли Псалтерий да приближи лодката така, че да прикрие Магьосницата от дъжда, но се отказа. Импулсивно угаждаше на Роки винаги когато тя бе в подобно окаяно състояние. Но си спомни какво бе казала на Крис. Чироко трябваше сама да се грижи за себе си.

След малко Магьосницата надигна глава и се взря в дъжда, сякаш никога не бе виждала нещо тъй необяснимо като вода, падаща от небето. Поседна, после се наведе през борда на лодката и заповръща в кафявата вода. Много шум за нищо.

Когато окончателно се освести, пропълзя към средата на кануто, отметна червения брезент и започна да тършува из провизиите. Ровенето ставаше все по-фанатично. Зад гърба ѝ Кларинет продължаваше равномерно да гребе без да казва нищо. Накрая Магьосницата се отпусна назад и потърка с длан челото си.

Внезапно вдигна поглед.

– Гааааааааааааа! – изкрещя. Откри, че Габи е на двайсетина метра от нея и престопа през борда на лодката в самата вода.

За момент изглеждаше като че ли ще сполучи. Вероятно се дължеше на ниската гравитация, но при втората си стъпка тя падна на колене и преди да стори третата, водата се затвори над учуденото ѝ лице.

– Може да е Магьосница – злорадстваше Крис, – но не е Исус.

– Кой е Исус?

За момент Робин се заслуша в обясненията, достатъчно дълго, за да разбере, че това не я интересува. Исус бил християнска митична личност, очевидно тази, която основала цялата секта. Умрял преди повече от две хилядолетия – което направи добро впечатление на Робин. Слушаше внимателно, докато успя да попита Крис дали самият той вярва в нещо от това, и когато отрече, тя счете въпроса за приключен.

Двамата седяха на един дънер, поотдалечени от останалите, които бяха наобиколили Чироко, увита в одеало и трепереща до пращания огън. Голяма съдина с кафе висеше от метална пиростия и бавно

потъмняваше над пламъците.

Робин се беше вкиснала. Чудеше се какво в името на Великата майка търси на това пътуване за зелен хайвер, водено от Магьосница, на която не би поверила дори да ѝ върже връзките на обувките. И Габи. Колкото по-малко се говори за нея, толкова по-добре. Четири Титаниди... всъщност, тя дори ги харесваше. Обой се изяви като добра разказвачка. Първата част от пътуването Робин прекара заслушана в лакърдите ѝ, като от време на време подхвърляше и някоя своя история, за да провери колко е лековерна. Обой би се справила на Ковън – не беше лесно да я измамиш.

Оставаше Крис.

Бе отлагала сближаването си с него, чувствайки се неловко от факта, че се налага да има социални контакти с мъж, макар вече да знаеше, че повечето от онова, което ѝ е било втъпявано за мъжете, не е истина. Не можеше да си представи, че някога ще се чувства комфортно в негово присъствие, но щом се налагаше да пътуват заедно, редно бе да се опита да го разбере по-добре.

Оказа се трудна работа и Робин упрекваше за това себе си. Вината не беше в него – изглеждаше достатъчно контактен. Тя просто не можеше да се застави да разговаря с него. Много по-леко ѝ беше с Титанидите – те не изглеждаха толкова чужди.

И ето, вместо да беседва, тя зяпаше към водата, стичаща се от платнището, разпънато между две дървета. Нямаше и следа от вятър. Дъждът се изсипваше отвесно надолу, силен и равномерен, но недодяланото прикритие бе достатъчно, за да ги предпази. Огънят бе запален заради кафето и Магьосницата – беше твърде топло, но не и неприятно.

– На Хиперион през облачните дни притъмнява доста повече, отколкото в Калифорния – забеляза Крис.

– Наистина ли? Не бях се замисляла.

Той се усмихна, без следа от превъзходство. Като че и на него му се искаше да разговарят.

– Светлината тук е лъжовна – продължи той. – Изглежда по-ярка, но това е защото зениците се отварят повече, за да се приспособят. До Сатурн достига около една стотна от светлината, падаща на Земята. Когато нещо ограничи по-голямата част от нея, разликата е забележима.

– Не знаех. Ние на Ковън постъпваме другояче. Държим прозорците отворени със седмици, когато това е необходимо за доброто на посевите.

– Не се ли шегуваш? Бих искал да науча повече за вашия живот.

И тъй, тя му разправи за живота на Ковън и откри още една прилика между мъжете и жените: лесно е да говориш на някого, ако той или тя е добър слушател. Робин се знаеше, че не е от тия, и не се срамуваше от този факт, но почиташе хората, които – като Крис – умееха да попиват всяка твоя дума и да ти покажат колко високо оценяват разказа ти. В началото уважението му я изнервяше. Това е мъж, проклет да е. Вече не очакваше да я изнасилва по два пъти на ден, но се чувстваше объркана, защото – като изключим наболата брада и ширината на раменете – той й приличаше и правеше всичко като че й беше сестра.

Разбираше, че Крис намира доста от нещата около Ковън за странни, въпреки че избягва да го показва. Отначало се дразнеше – как може някой си от едно дивашко общество да намира нейния свят за странен? – но ако сложеше ръка на сърцето, бе принудена да признае, че всички обичаи могат да изглеждат странни на някой, който не им е свикнал.

– А тези... татуировки? И всички на Ковън имат такива татуировки?

– Точно така. Някои повече от мен, някои – по-малко. Но всички имат Пентазъма. – Тя тръсна глава, за да покаже рисунката около ухото си. – Обикновено в центъра му се намира знакът на майката, но моята утроба е омърсена и ...

Той се намръщи неразбиращо.

– Това де ... как го нарече Габи? – пъпът.

Тя се засмя.

– Що за глупаво име! Ние го наричаме първи прозорец на душата, защото бележи най-святата връзка – между майка и дъщеря. Тези на главата са прозорци на разума. Бях обвинена в ерес, когато поставих Пентазъма на пост пред моето съзнание, а не пред душата си, но успешно защитих позицията си пред Трибунала поради това, че съм омърсена. Прозорците на душата водят към моята утроба, тук и тук. – Тя постави ръце върху корема и чатала си, но побърза да ги отдръпне, когато си припомни за разликата между нея и мъжа.

– Боя се, че не разбирам от какво си омърсена.

– Не мога да имам деца. Те ще наследят страданието ми – или поне така твърдят докторите.

– Съжалявам.

Робин се намръщи.

– Имате странен обичай да се извинявате за нещо, което не сте направили. Нали никога не си работил в Банката за сперма Семенито в Атланта, Дж-я?

– Това е Джорджия – обясни ѝ с усмивка. – Дж-я означава Джорджия. Не, не съм работил там.

– Някой ден може да срещна мъжа, сторил това. И смъртта му ще бъде необикновена.

– Аз не се извинявах в действителност – отвърна той. – Не в този смисъл. Често казваме „съжалявам“ просто за да изразим състрадание.

– Ние не се нуждаем от състрадание.

– Тогава оттеглям думите си. – Усмивката му беше заразителна и тя също се присъедини към нея. – Един Господ знае дали и аз самият не получавам прекалено много състрадание. Обикновено не го забелязвам, освен ако не се чувствам зле.

Робин се удиви на безгрижието, с което си го призна. Стръвните хора са съвсем различни. Някои от тях въобще не разбират какво значи чест. Други пък са твърде докачливи. При пристигането си бе понесла такива унижения, каквито никога не би приела от своите посестрими, само и само защото смяташе, че тези хора не умеят да се държат по-своятно. Отначало допусна, че нямат чувство за собствено достойнство, но усещаше, че Крис притежава известно самоуважение – макар и не прекомерно – и ако приема съчувствието безропотно, то значи не винаги го намира за посегателство върху достойнството си.

– Упреквали са ме, че съм прекалено зла – призна си тя. – Сестрите ми. Има моменти, когато можем да приемем съчувствие, без да накърним честта си, стига обаче това да не е придружено със снизходително отношение.

– Тогава имаш моето съчувствие – рече Крис. – Като на един страдалец към друг.

– Прието.

– А какво означава „стръвен“?

– Идва от наша дума за вашето... по-добре да не говорим за това.

– Хубаво. Тогава защо ще убиваш онзи мъж от Джорджия?

И тя се впусна в обяснения какво са ѝ сторили, а това доведе до разясняване на стръвната силова структура и начина ѝ на действие. Сети се, че говори пред предполагаем член на подобна силова структура. Странно, но се смути. Беше изрекла доста ужасни неща, а в края на краищата, лично той не ѝ беше сторил нищо лошо. Имаше ли значение? Тя вече не бе сигурна.

– Поне вече мисля, че знам какво означава „стръвен“ – рече Крис.

– Не искам да те обвинявам в нищо – продължи Робин. – Сигурна съм, че виждаш нещата другояче, защото си възпитан по-различно, така

че...

– Не бъди толкова сигурна. Не смятам, че съществува някаква голяма тайна организация, нали разбираш. И да я има, досега не са ме канили на срещите им. А според мен вие ... на вашия Ковън имате някак остаряла представа за света. Ако правилно съм те разбрал, ти самата си съгласна с това, поне донякъде.

Робин уклончиво сви рамене. Отчасти бе прав.

– Когато вашата група се е отцепила от останалото човечество, всичко може да е било толкова зле, колкото твърдиш. Не съм присъствал и ако бях там, сигурно щях да съм част от потисническата класа и според мен така би било редно. Но доколкото знам, сега ситуацията е далеч по-благоприятна. Е, не е идеална. Никога нищо не е идеално. Но повечето от жените, които познавам, са щастливи. Те не смятат, че са останали чак за толкова много неща, за които да се борят.

– Я спри дотук – предупреди го Робин. – Повечето жени винаги са били доволни от живота си, или поне така казват. Това важи и за времето преди стръвното общество да разреши на жените да гласуват. Само защото ние от Ковън вярваме в някои неща, които, както сега разбирам, са преувеличени или неверни, не бива да си правиш извода, че ние изобщо сме глупави. Знаем, че мнозинството винаги желае да остави нещата непроменени, докато не му бъде поднесено нещо по-добро. Макар и да не е щастлив от съдбата си, робът не прави нищо за да я облекчи. Повечето въобще не вярват, че могат да я облекчат.

Той разпери ръце и сви рамене.

– Тук ме хвана. Не бих могъл да усетя има ли потисничество, щом аз самият се облагодетелствам от него. Как мислиш? Зле ли ти изглежда това, като на един вид посетител от друга планета?

– Често казано, доста по-приемливо, отколкото очаквах. Поне на пръв поглед. Ще трябва да се откажа от голяма част от предубежденията си.

– Отлично! Повечето биха предпочели да умрат, но не и да се откажат от предразсъдъците си. Когато Габи ми каза откъде си, последното нещо, което очаквах да открия у теб, бе едно непредубедено съзнание. Но какво мислите... мислят стръвните жени?

Странна смесица от чувства завладя Робин. Най-изнервящ бе фактът, че се почувства поласкана, че той я намира за непредубедена. И то независимо от начина, по-който го бе формулирал, тъй като можеше да се тълкува като обида за Ковън. Би могло да се очаква малката изолирана група, която Габи вероятно му беше описала, да се придържа

фанатично към своите идеи. Това не важеше за Ковън, но трудно би му го обяснила. Робин бе научена да приема Вселената такава, каквато я вижда, без да въвежда корекционни коефициенти, за да я приведе във формата, описвана от уравненията на учените.

Лесно бе да се откаже от предубежденията си, че мъжете имат еднотрови пениси и че прекарват по-голяма част от живота си в изнасилване или покупко-продажба на жени. (Това, последното, все още не бе отпаднало от подозренията ѝ, но ако го имаше, представляваше вид приет от обществото бизнес, с какъвто все още не се беше сблъсквала.) Робин се изправи пред обезпокояващото понятие: мъжът-като-човек.

Човешко същество, което не е изцяло под влиянието на тестостерона си, което не е само агресивен penis, а личност – да може да разговаря с тебе, нещо повече – дори да те разбира. Тези размишления я изведоха до почти немислимата възможност: мъжът-като-сестра.

Осъзна, че прекалено дълго е мълчала.

– Стръвни жени? О, все още не зная. Срегнах жена, която продава тялото си, въпреки че според нея не било точно така. Не разбирам значението на парите, тъй че не съм наясно дали е права. Габи и Чироко са повече от безполезни в това отношение. Те имат много по-малко от мен имат нещо общо с човешкото общество – такова, каквото ти го познаваш. Трябва да си призная, че не познавам достатъчно вашата култура, за да разбере ролята на жените в нея.

Той отново кимна с глава.

– Какво имаш в чантата си? – запита.

– Моят демон.

– Мога ли да го видя?

– Май това не е... – но той вече беше отворил чантата. Е, нека си изпати, рече си тя. Ухапването на Назу беше болезнено, но не и опасно.

– Змия! – извика Крис. Изглеждаше доволен и бръкна в чантата. – Пи... не – анаконда. И една от най-красивите, които съм виждал. Как е неговото... нейното име?

– Назу. – Сега съжаляваше, че не каза нищо, и желаше Назу да го ухапе и да се приключи. Сетне Робин щеше да се извини, защото все пак си беше кофти номер. Как би могъл да знае, че Назу не позволява никому, освен на Робин, да я докосва?

Но той се справяше съвсем грамотно, с нужното уважение, и дявол да я вземе, ако Назу не беше започнала да се увива около ръката му.

– Ти познаваш змиите.

– Имал съм няколко. Работих една година в зоопарк, отдавна,

когато все още бях читав. Чудесно се разбирахме със змиите.

Когато изминаха пет минути без Крис да е ухапан, Робин се принуди да признае истинността на думите му. И това я направи още по-неспокойна – да го гледа как седи, а нейният демон се увива около раменете му. Какво трябваше да направи? Главната функция на демона е да плаши враговете. Една част от нея разбираше, че в това има не повече смисъл, отколкото в непробудността, гарантирана от третото й Око. Това беше традиция, нищо повече. Та тя не живееше в каменната ера.

Но част от нея, нейде в самите дълбини, бе вперила поглед в Крис и не знаеше какво да прави.

18. Безсъници

Габи се бе надявала да изминат целия път до Аглая преди да лагеруват, но сега видя, че е невъзможно. Чироко не беше във форма да продължи.

Всъщност не бяха се справили зле. Равномерното гребане на Титанидите ги бе довело до последния завой на север преди Офион да продължи в източна посока. Плитчина, осяяна с плавей, извиваше по течението на реката и оформяше тих пристан за акостиране на канутата. Над ниския скалист бряг се изправяха дървета и точно там Титанидите устроиха бивака с неумелата помощ на Крис и Робин.

Според Габи дъждът щеше да се сипе няколко декарота. Би могла да се обади на Гея и да провери със сигурност – дори да помоли за прекратяването му поради някаква уважителна причина. Но времето на Гея бе общо взето стандартизирано. Често бе виждала трийсет и шест часов дъжд да бъде последван след два хекторота от гореща вълна и изглежда и сега щеше да се случи същото. Облаците бяха ниски и плътни.

На северозапад се мерзелееше Обиталището на ветровете, краят на наклонения кабел в Хиперион, известен като Стълбата на Чироко. Кабелът се губеше в облачния слой с размити мрачни очертания, преди да извие рязко нагоре на север от Габи. Стори й се, че съзира отблясъци зад облаците, над които бе надвиснал кабелът, отразявайки светлината в собствената си огромна сянка.

Стълбата на Чироко. Усмихна се криво, но без горчивина. Май вече никой не помнеше, че първото изкачване бе осъществено от двама души. Това не я притесняваше. Наясно бе, че като се изключи магистралата, тя не беше оставила толкова следи из този побъркан свят, колкото Чироко.

Покатери се на върха на скалата и загледа с любопитство как Крис и Робин се мъчат да бъдат полезни. Титанидите бяха прекалено възпитани, за да отхвърлят помощта им, ето защо неща, които можеха да бъдат свършени за пет минути, отнемаха петнадесет. Напълно естествено. Крис не говореше за произхода си, но беше градско чедо, въпреки няколкото екскурзии из опитомените пустини на Земята. Робин всъщност идваше от хиперград, нищо че вътрешността на Ковън представляваше пасторален пейзаж с житни поля и стада добитък. Малката никога през живота си не беше виждала дива, необлагодородена, непланирана

природа.

Но щом дойде време за готвене, Титанидите отпъдиха човеците. Готвеха почти толкова добре, колкото и пееха. За тази първа трапеза от пътуването изровиха от дисагите всичко, което най-лесно се разваля и трябва да бъде изядено бързо. Накладоха огъня и го оградиха с гладки камъни, измъкнаха медните съдове и направиха магиите, на които бяха способни, за да превърнат прясното месо и риба в чудеса на кулинарната импровизация.

Не след дълго се разнесе апетитен мирис. Габи се облегна назад и вкуси очакването, по-щастлива от когато и да било от доста време насам. Спомените я върнаха назад, когато двете с Чироко делеяха скромната си трапеза, опърпани, целите в рани, без да знаят дали ще преживеят още един ден – и тогава бяха по-близки от всякога. Сега сладостта на тези спомени нагарчаше, но тя бе живяла достатъчно дълго, за да е наясно, че човек трябва да пази добрите спомени, за да оцелее. Нямахше желание да си блъска ума над всички неща, които се бяха объркали от онзи далечен ден досега, или да се притеснява за Чироко, която, захвърлена в палатката си, кроеше планове как да се докопа до алкохола в дисагите на Псалтерий. Вместо това предпочете да вдишва този божествен аромат на готвено, да се вслушва в успокоителния шепот на дъжда, примесен с песните на Титанидите, и да се наслаждава на повеея на дългоочаквания хладен бриз от изток.

Сто и три годишна, тя се бе отправила се в пътешествие, което – както и всяко от предишните – можеше и да не завърши никога. На Гея нямаше застраховка живот, дори и за Магьосницата. Естествено нямаше и за волнонаемницата, която Гея гърпеше само защото на нея можеше да разчита повече, отколкото на Чироко.

Тази мисъл не я безпокоеше. Щеше да оцелее и да просперира. Беше време, когато не можеше и да помисли за настоящата си възраст, но сега знаеше, че столетниците винаги са млади по душа – просто ѝ се беше паднал късметът да изглежда така, както се чувства. Сега тя бе на шестнайсет, в планините Сан Бернардино, пред телескопа край огъня – и двете неща стъкмени от собствените ѝ ръце, – в очакване небето да притъмнее и да изгреят звездите. Какво повече можеше да иска от живота?

Знаеше, че няма да порасне. Вече не го и очакваше. Възрастта, беше го открила, носи опит, знания, перспективи – а и много неща, които човек би могъл да запази завинаги, но се достигаше до едно плато на мъдростта. На двувековния си рожден ден, ако успееше да стигне дотам,

едва ли щеше да е кой знае колко променена. Когато навърши осемдесет, изпита известна загриженост, но вече не се безпокоеше. Стигаха ѝ всекидневните главоболия.

Този ден имаше само едно и то не търпеше отлагане.

Хвърли поглед към обикалящата край огъня Робин и дълбоко въздъхна.

Храната както винаги отговаряше на високите изисквания на Титанидите, но с една буквално горчива нотка. При готвенето те обикновено използваша остра подправка от счуканите семена на някакъв синкав плод с големината на пъпеш, на който бяха дали елегантно име в песните си, но хората го наричаха хиперлимон. Няколко зърна от белите гранули на подправката бяха достатъчни за всяка рецепта.

Когато гозбата бе почти готова, Псалтерий внезапно се извърна и изплю хапката зеленчуци. За момент стиснатите му устни оставиха без отговор въпросителните погледи на останалите Титаниди. После подаде лъжицата на Валия. И на нейното лице се изписа гримаса.

Не след дълго разбраха, че в кожената торбичка с надпис „сол“, донесена от Обой, има концентрат от хиперлимон. След доста остра дискусия между четирите Титаниди се стигна до извода, че търговецът – бивш, вече излекуван текилахолик на име Китара – по някаква причина е решил да си направи груба шега с Магьосницата.

На нито една от Титанидите не ѝ беше забавно. Габи не придаде на инцидента особено значение, въпреки че се наложи да изхвърлят цяла купа зеленчуци. Все още имаха достатъчно сол. Проверката на останалите провизии показа, че няма други подобни рокади. Но за Титанидите унищожаването на храната беше грях. Чудеха се защо Китарата им е спретнал тоя номер.

– Когато се върнем, непременно ще го попитам – мрачно се зарече Псалтерий.

– С удоволствие ще те придружа – добави Валия.

– Защо вдигате толкова шум? – поинтересува се Габи. – Това е просто безобидна шега. Понякога вие, приятели, ставате малко мрачни. Радвам се, че можете да си правите и шегите.

– Нямаме нищо против шегите – обясни Обой. – Аз ги обичам, както всеки друг. Но тази тук ... имаше гаден вкус.

Въпреки че процесите на стареенето я бяха подминали, все пак у Габи имаше нещо, което се бе променило с годините. Все по-малко се

нуждаеше от сън. Два часа на всеки двайсет горе-долу стигаха. Често се случваше да не мигне шейсет, дори седемдесет рота, без това да ѝ се отрази зле.

Според Титанидите тя с всеки изминал ден все повече се доближаваше до тях и скоро щеше да се отърве напълно от този отвратителен навик.

Каквато и да бе причината, Габи беше решила, че може да мине без сън по време на това лагеруване. Усамоти се, поразходи се край реката, а когато се върна, лагерът беше потънал в тишина, ако се изключи тихото тананикане на почиващите си Титаниди. Бяха се изтегнали около огъня – четири невероятно гъвкави, комично-кошмарни фигури, с ръце, заети с маловажни неща, и почиващо съзнание. Валя лежеше на една страна, облегната на лакът. Обой се беше изтегнала по гръб и шаваше с крака във въздуха като паленце, което чака да го погаят по коремчето. От всички занимания на Титанидите, Габи намираще това за най-смешно.

Сред дърветата, недалеч от огнището, бяха опънати четири палатки. Габи подмина празното си убежище. Във втората палатка тежко спеше Чироко, в чийто стомах имаше само две чаши алкохол и океан от кафе. Габи знаеше, че не кафето е причината да се мятат на сън.

Поспря пред палатката на Крис, съзнавайки, че ще бъде чисто нахалство да си пъха носа вътре. Нямаше какво да търси при Крис. Ето защо премина към следващата палатка. Изчака малко отвън, докато не чу как някой се размърда.

– Мога ли да поговоря с теб за минутка?

– Кой е? Ти ли си, Габи?

– Да.

– Така си и мислех. Влизай.

Робин бе седнала на спалния си чувал, положен върху дебелия постеля от мъх, донесена от Обой. Габи запали лампата, която висеше от напречната греда. Очите на Робин блесяха в очакване, но без злоба. Беше облечена в дрехите, в които беше прекарала целия ден.

– Безпокоя ли те?

Робин поклати глава.

– Не мога да спя – призна си тя. – За пръв път в живота нямам легло, в което да си легна.

– Обой с удоволствие би ти донесла още мъх.

– Не е там работата. Предполагам, че ще свикна.

– Сигурно няма да е зле да облечеш нещо по-свободно.

Робин вдигна богато украсената нощница, оставена ѝ от Обой.

– Не е в стила ми – отвърна тя. – Как да се спи с това? Та то е за витрина.

Габи се подсмихна, приклепна на едно коляно и се залови с кожичките около ноктите си. Когато вдигна глава, Робин я гледаше. „Карая нататък, рече си тя, Робин знае, че не си дошла да провериш дали не ѝ трябват чисти кърпи.“

– Май е редно първо да ти се извиня – започна тя. – Е, добре. Съжалявам за стореното, не беше справедливо, съжалявам.

– Приемам извинението ти – отвърна Робин. – Но предупреждението все още е в сила.

– Така, така. Разбирам. – Габи подбираше внимателно думите си. Явно бе необходимо нещо повече от извинение, но трябваше да е сигурна, че няма да прозвучи покровителствено.

– Постъпих неправилно, както според моите, така и според твоите разбирания. – продължи тя. – Извинението се отнася за насилието според моя собствен морален кодекс. Но ти ми беше разказвала за нещо, което вие, вещиците, притежавате, някаква система от задължения, а думата все ми се изплъзва...

– Лабра – отвърна Робин.

– Точно така. Не смятам, че разбирам смисъла ѝ. Вероятно съм я оквернила, въпреки че не съм наясно как. А сега те моля за помощ. Има ли начин да уредим отношенията си? Има ли нещо, което мога да сторя, за да залича случилото се?

Робин се намръщи.

– Едва ли ще пожелаеш да се захванеш...

– Но аз искам. Имам огромното желание да сторя всичко възможно. Има ли начин?

– Да-а-а. Но...

– Какъв?

Робин вдигна ръце.

– Предполагам, че доста прилича на първобитен обичай. Дуел. Само аз и ти.

– Колко сериозен дуел? – запита Габи. – До смърт?

– Не, не сме чак толкова примитивни. Целта е помирение, а не убийство. Ако смятах за нужно да те убия, щях просто да го направя и вярвам, че сестрите ми щяха да ме подкрепят, когато дойдеше време за трибунала. Ще се бием с голи ръце.

Габи се замисли.

– Какво ще стане, ако аз спечеля?

Робин въздъхна раздразнено.

– Ти не разбираш. Не е важно кой ще победи, не в това е смисълът. Ние няма да си доказваме коя от двете е по-достойната. Борбата само ще потвърди коя е по-силна и по-бърза, а това няма нищо общо с честта. Но щом сме съгласни да се бием, при условието да не се убиваме, значи се признаваме взаимно за достойни, а следователно и почтени опоненти. – Замлъкна и за миг погледна лукаво. – Не се притеснявай. Ти няма да победиш.

Габи отвърна на усмивката и отново се усети, че харесва това дете. Повече от всякога я искаше твърдо на своя страна, когато започнеха проблемите.

– А какво ще стане после? Струва ли си да се бия?

Дълго време Робин не отговаряше. За много неща се беше досетила Габи, след като чу предложението за дуел. Чудеше се колко от тях сега премисля Робин. Дали да не я остави да победи? Криеше рискове, ако Робин заподозре, че тя не се бие с всички сили. Ако пък Робин загуби, дали наистина ще зарови томахащата? Габи трябваше да се сдобие с обещанието ѝ. Смяташе, че достатъчно е опознала малката вещица и принципите ѝ за чест – едва ли би предложила нещо, ако нямаше да се придържа към правилата. Така че борбата щеше да бъде сериозна и вероятно болезнена.

– Само ако ти искаш – отвърна накрая Робин.

Робин започна да се съблича и Габи последва примера ѝ. Намираха се на половин километър от реката, достатъчно далеч, за да виждат лагерния огън като неясна светлинка през пороя. Бойното поле представляваше плитка падина сред надиплени хълмове. Имаше малко трева, но почвата все още бе спечена: изсъхналата от жегата земя едва-що бе започнала да се разкисва от влагата след шестчасовия непрестанен дъжд. Въпреки това терена не го биваше особено. Тук-там вече имаше локви и кал.

Изправиха се лице в лице и Габи я огледа. Бяха почти равностойни противници. Все пак бе с няколко сантиметра по-висока и с няколко килограма по-тежка от Робин.

– Има ли някакви задължителни формалности? Някакви ритуали?

– Да, но са доста сложни и няма да означават нищо за теб, така че защо просто не ги прескочим? Дрън-дрън и ала-бала, ти ми се покланяш, аз ти се покланям – и приемаме, че сме спазили ритуалите, става

ли?

– А правилата?

– Какво? О, сигурно би трябвало да има, нали? Но аз наистина съм в неведение ти какво знаеш за борбата.

– Зная как да убия някого с голи ръце – отвърна Габи.

– Нека просто се договорим да няма трайни наранявания. Загубилият трябва утре да е на крака. Всичко останало е разрешено.

– Добре. Но преди да започнем, любопитна съм да видя татуировката на стомаха ти. За какво служи? – Габи посочи пъпа ѝ.

Можеше да бъде и по-добре – Робин да погледне себе си, а не сочещата ръка на Габи – но все пак Габи я свари неподготвена, когато ритна с крака, който бе заровила дълбоко в калта. Робин се наведе бързо, за да избегне ритника, но буцата кал я удари по лицето, като я заслепи едното ѝ око.

Габи очакваше противничката ѝ да отскочи назад и се бе подготвила да използва момента, но рефлексите на Робин се оказаха малко по-бързи, та успя да ѝ отвърне с шут отстрани, като я забави достатъчно, за да прибегне до своя неочакван ход.

Кръгом и бегом марш.

Габи я подгони, но не това беше тактиката, към която беше привикнала. Продължаваше да очаква някакъв трик и не тичаше с пълна сила. Ето защо Робин скоро взе значителна преднина. Когато разстоянието помежду им нарасна на десетина метра, тя спря и се извърна, а окото ѝ отново бе отворено. Габи смяташе, че Робин все още е заслепена, но дъждът бе измил калта. Изненадана, Габи започна изключително предпазливо да се приближава към хлапачката.

Сякаш започваха отначало. Габи се почувства измамена, защото май никога не се беше била по такъв начин. Тренирала бе преди много години и макар че не беше остаряла, с мъка би си спомнила същината на тези тренировки. Всяка от битките, в които се бе забърквала през последните осемдесет години, беше съвсем сериозна, което означаваше смъртоносна. И в никакъв случай не приличаше на тренировка. От друга страна, Робин сигурно великолепно владееше умението да води подобен вид схватки. Самата ѝ личност го подсказваше.

Нямаше реална причина борбата да продължи повече от няколко минути, дори и да не се млатеха с пълна сила. Габи не бе предполагала подобен обрат. Продължи да се приближава, без да се подготвя за атака, предоставяйки инициативата на Робин. Чувстваше, че ще се справи, ако малката вещица реши да използва момента. Бе постигнато мълчаливо

споразумение и Габи щеше да го уважи. При обявяването на правилата Робин заяви, че не иска никоя от страните да бъде наранена. Това означаваше, че Габи е почитан опонент, който не бива да пострада.

Стана мигновено. Габи разбра, че губи всичките си предимства, каквито и да са били те. Няма значение. Очакваше да загуби, но това не ще я спре да даде всичко от себе си. Робин щеше да разбере, че е участвала в истинска битка.

– Помирение! – крещеше Габи. – Чичо, лельо и всички племенници!

Робин отпусна ръката ѝ и острата болка бавно се дръпна от рамото на Габи, която вдигна лице от калта и се изтърколи. Постепенно ѝ се връщаше вярата, че все пак някой ден би могла отново да си служи с ръката си.

Вдигна глава и видя Робин, която седеше с отпуснатата между коленете глава и дишаше като парна машина.

– Две от трите се пръкнаха, а? – предположи Габи.

Робин избухна в смях. Буен смях, но без следа от високомерие.

– Ако дори и за миг бях предположила, че ти минават такива мисли – успя накрая да изрече тя, – щях да те вържа и да те затворя в клетка. Но ти сигурно би прегризала веригите.

– На два пъти почти те бях докопала, а?

– Никога няма да узнаеш колко си близо до истината.

Габи се чудеше защо се чувства толкова добре, като се има пред вид фактът, че цялото тяло я болеше. Предположи, че се дължи на еуфорията от маратона, онова чувство на лекота, което се появява след края на някакво изключително усилие. А не беше и наранена. Доста бе понатъртена, известно време щеше да усеща слабост в рамото, но страдеше повече от напрежението, отколкото от последиците от боя.

Робин бавно се изправи. Протегна ръка.

– Хайде да отидем на реката. Трябва да се измиеш.

Габи пое ръката и успя да се изправи. Робин накуцваше, а и Габи не се чувстваше твърде устойчива, така че се подкрепяха взаимно през първите мъчителни стотина метра.

– Наистина исках да те питам за татуировката – подхвана Габи, шом доближиха реката.

Робин забърса с ръце корема си, но без особена полза.

– Сега не се вижда. Адски съм кална. Ти какво мислиш за нея?

Габи бе готова да изрече нещо учтиво и необвързващо, но

изведнъж намери думите.

– Мисля, че е едно от най-гадните неща, които съм виждала.

– Точно така. Източник е на мощна лабра.

– Би ли ми обяснила? Всички вещици ли се обезобразяват по такъв начин?

– Аз съм единствената. Тук вътре се крие лабората.

Внимателно нагазиха в реката и седнаха. Дъждът намаля и се превърна във фина мъгла, а на север облаците се бяха разкъсали и пропускаха бледа светлина.

Габи вече не виждаше татуировката, но не можеше да се отърси от мисълта за нея. Беше гротескна, почти ужасяваща. С едва ли не анатомична точност изобразяваше разрязаните слоеве от тъкани, отметнати настрани, за да разкрият разположените отдолу органи. Яйчниците приличаха на развалени плодове с пъплещи личинки. Тръбите бяха покрити с възли. Но най-ужасно изглеждаше утробата. Издута, преливаща от „среза“, а от разкъсаната рана сълзеше кръв. Беше ясно, че нараняването е причинено отвътре, като че нещо чуждовишно се мъчеше да си пропрати път навън. От съществото, скрито в утробата, не се виждаше нищо, освен две пламтящи диви очи.

Когато отново започнаха да навличат дрехите си, дъждът се усили. Габи не се обезпокои при първото спъване и падане на Робин – ходенето бе трудно, а малката все още страдеше от изкълчения си глезен. Но когато Робин падна за четвърти път, стана ясно, че нещо не е наред. Тя се клатушкаше, трепереше, лицевите ѝ мускули бяха сковани.

– Нека да ти помогна – каза Габи, когато вече не можеше да гледа безучастно страданията ѝ.

– Не, благодаря. И сама ще се справя.

Минута по-късно тя падна и вече не стана. Крайниците ѝ леко потреперваха. Очите ѝ застинаха. Габи коленичи и се помъчи да я вдигне на ръце.

– Ннне... Нннне.

– Какво? Бъди разумна, драга. Не мога да те оставя навън под дъжда.

– Дддддаааааа... Оооссстави. Оооостави мееее.

Ама че проблем. Габи я положи на земята и се изправи, почесвайки глава. Погледна към лагерния огън, който не беше далеч, после отново към Робин. Намираха се на върха на нисък хълм и покачващото се ниво на реката не беше опасно. Нито пък щеше да се удави в дъжда. В тази

част на Хиперион нямаше кръвожадни хищници, въпреки че някои дребни животинки можеха да я поухапят.

Ще я послуша. Трябва да се нагоди към нея, за да не повтори отново грешката си. Обърна се и пое обратно към лагера.

Обой се надигна, обезпокоена, че Габи се връща сама. Габи знаеше, че Титанидата ги е видяла да тръгват заедно – сто на сто се досещаше какви са ги дробили навън под дъжда. Опита да я успокои, преди да си е направила прибързани изводи.

– Тя е добре. Поне според мен. Има припадък и не желае помощта ми. Можем да я вземем, когато стане време за тръгване. Къде отиваш?

– Да я прибера в палатката, разбира се.

– Не мисля, че ще се зарадва.

Обой беше ядосана. Габи никога не беше виждала толкова ядосана Титанида.

– Глупави човеци, глупави игри – изръмжа тя. – Не желая да играя по нейните правила, нито пък по твоите.

През стената от дъжд Робин видя да се задава Обой. По дяволите, Габи беше пратила кавалерията.

– Дойдох по свое желание – започна Титанидата и вдигна Робин от калта. – Каквито и човешки норми да се опитваш да спазиш с налудничавите си действия, те ще си останат ненакърнени, защото за теб ще се погрижа аз, а не някоя човешка институция.

„Остави ме, обрасло дървено конче-играчка“, опита се да заповяда Робин, но от схванатите ѝ челюсти излезе само дрезгав грак.

– Ще се погрижа за теб – нежно промълви Обой.

Робин остана спокойна, когато Обой я положи върху спалния ѝ чувал. „Престани да се дърпаш, примири се с положението и изчакай, за да победиш накрая. В момента си безпомощна, но по-късно ще видим.“

Обой се върна с кофа топла вода. Изкъпа Робин, изсуши я, подмятайки я като парцалена кукла и я напъха в избродираната премяна, предназначена за нощница. Робин вероятно тежеше не повече от лист хартия, тъй като Обой я вдигна с една ръка и я мушна в чувала. Зави грижливо врата ѝ.

После запя.

Топла вълна се надигна в гърлото на Робин. Това я ужаси. Да бъде добре увита, изкъпана и облечена... каква страхотна обида за нейното достойнство. Трябваше да натрупа повече гняв, отколкото усещаше.

Трябваше да съчини оскърбителните слова, с които да залее това същество веднага щом отново овладее тялото си. Вместо това усещаше само задушавачата буца от отдавна забравени чувства.

Беше немислимо да плаче. Ако веднъж се предаде, може никога да не се освободи от самосъжалението. Това бе най-големият ѝ страх, толкова ужасен, че избягваше да мисли за него. Някога бе плакала, насаме. Но нямаше да го направи в чуждо присъствие.

Все пак, тя в известен смисъл бе сама. Обой го каза. Човешките правила, каноните на Ковън, те не бива да се прилагат тук. Тук всичко е извън правилата и Ковън не ѝ бе повелявал никога да не плаче. Това си е нейна самоналожена дисциплина.

Чу стон и разбра, че е излязъл от нейната уста. От крайчета на очите ѝ се стичаха сълзи. Не можеше да преглътне буцата в гърлото си.

Робин се предаде и с плач заспа в ръцете на Обой.

Крис се облакът на спалния си чувал в прокълнатия сумрак и потрепера. От часове усещаше, че кризата е неизбежна, но тя все не започваше. Или може би вече беше под нейно влияние? Както бе казал на Габриел, самият той не бе наясно има ли пристъп. Но не беше съвсем така. Нямаше да знае, ако кризата беше започнала, а действията му на машина с изпокъсани ремъци и строшена скоростна кутия му се виждаха съвсем нормални, но тогава нямаше да бъде тук и да се поти.

Реши, че е заради светлината и дъжда, ромолящ по покрива на палатката. Светлината беше не на място. Проникваше през брезентовите стени и означаваше, че или е ранна утрин и е време за ставане, или е късен следобед и е рано за лягане. Истинската нощ я нямаше никаква.

А и дъждът. Колко неща дочуваше през шума му. Тихите песни на Титанидите и прашенето на огъня. Някой се приближи до палатката му, постоя, хвърляйки сянка върху стените, и си тръгна. По-късно чу гласове и стъпки на хора, поели нанякъде. Доста по-късно някой се върна.

Но ето че сега се приближаваше някой друг. Толкова голяма сянка не можеше да хвърля дори Магьосницата.

– Чук, чук.

– Влез, Валя.

Носеше със себе си кърпа, промуши главата и торса си, за да задържи краищата на палатката отворени, а с кърпата избърса калта от предните си копита, преди да стъпи върху брезентовия под. Направи същото и със задните, като се извиваше и накланяше назад при вдигането на всеки крак, също като куче, което се чеше зад ухото, без нито за миг да

изглежда непохватна.

Пременена бе с лилав дъждобран с размерите на палатка. Докато го свалеше и окачаше на куката до входа, Крис едва съдържаше любопитството си относно целта на визитата.

– Имаш ли нещо против да запаля лампата?

– Пред теб е.

Палатката бе пригодена за габаритите на Титанидите, което означаваше, че Валия можеше да стои изправена в центъра и дори да се завърти. Лампата хвърляше фантастични сенки докато я закачаше на напречната греда, за да приседне със свити крака.

– Няма да остана дълго – започна тя. – Всъщност, може би е грешка, че въобще дойдох. Но все пак, ето ме.

Ако бе имала намерение да го озадачи, не би могла да го направи по-сполучливо. Ръцете ѝ нервно си играеха с торбичката ѝ – една твърде изнервяща гледка за Крис. Палците ѝ хванаха ръба на торбичката и го опънаха като ластик на бански гащета.

– Объркана съм, откакто разбрах, че ти... че ти наистина не помниш стоте рота, които прекарахме заедно след като те намерих да се скиташ под Стълбата на Чироко, след Голямото падане.

– Колко са сто рота?

– Малко повече от четири дни по вашите мерки. Един рот е шейсет и една минути.

– Не е много време. Добре ли се забавлявахме?

Тя го погледна и отново затършува из торбичката си.

– Аз се забавлявах. Ти твърдеше същото. Притеснява ме, че можеш да останеш с впечатлението, че съм те използвала само като талисман за късмет, както ти обясних първия път, щом дойде в съзнание.

Крис сви рамене.

– Дори така да е, това не ме притеснява. И бих се радвал, ако съм ти донесъл късмет.

– Не, не е това. – Тя прехапа устни и Крис с изненада забеляза сълза, която бързо беше избърсана. – Проклетата да съм – простена Валия. – Не мога да се изразя точно. Дори не зная какво се опитвам да кажа, освен че ти благодаря. Дори и да не си спомняш... – Тя бръкна в торбичката си, извади нещо и го натика в ръката му. – Това е за теб – прошепна, изправи се и излезе, преди той да разбере какво става.

Разтвори пръсти и видя яйце на Титанида. Жълтеникаво като самата Валия, но с черни заврънкулки. Върху твърдата му повърхност се мъдреше изящен надпис на английски:

Валия (Еолийско соло) Мадригал: Късметлията Мейджър
26-ти Гигарот, 9 761 811 695 рот (2100 година след Христа)
„Гея не казва защо се върти.“

19. Вечна младост

– Ако се притесняваш от иск за бащинство – каза Чироко, – успокой се. Титанидите не го правят по този начин.

– Не исках да кажа... може би лошо се изразих.

Крис се намираше в кануто на Чироко. Беше седнал в средата, а Магъосницата се беше отпуснала на носа. Положила на възглавница морната си глава. С подпухнали сини торбички под очите и нездрав цвят на лицето. Все пак състоянието ѝ се беше подобрило значително за последните часове. Крис предпочете да пътува с Чироко, за да я поразпита за секса между човек и Титанида, но отложи въпросите, когато я видя на какво прилича.

Не само той бе сменил лодката. Сега Габи плаваше с Обой и Робин, а флотилията бе предвождана с голяма преднина от Валия и Псалтерий.

Преминаха под Стълбата на Чироко, нещо, което Крис би предпочел да не преживява. Увисналият над главите им масивен кабел го подсети за онзи ветровит ден на „Голдън гейт“, когато Дулцимер го накара да стъпи на пътеката, водеща към Гея. Стълбата на Чироко приличаше на въже на мост. На мястото на кулата обаче се намираше само зейналият коничен отвор на сплицата над Рея, смаляваща се в безкрайността заедно с невидимия кабел. А той самият представляваше експоненциална крива, една геометрическа абстракция, превърната в реалност. Дузина мостове като „Голдън гейт“, наредени един до друг, едва ли биха обхванали неговата ужасяваща необятност.

Сега бяха на минути път от мястото, където се сливаха Офион и Мелпомена. Тук водите се позабързваха, сякаш за да се подготвят за предизвикателството на Астерийските планини, тъмнеещи на изток.

Крис отмести поглед от реката и отново пусна въдицата.

– Най-напред, зная, че тя вече е бременна. Допускам, че става въпрос за дете. Прав ли съм?

– Все още мислиш с категориите „баща“ и „майка“ – отвърна Чироко. – В случая ти си потенциален преден-баща, а Валия – потенциална предна-майка. Яйцето може да се имплантира в, е... да речем, в Кларинет, и тогава той ще бъде задната-майка, след което всеки от останалите трима може да оплоди яйцето, включително и Валия.

– Но не и преди да те опозная малко по-отблизо – отбеляза Кларинет от задната част на лодката.

– На мен хич не ми е до смях – каза Крис.

– Съжалявам. Определено не става въпрос за дете. Първо, не бих одобрила такова дете. Второ, никоя Титанида не би отправила дори предложение за дете, без изтънко да е обмислила всичко. И трето, яйцето е при теб.

– Но тогава за какво става въпрос? Има ли това особено значение за дара? Какво иска да ми каже?

Май на Чироко не ѝ се отговаряше на въпросите му, но после тя въздъхна и омекна.

– Не е задължително да означава нещо. Е, означава, че тя те харесва, това е сигурно. Първо на първо, не би правила любов с теб, без да те харесва, а и не би ти дала яйцето, ако си ѝ отмилял. Титанидите са сантиментални, нали разбираш? В дома на коя да е Титанида ще намериш лавица, отрупана с такива яйца. Дори едно на хиляда не бива използвано, нито пък някой смята да го използва. Те са нещо обичайно като... като кондомите по алеите на влюбените.

Кларинет шумно изпръхтя.

– Сравнението не е блестящо, нали? – каза Чироко и дори успя да се усмихне.

– Какво е това кондом?

– Не си и чувал, а? Средство за еднократно предпазване. Между впрочем, аналогията е уместна. Всеки път, когато женската Титанида се съеши предно, след около два хектора се пръква едно такова яйце. Сиреч след двеста рота, ако там, откъдето идваш, все още не учите метричната система. Твърде показателно е, че една Титанида знае що е кондом – тя никога не е виждала такова нещо! – а едно човешко същество не знае. На какво ви учат тогава? По история май започвате от 2096 година, а?

– Всъщност, мисля, че сега включват и 2095.

Чироко потърка челото си и се подсмихна.

– Съжалявам. Май се отплеснах. Твоето образование или неговата липса не е мой проблем. Да се върнем на Титанидите... повечето яйца се изхвърлят. Ако не веднага, то при следващото пролетно почистване. Някои биват пазени като скъп спомен, дълго след изтечането на срока на годност. Той, между другото, е пет години. Налезащо е да се има предвид двойствената природа на секса при Титанидите. Задният има две цели, едната от които доста по-банална: просто за отмора, или хедонизъм. Прави се и на обществени места. Другата цел е създаването на поколение, за което се изисква разрешително и което не се случва

толкова често, колкото биха желали. Фронталният секс е нещо по-различно. Изключително рядко се практикува само за създаване на яйце. Почти винаги е израз на близко приятелство или обич. Това не е точно любовта, позната и на двама ни, защото Титанидите не се свързват на двойки. Но те наистина обичат. Това е едно от нещата, които знам със сигурност, а списъкът от нещата, които знам, наистина не е дълъг. С онзи, с когото не бленува да има преден секс, Титанидата не би правила заден. Предният секс е нещо свято. Що се отнася до човеците, понятията малко се променят, защото човеците не могат да правят заден секс. Някои по-либерални Титанидите смятат, че предните лудории с човеци не са неморални. Трябва да става в уединение, но не е задължително да има обич или приятелство с човешкото същество. Така ли е, Кларинет?

– Вярно е – бе отговорът.

– Защо не продължиш ти? – предложи Чироко. – Цепи ме главата.

Когато Крис се извърна, Кларинет престана да гребе за момент и широко разпери ръце.

– Няма много за казване. Чироко засегна всичко.

– Тогава според теб яйцето е просто сувенир. Валя е разстроена само защото нищо не помня. И не е влюбена в мен.

– О, не, нямах предвид това. Валя е една старомодна девойка, което никога не е се е сексирала с човеци. Тя лудо те обича.

При бурно време на Гея площта, над която пада нощ, се увеличава. Когато групата премина устието на Мелпомена, навлязоха в земи, които обикновено се класифицират като зона на здрача. Сега там беше нощ.

Ала нощите на Гея никога не са непрогледни. При ясно време дори в центъра на Рея беше толкова светло, колкото в ясна земна нощ при пълнолуние. Когато има облаци, тъмнината се сгъстява, но никога не става непрогледна. Земите в полите на Астерийските планини бяха осветени от мекия блясък зад облачния слой. Поставиха фенери в ниши отзад в канутата и групата продължи пътя си.

По брега започнаха да се появяват високи дървета. В началото редки и разпръснати, те скоро се превърнаха в гъста гора. Дърветата наподобяваха борове, имаха прави стволове и тънки листа. Тук-там се срещаха и храсталаци. Крис забеляза стада от шестоноги същества, които се движеха с впечатляващи скокове, подобно на кенгурата. Чироко му обясни, че тази област е остатък от първичната гора, сътворена от Гея като млад Титан, и че първичните растения и животни, подобни на видените сега, все още се срещат в планините.

Навлязоха в тесен каньон и Крис откри една изумителна илюзия. Привидно като че ли се движеха нагоре по хълма. Заобикалящите ги склонове бяха насочени на изток, а дърветата растяха наклонени само на няколко градуса от вертикала, вследствие на което върхарите им се изместваха на десет-двайсет метра от корените. Щом свикнеше с тази гледка, окото започваше да приема, че те са наистина вертикални, а реката преодолява гравитацията. Поредната шегичка на Гея.

Когато Титанидите насочиха канутата към брега в началото на тясно дефиле, заваля дъжд. Навсякъде кълтеше грохот като от огромен водопад или разбиващи се в брега вълни.

– Агляя – обясни Габи, помагайки на Крис и Валия да издърпат лодката на брега. – Вероятно няма да я видите, освен ако облаците не се разкъсат.

– Какво е Агляя?

Габи описа работата на триото речни помпи, докато Титанидите разглобяваха канутата. Работата им спореше. Освобождаваха дървената конструкция от сребърната обвивка, правеха я на вързопчета и я нареждаха в дисагите. Чудеше се какво ли ще стане с дървените ребра, киловете и дъното. Очевидният отговор бе, че ще ги изоставят.

– Когато ни потрябват канута, можем да си направим нови – обясни Валия. – Но не и преди да прекосим Среднощното море и да навлезем в Крий.

– Как тогава ще прекосим морето? Ще се държим за ръката на Магьосницата и ще вървим по водата?

Валия не благоволи да отговори.

Хората яхнаха Титанидите и кавалкадата потегли сред съгъстващия се мрак.

– Построих този път преди сума години – каза Габи.

– Наистина ли? А с каква цел? И защо не се поддържа?

Намираха се на онзи участък от Околовръстната магистрала на Гея, по който бе минала Габи на път за Къщата на песните. Титанидите криволичеха, избирайки пътя си през прораслите лози.

– Нали виждаш Обой – ей там, с мачетето. Растенията избухват прекалено бързо, изисква се поддръжка, а никой не му се занимава. Не са много хората, осъществили пътешествието около Гея. Идеята по принцип си беше смахната. И я поддържах единствено Гея, но нейните желания тук са закон, така че аз я реализирах.

– С какво?

– Главно с Титаниди. За строежа на мостовете ми се наложи да докарам с чепелин двеста от тях. За изравняване, оформяне на наклона и полагане на асфалта...

– Асфалт? Ти се шегуваш.

– Не, ако е по-светло ще видиш някои остатъци. Гея нареди асфалтираното платно да е с ширина над два метра и не по-стръмни от десет процента наклони. Изградихме петдесет и седем въздени висящи моста и сто двадесет и два на колони. Повечето съществуват и до днес, но доста бих се замислили, преди да ги използвам. Ще решаваме за всеки поотделно.

Габи и преди бе споменавала за магистралата. Крис прецени, че с удоволствие би му разправила още, но ще трябва да я подпитва. Пък и му беше приятно да слуша.

– Няма да седнеш да ми разправяш... че сте се движели с дирижабли? И сте мъкнали асфалт с чепелини. Сама каза, че ги е страх от огън, а и са ви били необходими тонове асфалт.

– Така е. Гея скалъпи набързо нещо – всъщност няколко неща, – които облекчиха работата, но въпреки това не беше особено приятно. Единият от изродите бе колкото динозавър и плюскаше. Използвах петдесет такива добичета – те разчистваха просека през гората, а подире си цвяха големи купчини дървесна каша. Мисля, че бяха способни едва една хилядна част от кльопачката, така че изяждаха огромно количество дървета. После идваха едни други чудовища – кълна се, че не лъжа – с габаритите на влакова мотриса, които омиаха дървесната каша и серяха асфалт. Не можеш да си представиш вонята. Не беше качествен, чист асфалт – който, като си помисля сега, не смърди чак толкова, – тези... тези отпадъци бяха фрашкани с кетони и не знам още какво. Представи си триседмична китова мърша. Горедолу така ухаеше. За щастие, не се налагаше да стоим до задниците на тези твари. Мелниците – така наричахме дърводните – не бяха големи мозъци, но все пак отбираха и се подаваха на дресировка, та бяха научени да ядат само дървета, напръскани с определена миризма. Ние вървахме напред, за да маркираме трасето, а мелниците ни сподиряха. После тръгнахме след тях и наривахме дървесната каша по трасето. После пускахме стилаторите – асфалтосерите, нали разбираш. Викахме им дестилатори. Завеждахме ги до кашата и те се залавяха за работа. Стояхме на десетина километра от подветрената страна. Почти бе изключено да се отклонят от трасето, защото се прехранваха единствено с дървесна каша. И не каква да е, а смляна от търбусите на мелниците. Имаха мозъци като на плужещи.

След две или три седмици, когато за дезинтоксикация на материала, пристигах аз, с екип от четирийсет или петдесет Титаниди, докарвахме големите валяци, утъпквахме материала – фокус-покус – и ето ти магистрала. Разбира се, каквито си бяха говна, стилаторите току се повреждаха, например ако някъде трасето от каша не беше идеално. Тогава буксуваха и виеха като двестатонни псета. Теглехме чоп кой ще отиде да оправя проклетата кочина. Случи се на няколко пъти и трябва да ти кажа, че на човек трябваше да му е отмилял животът, за да отиде там. Докато не реших проблема.

– Как?

– Намерих една Титанида, халосана с меч по физиономията по време на Войната с Ангелите – самодоволно рече Габи. – Някакъв нерв й беше прекъснат и не нюхаше миризмите. Пращахме нея да оправя тия бакии, ама и тя едвам издържаше. Когато приключихме, накарах Роки на следващия Карнавал да я удостои с правото да стане майка, толкова й бях благодарна.

Разбира се, не целият път е асфалтиран. Би било глупаво, дори от страна на Гея. Кой ти асфалтира пустинни пясъци или лед. Една трета от Гея са пустини или замръзнали земи. Там прокарвахме пътеки – при възможност – и изградихме верига крайпътни станции. Ако човек загази и се натъкне на колиба с надпис „Строителна компания Плъджет“ на вратата, поне ще знае кой я е поставил там.

– Как прекарват каруци по леда? – запита я Крис.

– А? Ами, като по лед. Малцина са успели да прекарат каруца по Околоръстния на Гея. Слагаш й плазове. Придържаш се към замръзалия Офион в Тея: май няма друг път през планините. Океан е едно огромно замръзнало море, доста равно, така че не създава проблеми, ако за Океан изобщо може да се каже, че не създава проблеми. В пустинята трябва просто да си проправяш пътя както ти изнася. Направихме няколко оазиса.

Крис забеляза странното изражение на Габи. Леко тъжно, изпълнено с копнеж, но по-скоро щастливо. Знаеше, че тя се връща с любов към отминалите дни, и не му се искаше да задава следващия си въпрос. Но смяташе, че именно заради него тя му бе разказала всичко това.

– Защо построи тази магистрала?

– А?

– За какво е нужна? Ти сама каза, че няма нужда от път. Не е имало нито поддръжка, нито движение по нея. Защо я изгради?

Габи се понадигна – яздеше както обикновено, облегната на гърба

на Псалтерий, отправила поглед назад. Крис така и не свикна с този маниер – обичаше да вижда накъде върви. Проблемът, според предишните обяснения на Габи, бе в това, че Титанидата е прекалено висока и едра, за да виждаш напред.

– Направих го, защото Гея ми нареди. По-скоро ме нае. Казах ти вече.

– Да. Каза също, че не е било приятно.

– Е, не изцяло – уточни тя. – Мостовете бяха едно предизвикателство. Харесвах ми. Не бях специалист по пътно строителство – дори не бях инженер, макар с лекота да се справях с изчисленията – така че в началото използвах няколко дипломати от посолството. Първите петстотин километра се учех от тях. После започнах сама да вземам решенията. – Позамълча за момент и го погледна. – Но ти си прав. Не работех от желание. Беше ми платено, както ми се плаща за всяка една работа, свършена за Гея. Бих отказала тази, но заплащането беше чудесно.

– Какво беше то?

– Вечна младост. – Габи се засмя. – Или нещо почти такова. Роки я получава безплатно, за това, че е Магъосница. След като се озовах тук, твърде скоро открих, че предложението не включва и до мен. Така че постигнах следното споразумение с Гея. Аз получавам безсмъртие на изплащане. За разлика от щатните служители, ние, хората на свободна практика, нямаме медицински осигуровки. Ако някога се окаже, че Гея няма повече работа за мен, аз ще изчезна. Вероятно ще се състаря за ден.

– Не говориш сериозно.

– Не. Очаквам, че ще започна да старея. Процесът може и да е по-бърз. Но имам това... ей, къде е Роки?

Крис се озърна и разбра, че Кларинет явно е минал напред да маркира пътя. Спусналата се мъгла още повече влошаваше видимостта. Едва различаваше Робин и Обой, а Кларинет се беше изгубил напълно в здрача.

Псалтерий забърза напред и Валия ускори крачка, за да се изравни с Обой. Двата екипа бързо настигнаха Габи, която разпалено спореше с Кларинет.

– Тя каза, че ще се върне назад, за да поговори с теб, и...

– Сигурен ли си, Кларинет?

– Какво искаш да... о! Не съм, честна дума. Тя каза, че ще пояди малко с теб. Може да се е наранила. Вероятно е паднала и...

– Нищо подобно. – Габи се намръщи и потри чело. – Можеш да

останеш тук, да се върнеш малко назад и да я потърсиш. А ние ще продължим. Сто на сто съм сигурна, че знам къде е.

Маку Пикчу се издигаше високо над слоя облаци, мязащи на памук. От предната веранда на Къщата на песните, осветена от невероятен лъч неземна светлина, човек можеше да наблюдава безкрайното поле мъгла, която се стелеше от север на юг между планинските върхове, издигащи се като бастioni. Мъглата се изсипваше от невидимото гърло на спицата над Океан и се носеше в безпорядък над Хиперион. Тук-там възходящите въздушни потоци се навиваха на пухкави кухи тръби при преминаването си към по-високите и съответно по-бавноподвижни атмосферни пластове. Тръбите представляваха циклонални нарушения, които, усилен, заприличваха на разлюлени торнада. Наричаха ги „мъглоролери“. Понякога от Океан долитаха яростни бури, наричани „пароролери“.

Крис остана загледан в облаци, докато останалите влязоха вътре в къщата, за да търсят Чироко. Скоро чу звук от счупено стъкло и нещо тежко се стовари на пода. Някой извика. Тежките стъпки нагоре по стълбището бяха последвани от странния тропот на копита по килима. След малко се тръшна врата и всичко утихна. Крис продължаваше да съзерцава мъглата.

Появи се Габи, притиснала мокър пешкир до лицето си.

– Е, май ще се наложи да изгубим още един ден, за да я изправим на крака. – Стоеше затаила дъх до Крис. – Нещо не е ли наред?

– Добре съм – излъга той.

– Доста хитро е постъпила – каза Габи. – Обадила се е в Титантаун по мобизърното. Не се знае какви ги е дрънкала, но вероятно е съобщила, че е в беда, защото е накарала един приятел да пристигне с целелин и да я чака встрани от пътя. Мъглата е нейно дело. Казала е на Гея, че се нуждае от прикритие. Измъкнала се е и с една Титанида е тръгнала насам. Тук е от три рота, време, достатъчно за бая пиене. Така че ще трябва... ей, ти добре ли си наистина?

Нямаше време да й отговори. Мъглата го връхлетя като чудовищна вълна. В приземята се криеха отвратителни чудовища. Чуваше ги. Когато се пресегна с невидящи очи улови почернялата ръка на блед скимтящ труп – от пастта заизвираха червеи, които запъплиха към него...

Закреся.

20. Ново начало

Робин вдигна поглед, когато Габи излезе при нея на верандата. Седнала на стъпалата, тя четеше пожълтения ръкопис, който бе намерила в кабинета на Чироко. Удивителен труд, в който се описваше взаимодействието между флората и фауната и... единствената дума, която ѝ идваше на ум, бе неопределените организми, обитаващи в радиус един километър Къщата на песните. Книгата не беше научен труд, но имаше сбит стил, който Робин схващаше удивително лесно. Ръкописът бе оставен на бюрото с извит сгъваем капак до полицата с книги, на която бяха наредени десетина тома с автор Ч. Джоунс.

– Как са пациентите? – запита Робин. – Габи изглеждаше изтощена. Едва ли бе спала от лагеруването край реката... преди колко? Два декарота? Три? Възможно е дори и тогава да не е мигнала.

– Бъркаш глаголите – отвърна Габи, сядайки до нея. – Как е търпението¹⁵? Твоето.

Робин сви рамене.

– Не бързам за никъде. Станала съм по-либерална. Нямах представа, че Магъосницата пише толкова хубаво.

Габи отпъди въображаема муха пред лицето си. Личеше си, че е кисела.

– Ще ми се да престанеш да я наричаш Магъосница. Това я задължава прекалено много. А тя е просто едно човешко същество, също като теб.

– Знам... може би си права. Ще престана.

– Прощавай, не исках да бъда груба. – Извърна поглед към поляната. – Пациентите се справят според очакванията. Крис престана да пици, но все още се е свил в ъгъла. Валия още го придумва да се храни. Роки се е заключила в спалнята си. Всичкото пиене бе изхвърлено от моста, доколкото зная. Разбира се, с един алкахалик никога не можеш да бъдеш сигурен. Би могла навсякъде да е скътала по нещичко. – Скри лице в шепи, сякаш за да си поотпочине. Робин видя че устните ѝ потреперват и дочу жалостиво стенание. Габи плачеше.

– Заклучих я в спалнята ѝ – едва успя да изрече между риданията. – Не ми се вярва. Не ми се вярва, че нещата стигнаха дотам. Като ме види, тя ме проклина. Повръща си червата, поти се и трепери, а аз не мога

15. Игра на думи patients – пациенти, patience – търпение. – Б. пр.

да направя нищо. Безсилна съм да ѝ помогна.

Робин беше потресена. Не знаеше какво да стори. Да седи до уважавана от нея личност и да я гледа обляна в сълзи – това бе немислимо положение. Чудеше се къде да дене ръцете си. Прехвърляше страниците от ръкописа в скута си, но престана, усещайки, че ги разкъсва.

Сепна се при спомена за своя плач пред Обой. То беше по-различно, разбира се. И Обой каза същото, а и тя скоро разбра, че всичко е наред. Но Титанидата не беше стояла просто така.

Робин плахо обгърна с ръка раменете на Габи. Габи без да се смущава, се извърна и зарови лице в рамото ѝ.

– Всичко е наред – прошепна Робин.

– Толкова я обичах – стенеше Габи. – И все още я обичам. Какъв майтап. След седемдесет и пет години все още я обичам.

Габи повдигна главата на Чироко от възглавницата и поднесе чаша към устните ѝ.

– Пий. Ще ти подейства.

– Какво е това?

– Чиста, кладенчова вода. Най-фантастичното питие на света.

Устните на Чироко бледнееха на фона на потното посивяло лице. Габи усети, че разбърканите ѝ коси са влажни, докато подкрепяше с длан темето ѝ, върху което се мъдреше цицина от ударите о месингова-та пръчка в горния край на леглото.

Роки първо сръбна малко, после това шумно запрегльща.

– Е, е, не прекалявай. Напоследък доста повръщаше.

– Но съм жадна, Габи – изхленчи Чироко. – Слушай, скъпа, няма повече да ти крещя. Съжалявам, че те навиках. – Гласът ѝ придоби лукави нотки. – Но слушай, сладурче, ще направя всичко за малко пиячка. Заради старите времена...

Габи сложи длани върху бузите на Чироко и ги притисна така, че устните ѝ се нацупиха – нещо, което при други обстоятелства би било комично. Но сега Чироко се сви с кръвясали, излъчващи страх очи. Доста по-тежка беше от Габи, но и през ум не ѝ мина се противопоставя. Цялата ѝ борбеност се беше изпарила.

– Не – каза Габи. – Днес, не – и утре, не. Не знаех дали ще устоя и занаят да отказвам и затова унищожих всичкия алкохол в къщата, така че хич не си прави труда да ме пита, разбра ли?

Сълзи напиреха в очите на Чироко, но на Габи ѝ беше омръзнало да открива в тях следи от лукавство. В къщата имаше тайно скривалище с

нещо, заделено за спешни случаи. Но не и в тази стая. Вратата ѝ ще стои непрестанно заключена.

– Добре. Чувствам се по-добре. Скоро ще съм на крак и повече няма да пия. Ще видиш.

– Да. – Габи отмести поглед, след това си наложи отново да я погледне. – Не дойдох тук за обещания. Не и такива. Искях да знам дали все още си с нас. С мен.

– Със... о, искаш да кажеш... за това, което говорехме. – Тя бързо се огледа, сякаш за да изненада някой скрит подслушвач. Потрепера и понечи да се изправи. Габи ѝ помогна. Чироко придърпа одеялото плътно към себе си. Камината пращеше и хвърляше искри – температурата в стаята надхвърляше трисет и пет градуса, но Чироко зъзнеше.

– Мислих... мислих за това – каза тя, но Габи бе сигурна, че лъже. Беше мислила само за пиене. Нямахше значение. Страховете ѝ нямаше да ѝ позволят да бъде откровена.

– Мислех си, може би... може би ние трябва, трябва да помислим още. Искам да кажа, нека не се хвърляме с главата надолу в това начинание. Това е решителна стъпка. Аз ще... разбира се, аз ще дойда с теб, но ние не бива... наистина не бива да се хвърляме в крайности, как мислиш? Не, трябва наистина да говорим с Рея и Крий и...

– Двайсет години в никакъв случай не са необмислено хвърляне – забеляза Габи.

– Е, да, сигурно, но това, което се опитвам да кажа... – Чироко се забави, очевидно несигурна в мисълта си. – Ако можеш само малко... о, не няма да искам. Няма да моля. Ще бъде добро момиче, става ли? – Тя се усмихна подкупващо.

– Значи се отказваш?

Чироко се намръщи.

– Не казвам това. Нали? Хайде, Габи, знаеш, че е опасно. Сама го каза. Това, което трябва да сторим, е да се оттеглим, не да се впускаме безразсъдно, а след известно време... е, ще стане ясно какво... – Тя отново загуби нишката на мисълта си.

– Добре – отвърна Габи и стана. – Не зная дали имаме време, ако това искаше да кажеш. Не съм сигурна дали Джен ще ни остави достатъчно време. Усещам, че е намислил нещо. Не зная какво. Но сме длъжни да започнем веднага, без да отлагаме. Това е само проверка на възможностите, Роки, приеми го по този начин.

– Не зная дали мога... е, да го направя, без да предизвикам подозрение.

– Сигурна съм, че можеш.

– Не. Не, май прекалено избързваме. Премислила съм. Потърпи, после ще ти помогна.

– Не – Габи изчака Чироко да я разбере и видя бавно да угасва немощната ѝ усмивка. – Като нищо вече е прекалено късно. Ако ти не се решаващ, ще го направя аз. И смятам да кажа на онези двама пилигрими, че може би е по-добре да тръгнат без нас.

Къщата на песните беше проектирана и изградена като за Титаниди с високи тавани и широки врати. Малкото килими покриваха само местата със столове за хора, като напомняха на Титанидите да не стъпват там. Инак дъсченият под бе поръсен с трици и слама. Голямата маса в библиотеката имаше две страни – за хора и за Титаниди, като едната половина бе оградена със столове, а другата – със слама. Високите прозорци гледаха на изток, към Среднощното море. Каменната камина сега не гореше. Габи събра там всички заради гледката. Докато я слушаха, сякаш да виждат земите, които им предстоеше за преминат и така да вземат може би по-обосновано решение.

– Мисля че не е лесно да ви го призная. Още по-трудно е поради причините, които вече съм изтъкнала пред някои от вас. Но сега оттеглям всичките си обещания относно Чироко. Тя е много по-зле, отколкото си мислех. Все още не зная, дали ще продължи с нас, но е време да преосмислите решенията си, взети на базата на погрешна информация. Уверявах ви, че Роки ще се оправи и ще бъде полезна, и... и ще бъде водач, а не бреме. Вече не мога да гарантирам.

Огледа шестте лица. С изключение на Обой, знаеше мнението на всяка Титанида. За Крис и Робин не беше сигурна. Крис си имаше свои проблеми, вероятно от временно естество, а опърничавата Робин бе напълно непредсказуема.

– Нещата се свеждат до следното. Аз продължавам пътуването около пръстена. Роки може би ще ме придружи. Всички вие сте добре дошли, ако желаете. Но знайте, че Роки е способна да подведе във важен момент. Работата не е само там, че ще се наложи да се грижим за нея, ако отново се напие. Проблемът е друг. Независимо дали това ви дразни, ти, Крис, и ти, Робин, трябва да знаете, че и вие можете да ни поставите в аналогична ситуация и вероятно така и ще стане. Роки в известна степен не се контролира повече от вас двамата. Но аз мога да приема това. Не мога да обясня защо, но го приемам и за трима ви. Ще се грижа за вас, когато сте извън строя, ще го сторят и Титанидите.

– За нас вашите недъзи са нещо, не по-сериозно от човешкия навик да се спи – колебливо се намеси Кларинет. – Горедолу същото е. Когато спите, пак трябва да се грижим за вас.

– Той има право – продължи Габи. – Между другото, се боя, че Роки ще ни подведе, тъй като нервите ѝ няма да издържат. Никога не съм предполагала, че ще стигна до там да говоря така, но фактът си е факт. Вече се съмнявам, че тя ще пренебрегне заради благополучието на групата своите лични интереси. Трябва да я броя за неблагоприятна. Казах ви, че независимо от всичко аз тръгвам. Искам да знам какви са вашите планове. Кларинет?

– Оставам с Чироко. Ако тя тръгне, добре.

Габи кимна. Повдигна въпросително вежди към Псалтерий, който едва кимна. Знаеше, че той ще я следва.

– Валия?

– Бих искала да продължа. Но само ако Крис дойде.

– Добре. Обой?

– Длъжна съм да направя обиколката – каза тя. – Никога не съм била задна-майка, а това е моя най-голям шанс.

– Добре. Радвам се, че идваш с нас.

За Крис бе трудно дори да вдигне поглед от масата. Беше се възстановил след поредния пристъп само преди часове, но както ставаше винаги следкризите без загуба на паметта си бе изцеден емоционално и нямаше повече самоуважение от пребито куче.

– Мисля, че омаловажавате проблема – промърмори той. – Имам предвид моя проблем. Защо трябва да очаквам повече от Чироко, отколкото от себе си? – Валия се пресегна за ръката му, но той я отдръпна. – Ще дойда, но ако ме искате.

– Знаем с какво се нагърбваме – каза Габи. – Ти си добре дошъл. Робин?

Последва дълга пауза. Габи се притесни докато Робин вземаше решение. Алтернативата на вещицата, доколкото Габи разбираше, бе да се изкатери по спицата. Робин беше способна да се впусне в такова пътешествие с ясното съзнание, че може да загине по пътя.

– Ще дойда – каза тя най-после.

– Наистина? Не можеш ли да се откажеш с чест?

– След като ми предлагаш, да. Но ще дойда с вас.

Габи нямаше намерение да я разпитва повече.

– Значи под въпрос са само Роки и Кларинет. Добре. Стягайте багажа. Среща на верандата след един рот.

Потеглянето беше печално.

Облаците, които преди два хектора се бяха разкъсали над пропастта на Мачу Пикчу, сега изпращаха валма, усукващи се над Къщата на песните. Небесната светлина бе помръкнала. Голямата бяла сграда стоеше безмълвна в мрака, животът в нея замираще. Габи спусна кепенците.

Напълниха отново дисагите на Титанидите. Вече бяха готови, но Габи се мотаеше вътре като екскурзиант, който се притеснява дали не е забравил нещо в хотела. И Крис, и Робин разбираха, че все още изчаква Чироко, но никой не се надяваше Магьосницата да я придружи.

Между двата върха на планинското убежище проблесна светкавица. Титанидите не реагираха, но Крис и Робин потрепераха нервно. Крис стъпи върху дланта на Валия и се намести на гърба ѝ. Робин яхна Обой. Всички чакаха.

Габи излезе от къщата и се метна на Псалтерий. Погледна назад, тъкмо навреме, за да види как дръжката на вратата се завъртя. Появи се Чироко, босонога, навлякла червеното пончо. Изглеждаше бледа и изнурена. Слезе внимателно по стъпалата и се приближи до Псалтерий и Габи. С вдигнати нагоре ръце.

– Нищо не нося. Виж сама.

– Няма да те претърсвам, Роки.

– О! – Изглежда хич не ѝ пукаше. Свали ръце и се облегна на хълбока на Псалтерий. – Знаеш ли, ти си права. по-добре да тръгна с вас.

– Хубаво – в гласа на Габи се почувства облекчение, но не и ентузиазъм.

Докато преминаваха по въжения мост, отново заваля. От отвъдния бряг до слуха на Робин долетя протяжен вой. Беше трудно да се открие източникът сред канарите наоколо. Усили се, после заглъхна. Габи и Псалтерий с тревога огледаха облаците.

– Какво беше това? – каза Робин.

Габи потръпна.

– Не питай.

21. Прегръдка през морето

– Добре, че те пристъпите са преходни – каза Крис.

– Съгласна съм. – Валия извърна глава, за да го погледне. – Не съм виждала по-изтощен от теб. Тези кризи сигурно те съсипват.

Крис мълчаливо се съгласи. Все още не се бе окопитил съвсем, но се опитваше да си придаде по-жизнен вид. Може би след още една нощ сън щеше да почувства, че животът все пак има някакъв смисъл.

След като напуснаха Къщата на песните, повече не се върнаха при Офион. Въпреки че Околовръстната магистрала на Гея следваше течението на реката през Горната долина на Музите, на няколко места заради свлачища бе станала непроходима. Вместо по магистралата поеха по пътеката през Астерийските планини. Да се нарече пътеката „козя“ бе аналогично на твърдението, че въжето, опънато под купола на цирка, е крайбрежен булевард. Имаше места, където се налагаше хората да слизат и да бъдат изтегляни с въже от Титанидите, които вървяха отпред, като използваха едва забележими издатини и стъпки в скалата. В това, както и в повечето неща, Титанидите бяха много по-добри от Крис. И той вече почваше да се дразни. Утешаваше го само фактът, че Чироко и Габи изглеждаха също толкова несръчни, нищо че Габи подскачаше като коза по канарите.

Налагаше им се да преодоляват дълбоки пропасти. Над големите прекарваха мостове, прехвърляйки като ласо въжета към скалата отсрещя и преминаваха над бездната, като се държаха с ръце за въжетата. Най-после нещо, което Крис правеше по-добре от останалите. Титанидите се справяха с мъка. Самият той също се измъчваше, като ги гледаше как се кандилкат във въздуха.

Обаче над по-тесни от десет метра пукнатини не си струваше да се прехвърля въжен мост. Титанидите просто ги прескачаха. Първият подобен скок скъси поне с десет години живота на Крис. После вече затваряше очи.

Най-накрая започнаха да се спускат по последния склон. Под тях имаше тясна гориста ивица, след това – още по-тясна ивица черен пясък и Нокс, Среднощното море, блещукащо на сребрилата светлина. Във водите му се носеха мъгливи течения, излъчващи студено синкаво луминесцентно сияние под по-ярките отражения на повърхността. Мяркаха се и доста по-мощни компактни източници на светлина, някои в топло

жълто, други зеленикави.

– Мъглявите светли петна са пасажи от риби с ей такава дължина.

Крис вдигна глава и видя, че Кларинет върви редом с Валия. Възседналата го Чироко показваше с разтворени палец и показалец разстояние от няколко сантиметра.

– В действителност приличат повече на насекоми, но дишат във водата. Това са истински колонии, със семейна организация, подобно на мравките и пчелите. Но нямат царица. Очевидно разчитат на свободни избори, поне доколкото успях да ги опозная. Имат предизборни събрания, кампании и пропаганда под формата на феромони¹⁶, които изпускат във водата по време на самите избори. На победителя се разрешава да нарасне до почти метър дължина и седем килорота да има свой офис. Функциите са му главно от морално естество. Изпуска химически вещества, които поддържат колонията щастлива. Убит ли водача, колонията престава да се храни и се разтваря във водата. В края на мандата избирателите го изяждат. Най-разумната политическа система, която съм срещала.

Крис се вгледа в лицето ѝ, но не откри и следа от ирония. Нямахше намерение да я прекъсва. Учудваше се, че тя въобще говори, и предпочете да чуе всичко, което я вълнува. През цялото време, откакто бяха напуснали Къщата на песните, тя беше изтощена и мълчалива. Въпреки многобройните доказателства за човешките ѝ слабости, Крис изпитваше страхопочитание към нея.

– Нокс е едно от най-стерилните места на Гея – продължи Чироко. – Тук не могат да живеят много същества. Водата е прекалено чиста. Има падини с дълбочина към десет километра. Водата се изпомпва и подава към топлообменник, където ври и се дестилира. После се връща обратно кристалночиста. Би било прекрасно, ако имаше светлина – щеше да се вижда на стотици метри дълбочина.

– И сега е красиво – осмели се да каже Крис.

– Май си прав. Да, мисля, че гледката е красива. Не копнея особено да го прекося. Имам лоши спомени. – Чироко въздъхна и посочи към водата. – Кабелът сред морето се свързва с остров Минерва. Според мен трябва да го наричаме остров, въпреки че целият е зает от кабела. На практика няма брегова линия. Ще се отбием там за малко.

– Какво представляват другите светлини? Петната.

16. Феромони – химически вещества, секретирани от насекоми, чрез които се предава информация и се предизвиква съответен отклик у други организми от същия вид. – Б. пр.

– Подводници.

Когато стигнаха на брега, Титанидите свалиха дисагите и извадиха лъскави остриета на брадви. Отскочиха до гората, издялкаха набързо дръжки и се заеха да повалят дърво след дърво. Крис ги наблюдаваше от безопасно разстояние след като им предложи помощта си и получи, както винаги, учтив отказ.

Дърветата бяха особени: с идеално прави дънери с дължина петнайсет метра и диаметър петдесет сантиметра. Нямаха клони, но на върха завършваха с китка ефирни палмови листа, които Крис оприличи на къси стрели, стърчащи от дирек.

– Тези дървета нормално ли ти изглеждат? – Габи беше застанала до него, докато той зяпаше наоколо.

– Как се наричат?

– Хвана ме натясно. Чувала съм няколко имена, но няма общоприето. Преди ги наричах телеграфни стълбове, но звучи прекалено архаично и издава колко съм стара. В горите им викат дървета-за-колиби, защото хората строят от тях колиби. По крайбрежието ги наричат мачтови дървета. И в двата случая става дума за едно и също растение. Може би най-подходящо е името дървета-трупи.

Крис се засмя.

– Всяко отсечено дърво се превръща в труп.

– Но това дърво е цар на трупите. То е пример за доброжелателството на Гея. Понякога изпипва нещата така, че да са твърде удобни и лесни. Погледни.

Тя се доближи до кичестия върхар на едно повалено дърво, извади ножа си и сръчно окастри листата. Крис забеляза, че тънката тръба е куха. Габи заби ножа си във вътрешността и я разсече. Гладката кора се сцепи и започна да се бели по цялата дължина на дънера. Нави се и откри влажен жълтеникав ствол, който сякаш бе стругован.

– Впечатлен съм.

– Не си видял всичко. Валия, мога ли да взема това за минутка? – Титанидата подаде на Габи брадвата си. Крис коленичи, докато Габи изследваше идеално гладкия ствол, лъснал под обелената кора. Зърна мрежа от линии. Габи се прицели в едната и брадвата с ясен звук се впи в дървото.

– Не съм толкова сръчна като Титанидите – промърмори Габи. Изтъргна острието и пак замахна. Дървото с трясък се разцепи на десетина гладки дъски. Габи стъпи с един крак върху наръча, метна брадвата на

рамо и се ухили, застанала в позата на потомствен дървар.

– Впечатлен съм.

– Това не е нищо. Всъщност, чудесата тепърва започват. Кората се цепи на ивици със здравината на стоманено въже. С тях се връзват дънерите в сал. През следващите два рота от пъновете ще сълзи епоксидна смола. Само едно на двайсет дървета се разпада на дъски. Ще използваме подходящите стволоче за дъното на сала, а дъските – за палубата. Така заради някое случайно друсване това нещо няма да се превърне в наръч съчки. След четири-пет рота салът ще е готов за плаване. Край на лекцията.

– Не съвсем – отвърна Крис. – Спомена за доброжелателството на Гея. Тези дървета нови образувания ли са? Искам да кажа...

– Както са нови Титанидите? Не, не мисля. По вероятно е да са древни. По-стари и от Гея. Те са от видовете, сътворени от съществата, които са създали и предшествениците на Гея преди милиарди години. Изглежда са харесвали функционалните неща. Например растенията, които произвеждат транзистори и други подобни, са върхът на пирамидата, а в основата ѝ са дърветата от този тип и смехурковците – супердобичетата, от които получаваме месо без да ги колим. Или създателите им са правели планове за времето, когато цивилизацията ще загине, или просто са мразели фабричния шум.

Крис се разхождаше по брега самотен и леко притеснен. Знаеше, че би трябвало да е благодарен, че е до Чироко и Габи и научава всички тези подробности, които ще влязат в работа, ако се наложи занаят да се оправя само. Вместо това бе шокиран от собствената си безполезност при тези обстоятелства. Не умееше да готви, нито да строи сал, не знаеше да гребе в кану – дори бе съмнително дали ще се справи, ако трябва да върви сам. Предполагаше се, че е тръгнал да търси приключения, за да стане герой. Засега обаче приключението мязаше на пикник. Вече не вярваше истински, че ще се натъкнат на нещо, с което Габи и Титанидите да не биха могли да се справят.

Крайбрежният пясък бе ситен като прах. Блещукаше дори в мрака на Рея. Уморително бе да се върви близо до дърветата, ето защо Крис се доближи до водната ивица, където пясъкът бе по-твърд. За такова огромно водно пространство Нокс изглеждаше прекалено спокоен. Слаби вълнички се къдреха и преплитаха в леко движение. Техният плискък приличаше повече на шепот, отколкото на рев. Пяната обливаше нозете

му, за да се стопи в пясъка.

Крис бе излязъл с намерението да се изкъпе. След два дни катерене по скалите и езда по планинските пътеки целият беше в прах. Когато почти заглъхна звукът от брадвите на Титанидите, реши, че се е отдалечил достатъчно. Натъкна се на нещо почти незабележимо на фона на черния пясък. Купчинка дрехи.

– Носиш ли сапун?

Извърна се по посока на гласа и видя в огледалото на морето тъмен кръг. Робин, която бе клекнала, се привдигна и остана до кръста във водата. Около нея се разбягаха концентрични сребърни пръстени.

– Случайно нося – каза Крис и измъкна меката кръгла топка от джоба си. – Маг... Чироко каза, че водата е студена.

– Не чак толкова. Донеси ми го тук, може ли? – Тя отново приседна и над водата стърчеше само главата ѝ.

Крис се съблече и внимателно нагази. Водата бе хладна, но историята познаваше и по-тежки случаи. Брегът постепенно се снишаваше. Не настъпваше разни хлъзгави същества, нямаше дори черупки. Само мек ситен пясък – идеален за пълнене на пясъчни часовници.

Преплува последните метри, застана до нея и ѝ подаде калъпа. Робин започна да се сапунисва от кръста нагоре.

– Не изпускай сапуна – предупреди я той. – Никога не ще го намерим отново.

– Ще внимавам. Къде си се научил на тия неща?

– На кои? Плуването ли имаш предвид? Бях съвсем млад и не помня. Почти всички мои познати умеят да плуват. Ти не можеш ли?

– От моите познати никой не умее. Би ли ме научил?

– Разбира се. Стига да имаме време.

– Благодаря. Би ли ми натъркал гърба? – помоли тя и му подаде сапуна.

Молбата го изненада, но с готовност се съгласи. Използва ръцете си навярно по-усърдно, отколкото трябваше, и когато тя не се възпротиви, сапуниса и раменете ѝ. Под студената кожа се усещаха твърди мускули. Тя направи същото и с него, като застана на пръсти, за да достигне раменете му. Знаеше, че дори не е започнал да я разбира, и не му се искаше да е така. С всяка друга жена би бил спокоен. Щеше да я целуне и да я остави тя да реши какво да прави после. Би приел отговора ѝ, независимо дали ще е „да“ или „не“. С Робин не се осмеляваше дори да постави въпроса.

Но защо пък не? Нима е длъжен винаги да играе по нейните

правила? Там, откъдето идваше той, бе в реда на нещата да направи предложението, още повече ако е готов да приеме отказа. Нямаше представа как стават тези неща на Ковън, освен едно: там никога не възникват такива ситуации между мъж и жена. Май и тя бе обърквана като него.

И така, щом Робин престана да търка гърба му, той се извърна, сложи нежно ръка на бузата ѝ и я целуна по устните. Когато се отдръпна, тя изглеждаше смутена.

– Защо го направи?

– Защото те харесвам. Не се ли целувате на Ковън?

– Разбира се, че се целуваме. – Тя сви рамене. – Колко странно. Досега не бях усетила, че миришеш по-различно. Не точно неприятно, но различно. – Загърби го и непохватно се гмурна по посока на брега. Размахваше ръце и пляскаше с крака, но не помръдна и крачка напред и скоро бе принудена да се изправи, за да изплюе погълнатата вода.

Крис се потопи до брадата. Никога досега не бяха го отблъсквали точно по този начин. Знаеше, че тя не разбира, че го е отхвърлила, но все пак се чувстваше разочарован.

– Тук паднах в една река – обясняваше Робин, докато цамбуркаха през плитката вода към брега. – Опитах се и успях да достигна сушата, защото знаех, че така трябва. Но сега не мога да повтора действията си.

– Вероятно разстоянието не е било голямо, или пък течението ти е помагало.

– Сега ще ми покажеш ли?

– Може би по-късно.

На брега Крис отново ѝ подаде сапуна. Тя остана да стои във водата и изми тялото си от кръста надолу. Наблюдаваше я, като съжаляваше, че няма повече светлина, за да може най-после да разгледа както трябва татуировката ѝ. Внезапно установи, че е най-добре да седне.

– Какво ти става?

– Нищо.

– Видях всичко. – Тя се начумери. – Не ми казвай, че си помислил, че можеш...

– Нарича се „флиртов рефлекс“, разбираш ли? – Крис се притесни и ядоса. – Рефлекс. Нямам намерение да те нападам или нещо подобно. Ти просто си много, много красива така и... кой би устоял?

– Искаш да кажеш, че само като ме гледаш... – Тя се прикри с ръка. За Крис така бе по-красива от всякога. – Чудех се какво имаше предвид майка ми и си мислех, че сигурно това е поредната ѝ грешна представа.

– Защо да не можеш да разбереш? Изглежда смяташ, че ние сме

съвсем различни. И аз съм като теб. А ти нима не се възбуждаш ако гледаш някого, когото желаеш?

– Ами да, разбира се, но и през ум не ми беше минавало, че мъжете...

– Не прави такива разлики. Ние имаме доста общи черти, независимо дали това ти харесва. И двамата получаваме ерекция, както и оргазъм...

– Ще го имам предвид – заключи Робин, подхвърли му сапуна, събра дрехите си и забърза надолу по брега.

Крис се притесни, че вероятно е попарил едно напъпващо приятелство. Наистина я харесваше, напук на себе си. Или напук на нея. Искаше да бъдат приятели.

Малко по-късно се запита дали тя не си бе тръгнала от яд. Върна се към разговора им и осъзна, че моментът, в който тя бе решила да си тръгне, може да се интерпретира и по друг начин.

Нищо чудно Робин да не желае да се примири с представата, че той е като нея. Или, обратно, че тя е като него.

Готовият сал не би спечелил награда от изложба на плавателни съдове, но от гледна точка на размерите и времето за изработка бе великолепен. Плъзна се по наклонените дъски на импровизирания док и с мощен плясък цопна във водата. Крис се присъедини към радостните възгласи на Титанидите. Робин също крещеше. И двамата бяха участвали в довършителните работи. Титанидите им показаха как се обработва смолата и им позволиха да покрият палубата с дъски, а те в това време монтираха перилата.

Имаше достатъчно място и за осмината. Близко до носа се мъдреше кабина, достатъчно голяма за да събере четирите човешки същества наведнъж, и навес, който се опъваше, за да предпазва Титанидите от дъжд. На мачтата наред сала се издуваше сребристо платно от фин полиестер с минимум такелаж. За кормило служеше извит като манивела лост. До кърмата на сала имаше купчина камъни, където бе стъкмен огънят за готвене.

Габи, Крис и Робин се събраха на мостчето, докато Титанидите пренасяха на борда дисагите, провизиите, струпаните на брега провизии и купищата цепеници. На носа вече се бе настанила Чироко, вперила поглед в нищото.

– Искат аз да го кръстя – обърна се Габи към Робин. – По неизвестна за мен причина съм добила репутацията на човек-който-дава-имена-

на-нещата. Казах им, че ще използваме този сал максимум осем дни, но според тях било редно всеки кораб да си има име.

– И според мен е така – откликна Робин.

– Така ли мислиш? Тогава ти го кръсти.

Робин се замисли за момент, после каза:

– „Констанс“ или „Постоянство“. Хубаво ли е, ако един кораб се кръсти на...

– Хубаво е. Много по-добре от първата лодка, с която плавах тук.

В продължение на няколко километра успяха да тласкат „Постоянство“ напред с дълги пръти. Това бе добре дошло, защото вятърът си беше заминал заедно с дъжда. Всички, освен Чироко, помагаша. Физическият труд доставяше удоволствие на Крис. Знаеше, че ползата от него не можеше да се сравнява с тази от Титанидите, но обичаше да се чувства полезен. Продължи да помага с ентузиазъм, докато прътите престанаха да достигат дъното.

Тогава закачиха четири весла и се превърнаха в роби на галера. Беше дори по-тежко от работата с прътите. След два часа на веслата Робин бе връхлетяна от силен пристъп и се наложи да я отнесат в кабината.

През една от почивките Крис намина край навеса и откри, че Чироко е напуснала поста си, вероятно за да поспи. Изпъна гръб и почувства протеста на мускулите си.

Дори не бе сънувал нещо подобно върху нощното небе на Рея.

В Хиперион, при ясен ден, небето бе равномерно жълтеникаво, мъгливо и неизмеримо високо. Само ако се проследеше извивката на централния вертикален кабел до мястото, където, като едва забележима нишка гигантската жица преминаваше през прозореца над Хиперион, можеше да се добие донякъде реална представа къде се намира небесната твърд. Дори и тогава трябваше да се има предвид, че кабелът има диаметър пет километра, а не е тънка нишка, в каквато го превръщаха ефектът на перспективата и боязливото предубеждение на окото.

Рея беше различна. Първо, Крис се намираще по-близо до централния вертикален кабел на Рея, отколкото се бе доближавал до огромната колона на Хиперион. Черната сянка, надигаща се от морето, бързо се смляваше и продължаваше да се издига нагоре, нагоре, докато не изчезне напълно. От двете ѝ страни бяха разположени северният и южният вертикални кабели, неправилно наричани така, защото и двата се издигаха под ъгъл към центъра, макар и не толкова голям като на жиците отзад, в посока запад. Кабелите се губеха в мрака, защото над Рея

нямаше прозорец. Тези земи тънеха в сянката на огромната уста с форма на тропет, известна като Спицата на Рея.

Ако не познаваше размера и формата ѝ от снимките, Крис никога не би успял да си представи истинските ѝ мащаби. Това, което виждаше високо над главата си, бе тъмен, широк овал. В действителност овалът се намираше на повече от триста километра над морето. Около краищата на това гърло имаше бленда, която се затваряше подобно на ириса на окоето и така изолираше пространството над нея от пръстена. Сега блендата бе широко отворена и Крис успя да надникне в тъмния, сплеснат странично цилиндър, чийто горен край се намираше триста километра по-високо, където още една клапа отваряше достъпа до главината. Не можеше да види толкова надалеч през мрака, но това, което зърна, приличаше на дуло на оръдие, годно да изстрелва астероиди вместо гюлетата. Целеше се право в него, но заплахата бе тъй величествена, че не можеше да се възприеме сериозно.

Знаеше, че между долната клапа и Прозореца на Хиперион – вертикално разстояние от около сто километра – спицата се разширява като камбана, докато не се слее с относително тънката арка на покрива, който се простира над дневните зони от двете страни на Рея. Въпреки всички усилия, не успя да види това разширение, нищо че от Хиперион то се забелязваше. Сметна го за поредна измама на перспективата.

Някъде високо в спицата проблясваха светлини. Вероятно прозорците, за които бе чел. От това разстояние те се смаяваха подобно на светлините на писта под туловището на приземяващ се самолет.

Постепенно започна да различава една по-близка светлина, вляво от него и над главата му, както си лежеше на палубата. Седна, извърна се и видя, че под повърхността на Нокс извира перленосиньо луминесцентно сияние. Първо го помисли за рояк морски насекоми от онези, за които разказваше Чироко.

– Това е подводница – чу глас отдясно. Стресна се. Чироко се беше приближила съвсем тихо. – Изпратих съобщения преди няколко часа, с надеждата да привикам поне една. Но тази май ще бъде прекалено заета, за да ни тегли. – Тя посочи на запад и Крис забеляза огромно тъмно петно в нощното небе. Не бе необходимо да му обяснява, че това е цепелин, при това огромен.

– Малко хора са видели подобно нещо – тихо каза Чироко. – На Хиперион няма подводници, защото няма морета. Цепелините ходят навсякъде, но подводниците плуват там, където са родени. Не биха се побрали в Офион.

От цепелина долетя пронизваща серия от подсвирквания, след които последва цвърчене и съскане на „Постоянство“. Крис разбра, че цепелинът е помолил да загасят огъня и Титанидите са се съгласили.

Усети дланта на Чироко върху рамото си. Тя посочи към водата.

– Ето там – бяха думите ѝ. Той погледна, като все още чувстваше допира на ръката ѝ, и видя нагоре да се протягат пипала, които бавно се заизвиваха над водата. От тях се оформи строен стълб.

– Това е перископът ѝ. Само толкова може да се види от една подводница. Забеляза ли дългата издуптина ето там, във водата? Това е туловището ѝ. Никога не се показва повече.

– Но какво прави?

– Чифтосва се. Тихо, не ги притеснявай. Ще ти обясня.

Историята беше проста и ясна, макар и не очевидна. Цепелинът и подводницата бяха мъжкарят и женската на един и същи вид. И двамата произлизаха от безполовите рожби на техния съюз, които приличаха на змии и бяха почти безмозъчни, докато борбата за оцеляване не намалеше техния рояк до няколко двайсетметрови създания. В този момент те развиваха мозък и по някакъв начин придобиваха необходимите им знания. Този процес определено не се дължеше на родителски грижи, тъй като след хвърлянето на хайвера нито майките, нито бащите нямаха повече нищо общо с тях.

Но по някакъв мистериозен начин те се сдобиваха с разум и изглежда съзнателно сами си избираха пола, за да се превърнат в мъжки или в женски индивид, сиреч в цепелин или подводница. Всяко решение криеше рискове. Във водата има сума ти хищници, които изяждат невръстните подводници. Във въздуха не съществува подобен риск, но младият цепелин не може да произвежда свой собствен водород. След метаморфозата му е писано да се поклаща върху водната повърхност като празен мехур и да чака някой зрял цепелин да го надуе, така да се каже. Един възрастен не може да издигне повече от шест или седем младоци наведнъж. И ако няма сгоден случай, положението става направо неспасяемо. Решението за определяне на пола не подлежи на отмяна.

Цепелините и подводниците имат малко общи неща помежду си. Биха могли никога да не се съберат на границата между техните два свята, ако не бяха следните два факта. Има вид морска трева, която расте само надълбоко, без която цепелините са обречени на гибел. А титановите дървета – масивни разклонения на плътта на самата Гея, издигащи се на повече от шест километра височина, и то само в планините – пускат по върховете си филизи, които са жизненоважни за храненето на

подводниците.

И така, приятелските отношения са взаимноизгодни и за двата пола.

Нещо падна от израстъците, които се клатушкаха под издутината в средата на огромния извит търбух на цепелина. Цопна във водата и след като пипалата на подводницата го обгърнаха, изчезна. Разнесе се дълбока въздишка поради изпускането на водород от цепелина, който се спусна в прегръдките на своята любима.

Нямаше друго за гледане. Израстъците се сплетоха, масивните тела се докоснаха на повърхността на морето и останаха така. Едва когато вълните разклатиха сала, Крис разбра колко много действие може да остане скрито поради разстоянието.

– Сега стават доста неща – потвърди Чироко. – Между другото, има начин човек да се доближи до центъра на събитията. Веднъж пътувах в търбуха на в един цепелин, когато го поразил любовната тръпка. Ако ти кажа... всъщност, няма значение. Беше доста бурно пътешествие.

Чироко си тръгна също така неусетно, както беше дошла. Крис продължи наблюденията си. Не след дълго по палубата изтрополиха копитата и при кабината се озова Валия. Той седеше на ръба на сала и клатеше крака, като докосваше водата. Валия седна по същия начин, и за миг играта на сенките направи конската част на тялото ѝ невидима. Превърна се в жена с изпружени нозе, провесила дяволските си копитата във водата. Образът го разстрои и Крис отмести поглед.

– Красиво е, нали? – запита Валия на английски, но толкова напевно че за момент му се стори, че го е изтананикала на езика на Титанидите.

– Интересно е. – Честно казано, започваше да се отегчава. Тъкмо се бе накарал да става, когато тя взе ръката му, вдигна я към устните си и я целуна.

– О-о.

– М-м-м? – Тя го погледна, но той не успя да измисли какво да каже. Очевидно това нямаше значение. Валия го целуна по бузата, по врата, по устните. Едва можа да си поеме дъх.

– Почакай, Валия. Почакай. – Тя се спря и го погледна с големите си невинни очи. – Не мисля, че съм готов за това. Имам предвид... Не зная какво да кажа. Просто не смятам, че ще мога. Не сега.

Тя продължаваше да търси погледа му. Чудеше се дали не търси следи от лудостта му, решила че, той говори за собствените си стракове. После внезапно притисна дланта му между своите, кимна и се изправи.

– Ще ми кажеш, когато си готов, нали? – попита и бързо си тръгна.

Почувства се зле. Помъчи се да анализира причините за отказа си, но без успех. Валя му напомняше за нещо, което е сторил, докато не е бил с всичкия си. В такива моменти той биваше или доста по-смел, или безкрайно свенлив. Изглежда тогава го е връхлетял пристъп на смелост, защото колкото и да се опитваше, все не успяваше да получи задоволителен отговор на един въпрос: какво правят човек и Титанида? И още един въпрос: дали му бе необходима застраховка „живот“, преди да опита?

Валя беше огромна. И го плашеше до смърт.

Сигурно бяха изминали петнайсет минути, когато Габи заобиколи кабината и дойде при него на носа. Щеше му се да остане насаме с мислите си, но закътаното му местенце изглежда се бе превърнало в площад за манифестации.

Новодошлата се облегна на перилата, свирукайки, и го побутна с лакът.

– Нещо си тъжен, приятелче.

Той сви рамене и каза:

– Това бяха необикновени осем часа. Мислиш ли, че има нещо във въздуха?

– Какво например?

– Не зная. Всички са влюбени. Ето там небето се люби с морската шир. А на брега аз самият постъпих глупаво с Робин.

Габи подсвирна.

– Горкото момче.

– Да-а. А само преди минути Валя жадуваше да разбере дали моето побъркано променено „аз“ ме е оставило да чукам камъни, както те му викат. – Той въздъхна. – Сигурно има нещо във въздуха.

– Е, знаеш онази приказка. Тя върти Земята. Любовта, де. А Гея се върти доста по-бързо от Земята.

Крис я погледна подозрително.

– Нали ти не искаш нищо...

Тя вдигна ръце и поклати глава.

– Не и аз, приятелю. Няма да те безпокоя. При мен се случва от дъжд на вятър, и то с девойки. А освен това не съм по краткотрайните увлечения. Искях всичките ми връзки да продължат. Всичките седемнадесет, които съм имала. – Тя направи гримаса.

– Мислех, че гледаш на тези неща по различен начин – осмели се да

каже Крис. – След като си толкова стара.

– Така смяташ, нали? Но не е истина. Винаги боли. Искам нещо да продължи безкрайно, а никога не се получава. И грешката е моя. Винаги накрая ги сравнявам с Чироко, а те никога не съвпадат с мярката. – Габи нервно се окашля. – Е, слушай сега. Не искам да ти се бъркам. Не се домъкнах тук, за да вра нос в твоите работи. Но не бива да се страхуваш от Валия. Не и емоционално, ако това те притеснява. Тя няма да те ревнува, нито ще е те обсебва, нито ще очаква историята да трае вечно. Титанидите не притежават чувство за изключителност.

– Валия ли те помоли да ми кажеш това?

– Ще се разгневи, ако разбере. Титанидите сами се справят с делата си и не искат никой да им се меси. Говори ти само Габи-която-знае-всичко и се меси навсякъде. Ще ти кажа още нещо и повече няма да се бъркам. Ако твоите опасения са от морално естество и се боиш да не те обвинят в содомия – опомни се, приятелче. Не знаеш ли? Дори католическата църква го признава. И Папата е съгласен, че Титанидите имат душа, макар да са езичници.

– А ако моите притеснения са от физическо естество?

Габи весело се засмя и го потупа по бузата.

– О-о, момче, нямаш ли още някоя приятна изненада?

22. Окото на идола

Подводницата нямаше желание да прекъсва блаженството си след съвкуплението, за да влачи сала до Минерва. Застанала на носа, Чироко крещеше нещо на език, съставен сякаш от най-противните звуци на магарешката кашлица, но светлината от огромното създание ставаше все по-бледа и се стопяваше в бездната. Оказа се, че целелинът, който за кратко също би могъл да им бъде от помощ, имал някаква работа на запад. Цепелините бяха готови винаги да пренесат някого безвъзмездно, но само ако посоката съвпадала с тяхната.

Вече нямаше значение. Часове по-късно отново подухна западният бриз и скоро се озоваха при основата на централния вертикален кабел в Рея.

Когато се доближиха, Робин се зае да го изучава с любопитство. Чироко не преувеличаваше. Минерва не беше истински остров – приличаше повече на подводен риф, формиран в продължение на хилядолетия от малки ракообразни, псевдомиди, коралоподобни и други гея-еквиваленти на мекотели и ракообразни. Проблемът бе в ниското ниво на водата – всъщност то спаднаше постепенно от милиони години, поради изопването на кабела и бавното разширяване на Гея с възрастта. Това допълваше редуващите се отливи със седемнайсетдневен къс и трийсетгодишен дълъг цикъл. Точно сега имаше минимум, ето защо фундаментът на „острова“ се издигаше около кабела на петдесет метра над водата. Дебелината на този риф бе различна. На места стърчеше на повече от сто метра, а другаде масата от черупки и пясък бе разтрошена от ударите на вълните или смазана от собствената си тежест и там се извисяваше само кабелът, покрит с някаква кора. На два километра нагоре бе облепен с черупките на организми, живели през земния плиоцен.

Чудеше се как ще аостират, щом най-близкият пристан се издига на около петдесет метра височина. Отговорът стана ясен след като заобиколиха кабела от южната страна. Една от стотиците нишки се бе скъсала досами водната повърхност. Горният край се беше извил високо горе и встрани от кабела. Ракообразните строители бяха превърнали долния край в скалисто заливче, оградено от равен пръстен с височина само пет метра.

Привързаха „Постоянство“ и Робин последва Габи и Псалтерий през назъбена пукнатина, като стъпваше по еднометровите черупки, все

още обитавани от живи същества. Излязоха на равния откъснат край на нишката с диаметър двеста метра.

Това бе странен бряг, опрян в безкрайната вертикална стена на кабела. От пясъчните наноси растяха скелетоподобни дървета, а близо до центъра имаше бистро, спокойно вирче, покрито с бял като кости плавей.

– Ще останем тук ден-два – каза на минаване покрай Робин Обой, натоварена с платниците на палатките. – По-добре ли си?

– Да, благодаря. – Робин се усмихна на Титанидата, но трябваше да си признае, че все още е съсипана от последния пристъп на паралитичен тремор. Обой се беше грижила добре за нея. Ако не беше я обуздавала, нямаше начин да не се нарани.

Робин дръпна за ръката минаващата покрай нея Габи.

– Защо спираме тук?

– Това е градината на Рея, – отвърна Габи, като обгърна с широк жест околността. Но шегата изглеждаше пресилена. – Всъщност, Роки има работа тук. Ако имаме късмет, ще се забавим само два дни. Или три. Писна ли ти вече?

– Не. Просто съм любопитна. Забранено ли е?

– За предпочитане е. Роки има работа, за която трябва да си мълча. За твое собствено добро, независимо дали ми вярваш. – Габи побърза да се отдалечи по посока на сала.

Робин приседна на един пън и се заглева в Титанидите и Крис, как вдигат лагера. Преди месец би си наложила да стане и да помогне. Заради собствената ѝ чест, защото бездействието ѝ бе равносилно на признание, че е слаба. Е, по дяволите, тя беше слаба.

Трябваше да е благодарна на Обой, че вече е способна да си го признае. Титанидата ѝ пъ през цялото време на последния пристъп, на английски и на езика на Титанидите. Не позволи на Робин да извърне поглед от своята безпомощност, я принуди я да търси начини как да се справя, и то не само с кураж. Когато Робин започна да си възвръща самоконтрола, откри че думите на Титанидата не са я наранили. Научи, че Обой е била лечител. Това понятие обхващаше и лекар, и психиатър, и съветник, и утешител, и вероятно доста други неща. Робин имаше чувството, че Обой с желание би правила любов с нея в уединение, фронтално, стига това бе от полза за пациентката. Каквото и да правеше, Обой бе донесла на Робин повече душевно спокойствие, отколкото тя бе усещала откакто... вече не се сещаше откога. Помисли си, че сигурно е напуснала утробата на майка си, готова да се бие с целия свят.

Назу напираше да излезе навън. Робин отвори сака и я остави да се извива в пясъка, убедена, че няма да отиде далеч. Порови в джоба си и измъкна увит в листо твърд сладкиш, обели го и го засмука. Пясъкът се оказа прекалено студен за Назу и тя се уви около глезена на Робин.

Чироко бе застанала сама близо до стената, неподвижна, загледана в извисяващия се нагоре процеп. Робин проследи погледа ѝ и разбра, че това всъщност е пролука между две нишки на кабела. Три такива нишки опираха в острова, бил някога най-външната от тях, и оформяха малка полукръгла ниша. Подобен процеп имаше и между централната жица и тази вляво. Под нивото на морето нишките се скосяваха. Сети се за коничната планина и нейната гора от нишки в Хиперион. Тук пролуките между жиците бяха широки не повече от десет метра и отчасти бяха запълнени от ракообразните.

Видя Габи да се връща от сала, понесла газова лампа. Забърза към Чироко и ѝ я подаде. Нещо си приказваха, но шумът на морето заличаваше думите, преди да достигнат до Робин. Чироко почти не говореше – повечето Габи, доста възбудена. Не изглеждаше щастлива. Чироко не преставаше да клати глава.

Най-накрая Габи се предаде, обърна се с лице към Чироко и двете се прегърнаха – Габи бе застанала на пръсти, за да целуне старата си приятелка. Чироко я прегърна пак, след това влезе в пукнатината между нишките. Светлината от лампата ѝ проблесна за миг, сетне изчезна.

Габи отиде до края на кръглата вдлъбнатина, за да е колкото се може по-далеч от останалите. Седна, закри лице с длани и остана неподвижна през следващите два часа.

Отсъствието на Чироко премина в почивка и игри. Титанидите нехаеха, също и Крис. През повечето време Габи бе неспокойна. Робин се отегчаваше.

Захвана се да дялка, както я бяха учили Титанидите, но ѝ липсваше търпение. Насмалко да помоли Крис да я научи да плува, но усети, че не може да застане отново гола пред него. Габи реши проблема, като ѝ предложи да облече бански. Набързо импровизираха един костюм. Идеята за бански костюм бе неочаквана за Робин – все едно да се къпеш с обувки под душа, – но все пак свърши работа. Взе три урока в централния воден басейн, който погрешно бе нарекла приливен – на Гея нямаше приливи. За благодарност показа на Крис някои хватки от борбата, нещо, в което той бе съвсем бос. Наложил се обаче временно да прекратят уроците, когато тя научи, че тестисите са учудващо уязвими и могат да

причинят много болка на притежателя си. Робин изчерпа запаса си от извинения и искрено съжаляваше, но откъде би могла да знае?

Само два инцидента оживиха инак монотонните два дни. Единият стана скоро след заминаването на Чироко, когато Габи реши да пообиколят наоколо и ги поведе по тясната пътека, която водеше от лагера към високия ръб, опасващ кабела. И седмината прекараха следващия час в предпазливо ситнене по неравната повърхност, която се спускаше към петдесетметровия склон до морето. Бяха изминали почти половината път, когато стигнаха до място, където ръбът прекъсваше. Наблизо, между двете нишки на кабела, имаше заливче, сред което стърчеше тумбест каменен постамент пиластър, а отгоре му – златна статуя на непознатото същество.

Робин го оприличи на Принцесата-жаба от детските приказки. Очевидно бе водно животно – имаше шест крака, завършващи с широки плавници. Клечеше загледано към морето, разплеснато и изгърбено. По него нямаше никаква друга растителност, освен изсъхнало водорасли. Единственото му око бе зейнала празна дупка.

– Тук е поне от десет хилядолетия – обясни Габи. – Навремето в дупката имаше око. Диамант колкото главата ми. Веднъж го зърнах, грееше като слънце. – Тя ритна в пясъка и Робин стреснато забеляза същество с размерите на голямо куче да се промъква край тях на шестте си крака-плавници. То бе жълто и доста грозновато. Твърде бе изпосталяло и не приличаше особено на статуята, въпреки известното сходство. Обърна се, отвори пастта с безброй дълги жълтеникави зъби, изсъска и продължи да се тътри.

– Навремето тия създания бяха толкова подли, че росомахът би инфарктясал само при вида им. И толкова бързи, че още преди да ги зърнете, червата ви щяха да се влачат по земята. Криеха се в пясъка, също като този сега. С появата на някой го връхлитаха от всички страни. Виждаха съм как едно получи седем смъртоносни куршума от пушка и продължи да живее, за да убие стрелеца.

– Какво се е случило с тях? – запита Крис.

Габи взе голяма раковина и я изфраска в статуята. Над пясъка незабавно изникнаха десетина глави със зяпнали усти. Робин се пресегна към оръжието си, но не беше необходимо. Съществата объркано се спогледаха и пак се шмугнаха в скривалищата си.

– Бяха поставени тук да пазят окоето на идола – обясни Габи. – Расата, сътворила идола, отдавна е изчезнала. За тях знае нещо само Гея. Бъдете сигурни, че не виждате истински идол, защото тук никой и никога

не е боготворил нищо друго, освен самата Гея. Според мен това е паметник. Поне от хилядолетие никой не се бе интересувал от него, нито пък го посещаваше. Но така бе допреди половин век, докато не заприиждаха пилигримите, и Гея създаде съществата-пазачи като изопачени копия на оригинала. И им вмени една-единствена цел в живота – да бранят окоото на всяка цена. Те дяволски добре си вършеха работата. Допреди петнайсет години окоото не бе откраднато. Лично аз познавам петима, които загинаха на същото място, на което сме застанали, а те със сигурност са били много повече. Но след изчезването на камъка пазачите станаха излишни. Гея не ги бе програмирала да умрат, така че сега ядат по малко и полека стареят. Не им остава друго, освен да очакват смъртта си.

– Значи всичко е било заради предизвикателството? – попита Робин. – Стражите дори не са съществували преди Гея да започне да подкукуросва хората да... тръгнат да се самодоказват... – Неспособна бе да довърши мисълта си. Гневът отново я бе завладял с пълна сила.

– Точно така. Но вие не знаете, че на Гея има безброй подобни местенца. Сигурна съм, че ви е натъпкала с истории за сто и един дракона и скъпоценности колкото лайно от цепелин. Въпросът е, че тук от цели петдесет години са прихождали пилигрими, като всички до един са търсели каква глупост да извършат. Мнозина са измрели при тези опити, но проблемът с хората е, че продължат ли да идват, вероятно ще се справят почти с всичко. Драконите са най-зле. Броят се на пръсти, а хората са безчет. Гея може да пръкне дракон когато си поиска, но тя вече умира. Остарява и не смогва да се справя с всичко. Нещата се рушат и дълго остават в плачевно състояние, ако въобще бъдат поправени. Съмнявам се да са останали над дузина дракони или ной-много двацет неоплячкосани монумента.

– Обектите за завоюване определено недостигат – каза Валя и не можа да разбере, защо Робин се смя толкова силно.

На връщане Крис изглеждаше сломен. Робин знаеше за мечтите му да стори нещо, с което да се прочуе. В края на краищата, беше мъж и бе израснал със „стръвните“ игри на войници. На Робин не би й пукало, дори да не останеше нито един дракон.

Вторият инцидент обаче бе по-интересен. След втората почивка Габи, която по време на първата не спа, още сънена излезе от палатката си и откри в пясъка пред входа й огромни следи. Тя извика Титанидите, които препуснаха в галоп от сала. Когато пристигнаха, Крис и Робин също бяха будни.

– Къде, по дяволите, бяхте? – поинтересува се Габи, като сочеше

еднометровите отпечатыци.

– Бях долу, при „Постоянство“ – отвърна Кларинет. – Обой откри, че вълните са повредили единия край, и аз...

– А какво ще кажете за това? Вие трябваше да...

– Почакай малко – благо отвърна Кларинет. – Нали сама ми каза, че тук няма защо да се притесняваме. Нито по суша, нито...

– Добре, добре, съжалявам. Нека не се караме. – Робин не беше учудена, че Габи толкова бързо се успокои. Титанидите се гневят толкова рядко, че в техния гняв има нещо отрезвяващо. – Я да погледнем следите по-отблизо.

Подробно изследваха една стъпка и проследиха следите, за да разберат откъде е дошло и къде е отишло съществото. Резултатите бяха обезпокояващи. Следите се появяваха в единия край на скалата, насочваха се право към лагера, зобикаляха в кръг палатката на Габи, за да изчезнат пак във водата.

– Според теб какво е? – запита Валя коленичилата Габи, която изучаваше следата на светлината на газеника.

– И аз бих искала да зная, по дяволите. Прилича на птичи крак. Птици с такива размери има на Феба, но те не умеят нито да плуват, нито да летят, пък и какво биха търсили тук? Изглежда Гея пак е пръкнала нещо ново. Дявол да ме вземе, ако не мяза на гигантско пиле.

– Не мисля, че бих искала да го срещна – каза Робин.

– Аз също – изправи се Габи, все още намръщена. – Не докосвайте следата. Роки трябва да я види, щом се върне. Може би тя знае нещо.

Чироко се върна след осем рота. Уморена, гладна и още по-потайна от преди. Робин забеляза, че сега е по-склонна да се усмихва. Каквото и да се беше случило, то бе надминало очакванията ѝ.

Робин искаше да попита нещо, но на ум ѝ идваха дамо банални въпроси от рода на: „Как мина?“ или „Какво прави там?“ Предупредена бе от Габи да стои настрана. Поне за момента нямаше да се меси.

– Май си права, Габи – каза Чироко, когато поеха към лагера. – Сигурна съм, че не исках...

– По-късно, Роки. Сега има нещо, което трябва да видиш.

И я заведе до мистериозната следа, вече не толкова ясна, като в началото, но все още различима. Чироко коленичи на светлината на газеника и огледа една по една дълбоките резки. Изглеждаше раздражена от самата мисъл за съществото.

– Хвана ме на тясно – промълви тя накрая. – Такова чудо виждам за

първ път, а съм обикаляла доста проклетото колело. – Чироко изпя нещо на Титанидите. Робин се взря в Обой, която се намръщи.

– В свободен превод тя каза: „Гея харесва шегите точно толкова, колкото и следващото божество.“ Това, разбира се, е азбучна истина.

– Гигантско пиле? – недоумяващо каза Чироко.

Робин не издържаше повече.

– Извинете ме, не съм добре – каза тя и отпраши в тъмното. Щом достигна брега, заслиза към водата по една издатина, подобна на тази, до която бяха акостирали. Когато реши, че достатъчно се е отдалечила от останалите, избухна в смях. Мъчеше се да не вдига шум, но не спря да се смее докато не я заболя челюстта и по бузите ѝ не потекоха сълзи. Не мислеше, че е способна да се смее по-силно, докато не чу вика на Габи.

– Хей, Роки, ела тук! Намерихме перо!

Смехът ѝ стана неудържим.

Когато най-накрая се овладя, Робин бръкна в пукнатината между коралите и измъкна две приспособления, изработени от пръчки, плавей и черупки. Имаха върви, за да се прикрепят към краката.

– Габи и Чироко – произнесе тя. – Големите експерти по фауната на Гея. – Тя целуна едното от приспособленията и го хвърли навътре във водата.

– По-добре побързай. Габи идва да те види как си. – Вдигна глава и съзря Обой. Замахна и запрати второто приспособление след първото.

– Благодаря за предупреждението.

– Няма нищо – отвърна Обой. – Валя има подозрения, но ще си мълчи. – И с широка усмивка добави: – Мисля, че пътуването започва да ме забавлява. Но без повече солени шегии, нали?

23. Буря и затишие

Силният западен бриз отдалечи „Постоянство“ от остров Минерва. За Габи това бе добра новина. Долната клапа се беше затворила. От горчив опит знаеше, че спицата навлиза в поредния зимен сезон. Дърветата и всичко останало щеше да се заледи. След затоплянето през клапата щяха да се изсипят тонове вода и счупени клони. След нейното отваряне, Рея нямаше да е здравословно място. За петдесет рота нивото на Нокс щеше да се покачи поне с два метра.

Никой не се поинтересува къде е ходила Чироко. Габи подозираше, че отговорът би учудил всички, включително и Титанидите.

Чироко се бе срещнала с Рея, сателитният мозък, управляващ земи-те в радиус от хиляда километра. Само Гея имаше власт над Рея, която си падаше доста откачена.

Единственият път до регионалните мозъци минаваше през централните вертикални кабели. Всички те живееха там долу, в края на петкилометрова спираловидна стълба. Дори Титанидите не знаеха за това. Техните познания за дванадесетте по-нисши божества бяха ограничени – при сътворението Гея ги бе дарила със знания за културата и за собствената им раса, без сметне за нужно да тъпче главите им с информация за регионалните мозъци. Те не бяха нищо повече от допълнения към Гея – полуинтелигентни обслужващи механизми, които се грижеха за гладкия ход на нещата в собствените си ограничени владения. Дори мисълта за тях като за подчинени богове би попречила на Титанидите да се прекланят пълноценно пред самата Гея. И Титанидите послушно нехаеха за огромните струпвания невронна материя, повече от най-невежия турист. За тях Хиперион бе местност, а не личност.

Действителността бе съвсем различна, и бе установена доста преди рождението на Титанидите. Навярно на младини мозъците са били изцяло подчинени на Гея. Поне тя така се кълнеше. Но днес и дванайсетте бяха поели по свой собствен път. За да наложи волята си, Гея бе принудена или да ги заплашва, или да ги ласкае.

За регионални мозъци като Хиперион бе достатъчна само една проста молба. Хиперион бе най-добрият съюзник на Гея от периферията. Въпреки това, фактът, че ѝ се налагаше да моли, показваше колко далеч са стигнали нещата. Гея бе запазила трохи от пряката си власт над пръстена.

Габи се бе срещала с някои от регионалните мозъци; десетки пъти бе слизала при Хиперион. Намираще го за тъповат. Подозираше, че както обикновено, злодеите са далеч по-интересни от добрите момчета. Хиперион успяваше да вмъкне думата „Гея“ по два пъти във всяко изречение. Габи и Чироко се видяха с него точно преди Карнавала. Централният кабел на Хиперион винаги действаше на Габи странно. Заедно с Чироко и останалите от екипажа на „Рингмастър“ бе стигнала до него през първите седмици на Гея. Без да знаят, бяха минали на неколкостотин метра от входа. Ако го бяха открили, може би щяха да си спестят ужасното пътешествие.

Рея беше съвсем друга история. Досега на Габи не ѝ се бе удавала възможност да посети кой да е от враговете на Гея. Роки се беше срещала с всички, без Океан. Можеше да си го позволи, защото беше Магьосница и бе покровителствана от Гея. За живота на Габи нямаше подобна гаранция. Убийството на Чироко би стоварило целия гняв на Гея върху земите на убицеца. Убийството на Габи вероятно би я раздразнило и толкова.

Но би било подвеждащо Рея да се причисли към враговете на Гея. Въпреки съюзяването си с Океан по време на бунта, тя бе прекалено непредсказуема, за да да разчита на нея коя да е от враждуващите страни. Досега Чироко бе слизала при нея само веднъж и едвам бе отгървала кожата. Габи знаеше, че Рея е дяволски неприятно място за начало, но не печелеха нищо, ако я подминеха, за да се върнат по-късно. Защото тяхната цел беше да посетят единайсет от дванайсетте регионални мозъка. И таяха огромна надежда, че Гея все още е в неведение.

Това криеше рискове, разбира се, но Габи смяташе, че може да успеят без да предизвикват подозрения. Не очакваше пълна сигурност – би било глупаво. Въпреки че очите и ушите на Гея не бяха онова, което хората си представяха, тя имаше достатъчно контакти по периферията и вероятно получаваше информация за повечето неща, които ставаха там.

Смятаха да отричат фактите. В някои случаи щеше да е лесно. Например, от страна на Магьосницата би било проява на неуважение да подмине Крий. Ако Гея поиска да разбере защо Магьосницата е посетила някой враг като Япет, Магьосницата щеше да каже, че просто се съобразява със сегашното положение на нещата по пръстена, което е част от работата ѝ. Ако Гея попита, защо не е била уведомена за този пикник, Чироко щеше да протестира съвсем искрено, че Гея никога не е искала да ѝ се докладва за всяка дреболия.

Но би било трудно да се обясни визитата при Рея. Горката объркана

и безотговорна Рея би могла да стане най-опасният регионален мозък при открита конфронтация с Гея. Пътуването из земите ѝ не криеше опасности. Тя прекарваше толкова време в самоанализ, че рядко забелязваше какво се случва на повърхността ѝ. По тази причина земите на Рея лека-полека отиваха по дяволите. Но не се знаеше как ще реагира, ако някой слезе долу да разговарят. Габи се помъчи да убеди Чироко да елиминира Рея, и то не само поради тази опасност. Нямаше да е лесно да обяснят на Гея защо магьосницата е рискувала да предприеме подобно пътешествие.

Мистериозното същество, посетило лагера, притесни Габи. Първо го помисли за едно от оръдията на Гея, онзи неприятен дребосък, който посреща новите пилигрими в главината. Сега вече се съмняваше. Поскоро бе от съществата, създадени от Гея за забавление. Тя прекарваше все повече и повече време в измисляне на биологични шегички, които да пуска по пръстена. Като бръмчащите бомби, например. Голяма гадория.

От разказа на магьосницата за аудиенцията лъхаше умерен оптимизъм.

– Внимателно, доколкото успях, подсилих нейното „его“. Исках да ѝ внуша, че безкрайно превъзхожда Гея, така че дори да не благоволи да отговори на следващото ѝ повикване. Ако не ѝ отговори, не би могла да изпорти, че съм ходила при нея.

– Не си я молила да не казва, надявам се.

– Имаш ми поне малко доверие, нали? Мисля, че я разбирам не по зле от всеки друг. Не, доколкото е възможно, говорих съвсем открито и по правилата, като имаш предвид многобройните ми изгаряния втора степен след последнатани среща. Във всеки случай сложи голям черен кръст до нейното име, ако не си го сторила вече.

– Шегуваш ли се? Та аз дори не съм я включила в списъка.

Чироко притвори очи. Потърка челото си.

– Следващият е Крий – и още един кръст. Според мен нямаме шансове, Габи.

– Никога не съм твърдяла обратното. Но поне трябва да опитаме.

Вятърът ги понесе край низ малки острови, разпръснати из централната част на Нокс, и замря. Почти цял ден го чакаха да задуха отново, но уви. Ето защо Габи нареди всички, включително Чироко, да се заловят за веслата.

Клапата започна да се отваря след около двацет рота. Противно на

очакванията, от бързоразширяващата се дупка над главите им не се изсипа порой. Клапата приличаше на гъба – попиваше водата от топенето, която се изцеждаше постепенно при отварянето ѝ, за да рукне под формата на милиони потоци и да се разпръсне на капки. После процесът се усложняваше – при неумолимото си движение надолу студената вода и хладният въздух се сблъскаха с масите горещ въздух под тях. Тъй като пътешествениците се намираха макар и малко, но на изток от клапата, най-лошото от надигащата се буря и дъждовния потоп се насочваше встрани от тях, също както бе летяла Робин при Голямото падане: на запад, по посока на Хиперион. Не се знаеше кога ветровете ще станат опасни.

Съдбата на натрупаните върху клапата отломки можеше да се определи чрез прости физически уравнения. При падането във водата те щяха да предизвикат огромна вълна. Някои от „парчетата“ бяха цели дървета, по-големи от секвоя. Габи знаеше, че те няма да са проблем, тъй като относително слабо се влияят от триенето с атмосферата и летят в посока запад.

Заловиха се усърдно да гребат и не спряха дори след появата на дългоочаквания бриз. Щормът се стовари малко по-късно. Вихърът, достигна повърхността на морето и издигна облак с формата на обърната гъба.

Врълхитаха ги вълни и отделни пориви, които издуваха до скъсване жилавата материя на платното. Габи виждаше приближаващия порой и чуваше нарастващото бучене. Във вълните се ударяше вертикална водна стена – нещо, което баша ѝ преди много години беше нарекъл „удушващът на жаби“.

Вягърът не беше толкова страшен, колкото бе очаквала, но знаеше, че би могъл да се усили. Оставаше им още километър до сушата. Тези, които не гребяха, започнаха да ръкат във водата с прътовете. Когато намериха дъното, Титанидите оставиха веслата и забутаха сала към брега. Изтеглянето му на плажа щеше да бъде трудно заради двуметровите вълни, но пък нямаше скали и рифове, от които да се страхуват. Скоро Кларинет скочи във водата с въже в ръка и заплува към брега, за да изтегли сала.

Габи реши, че в крайна сметка лесно ще се отърват, когато една вълна заля кърмата и отнесе Робин зад борда. Крис беше най-близо – скочи във водата и бързо я достигна. Габи понечи да му помогне да се качи отново на борда, но той предпочете да отидат с Робин право на брега. Газеше сред прибой в плиткото, като подкрепяше Робин, но и

дватама бяха повалени от голяма вълна. За момент Габи ги изгуби от погледа си. След това Крис се появи с Робин в ръце и я отнесе на пясъка. Постави я на крака, а тя тутакси се свлече на колене и се закашля, но му махна да се връща.

Титанидите избутаха „Постоянство“ на брега и цели пет минути танцуваха сред все по-яростни вълните, за да извадят всичко от водата. Когато се опитаха да свалят платното, вятърът го отнесе. Останалото бе спасено.

– Е, с известен късмет се измъкнахме – каза Чироко, когато избраха място за бивак на една височина с много дървета, които да ги пазят от вятъра. – Други загуби, освен платното?

– Чантата ми се е отворила – каза Валяя. – Нахлула е вода и палатката на Крис вече почива при рибите. – Изглеждаше тъй опечалена, че Крис не се стърпя да не прихне.

– Той може да се настани при мен – изтърси Робин. Габи се встрещи. Тя погледна Робин, която не вдигна очи от чашата горещо кафе. Приличаше на удавен плъх, като седеше, заметната с одеяло, близо до запаления от Титанидите малък огън.

– Мисля, че този път ще предпочетете да останете в палатките – предположи Чироко, като огледа една по една Титанидите.

– Ако ни приемете – каза Псалтерий. – Въпреки че, доколкото ви познавам, ще сте твърде отегчителна компания.

Габи се прозя.

– Подозирам, че сте прави. Какво ще кажете, хлапета, дали да не пропълим в леглата, за да ви отегчим?

Габи оглави експедицията поради отказа на Чироко да се обвързва. Откакто се оттегли от капитанството, Чироко вече не желаше да се нагърбва с подобни задължения, въпреки че все още се справяше добре, ако се наложи. Сега дори не би обсъждала въпроса – отговорна бе Габи, и толкоз. Габи прие задълженията си, дори не се дразнеше, когато Титанидите неволно поглеждаха Чироко след заповед, издадена от Габи. Не можеха да го преодолеят. Чироко беше Магьосницата, но те щяха да се подчиняват на Габи дотогава, докато Чироко нямаше нищо против.

Състоянието на Чироко се подобряваше. Все още най-зле се чувстваше сутрин. Тъй като спеше по-често от останалите, налагаше й се да се преборва с доста повече пробуждания. На ставане приличаше на мъртвец. Ръцете й трепереха, а очите й шареха за помощ, но напразно.

Сънят ѝ не беше по-добър. Габи я чуваше да крещи в нощта.

Но проблемът си беше неин. Що се отнася до Габи, в момента я заемаха само пътищата. Бяха стигнали сушата откъм северната извивка на Дългия залив. При пътуванията си през Нокс Габи винаги бе слизала в Залива на змиите, стесняващ се пролив, водещ към устието на Офион. Скалист провлак разделяше двата залива. По въздух разстоянието до реката беше само пет километра, но ако следваха брега, трябваше да изминат поне двайсет и пет. Тя не познаваше района добре и не можеше да си припомни дали плажната ивица се простира по целия бряг. Макар да предполагаше, че има проход между скалистите зъбери на север, и в това не бе сигурна. А се задаваше и буря. Ако следваха бреговата ивица, вятърът щеше да ги издуха. По суша пък щяха да се борят с кал и хлъзгави пътеки, и с още по-дълбокия мрак в гората.

Изчака няколко часа с надеждата бурята да отслабне, консултира се с Чироко, която не знаеше повече от нея, после нареди да вдигнат лагера и съобщи на Псалтерий, че тръгват напред.

Не разбра дали е най-добрият избор, но не беше и лош. На места се налагаше внимателно да подбират пътя, но теренът не се оказа толкова пресечен, колкото изглеждаше. Излязоха на южния бряг на Залива на змиите, чиито скатове бяха стръмни като норвежките фиорди, но оттам Габи вече знаеше пътя. От тук нататък околоръстната магистрала на Гея минаваше успоредно на Офион, след като бе пресякла Северна Рея и се бе спуснала надолу през лъкатушните проходи на западните Немезийски планини.

По неznайни причини творението на Габи бе просъществувало по-добре в тази трийсеткилометрова отсечка, отколкото където и да било другаде на Гея. Голяма част от асфалта беше напукана и деформирана, на места липсваше, но имаше отсечки по стотина метра, чиято повърхност бе непроменена. Трасето бе изключително здраво и стабилно в тази си част. Габи бе хвърлила доста усилия да взривява, за да прокара просеката и предполагаше, че постоянните дъждове са я разрушили преди много години.

Въпреки това, магистралата си стоеше там и се виеше нагоре покрай наредените в клисурата седем гигантски речни помпи, кръстени от Габи Доктора, Щастливеца, Кихация, Мрънкалото, Дремльото, Кахърния и Свенливия, за което не съжаляваше. Какво да се прави – вече бе изчерпала гръцките имена. От тях Кихация и Мрънкалото бяха най-подходящи. Помпите вдигаха ужасна шумотевица.

Когато приближиха горната част на каскадата, бурята взе да утихва. Това бе връхната точка на Офион. От нивото на Нокс – най-издигнатото от десетте главни морета на Рея – Седемте джуджета издигаха водите на реката на четири километра височина. Наричаха местността Дефилето на Рея. Оттам се откриваше изглед на запад, към алпийската стена на Немезийските планини: нащърбени зъбери, осветени отзад от изобилната зеленина и синева на Крий, на неговите северни езера и южни равнини, които се разстилаха зад планините. В прохода все още валеше порой, но на изток небето се проясняваше. Габи реши, че трябва отново да направят канута и да се отправят по реката, за да достигнат по-сухи места, преди да построят лагера.

Габи отново се учуди от Крис, който прехласнато наблюдаваше как Титанидите избраха подходящи дървета и с няколко безпогрешни удара издялаха извитите ребра на скелета и дъските за пода на кануто. Той поклати възхитено глава, когато те ловко сглобиха скелета, върху който трябваше само да се опъне обшивката, запазена от първите канута, тяхната флотилия от Хиперион. За по-малко от рот групата бе готова за път.

Улови се, че наблюдава Крис и при товаренето на канутата. Изненада се от самата себе си, но го намираще неустоим по много причини. Неговата почти детска любознателност и желанието да слуша от тях двете с Чироко за чудесата на Гея, я изпълваха с тъга и завист. Веднъж вече се беше чувствала така. Държеше се съвсем различно от Робин, която обикновено се вслушваше само колкото да се увери, че казаното не я засяга. Габи предполагаше, че това се дължи на суровия живот на Робин, но и съдбата на Крис също не бе лека. Това си личеше по тихия му, унил говор. Бе доста свенлив, но не и безличен. Усетеше ли, че наистина го слушат, се превръщаше в чудесен разказвач.

Габи допускаше, че усеща и физическо привличане. Забележително: последната ѝ афера с мъж датираше от преди двайсет години. Но се чувстваше добре, когато той се усмихваше. И ако тя бе причината за тази усмивка, усещането беше страхотно. Лицето му криеше несиметрична красота, а имаше и мускулести рамене и ръце, и фантастичен задник. Малките възглавнички от тлъстини се топяха и няколкото седмици лишения щяха да го направят жилест, с тесни бедра – точно каквито тя харесваше. Вече изпитваше желание да прокара пръсти през косите му и да провери какво има в панталоните му.

Но не и по време на това пътуване. Не и в присъствието на Валия, която примираше за него. Чироко пазеше дистанция само под влияние

на своя свръхмамурлук и Габи подозираше, че дори Робин не е против да се пробва в едно межкултурно проучване.

Крис си имаше достатъчно проблеми и без опитите на Габи Плъджет да го нареди сред любовните си крушения. А освен това Габи усещаше, че големият му потенциален проблем се крие там, където той най-малко очаква. Един проблем на име Чироко. Крис не беше подготвен и Габи възнамеряваше да положи всички усилия, за да го предпази.

Онази част на Офион, в която навлизаха, бе съвсем различна от реката, по която бяха плавали в Хиперион. Това налагаше промени. За най-опасните бързеи Габи настояваше във всяка лодка да има по един опитен водач – отпред и отзад. Към тази категория спадаха всички Титаниди плюс Габи и Чироко. Крис бе малко непохватен, но можеше да се ошлайфа. Робин бе абсолютен новак, а и не умееше да плува. Габи я постави между две Титаниди, сложи още две във втората лодка, а Крис, Чироко и тя се качиха в третата, като закачиха на буксир четвъртото кану. На по-спокойните места позволяваше на Робин да поеме водачеството и сядаше до нея, за да ѝ показва. Както и всичко останало, което вършеше, Робин се зае да чиракува всеотдайно и скоро показва напредък.

Пътуването мина доста весело. Когато достигнаха края на участъка с бързеите, Крис бе въодушевен, а Робин – опиянена. После, с ентузиазма на тригодишно дете, дори предложи да се върнат и да го преминат отново. Умираще от желание да стои сама на носа. Габи я разбираше прекрасно – самата тя харесваше малко неща повече от предизвикателството на побелелите разпенени води. При пътуванията си с Псалтерий бе предизвиквала реката, като бе поемала рискове. Сега, въпреки че ѝ доставяше удоволствие, научаваше нещо, което Чироко беше открила от паметивека. Не е съвсем същото, когато си водач. Отговорността за други хора те прави консервативен и леко намръщен. Наложил се да бъде твърда с Робин по въпроса за задължителната спасителна жилетка.

Достигнаха сумрачната зона западно от Крий преди да стъкмят лагера. Всички бяха приятно уморени. Направиха лека вечеря, после солидна закуска и отново се отпавиха към постепенно просветляващите земи. Ако нещо можеше да увеличи радостта им от пътуването по реката, това бе измъкването от дъждовете на Рея и навлизането в залетия от светлина Крий. Титанидите запяха, като започнаха с традиционната пътническа песен на Гея: „Чудният Магьосник от Оз“. Габи не се учуди, нито се засрами, когато в края на песента се просълзи.

Офион навлезе в слънчевата зона северно от западния полегат кабел, съответстващ на Стълбата на Чироко, но наклонен в обратна посока. След това течението зави на юг и продължи в тази посока повече от сто километра. Бързеите станаха по-редки, въпреки че реката беше все така живописна. Придвижваха се с лекота, гребяха в спокойните води, почиваха и се оставяха на течението да ги носи.

Габи нареди да спрат за лагеруване на едно място, което тя бе посещавала преди. Намираще, че то е най-прекрасното кътче в Немезийската верига, и разправяше на всички как ще останат осем рота, ще се наспят и чак след това ще продължат пътя си. Изглеждаше примамливо, най-вече за Титанидите, които планираха прилично хранене за първи път от няколко дни насам.

Когато Крис предложи да уловят нещо, което Титанидите да сготвят, Габи му показа кои тръстики за нареже за въдици. Робин прояви интерес и Габи я научи как да слага стръв, да опъва връвта и да борави с простите дървени макари. Нагазиха боси по гладките камъни в плитчината и хвърлиха въдиците.

– Какво се лови тук? – запита Крис.

– А какво би уловил на Земята в подобен поток?

– Вероятно пъстърва.

– Тогава това е пъстърва. Мисля, че десетина ще са достатъчни.

– Сериозно ли говориш? Наистина ли е пъстърва?

– Нищо освен имитация. Навремето Гея си въобразяваше, че иска да привлече туристи. Сега пет пари не дава за това. Но зариви много потоци и пъстървите се развиват добре. Стават доста едри. Като тази. – Пръчката ѝ се изви в дъга. След броени минути извади риба, най-голямата от всички, които Крис бе виждал досега.

Робин счупи пръта си още при първото хвърляне, после измъкна парче с подобни размери. За половин час бяха наловили предостатъчно, но Крис се сражаваше с един екземпляр, който се държеше като кит, а не като пъстърва. След двадесетина минути успя да се пребори и да извади най-голямата риба, която Габи някога бе виждала. Крис разгледа улова си с неприкрито задоволство, вдигна пъстървата нагоре и с поглед към небето извика:

– Какво ще кажеш, Гея? Достатъчно ли е голяма?

24. Пещерата

Внезапно Крис го видя. Представляваше дребна точка далеч на север, високо във въздуха, но по всичко личеше, че то е източникът на смразяващия рев, който бе чул вече на два пъти. Видя го да изчезва зад планината, но продължи да го чува почти минута след това.

– Валия, ще обърна наляво.

– Идвам след теб.

Крис доближи лодката плътно до Габи и Псалтерий. Хвана се за борда, прибира веслото и леко прескочи в другото кану. Габи се намръщи.

– Не смяташ ли, че е време да ни кажеш какво е това? Обеща да ни научиш на всичко, което ще ни е необходимо.

– Обещах, обещах – тя се навъси още повече, но склони. – Не съм се искала да крия нищо от вас, наистина. Просто не ми се говори за тия същества. Аз... – Изчака и Робин да се присъедини към тях. – Е, добре. Наричаме ги бръмчащите бомби. Те са нови. Съвсем млади. Видях ги за първи път преди шест-седем години. Гея май доста се е потрудила, защото са невероятно проклетни. Това са най-ужасните същества, които съм виждала. Живи самолети, задвижвани от нещо като реактивни двигатели. Онова, което изследвах, бяха овъглени останки. Когато се появиха преди години, поръчах от Земята самонасочваща се ракета и свалих едно. Дълго около трийсет метра, то определено имаше органичен произход, въпреки че туловището му бе фрашкано с метал. Не зная как е възможно, биохимичните му процеси сигурно граничат с фантастиката. И така, чудя се как лети. Има крила, но не ги размахва при полет. Прилича на самолет с променлива геометрия на крилата. Има два крака, които сгъва при полет, но се съмнявам, че е способно дълго да върви пеш. Открих и два резервоара за гориво, нещо подобно на керосин. Може да е било и етанол или някаква смес. Питях се с какво ли се храни, за да произведе достатъчно гориво. Искам да кажа, че то беше дяволски странно. Като капак на всичко, ако се задвижваше само с реактивна тяга, това изчадие би посмяло да каца само по скали или много високи дървета; този тип реактивни двигатели се задвижва само с помощта на въздушна струя. Така че без стабилно засилване или продължително падане не биха развили скоростта, достатъчна за запалване на двигателя. Не знаех как точно става. Трябваше да проверя. Установих, че не

произвеждат сами горивото си. Повечето от храната явно отива за нормалния им животински метаболизъм, а горивото си би трябвало да получават от външен източник. Или източници. Най-вероятно от някакво ново същество, обитаващо планинските райони, но къде – все още не съм открила.

– Опасни ли са? – запита Робин.

– Ужасно. Добре поне, че са малобройни. Първо мислех, че ще им е трудно да нападат някого, но уви! Носят се с около петстотин километра в час. Дори при включен двигател могат да те връхлетят на практика преди да ги усетиш. Както и да се реят с изгасен двигател, да те убият и да запалят преди скоростта им да спадне под критичната. Ако видите бръмчаща бомба, шмугнете се в някой ров. Не се връщат пак, освен ако местността не е равна като тепсия. Спасени сте и зад скала, а ако се проснете на земята, рискът нараства. Имат шип на носа – просто те набучват и отлитат да изкльопат мършата някъде другаде.

– Колко приятно.

– Нали?

– С какво се хранят? – запита Крис.

– С всичко, което могат да вдигнат.

– Добре, но какво по-точно? Може би ако вдигнат нещо с човешки размери, скоростта им ще падне под критичната.

– Оказва се, че чудесно се справят с хората. Мишената е удобна и те обикновено избират за плячка индивиди с тегло между четирийсет и шейсет килограма.

– Хей, благодаря – изръмжа Робин. – Та това съм аз.

– Аз също, миличко. Но само си помислете колко е добре този дебел приятел. – Тя се усмихна на Крис, който обаче съвсем не се чувстваше толкова добре. – В действителност, те атакуват всеки напълно развит човешки индивид, ако им се отвори възможност, и винаги успяват. Досега са видели сметката на седмина човеци. Пробват се и с Титаниди, но това е по-скоро самозалъгване. Зная за около десет подобни случая, но на два пъти бръмчащата бомба се била сгромолясала и изгоряла при опит да се издигне с Титанида. Не мога да ги жаля. Потръпвам, когато чуя че се приближава някое от тези животни, защото ужасно ги мразя. Намразих ги още преди да отвлекат един от моите приятели. Ако открия къде зареждат, ще им устроя фантастичен фойерверк. Те са гадни, ужасни хищници. Не нападат щепелините, но им доставя удоволствие да летят наоколо, докато горките гиганти се побъркат от страх, и то с основание. Един щепелин се запали при случайно изтичане на газ, а останалите

все още помнят това нещастие. Статистически погледнато има редица други неща, които са далеч по-опасни. Бомбите са непредсказуеми – като акулите. Ако ви нарочат, спукана ви е работата, но шансовете да се сблъскате с тях са нищожни.

Крис хареса Крий. Може би поради факта, че току-що се бяха измъкнали от мрака на Рея – но в някои отношения той наистина бе приятен от Хиперион. На запад се простираха Немезийските планини, които закриваха от погледа замръзналото море на Океан.

След като изви на изток в южната част на Крий, Офион навлезе в дядото на всички лесове. Габи обясни, че всъщност тази джунгла не е толкова гъста, колкото някои гори в западната част на Хиперион, но на Крис му хареса. Дървета, подобни на земните, преплитаха клони с чуждоземни шипове, пера, кристали, наниз от перли, сфери и дантелени воали. Свеждаха се над водата в борба за светлина и пространство и въпреки че реката бе доста широка, понякога преплитаха клони над нея.

Направиха лагер в джунглата, но всички бяха нащрек. Имаше същества, които можеха и вероятно щяха да нападнат хората и Титанидите. Без да й мигне окото, Робин застреля едно страшилище с размерите на бик, което дойде да души около палатката, но се оказа, че то било безопасно. Похапнаха от месото му на закуска. Пет минути след като изхвърлиха останалото в реката, тя закипя от змиорки, които се нахвърлиха върху трупа. Чироко, която твърдеше, че водите тук били безопасни, обясни, че това са мършояди. Крис реши да не се къпе.

Така Робин за пръв път се възползва от оръжието си. Чироко я помоли да го види, смаяна, че едно миньонче борава с автоматичен пистолет четирийсет и пети калибър. Робин обясни, че използва ракетни патрони със слаб откат – нещо особено практично при ниската гравитация на Гея, където след изстрел с Колт от този калибър би се катурнал дори тежкоатлет. Беше се запасила с два типа мунции в два стандартни седмепатронни пълнителя: обикновени и запалителни куршуми.

Разстоянието от последните ридове на Немезийските планини до края на джунглата бе сто и двацет километра. Реката вече не ги улесняваше особено, но с упорито гребане, след още един преход, излязоха в равнината и спряха да лагеруват на няколко километра отвъд пределите на гората.

Докато Крис спа, бе пристигнала делегация от крийски Титаниди, извънредно радостни от вестта, че Магьосницата е сред пътниците и с молба за Карнавал. Крис научи по-късно, че е имало добра възможност

да се организира; докато по-големите акорди от Хиперион правели Карнавал на всеки милиард рота, акордите в другите райони трябвало да чакат някое случайно пътуване на Магьосницата да я отведе при тях. Карнавалът на Крий бе просрочен отдавна.

Когато Крис се събуди, гостите вече се наслаждаваха на хиперионската закуска и той се присъедини към тях. Разликата между Титанидите от Крий и Хиперион бе съвсем явна. Докато Валя приличаше на першерон, крийските Титаниди наподобяваха по-скоро шотландски понита. Можеше да гледа право в очите най-снажните екземпляри. Окраската им беше същата смесца от цветове като на хиперионските им братовчеди. Единият от самците дори бе приятно кариран.

Не говореха английски – рядко срещано на Крий умение, – но Валя го представи на всички и преведе няколко учтиви приветствия. Крис веднага си хареса една белокожа женска и от свенливите ѝ усмивки усети, че интересът е взаимен. Името ѝ беше Сийлихи (Локрихиполидийски дует) Химна. Само да имаше два крака по-малко, щеше да е изключително привлекателна.

Габи влезе в палатката при Чироко, за да я уведоми за молбата. Проехтя високо стенание и Сийлихи отмести притеснено поглед от Крис. Останалите крийски Титаниди нервно запристъпваха от крак на крак. Внезапно Крис се вбеси срещу Магьосницата. Що за унижение – такива красиви създания да дойдат и да се молят на тази долна пияница.

Прииска му се да поеме функциите на Магьосницата. Ако някой заслужава да се сдобие с едно хубаво бебе, то това е точно Сийлихи. Чудеше се дали при евентуална среща с Гея тя не би склонила да го назначи като Магьосник, за да помага на тези същества. Беше сигурен, че би се справил с подобна отговорност по-пълноценно от Чироко.

Идеята му хареса и Крис реши да я реализира начаса. Първата стъпка беше фронталното оплождане, така че той се хвърли към Сийлихи и видя как очите ѝ се разширяват от ужас.

Върна се в съзнание разпнат върху гърба на Валя. Челюстта го болеше. Усети, че е невъзможно да се надигне – стегнат бе с каиши, а ръцете му бяха вързани пред гърдите.

– Сега съм по-добре – съобщи на небето. Валя се извърна и го погледна.

– Той казва, че е по-добре – извика тя. Усети промяна в ритъма на чаткащите копита. Скоро Робин и Габи приближиха от две страни, свели погледи.

– Де да знаех по-безопасен начин да проверим... Последния път, когато прерязахме въжетата, ти скочи на Робин. Беше истинска напаст.

– Спомням си – глухо рече Крис.

– Би ли затворила гадната си уста! – кресна Робин на Габи, която изумено поклати глава.

– Ако смяташ, че ще се справиш с него, хубаво, млъквам.

– Тогава се пръждосвай. На моя отговорност. – Габи се отдалечи, а Робин нареди на Валия да спре, за да пререже въжетата. Крис седна, потърка китки и опипа челюстта си. Просто един кратък и не особено силен пристъп. Въпреки това бе успял да оскърби крийската делегация, да налети на Чироко пред самите Титаниди и да отправи сексуални предложения към Робин, след като е убедил всички, че се е съвзел. Равносметката бе синина край окоото от Чироко ритник в тестисите и разбита уста от Робин. Очевидно чудодейният му късмет не работеше при Магьосници и Вещици. Размърда се на гърба на Валия и усети болка.

– Слушай – започна той. – Всичко, което мога да кажа, е, че съжалявам, колкото и да е неподходящо. Благодаря, че не си ме убила.

– Нямахте нужда. Щеше ми се да не съм... те наранила много. Май се оправяш, а така ме изплаши. Но поне вече съм наясно как би трябвало да изглежда едно изнасилване.

Той трепна. Искаше да се сприятели с тази жена. Усети как мракът на депресията го напуска.

– Нещо неуместно ли казах? – Крис я погледна, като се почуди дали не го занасят, но изражението ѝ бе съсредоточено.

– Аз... май разбирам – продължи Робин. – Вярвай ми, наистина не съм предполагала, че обвинението в изнасилване е срамно за един мъж. Виждам, че се срамуваш, но не бива. Аз не те смятам за отговорен. Искам да кажа, че сега разбирам защо моите сестри толкова се боят от това. Беше си страшничко, макар да знаех, че няма да ме нараниш много. Ако досаждам, просто ми кажи да си затварям устата.

– Не, продължавай. Опитал съм се да те измамя. Откъде знаеш, че и сега не те мамя?

– Ти измами Габи – каза Робин. – Аз щях да те оставя вързан. Не знам как усещам подобни неща. Но е така.

– Откъде знаеше, че няма да ти причиня повече от... – беше му трудно да продължи, но си наложи – повече от нормалната болка при изнасилване. Как си знаела, че няма да те бия, малтретирам или убия?

– Не съм ли била права?

– Така е. Вършил съм ужасни неща, но никога не съм убивал. Бия

се, но само за да разкарам онзи, който ме дразни. След като го поваля, напълно забравям за него. Нападал съм жени. Веднъж дори съм изнасилвал някаква. Но това е било просто – поне така ми казаха, – просто нормален сексуален подтик при изключено социално съзнание. В най-лошия случай никога не съм изпадал в убийствена ярост, нито пък ми е доставяло удоволствие да наранявам, дори когато съм бил най-зле. Но това не означава, че за да разчистя пътя си, не бих наранил, дори и лошо.

– Мина ми през ума.

Имаше да казва още много неща, най-трудните.

– Хрумна ми – рече той, – че ако и двамата изпаднем в криза по едно и също време... нали разбираш, почти е изключено и все пак... Ако наблизко няма кой да те защити или да ме върже... тогава може... без да имам намерение, но неспособен да се спра... – Той не довърши.

– Мислила съм за това – неочаквано каза тя. – Веднага щом разбрах за твоя проблем, прецених подобна вероятност. Реших да рискувам, иначе нямаше да съм тук. Както казваш, рискът не е голям. – Тя се пресегна и леко стисна ръката му. – Но разбери – няма да те смятам за отговорен. Не и теб. Все пак мога да направя подобно разграничение.

Крис дълго я гледа и усети как някаква тежест се смъква от плещите му. Престраши се да се усмихне и Робин отвърна на усмивката му.

Целта им отново бе централният вертикален кабел. На Крий той се намираще на трийсет и пет километра северно от Офион.

За учудване на всички този път Чироко ги покани да я придружат. Рано или късно щяха да забележат, че експедицията спира в центъра на всяка област, а и нямаше нужда да се крие визитата до Крий.

Титанидите не пожелаха да отидат. Самата мисъл ги караше да се чувстват неудобно. Останаха на дневна светлина, а Чироко поведе тримата човеци през гората от гигантски колони, където от земята изникваха неусуканите нишки на кабела. В центъра имаше вход към стълбище. Прозрачната сграда наподобяваше катедрала, но далеч не бе тъй внушителна като монументите в главината.

Стълбите водеха надолу по спирала, увита около невидимата централна нишка на кабела. Коридорът бе достатъчно широк за да вървят по него рамо до рамо двайсет души, а височината му бе петдесет метра. Не им трябваша лампи, тъй като по тавана бяха накацали летящи същества, излъчващи червенооранжева светлина.

Крис смяташе, че Чироко се будалка за слизането на пет километра

дълбочина, но това бе чистата истина. Дори и при гравитация четвърт „жи“ толкова стъпала не можеха да бъдат изминати без почивка. Но когато стигнаха до целта, ако не се брои болката в слабините, Крис бе в по-добра форма, отколкото очакваше.

Озоваха се в неголяма пещера. Това беше Крий, един все пак второстепенен бог, но въпреки това Крис си припомни ексцентричната грандомания в покоите на Гея.

Крий бе подземен бог, троглодит, който никога не бе виждал и нямаше да види светлината на деня. Владенията му тръпчиво воняха на химикали и на отпадъци от милиарди същества, ехтяха от ударите на подземни сърца. Той бе работлив бог, изпълнителен инженер на Гея, бог, който се трудеше сред мръсотията, за да поддържа нормалния ход на нещата.

Стояха на равната плоскост, която ограждаше издигащата се до тавана кристална структура с формата на пясъчен часовник. Пещерата беше двеста метра в диаметър, с проходи на изток и на запад.

Онова в центъра очевидно бе главната атракция. То незнайно защо напомни на Крис продукт на тежката индустрия. Приличаше на метална отливка или на чарк от мощен трансформатор. Зачуди се дали Крий живее вътре. Наистина ли мозъкът бе толкова малък? Или това бе само върхът на една по-голяма структура, застинала насред кръгъл кладенец с диаметър дващест метра и неимоверно дълбок.

– Да не ви скимне да плувате – предупреди ги Габи. – Това е солна киселина, и то доста концентрирана. Не е предвидено да се идва тук – вижте колко стриктно спазват тази забрана Титанидите – но киселината е последната предпазна мярка.

– Значи онова там е Крий?

– Лично. Няма да ви представяме. Вие с Робин останете отзад до стената без да правите резки движения. Крий познава Магьосницата и ще говори с мен, защото има нужда. Мълчете, слушайте и попивайте. – След като те седнаха, Габи придружи Чироко до ръба на рова.

– Ще говорим на английски – започна Чироко.

– Добре, Магьоснице. Изпратих да те повикат преди девет хиляди триста четирийсет и шест рота. Понижената ефективност започва да влошава нормалната работа на системата. Мислех да се оплача на Бога на Боговете, но поотложих.

Чироко потършува из дебрите на червеното си пончо и запрати нещо към съществото от киселинното езеро. При удара шзбухна ярка светлина и над Крий се разхвърчаха алени искри.

- Оттеглям оплакването си – отвърна Крий.
- Други претенции?
- Не. И никакви оплаквания.
- Много внимавай.
- Ще бъде както ти кажеш.

Крис бе впечатлен, противно на очакванията си. Промяната бе светкавична, без емоции от страна на Крий. Чироко дори не бе повишила глас. Въпреки това Крий му заприлича на дете, от строгия си родител.

– Спомена за „Бог на Боговете“ – каза Чироко. – Кой е той?

– Говорех като скромен слуга на Гея, Единственият Бог. Фразата бе използвана в ... метафоричен смисъл. – завърши Крий доста неубедително според Крис.

– И въпреки това ти използва думата „Бог“ в множествено число. Това ме изненадва: мислех, че твоят мозък не би могъл да роди подобна конструкция.

– Може да се чуят и еретични слова.

– За каква ерес говориш – за чуждоземните, за които си чувал, или за някаква местна форма? Говорил ли си с Океан?

– Както знаеш, Океан разговаря с мен. Не е в моите възможности да спра да го слушам. Но успях напълно да го игнорирам. Що се отнася до чуждоземните, човешки представи, с тях съм наясно и многообразието на митовете не ме впечатлява.

Чироко отново се разтършува из пончото си. Този път се позабави, а междувреме по повърхността на Крий отново закипяха в лудешки танц червените искри. Магьосницата сякаш нищо не забеляза. Впери замислен поглед в пода и после показа празната си ръка.

Диалогът се насочи към неща, които не говореха нищо на Крис и явно засягаха ежедневните дела на Крий. Той съвсем не се държеше раболепно, но показваше недвусмислено, че великолепно добре знае, кой е главният тук. Не повишаваше тон. Гласът му звучеше дрезгаво, но ни най-малко заплашително. Чироко даваше кратки заповеди, ролята ѝ в разговора съвсем естествено бе на кралица, беседваща с човек без титла, който макар и уважаван, все пак не е благородник. Вслушваше се в думите му, после го прекъсваше по средата, за да го уведоми за решението си. Крий дори не се опита да спори с нея или да дава допълнителни обяснения.

Бистриха над час политиката, след което преминаха към по-прозаични теми и помолиха Габи да се присъедини. По-голямата част от разговора отново се стори мъглява на Крис, но в един момент стана дума за

повреда в някакъв ускорител на частици, част от Крий, скрита в дълбините. За какво му е на Крий ускорител си остана загадка за Крис.

Размениха предварителна информация. Габи склони да хвърли око на устройството след не повече от милиард рота, при положение че Гея плати задоволително. Спомена за контакти с някаква раса от Феба, която имала опит в подземните работи.

Според Крис Робин бе започнала да се отегчава след първите десет минути. Самият той издържа малко повече, но скоро започна да се прозява. Не смяташе, че пътешествието е загуба на време – беше интересно да се срещне с регионалните мозъци и поучително да се види как Чироко се справя с нещо различно от пиенето, – но спускането по стълбището бе продължило прекалено дълго. Крис се боеше от изкачването.

Аудиенцията приключи без особени церемонии. Чироко просто се обърна, махна на Робин и Крис, и четиримата отново поеха по стълбището. След пет минути леката извивка на коридора ги скри от подземната пещера.

Чироко се озърна и раменете ѝ потрепераха. Седна и закри лице с длани, сетне с дълбока въздишка отметна назад глава. Габи клекна зад нея и започна да масажира раменете ѝ.

– Ти се справи наистина добре, Роки.

– Благодаря. Габи, може ли да пийна малко. – Въпросът прозвуча ненаатрапливо. Габи се поколеба, след това извади от торбата си малко шишенце. Наля в капачката и я подаде на Чироко, която бързо я пресуши. Върна я без да моли за повече, въпреки че според Крис Габи бе склонна да ѝ сипе още една.

Габи погледна към Крис и Робин и предложи:

– Защо не ѝ кажете нещо мило.

– Бих могла, ако знаех за какво си говорихте – отвърна Робин.

– Впечатлен съм – каза Крис. – Но не смятам, че е нещо необичайно.

Габи въздъхна.

– Съжалявам. Май е точно така. Но все не мога да свикна. Дори с един относително нормален мозък като Крий не си сигурен какво те чака при всяко следващо посещение. Можеше да ни смачка като мухи. Никак не се чувства щастлив, когато е принуден да приема заповеди от чужденци. Възпира го единствено страхът му от Гея. Или любовта му към богинята. Честно казано, при отношения като тези няма голяма разлика.

– Нима искаш да кажеш, че сме в опасност? – намръщи се Крис.

– Опасност ли? – Габи го изгледа и се засмя. – Десет минути преди да влезем, камерата бе пълна с киселина. Вероятно отново е пълна. Колко му е да се инсценира инцидент. Вероятно дори би успял да убеди Гея, че е нещастен случай.

– Никога няма да го стори – заяви убедено Чироко. – Познавам го.

– Вероятно. Но Океан му е говорил. Знаеш това. Призля ми когато започна със своето „оплакване“. Имах чувството, че милионер ми цитира Карл Маркс.

– Погрижих се за това – доволно рече Чироко. – Разтъркай малко по-долу, а? Да, точно там.

Внезапно Крис се почувства като уловен в мрежа. Чудеше се какво става наоколо. Очевидно знаеше твърде малко за случилото се и за онава, което предстоеше тепърва. Тези жени се бъркаха в неща, дето му изглеждаха нереални, но онзи кристален мозък бе съвсем истински. Някъде далеч отгук имаше и друг мозък, подобен на този, но злонамерен, решен да сее смърт и война. А над всички стоеше едно божество, което колекционираше катедрали сякаш са чипове за покер в някаква титанична игра.

Не биваше да мисли за това. Но осъзнаваше, че ако смъртните се месят в божествените дела, залогът като нищо ще принуди боговете да ги унищожат.

25. Инглезина

– За какво мислиш, Роки?

Роки изглеждаше погълната от безумния ритъм на безкрайното изкачване. Обърна се учудено.

– За Крий ли? Забрави го. Може би има начин да бъде включен във временна група за конкретна цел. По-нататък. Но засега просто го забрави.

– Не го смяташе за надежден, нали? – настояваше Габи. – Фактът, че спомена за оплакване до Гея... Какво разбра от това?

– Малка проклетия – изръмжа Чироко.

– Не смяташ ли, че можеш да раздухаш това въгленче?

– Не прибързвай, Габи. Не знам колко още ще изтънее ледът, но както се горещиш...

– Съжалявам. Знаеш моето мнение.

– Разбира се. Но бих се радвала, ако внимаваш повече с двете хлапета. Говоря за „необходимостта да знаят“. Колкото по-малко знаят, толкова по-хубаво за тях, ако нещата се объркат. Не им правиш добро, като разправяш за Крий и неговата лоялност или напротив. Стигне ли до нечии уши, направи ли някой от тях дори невинна забележка, в кърпа са вързани нечии подозрения, а не бих желала да се пораждат толкова рано. Защо ни трябваше да ги водим долу!

– Права си – съгласи се Габи. – Ще бъда по-внимателна.

Чироко въздъхна и докосна Габи по рамото.

– Просто продължавай както досега. Бъди им гид. Развеждай ги, показвай им чудесата. Разправяй им весели истории, гледай да се забавляват и помни, че са с нас, за да ги научим как да се предпазват, а не за да ги въвличаме в делата си.

– Не смяташ ли, че е редно малко повече да ги просветим? Има безброй неща, на които можеш да ги научиш.

Чироко се замисли.

– Мога да им кажа нещичко за алкохола.

– Не бъди толкова самокритична.

– Не зная, Габи. Мислех, че се оправям. Но сега предстои Инглезина.

Габи трепна. Хвана дланта на Чироко и я стисна.

Веднага след редицата от вертикални кабели Офион правеше поредица от широки завои. Местността бе гладка и почти равна, така че реката пълзеше едва-едва.

Робин използваше времето, за да се усъвършенства в гребането. По цял ден въртеше веслата, а Обой я наставляваше в тънкостите на управлението. Поставила бе на Робин задача да овладее кормуването, като изписва с лодката сложни осморки за минимум време. Сетне двете щяха да настигнат останалите. Раменете й заякнаха, разви бицепси и се сдобиха с мазоли по дланите. В края на деня се чувстваше разсипана, но с всяка следваща утрин умората намаляваше.

Не бързаха за никъде. По брега се появяваха групи от Титаниди, запяващи химни за Магъосницата. След една дума, изкрещяна от Габи или Чироко, те отпрашваха в галоп, силно възбудени. Думата бе „Инглезина“. Робин научи, че това е името на голям остров в Офион, който подобно на Грандиозо бе кръстен на един от най-обичаните от Титанидите маршове – там се провеждаше Крийският Пурпурен Карнавал.

Фиестата трябваше да започне сто и двамайсот рота след първата среща с Титанидите на Крий. Така всички участници щяха да имат време да се съберат. Разпънаха рано палатките и се събудиха късно. Робин посвикна с удобствата на спалния чувал – той й спистяваше и някои от хилядите звуци на Гея. Дори се наслаждаваше на ромона на реката докато очакваше да дойде сънят. Не бе по-различно от мъркането на климатичната инсталация, което бе слушала цял живот.

Нямаше повече несполуки с храната, нито посещения на неизвестни същества. Но през една от почивките, когато се почувства отегчена до смърт, реши да заведе Крис на лов за бекасини. С право предположи, че той не ще се усъмни в твърдението й, че Титанидите искат да сготвят за вечеря връзка бекасини, нито пък ще се усъмни, че методът за ловенето им е меко казано странен. В края на краищата, кое ли на Гея не бе странно?

Тя го отведе далеч от лагера, показва му как да държи сака, заръча му да го върже здраво, когато дребните създания се намърдат вътре, и се оттегли зад нисък хълм, уж за да ги подгони под храстите право в ръцете му. След това се върна в лагера и седна да го чака.

Чувстваше се малко виновна. Беше толкова лесно да го метнеш, че удоволствието от шегата до голяма степен се губеше. Чудеше се, и не за първи път, дали са етични тия нейни шегички по време на пътешествие, за което всички продължаваха да твърдят, че е опасно. Проблемът беше,

че досега нямаше нищо подобно, а и тя – трябваше да си го признае – не можеше до устои на изкушението.

Крис липсва почти два часа. Тъкмо се бе накарала да отиде и да го доведе, когато той се появи, съвсем омърлушен. Насядали около огъня, всички привършваха някакво превъзходно ястие. Габи и Чироко го изгледаха учудено как сяда и се пресяга за порцията си.

– Мислех, че си в палатката – каза Чироко.

– И аз – рече Габи и замислено погледна към Робин. – Сега като размисля, всъщност Робин не каза точно това. Тя просто ме остави да повярвам, че ти си там.

– Съжалявам – каза Робин като се обърна направо към Крис.

Той сви рамене и дори опита да се усмихне.

– Успя да ме подведеш. Сетих се нещо, което бе казала. Че вещиците обичали шегаджиите.

Робин беше щастлива, че в гласа му няма горчивина. Е, съвсем малко, но очевидно хората от Земята, също като вещиците, се чувстваха длъжни да не се ядосват на приятелска шега. Или поне при Крис бе така.

Историята се изясни постепенно, тъй като нито Робин можеше честно да се похвали, нито Крис копнееше да признае лековерието си. По едно време Обой хвърли предупредителен поглед на Робин, защото наблюдаваше внимателно Чироко. Изведнъж кимна на Робин и тя скочи от камъка, върху която седеше, и търти да бяга.

– Пилета! – изрева Чироко. – Бекасини?! Ще ти дам едни пилета. Цял месец няма да можеш да седнеш!

Чироко имаше по-голяма крачка – Робин беше по-бърза.

Така и не стана ясно дали Магьосницата ще успее да я хване, тъй като всички се втурнаха след Робин и я спипаха на тясно, а тя се давеше от истеричен смях. Бореше се самоотвержено, но вмиг се озова в реката.

На следващия ден взеха стопаджия. Първото човешко същество, което срещаша след отпътуването от Хиперион. Дребен гол мъж с дълга черна брада, стоеше на брега и им махаше, после доплува и се покатери на кануто на Чироко, след съответното разрешение. Крис доближи лодката си, за да му хвърли един поглед. С тази отпусната бледа и повехнала кожа трябваше да е на около шейсет. Говореше някакъв окастрен, диалектен английски, с напевната интонация на титанидските песни. Показани ги да похапнат в селото, където живееше, и Чироко прие от името на групата.

Селището се наричаше Бразилтон – няколко купола сред разорани нивя. Когато стигнаха брега, Крис съзря гол орач, чийто плуг теглеха Титаниди.

Бразилтонците бяха двайсетина. Нудисти. До един с бради – както мъжете, така и жените. През двайсет и първи век на Земята брадясването при жените бе мода, която ту се появяваше, ту изчезваше. Сега бе почти отшумяла, но гледката напомни на Крис за неговото собствено детство, когато майка му носеше кокетна козя брадичка, която той доста харесваше.

Габи не знаеше много за селището, но го уведоми, че в групата се практикува кръвосмешение. Техният стопаджия бе известен като Дядото и това не бе прякор. Другите носеха имена от сорта на Майка-две и Син-три. Имаше и Прабаба, но липсваше мъжки индивид от същото поколение. При раждането на поредното дете всички се преименоваха.

Робин сметна всичко това за доста налудничаво и Крис я чу да го казва на Габи.

– Съгласна съм – отвърна Габи. – Но те не са по-чалнати от другите отшелническики групички, разпръснати из цяла Гея. И не е зле и ти да не забравяш, че и твоят собствен Ковън навярно е изглеждал доста странно при основаването. По дяволите, той все още е странен, според земните човеци. Вашите майки са отишли в Саргасо Пойнт – сега пък затворените общества идват тук, ако са достатъчно малкобройни и получат разрешение от Гея.

Обичаите не бяха единственото странно нещо в тази група. Срещаша се и някои особени индивиди. Крис видя първите кръстоски между хора и Титаниди. Една жена, инак най-незабележима, имаше дългите уши на Титанида и опашка до коленете. Имаше и две Титаниди с човешки нозе и стъпала. Крис вече бе привикнал с краката на титанидите и сега възприе тези на мелезите като недоразумение.

Обсъди това с Чироко, но познанията му по генетика бяха твърде оскъдни, за да разбере обясненията ѝ. Подозираше, че може би и тя не знае толкова, колкото твърди. Но беше факт, че Гея не позволяваше на хората да изследват гените на Титанидите, нито пък на някой хибрид – да напусне Гея. Оставаше мистерия как можеха да се кръстосват два толкова различни вида.

Инглезина представляваше плосък остров осем на три километра, разположен в източните покрайнини на Крий, близо до Феба, Морето на здрача. Недалеч от центъра му имаше идеален кръг от грижливо

гледани дървета с диаметър два километра. Всичко извън този кръг бе покрито с палатките на празнуващите.

До острова се стигаше по шест дървени моста, сега украсени със знамена и панделки. На север и юг бяха пристанините, където акостираха просторните баржи на Титанидите. Близко до тях спираха по-невзрачните съдове. По цялата река цареше оживление. Титанидите от Крий отделиха на Офион повече време от техните хиперионски братовчеди. Общо взето по реката прииждаха почти толкова празнуващи, колкото се изсипваха от шосетата след пътуване по суша.

Предстоеше им да останат тук традиционните два хекторота – девет земни дни. Валя разпъна палатка за Крис зад ефирната бяла като сладолед шатра на Магьосницата, а палатките на Робин и Габи останаха до неговата. Крис излезе да посъбере впечатления от фиестата.

Обитателите на Крий бяха гостоприемни също като обитателите на Хиперион, но Крис не успя да се отпусне и да се забавлява. Страхуваше се да не налети на Сийлихи. Имаше натрапчивото усещане, че приказките за покушението вече са плъзнали и че всички си имат едно на ум, като тръпнат инцидентът да не се повтори. Никой не го показва с думи или дела – до един бяха приятелски настроени. Страхът със сигурност си беше само негов, но това не му помагаше. Бе резервиран и не успя да го преодолее.

Робин все още прекарваше нощите при него, въпреки че изгубената му палатка вече бе заменена с друга. Двоумеше се защо го прави. Радваше се на компанията ѝ, но понякога му идваше нанагорно. Робин внимаваше да не се разсъблича пред него след откритието, което бе направила на брега на Нокс. Това го притесняваше, защото усилията му да остане почтен, докато делиха обща палатка, подчертаваха нейната недостъпност. На няколко пъти се нахрани любезно да я натири. Все пак си каза, че тя може би демонстрира, че не се бои от него и го приема като приятел. Нямахше намерение на обезкуражава подобен жест, ето защо тръсваше глава и я загърбваше, докато тя спеше като младенец.

На петата нощ стана по-лошо от всякога. Не заспа, колкото и да се опитваше. Сложи ръце под главата си и впери поглед в бледата светлина, проникваща през покрива на палатката. Налегнаха го черни мисли. Така или иначе на сутринта щеше да я изрита. Всичко си има граници.

– Случило ли се е нещо?

Той я погледна, учуден, че е будна.

– Не мога да заспя.

– Какъв е проблемът?

Той вдигна ръце, търсейки думи, после реши, че не е длъжен да бъде деликатен.

– Аз съм възбуден. Толкова дълго без секс и по цял ден сред толкова сексапилни жени ... просто съм одървен.

– И аз имам подобен проблем – каза Робин.

Той отвори уста, за да предложи решение, замисли се и отново замълча. И се запита как да изпусна подобно симетрично решение? Побиха го тръпки...

– Каза, че много си приличаме – продължи Робин. – Смятах, че това те притеснява. – Когато Крис само изръмжа, тя отвори спалния си чувал и седна. Протегна се и докосна с пръст устните му. – Би ли ми показал по какво?

Крис я погледна невярващо, но изпълнен с повече желание, отколкото бе имал като тийнейджър.

– Защо? Нима ме харесваш или просто си любопитна?

– Любопитна съм – призна си тя. – За другото още не съм сигурна. Въпреки че има нещо. Чирокто каза, че това, което ми бе представено като изнасилване, доста прилича на секс. Довери ми, че жените понякога изпитвали удоволствие от това. Аз не съм сигурна. – Тя вдигна вежди. Преди няколко седмици Крис не би го забелязал поради многобройните татуировки по лицето ѝ, но сега се чувстваше по-съзвучен с нея. Отметна спалния си чувал и я хвана за ръцете.

Изглеждаше учудена, че той не я облада веднага. Когато разбра, че могат да правят любов също като две жени, не прояви нетърпение. Всъщност, тя правеше неща, за които Трини вероятно би вдигнала таксата. Не се свенеше. Каза му какво иска, като че ли смяташе, че му е за първи път. Донякъде бе права. Въпреки че бе имал много връзки, Крис никога досега не бе срещал жена, която да е толкова наясно с желанията си и така безапелационно да ги изразява.

Робин бе много схватлива. В началото го затрудни с въпроси и коментари, искаше да знае какво изпитва Крис, когато тя прави това или онова, учудена от вкуса и усещането за нещата. Сякаш всичко ѝ доставяше удоволствие и когато се почувства готова да продължи, Робин очевидно вече бе въодушевена от идеята.

Скептицизмът ѝ се възвърна, когато той проникна в нея. Призна, че усещането не е било болезнено, а дори приятно, но отбеляза, че позата е неестествена, защото не я е задоволила. Крис се помъчи да я убеди, че лека-полека ще се получи, след което с тревога осъзна, че вече се получава, защото бе съвсем близо до върха и бе прекалено късно да се спре.

Все пак имаше време да се надява, че Робин ще поиска да го изчака, докато бъде готов отново, когато някой го хвана за рамото и грубо го дръпна.

– Остави я, идиот такъв! – Беше Чироко. Крис нямаше кога да разбере какво става, защото доста неща се случиха едновременно. Претърколи се на земята, свивайки се в ембрионална поза, разтърсен от спазмите на мощна еякулация. В трескавото конфузно положение не знаеше дали да се чувства объркан, ядосан или огорчен. След миг всичко приключи и Крис се надигна и замахна към Чироко. С идеален, бърз удар я уцели точно по брадата. Тя отхвъркна назад, за момент изненадана не по-малко от Крис. Но триумфът му трая само секунда. Когато Чироко се усука като кукла със скъсани конци, а ръцете ѝ се разтрепераха, от върху Крис изневиделица връхлетя Габи, която сякаш бе паднала от небето. Следващото нещо, което си спомняше, бе, че тя коленичи върху гърдите му, готова да го издере със силните си пръсти.

Вместо това се поколеба и огънат в очите ѝ изгасна. Халоса с юмрук земята, скочи от Крис и го потупа по бузата.

– Никога не удряй кокал с юмрук – посъветва го тя. – За целта са създадени камъните и бухалките.

Помогна му да се изправи. Видя че сачисаната Робин продължава да лежи по гръб. Кларинет се беше намърдал в палатката и преглеждаше Чироко, която предпазливо опипваше челюстта си.

Яростта на Крис очевидно не бе отзвучала, но тъй като между него и Чироко се бяха изпречили две Титаниди и Габи, наложи се да изрази гнева си с думи.

– Нямах право да постъпваш така! – бушуваше той. – По дяволите, дори не мога да си представя защо го стори. Но вече край! Или ти изчезваш, или аз.

– Я млъквай – студено отвърна Чироко, приседна и махна на Кларинет да излезе. – Има нищожна вероятност да съм направила нещо лошо. Ако е така, ще гърпя вие двамата да ми триете сол на главата. Но първо ме чуйте. Робин, как се предпазваш от бременност?

– Не зная за какво говориш.

– Добре. А ти, Крис?

Крис усети далечен смразяващ полъх, но го прогони. Тя не можеше да има право.

– Вземам хапчета, но това няма...

– Спомням си, че ми спомена. Кога беше ...

– Но тя не може да има деца! Тя така ми каза и ако ти имаш нещо...

– Млъкни. И ме чуй. – Чироко вдигна ръка и изчака докато се увери, че всички я слушат. – Мисля, че си я разбрал погрешно. Казала е „не мога“, а ти си помислил, че не може да забременее. В действителност е имала предвид, че няма да се оплоди, защото децата ѝ ще наследят същата болест. Каква е ползата от стерилизация, когато актът на зачатие е толкова сложен? – Тя погледна Робин, която клатеше раздражено глава.

– Но ние само се любехме – каза тя.

Чироко се доближи до нея, хвана я за раменете и я разтърси.

– Ти как си представяш, че стават децата, по дяволите? Навсякъде другаде, освен на Ковън, става точно така, както...

– Но аз му вярвам, не виждаш ли? – сподави вика си Робин. – Ние само се любехме, не сме правили бебета. Той не би могъл... – Тя се преве и за пръв път погледна несигурно към Крис. Той сведе очи.

Когато Чироко обясни истинското положение на нещата, лицето на Робин побеля. Крис никога не я беше виждал уплашена, но си личеше, че е ужасена от евентуалните последици. Цялото странно недоразумение се беше получило защото Робин не разбираше, че мъжкият оргазъм включва и еякулация и понякога е неуправляем, както и поради заблудата на Крис, че Робин е стерилна. Тя, естествено, не беше, а той също бе способен да опложда – доказателство за това бе яйцето на Валия. Факт е, че бе изгубил хапчетата си по време на пристъпа в карантинното и не бе имал възможност да ги замени с други.

Робин бе отчаяна почти до плач. Седеше, държеше се за главата, тресеше се и повтаряше:

– Но аз не знаех, не знаех, наистина не знаех.

Крис нямаше понятие какви ще са дълготрайните последици за отношенията им, но едно беше ясно.

– Дълга ти извинение – каза той на Чироко.

Тя му се ухили.

– Не, недей. И аз бих сторила същото. В подобна ситуация не ми дължиш обяснение. – Тя потърка челюстта си. – Всъщност грешката е моя, че не се прикрих по-бързо. Мисля, че реакциите ми се забавят.

– Може би моите стават по-бързи.

– И това е възможно.

Като по команда всички се отпавиха към палатките си, за да оставят Робин и Крис насаме. Увисна неловка тишина и Крис се уплаши. Ако Роки беше се ориентирала в положението, защо той не се беше усетил? Може би защото бе прекалено закаднъл. Като че и Робин имаше

същото усещане. Като че ли и тя се връщаше към по-ранния им разговор и вероятно го преосмисляше. Тя му обърна гръб, просто за да събере мислите си, след което плахо каза, че съжалява. С няколко думи обясни, че не го вини повече от себе си. Било е просто недоразумение, за щастие навреме предотвратено. Каза, че не се бои от него повече от преди.

Но още същата нощ се пренесе в своята собствена палатка.

След последния ден на Карнавала Чироко се върна залитаща, като пееше гръмогласно. Габи я настани в леглото, на сутринта я натовари в кануто и пак я покри с одеяло. Отплаваха и скоро оставиха отшумяващото веселие на острова Инглезина далеч зад гърба си. Офион течеше все така безметежно и групата, доста унила, започна да гребе монотонно към Морето на здрача.

26. Пътят на славата

Водният басейн, разположен наполовина в Крий, наполовина във Феба, обикновено фигурираше на картите като Морето на Феба, но никой не го наричаше така. Пътуваха през Феба, но плаваха по Морето на здрача.

Името му подходеше. Морето, чийто западен край се намиреше в огрения от слънчева светлина Крий, се простираше през зоната на здрача и завършваше в нощта на Феба. Гледани от разстояние, достатъчно за да се елиминира кривината на Гея, водите на Морето на здрача от нюанси на тъмносиньо и зелено преминаваха в избеляло оранжево и медножълто, за да придобият черен цвят. Някъде в средата бе големият остров, известен като Юнома, винаги в здрач, на който имаше две езерца – Тарн Гейндрия и Тарн Конкордия. Единствено на този остров живееше раса от насекомopodobни същества, известни сред хората и Титанидите като Железните Господари. От пестеливите разкази Робин разбра, че те са адски гадни – от миризмата до почти всеки аспект на културата и морала. Радваше се, че Магьосницата няма да има вземане-даване с тях по време на това пътешествие.

Всъщност планираха да хванат по-безопасния път. Северният бряг на Морето на здрача се доближаваше до прокараната през него въображаемата права, така че бе резонно да се придържат близо до безопасно пристанище, още повече че Морето на здрача бе прословуто с внезапните яростни бури.

Плаването през Морето на здрача премина без премеждия, но Робин странеше от останалите. Инцидентът с Крис я бе разстроил. Не го обвиняваше, но не можеше да потисне погнусата си, когато от време на време улавяше погледа му. Нейната политика бе да си вади поука от лошите неща и това, което научи от хетеросексуалния си експеримент в любовта, бе, че нейният най-голям враг на Гея обикновено е нейното невежество. Не откриваше нищо ново. През целия си живот бе склонна да подминава онова, което няма непосредствено значение за оцеляването ѝ. Ето защо често пропускаше неща, които биха забелязали по-търпеливи и непредубедени хора, умеещи да слушат и наблюдават всичко, независимо колко незначително изглежда.

Крайно време бе да се раздели с мнението, че Магьосницата е обладано от алкохола зомби, вдъхваща респект само чрез титлата и

лакърдиите за минали подвизи. Дреболия, наистина, но Робин бе впечатлена, когато се замисли над случилото се. Чироко не би могла да ги чуе преди Крис да изстене, знак, че е бил на ръба. Чироко светкавична е премислила, съпоставила е такива детайли като загубените контрацептиви и генетичното разстройство на Робин и предусетила тяхното общо невежество и вероятната фертилност на Робин, бе действала незабавно на своя отговорност, без да се притеснява за последиците. Независимо че това, че стореното от нея бе немислимо от социална гледна точка, тя бе права, знаеше го и бе действала.

Чудеше се дали крошето действително бе изненада, или Чироко му бе позволила да я нокаутира. Беше очевидно, че Крис се чувстваше зле като най-лошия боец в група от три жени и един мъж. А така, като фрасна Магьосницата в миг на подобно унижение, бе успял да спаси донякъде самоуважението си.

Едва ли някога щеше да уднае истината. Но знаеше едно: вече никога нямаше да подценява Магьосницата.

Офion излизаше от Морето на здрача по почти както от Нокс: след като постепенно се стесняваше, морето се превръщаше в река. Но вмес-то пред низ от речни помпи, групата се озова пред пет километра от най-буйните от срещаните досега води. Поспряха в последния тих вир и събраха и четирите лодки, за да обсъдят стратегията. Тази част от реката бе позната само на Чироко и Габи. Титанидите слушаха указанията им, като гребяха бавно назад, за да избегнат течението.

Хвърлиха се в потока всички наведнъж. Чироко и Кларинет водеха, а Габи и Псалтерий завършваха групата. Когато дойде нейният ред, Робин засили лодката и успоредно със скоростта растеше и радостта ѝ. Коленичила на носа, гребеше бурно, докато Обой не я посъветва да запази силите си и да остави на реката по-голямата част от работата. Усещаше резултатите от мощните, пресметнати удари на Титанидата и полагаше всички усилия да помогне, а не да пречи. Трябваше да открие ритъма, да се нагоди към реката. На два пъти се отблъскна от подводни скали с ръба на веслото и веднъж беше възнаградена с окуражителен вик от Обой. Все още се усмихваше, когато след един завой се озоваха пред стометров хаос, който сякаш се сурваше право надолу.

Нямаше време за размисъл. Робин изрече молитвата си едва ли не преди да осъзнае какво прави и се хвана здраво за веслата.

Кануто потрепера. Водата се разпиля настрани и изпръска лицето ѝ. После Робин се бореше да насочва лодката по течението на потока. Сто-ри ѝ се, че чува гласа на Обой, но от рева на реката не разбра нищо.

Дъното се разцепи и тя внезапно се озова в реката, хваната здраво отстрани за лодката.

Когато показа глава над водата и отвори очи, видя, че Обой е до нея, но е стъпила на дъното, потопена до кръста. Измъкна ги на относително спокойно място и започна да се катери на четири крака по скалистия бряг, като вдигаше кърмата на кануто.

– Добре ли си? – извика Титанидата и Робин намери сили да кимне. Когато вдигна глава, видя Габи и Псалтерий.

След огледа и обсъждането на висок глас решиха, че се налага кануто довърши пътуването надолу по бързеите. В противен случай останалите лодки щяха да бъдат опасно претоварени с по две Титаниди и двама човека. Робин щеше да пътува с Габи, докато Обой се справяше със задачата да води излязлата от строя лодка надолу по реката. Робин се прехвърли в лодката на Габи безпрекословно, но с усещането за неуспех.

– Не мога да го поправя – заяви Обой след като прегледа счупените ребра на кануто. – Трябва да спасим обшивката и да изчакаме, докато не стигнем друго място с дървета за изработка на канута.

– Робин може да пътува с мен и Валия – предложи Крис.

Робин се поколеба само за миг, после кимна.

Слязоха на брега на широката кална равнина, където се сливаха Офион и Аргус, близо до центъра на Феба. Земята тънеше в мрак, само от време на време се срещаха източени дървета, сребристи и крехки на лунната светлина. В действителност Феба бе малко по-осветена от Рея. Причината се криеше в Морето на здрача, част от което се намираще на дневна светлина и бе по-добър отражател от земите, извиващи се двете страни на Нокс. Но слабото усиление се губеше в мрака на самата земя. Рея поне бе хълмиста, докато централната част на Феба представляваше благо.

Робин я мразеше. Стоеше в кал до глезените и се взираше към земите, които сигурно бяха рай само за змиорките и жабите. Вече с мъка си спомняше свежестта на чистата вода. Бе подгизнала и нямаше шансове скоро да изсъхне. Не помагаше и мисълта, че ако не бе застанала в предната част на кануто, инцидентът вероятно нямаше да се случи. Отново се чудеше какво ли прави тук.

Тя не беше единствената, която не харесваше това място. Назу неуморно шаваше в торбата, провесена под ръката ѝ. Пътешествието не беше лесно и за змията. Знаеше, че трябваше да остави демона си на

Ковън – смяташе да го стори, но в последния момент сърце не й даде. Когато разхлаби връзката, Назу подаде глава и провери въздуха с език. Намери го поне толкова студен, колкото и вътре в торбата, и като не откри сухо местенце да се увие, скоро се върна обратно.

Обой и Псалтерий се бяха записали в разглобяване на повреденото кану, като прехвърляха товара в здравите лодки. Робин видя останалите на известно разстояние – застанали бяха на нещо, което минаваше на Феба за хълм, сиреч стъпалата им се извисяваха на сантиметри над водата. Широко седеше на една скала, с лице към централния кабел на Феба, който се издигаше над тях, но останалите гледаха на север. Робин не забеляза нищо, което си струваше да се види, но прецапа през калта, за да се присъедини към тях.

– Какво толкова гледате? – попита тя.

– Все още не зная – отвърна Крис. – Очаквам Кларинет да ни каже.

Кларинет тъпчеше нервно на едно място.

– Може би не биваше да повдигам въпроса – каза той.

– Разбира се, не трябваше – увери го Валя, вперила многозначителен поглед в него. Но Кларинет твърдоглаво продължи:

– Е, вие сте тук, за да намерите начин да докажете своя героизъм на Гея. Само си помислих, че не е зле да ви покажа някои възможности. Или ги приемете, или ги забравете.

– Аз ще забравя – окликна Робин. Тя погледна към Крис. – Не го възприемаш сериозно, нали?

– Двоумя се – призна Крис. – Дойдох, защото според Габи така бе по-добре, отколкото да вися и да чакам някаква възможност, и в това имаше смисъл. Никога не съм се замислял дали наистина отхвърлям правилата на Гея. Щом съм тук, значи не ги отхвърлям напълно. Но ще си призная, че не съм склонен да тръгна сам.

– И не бива – вметна Валя.

– Въпреки това искам да чуя за какво става дума.

Робин изръмжа, но трябваше да признае, че и тя е заинтригувана.

– Погледнете онази планина – започна Кларинет. Робин видя черен конус. – Близо до северния склон – продължи той – има една доста неприятна област, откъдето и да я погледнеш, която е слабонаселена. Лично аз никога не съм бил там. Но знам, че там е домът на Конг.

– Какво е Конг? – запита Крис.

– Огромна маймуна – поясни Габи, която се бе приближила. – Какво друго? Да тръгваме, приятели. Лодките са готови.

– Почакай малко – помоли Крис. – Искам да чуя още нещо.

– Какво искаш да чуеш? Той си седи там... – Габи го погледна подозрително. – Ей, ти да не смяташ... добре. Ела, Крис, ще ти разкажа за Конг. – Тя го отведе настрана, без да откъсва поглед от Чироко. Робин ги последва, но Титанидите останаха. Габи разказваше с тих глас.

– Роки не обича да слуша за Конг – каза тя и се намръщи. – Едва ли мога да я виня. Конг е сътворен преди около сто години в един-единствен екземпляр. Той е от класа на драконите, за които знаете от Гея – всеки е различен и не може да се размножава. Изскачат от земята след като Гея ги създаде, живеят за колкото са програмирани, обикновено доста дълго, и умират. Конг е сътворен въз основа на филм, гледан от Гея, също като гигантския пясъчен червей в Мнемозина. Тук има няколко такива същества. Разбира се, те стават обект на интерес от страна на пилигримите. Потръпвам като си помисля колко човеци отвлечени от Конг. С оръдие под среден калибър или без дяволски много динамит е немислимо да бъде пречукан. Повярвайте ми, опитвали са мнозина.

– Трябва да е възможно – каза Крис и се замисли.

Габи сви рамене.

– Мисля, че всичко е възможно, ако упорстваш достатъчно. И все пак, не смятам, че ти си готов да се справиш с него. Хайде, Крис. Има много по-лесни начини да се самоубиеш.

– Защо Чироко се страхува от него? – попита Робин. – Или може би не употребих подходящата дума?

– „Страх“ е съвсем точната дума – почти прошепна Габи. – Конг изяжда всичко, което се движи. Магьосницата е изключение. Гея го е създала така, че да драпа за нея. Надушва я от сто километра и нейният мирис може да го доведе от планините. Не мисля, че става дума за любов, по-скоро за силно привличане. Конг ще следва Роки до края на зоната на здрача. Какво друго да ви кажа за Гея – тя винаги оставя вратичка за измъкване, ето защо е вложила в Конг омраза към светлината, също както в пясъчния червей, да речем, омраза към студа, обграждащ Мнемозина. Така че Конг няма да я последва в Тетида или Крий. Но ако вятърът духаше от юг, сега нямаше да сме във Феба. Роки пресича откъм южната страна, когато може – ако въобще ѝ се наложи да посети Феба – защото ако Конг подуши миризмата ѝ, веднага ще дотърчи. И хване ли я, ще я заведе в планините. Веднъж успя, преди около петдесет години. Роки остана там цели шест месеца, преди да успее да избяга.

– А тя какво направи? – попита Робин.

– Тя не говори за това – вдигна вежди Габи и ги изледа, един по един, после се извърна и се отдалечи.

Робин отново вдигна очи към планината, след това забеляза, че Крис се е втреничил в нея.

– Нямах намерение...

– Тя какво ви разправяше?

Робин се стресна от близостта на Магьосницата, учудена как е успяла да се доближи толкова тихо.

– Нищо – отговори Робин.

– Е, хайде, чух нещичко, преди така предвидливо да ви отведе настрана. Не вярвате на тия шуротии, нали?

Робин премисли чутото и разбра, с известно огорчение, че вярва.

– Е, не всичко беше лъжа – отстъпи Чироко. – Двайсетметровият наръст Конг наистина ме беше направил свой затворник, а аз мразя да говоря за този епизод, защото беше меко казано неприятен. Той сere в левоището си. Досега пластът на натрупаните в пещерата му изпражнения трябва да е стигнал деветдесет метра. Обича от време на време да извежда навън пленниците си и да ги оглежда, но за сексуални намеци и дума да не става. Та той дори няма с какво да прави секс – полово е недоразвит. Наистина има страхотно обоняние, но легендата, че подушвал само моята миризма, е глупост. Привличат го всички човешки женски същества. Заради менструалната кръв.

Робин за първи път се почувства загрижена. Защо бяха пристигнали във Феба точно сега?

– Не се притеснявай – успокои я Чироко. – Неговото обоняние е толкова добро, че на практика никога не си в безопасност. Всъщност, точно твоята миризма те предпазва по някакъв начин. Мъжете направо ги изяжда. Титанидите го объркват. Не разчита прекалено на зрението си, но хване ли Титанида, излапва всичко освен торса, защото поне той изглежда както трябва. След това си играе с него, докато не се разложи. – Тя се намръщи при спомена, отмести поглед и продължи: – Но все пак може да бъде убит. Сещам се поне за два подходящи начина. Преди около трийсет години един енергичен, предприемчив мъж дори бе успял да го хване. Май планираше да го върне жив, макар че не зная как, защото Конг се освободи и го изяде. Въпросът е, че този човек бе успял да го върже и можеше му види сметката. Но никой не отива в планините му, за да го пречука, защото има нещо далеч по-лесно, което дава същия резултат за пилигримите. Освобождаването на някой от неговите пленници. Ако е жена, дори няма риск за живота ѝ, защото Конг никога не убива жени. Не че ви препоръчвам да станете негови пленници – има и по-приятни начини за прекарване на времето. Все пак, горе при него

обикновено има по някой нещастник. Зная със сигурност, че от шест месеца там има една жена, а може и да са повече.

Чироко се извърна настрана, размисли и се върна.

– Но Габи не ви каза как аз се измъкнах. Ако мислите, че съм успяла да се облагодетелствам от знанията си за Гея или съм надхитрила старото копеле, грешите. Можеше и до днес да кисна там, ако трябваше сама да се спасявам. Истината е, че Габи ме измъкна с голям риск за своята собствена свобода. Избягвам да говоря за това, защото, честно казано, не пасва на моя имидж. Конг е адски отпуснато чудовище, но в това няма нищо смешно. Габи изпълни ролята на рицар в блестящи доспехи чудесно, но се боя, че аз приличах на жалка девойка, изпаднала в беда. Не ми остана много самоуважение откакто тя ме измъкна оттам. – Чироко бавно поклати глава. – И не можах да я възнаградя подобаващо. – След тези думи побърза да се отдалечи.

Робин още веднъж хвърли поглед към планината, после погледна Крис, видя в очите му скрито подозрение и си спомни какво смяташе да каже точно в момента, в който Чироко ги прекръсна.

– Не – твърдо рече тя, сграбчи ръката му и го повлече към чакащите канута. – Гея иска от теб точно това. Да ѝ изнесеш едно забавно представление, и не ѝ пука дали ще отгървеш кожата.

Крис въздъхна, но не ѝ се противопостави.

– Изглежда смяташ, че не умея да се грижа за себе си.

Забележката я учуди и тя се взря в лицето му.

– Така ли мислиш? Виж, разбирам твоята потребност за себедоказване, може би аз дори съм още по-тежък случай. Но личното достойнство не бива да бъде предоставено в служба на злата воля. То трябва да означава нещо.

– Би означавало нещо за жената там, горе. Обзалагам се, че за нея това съвсем не е игра.

– Това не е твоя работа. Тя е непозната.

– Учудвам се, че говориш така за една своя сестра.

И самата Робин донякъде бе учудена да чуе от себе си подобни думи и смутена потърси оправдание. Когато го намери, не остана доволна. Наистина, част от оправданието бе, че тя мразеше да се прави нещо, за да се впечатли лигавата богиня Гея. Другата част...

– Не искам да пострадаш. Нали си ми приятел.

27. Огнен вихър

– Това може да се окаже най-опасната част от нашето пътешествие – обяви Чироко.

– Не съм съгласна – възрази Габи. – Япет ще е най-калпавият участък.

– Мислех, че ще е Океан – намеси се Крис.

Габи поклати глава.

– Океан е костелив орех, но с него никога не съм имала особени ядове. Все още подло лъже и кове разни планове. Дано не съм жива да видя резултатите. Тези създания мислят с измеренията на хилядолетия. Япет е най-враждебният район. Повярвайте ми, че ще ни забележи, и ще се опита да ни направи мръсно.

Групата се бе събрала при основата на централния кабел на Феба, който, подобно на този в Хиперион, достигаше земята до един широк завой на реката. Всъщност, по-правилно би било да се каже, че кабелът е причина за появата на този речен завой чрез процес, наричан от Чироко хилядолетно провисване. Геялогическите формации наоколо потвърждаваха, че някога Офион е текъл сред нишките на кабела. При разтягането на пръстена земята под мястото на свързването е била издърпана и реката си е намерила ново корито.

– Права си за Япет и Океан – потвърди Чироко. – Но се съмнявам, че Океан ще мирува още дълго. Само тук обаче имат обща граница два силни регионални мозъка, които се противопоставят на правилата на Гея. Рея е прекалено смахната, за да се брой за враг. Отвъд Тетида е Тея, която все още е лоялна към Гея, после идва ред на Метида – враг, но страхлив. Диона е мъртва, а отвъд нея ...

– Един от регионалните мозъци е мъртъв? – запита Робин. – Как влияе това върху развоя на нещата?

– Слабо, както и ти подозираш – отвърна ѝ Чироко. – Поради лошия си късмет Диона се оказа притисната между Метида и Япет при започването на войната. Бе прекалено лоялна, за да се обедини с тях, или поне да остане неутрална, така че те я нападнаха и смъртно я раниха. Мъртва е от три или четири века, Но зоната се справя добре. Япет се опита да я покори, но без успех. Мисля, че Гея се справя с повечето от належащите неща.

– Имах доста работа там – изтъкна Габи. – Нещата на Диона се

скапват по-бързо. Но иначе е спокойно място.

– Проблемът е – продължи Чироко, – че точно тук, при Феба и Тетида, сме в лагера на двама силни врагове на Гея, разположени един до друг. Предпочитам да прелитам по възможност с целелин оттук и смятам, че вие двамата е редно да знаете, че ако искате, сега можете да се отделите от нас. Ние ще пресечем Феба и Тетида максимално бързо, но ще се придвижим по суша, защото сега никой целелин няма да ни заведе от центъра на Феба до центъра на Тетида – нещо, което аз задължително трябва да сторя. – Тя погледна Крис, след това – Робин.

– Аз ще издържа – каза Робин. – Но бих искала да се измъкна оттук. Притеснявам се, че Конг може... е, знаеш. Остават ми още два дни до края на цикъла.

– При тази посока на вятъра няма страшно – успокои я Габи. – Ако се промени, ще ускорим ход, обещавам. А ти, Крис?

Крис също продължаваше да мисли за Конг, но не онова, което подозираше Робин. Не изгаряше от нетърпение да става герой, жив или мъртъв, но мисълта, че изпуска първата реална възможност, го притесняваше.

– Идвам с вас – отговори той.

Титанидите не харесваха Феба. Бяха готови да скочат при всеки неочакван шум. По едно време Валя насмалко не стъпка краката на Робин. Стояха близо до огъня, недалеч от външните нишки на кабела, и пееха песните си, които звучаха на Крис като свирукане в тъмнината.

Той не ги упрекуваше. Той усещаше същото.

Чироко беше казала, че няма да се бави. Не стана въпрос никой, дори и Габи, да я придружи при посещението ѝ при Феба. Магьосницата знаеше, че Феба най-много да я посрещне с пълен киселинен басейн, за да я държи на стъпалата и така да общува с нея. Нямахше основания визитата да надвиши броени минути. Чироко щеше да призове Феба да върне на Гея оръжията и да се радва на плодовете на нейната любов, сиреч по-скоро да избегне последиците от нейния гняв, тъй като Гея едва ли щеше да направи много, за да подобри нещата, но можеше да стори доста, за да нарани Феба. Разбира се, щеше да последва отказ от страна на Феба, която щеше да отпрати Чироко да си върви по пътя, вероятно съпроводен от демонстрация на сила, предназначена не толкова да я нарани сериозно, колкото да я спласи. Феба не беше глупачка. Тя знаеше силата на спицата, насочена към нея подобно на обсадно космическо оръдие, беше наясно и с Голямото Изстискване.

Чироко беше разказвала на Крис за Изстискването – последното

оръжие на Гея във Въстанието на Океан. Вътрешността на всяка от шестте спици бе покрита с дебел слой растителност – дървета от така наречената вертикална гора. Вертикална всъщност бе почвата, а дърветата растяха хоризонтално от стените на спиците и пред тях секвоите изглеждаха като джуджета.

За да се получи Голямото Изстискване, Гея първо лишила гората от влага със седмици. Превърнала я в най-внушителната купчина от дърва за огрев. Не ѝ се наложило да стиска с все сила, за да се откъснат милионите дървета и да се изсипят като дъжд над нощта отдолу. Ето така постъпила Гея с непокорния Океан: първо запалила дърветата, а после затворила долната клапа на спицата. Огнената буря обгорила Океан до дъно. Той очевидно бил потресен, защото изминали десет хилядолетия, преди да се осмели отново да предизвика Гея.

Часовете едва се точеха, а Чироко все не идваше. Неведнъж бе кръстосвала по стълбицата към регионалните мозъци и знаеше с точност до минута колко дълъг ще е пътят. Едва ли би прекарала повече от час с Феба, но необходимото време бе изтекло, отмерено от бавното движение на жироскопичния часовник, а Чироко още я нямаше. След поредния шейсет и една минутен рот, Крис се присъедини към обсъждането дали да разпъват палатките. Идеята не срещна особена подкрепа, въпреки че Робин и Крис умираха за сън. Габи нехаеше за това – на всички бе ясно, макар и неизказано с думи, че не след дълго тя ще последва старата си приятелка.

Крис се отдалечи от групата и полегна на сухата земя. Опъна се в посока север-юг и постави върху корема си гея-часовника, като ориентира оста му на изток-запад в равнината на ротация. Различаваше движението му също толкова добре, колкото виждаше процеса на замръзването на водата например, но щом отместеше поглед и пак го погледнеше, преместването ставаше видимо. Имаха и механичен часовник, който бе доста по-полезен, защото работеше непрекъснато, независимо от ориентацията, но този бе по-забавен. Струваше му се, че усеща въртенето на Гея. Спомни си за подобно усещане, при ясна нощ на Земята, и внезапно му се прииска да се прибере у дома, без значение излекуван или не. Не беше едно и също да си очарован от безкрая на звездната нощ и да се вираш в мрака на извисяващата се спица, в невидимото, но осезаемо небе.

– Стягайте си багажа, квартет от четирикраки шарлатани!

– Какво ще кажеш този път аз да те яздя, Капитане? – извика Кларинет.

– Хей, Роки, как запазваш равновесие на два крака толкова дълго?

Пристигането ѝ върна Крис от ръба на съня. Групата се превърна във вихрушка от енергия, насочвана от Чироко към задачата да се вдигне бивакаа и да се качат отново на канутата. Но накрая Габи зададе въпроса, чийто отговор интересуваше всички.

– Как премина посещениято, Роки?

– Не зле, не зле, мисля. Тя беше по... по-разговорлива от обикновено. Почти останах с впечатлението, че тя е тази, която... – Чироко вдигна глава, срещна очите на Крис и присви устни. – Ще ти кажа по-късно. Но съм притеснена. Не от нещо конкретно, но имам усещането, че ни се готви изненада. Колкото по-скоро се махнем оттук, толкова ще съм спокойна.

– Аз също – допълни Габи. – Хайде да тръгваме.

Крис имаше свои собствени притеснения, когато яхна Валия. Дланите на ръцете му бяха влажни, усещаше нещо странно в стомаха, обливаха го горещи вълни. Тези признаци заедно с предчувствието, което го завладя, му даваха небивала увереност, че е на косъм отследващия пристъп.

И какво от това? Щеше да се държи твърдо, да става каквото ще – тези приятели могат и сами да се пазят. Ако някой бъде наранен, едва ли ще е той, все още не. Не за пръв път мислеше да осведоми някого, че пристъпът приближава. Както и преди, и сега реши да мълчи, подвоуми се и отново предпочете мълчанието.

Не! Стига вече. Той се извърна към Габи, която яздеше на метър вдясно от него. И в този миг видя с крайчето на окоото си, че Валия е извърнала глава към него, а с другото съзря едва доловимо движение.

Видя го част от секундата преди Валия. Зейнала паст, пълна с остри шипове, връхлитаща безмълвно, кръг, прорязан от тънка хоризонтална линия. Беше далеч, а изведнъж се озова над тях. Всичко стана за миг.

Скочи и блъсна Габи достатъчно силно, за да я свали от гърба на Псалтерий.

– Долу! Слизай долу! – извика той, а Валия изкрещя вика за тревога на езика на Титанидите.

Звукът ги блъсна като лавина – бръмчащата бомба възпламени двигателя си и ускори ход на не повече от метър над земята. Въздухът затрептя в ритъма на двигателя – Крис бе ослепен от нещо като светкавица, избухнала в очите му, а ревят се превърна в отдалечаващ се вой. Сложи ръката на тила си и усети, че косата му е обгоряла и завита на фитилчета.

Габи се измъкна под него, като се мъчеше да си поеме дъх. Робин се беше проснала по очи на десетина метра от него с протегнати напред ръце. Тънък синьо-бял лъч израсна изпод дланите ѝ, последван от още един. Малките куршуми избухнаха като ракети, недалеч от целта.

– Дойде от кабела – извика Чироко. – Всички стойте долу!

Крис я послуша, само се претърколи и се озова с лице към ниско хълмче на фона на издигащите се пясъци на Тетида. Разбра, че това го е спасило: беше видял движението на бръмчащата бомба преди атаката, при последната фаза от падането от укритието ѝ в кабела.

– Идва още една! – предупреди Чироко. Крис се опита да глъне корева си. Втората атакуваща бомба изрева вдясно от него, последвана в ешелон от още две, само с секунда по-късно.

– Това не ми харесва! – изкрещя Габи съвсем близо до лявото ухо на Крис. – Титанидите са прекалено големи, а теренът е доста равен. – Крис се извърна и я погледна в лицето, на сантиметри от неговото, оплескано с мръсотия. Усети, че някой силно стисна ръката му. – Благодаря ти – прошепна Габи.

– И на менне ми харесва! – изкрещя в отговор Чироко. – Но все още не бива да ставаме.

– Тогава да пропълим на най-ниското – предложи Габи. – Хайде при Псалтерий – прошепна, – той е на най-ниско.

Кафявокожата Титанида се намираще на два метра зад тях на сред трап, чиято дълбочина и при най-добро желание не можеше да се определи като надвишаваща четирийсет сантиметра. Габи потупа Псалтерий по хълбока, докато Крис минаваше покрай тях.

– Не ставай и не се оглеждай, стари приятелю – увещаваше го Габи.

– Няма. А ти дръж главата наведена, шефе, – след тези думи Псалтерий се изкашля, непознат и странен звук.

– Добре ли си? – запита Габи.

– Доста силно се ударих в земята – беше всичко което той каза.

– Ще помоля Обой да те прегледа, когато се измъкнем оттук. По дяволите! – Тя избърса длан в панталона си. – Защо трябваше да се плюснем в единственото кално място на този вонящ хълм?

– От северозапад – извика Валия отнякъде. Крис дорине се опита да търси приближаваща се бръмчаща бомба, но успя да стане по-дребен и по-плосък, отколкото би могъл да си представи. Чудовището изрева наблизко, отново последвано от още две. Интересно, защо първото бе само?

Когато рискува да погледне, видя как друго се откъсва от кабела.

Досущ като точица, на около три километра височина. Прилепено с носа надолу, то бе дебнало своя шанс. Изглежда ги е забелязало още когато се приближаваха към кабела, но е имало достатъчно разум за да съобрази, че щом групата отmine, може да напада в гръб.

И то май бе разбрало, че вече е безполезно да предприема опити да убива. Мина на петдесет метра над тях, ревейки с безочливо предизвикателство. Друго се възпламени малко след като се спусна от кабела и не устоя на изкушението пикира на почти същата височина. Това беше грешка, тъй като осигури на Робин идеална мишена в обсега на оръжието ѝ, достатъчно време, за да я проследи и възможност за три изстрела. Вторият и третият бяха точни. Сега Крис видя най-ясно как прелитащата фигура срещна, уловена, двата проблясъка на избухналите куршуми. Представляваше изострен цилиндър с прибрани назад твърди криле и двойна опашка. Под крилото бе закътано око. Бръмчашата бомба бе огромна черна на цвят небесна акула, цялата само една уста и ненаситна лакомия, гарнирана с потресавачи звукови ефекти.

За миг изглеждаше, като че съществото не е наранено от изстрелите на Робин. След това избълва огън, който се разтла по небето и заля цялата околност с бледооранжева светлина. Крис вдигна очи тъкмо навреме, за да види експлозията, но едва я чу, заглушена от победоносния вик на Робин, Деветопръстата.

– Прати ми още бръмчащи бомби! – крещеше тя.

Всички видяха как съществото се изви високо и се прекатури в смъртоносно падане. Малко преди да се разбие на земята от другата страна на Офион, проехтя свръхзвук крясък.

След десетина минути без нови атаки, Чироко пропълзя до Габи и предложи да притичат до лодките. Крис изцяло подкрепяше идеята – вярно, притесняваше се от плаването по реката, но всичко друго бе за предпочитане пред прегръдката на това малко парче земя.

– Добре звучи – съгласи се Габи. – Ето плана ми, приятели. Не губете време. По мой сигнал, хората яхват Титанидите и препускат към лодките. Ще яздите с лице назад и ще си отваряте очите. Трябва да се пазим от всички посоки и да сме готови да моментално да залегнем, защото може да нямаме и две-три секунди. Има ли въпроси?

– Мисля, че трябва да си намериш друг ездитен кон – тихо каза Псалтерий.

– Какво? Толкова ли си зле? Какво, крака ли?

– Мисля, че е по-лошо.

– Подай ми лампата, Роки. Благодаря, сега... – Габи се втрещи,

изкрещя от ужас и изпусна лампата. На бледата светлина Крис видя ръцете ѝ – бяха омазани в тъмночервена кръв.

– Какво ти е направила? – простена Габи. Хвърли се към проснатото тяло и се опита да го обърне. Чироко извика на Обой да дойде, после нареди на Робин и Валя да останат на пост. Едва когато обърнаха ранената Титанида, Крис разбра, че лепкавата кал по неговото собствено лице и гърди е примесена с изтеклата кръв на Псалтерий. Отмести се ужасен, все още седнал в калта. Титанидата лежеше сред локва от кръв, която продължаваше да се лее като река.

– Оставете ме – помоли Псалтерий, когато Габи и Обой се опитаха да го обърнат. Обой се спря, но Габи ѝ кресна да продължава. Вместо това Титанидата-лечител доближи ухо до главата на Псалтерий и се заслуша за момент.

– Няма смисъл – каза тя. – Смъртта е дошла.

– Не може да е мъртъв.

– Още живее. Хайде, изпей му сбогом докато все още чува.

Крис се дръпна настрана и коленичи до Робин, която не каза нищо, само му хвърли бегъл поглед и поднови наблюдението на нощното небе. Той трескаво си припомни минутите, когато се чудеше дали приближава атаката на болестта му. Всъщност атака бе имало, но не такава каквато бе очаквал.

Не се чуваше нищо освен песента на Обой и Габи. Гласът на Обой бе сладостен и мелодичен, а не изпълнен с печал. Крис би искал да разбира думите. Габи не ставаше за певец, но това нямаше значение. Задаваше се, но продължаваше. Накрая остана само звукът на риданието ѝ.

Чироко настоя да обърнат тялото. Трябваше да изследват смъртоносната рана, да разберат как се е случило и да научат повече за бръмчащите бомби. Габи не се противопостави, но се махна оттам.

Когато вдигнаха краката му и започнаха да го обръщат, в калта се изсипа цяла кофа безформена слуз. Крис побърза да се отдалечи и падна на колене и длани. Стомахът му продължаваше да се гърчи в спазми дълго след като бе напълно изпразнен.

По-късно разбра, че раната на Псалтерий е била от край до край, като почти е преполовила тялото му. Решиха, че съществото е замахнало с дългото си дясно крило части от секундата след като Крис бе изблъскал Габи на земята. Срезът бе така добре очертан, че ръбът на крилото сигурно е бил остър като бръснач.

Занесоха Псалтерий до брега на реката, до едно защитено от няколко дървета място. Крис, който изостана заедно с Робин, видя как Габи коленичи и отрязва яркооранжевата коса, сетне се изправи и здраво я върза. Титанидите без много церемонии изтърколиха тялото във водата и го избутаха в течението с дълги пръти. Псалтерий приличаше на поклящ се сред вълните тъмен вързоп. Крис го проследи, докато не изчезна от погледа му.

Останаха там десет рота, защото не искаха да настигнат тялото. Нищо не им се правеше, а и не им се говореше. Титанидите прекараха времето, като се поклящаха и пееха тихо. Когато Крис помоли Чироко да му преведе песните, тя каза, че всичките са за Псалтерий.

– Не са точно тъжни песни – поясни Чироко. – Никоя от трите Титаниди не бе твърде близка с Псалтерий. Но дори най-добрите му приятели не биха жалили като нас. Запомни, за тях той си е отишъл. Той повече не съществува. Но е съществувал и ако трябва да оживее, то ще е в песен. Ето защо те пеят за онова, което е бил за тях. Пеят за делата му и за нещата, които са го направили добър. Не е много по-различно от онова, което ние правим, само че при тях няма живот след смъртта. Мисля, че по тази причина за тях това е два пъти по-важно.

– Аз самият съм атеист – каза Крис.

– Аз също. Но е по-различно. Ние и двамата можем да отхвърляме идеята за живот след смъртта, дори и да не сме отгледани с вяра в нея, защото всички човешки култури са се докоснали до тази идея. Сблъскаш се с нея накъдето и да се обърнеш. И затова ми се струва, че в дебрите на подсъзнанието, и на твоето, и на моето – както и да го отричаме – има една частица, която се надява, че грешим, или дори е сигурна, че разумното съзнание не е право. Това е заложено дълбоко в човешката душа, а в техните души просто не съществува. Онова, което ме смайва, е, че са толкова жизнерадостна раса пред лицето на смъртта. Чудя се дали е заложено от Гея, или е тяхна собствена придобивка. Не бих я попитала, защото не искам наистина да узная – бих предпочела да вярвам, че техният добър дух се е издигнал над безсмислието, за да обича толкова живота и да не иска нищо повече от него.

Крис никога не се бе замислял за предимствата на „благоприличното погребение“. Не можеше, поради своята човешка природа, да престане да мисли за тялото като за същество. Това бе причината хората да затварят мъртвите в ковчези, за да ги предпазят от червеи, или да ги изгарят и да премахнат всякаква възможност за бъдещо оскверняване.

В речното погребение се криеше някаква груба поетичност, но Офион не го беше грижа за благоприличието на мъртвия. Реката бе изхвърлила Псалтерий върху кална плитчина на три километра надолу по течението. Когато преминаха покрай разкъсаното му тяло, Титанидите дори не го погледнаха, но Крис не можа да отмести очи. Трупът, нападнат от мършояди, го навестяваше в сънищата още дълго.

28. Траяна

Върху картите на Гея шестте нощни района често се шриховаха, за да се подчертае, че там слънцето не огрява никога. Така зоните с безкраен ден изглеждаха по-ярки. Тетида обикновено биваше оцветявана в жълто или светлокафяво, за да се покаже, че е пустинен район. Картата понякога за заблуждаваше пътешествениците, че пустинята започва в зоната на здрача между Феба и Тетида. Това не беше така. Твърдата гола скала и подвижните пясъци обгръщаха централното блато на Феба, като протягаха съсухрените си ръце северно и южно от него и на запад до централните кабели.

Офион течеше, както следваше да се очаква, на изток, през центъра на източната част на Феба, в стокилометрово дефиле, известно като Каньона на хаоса. Но както личеше от името му, самата Гея не бе съвсем наясно с геологията. Каньонът се намирал там, защото такава бе желанието на богинята. Нейните три милиона години не бяха достатъчни, за да успее водата да проникне толкова надълбоко. Независимо от това, каньонът бе сполучлива имитация, нищо че имаше по-тясно родство с утаечните формирования на Титониус Лакус на Марс, отколкото с хидроложки образувания Гранд Каньон в Аризона. Никой не бе наясно защо Гея бе избрала да имитира подобен геологически феномен.

Ако следваше течението на реката, Робин можеше да се окаже на върха на каньона и да погледне надолу, там, където вече е била. И тук, както и на Рея, вината бе на речните помпи. Те създаваха два трудни прехода, където се налагаше да пренасят лодките по суша. Там Робин бе усъвършенствала своите катерачески дарби. Бръмчащите бомби правеха магистралата прекалено опасна, тъй като на север пътят минаваше през равнина, прекалено открита и удобна за атака. Пътешествениците бяха благодарни на предпазващите ги отвесните скали, дори когато трябваше да ги катерят.

След три хекторота успяха да се измъкнат от каньона. Това бе най-бавният преход досега. Вече не намираха пресни плодове – най-апетитната част от менюто им. Заместиха ги със суха храна от запасите. Изненадите предстояха тепърва. Откриха плато, пренаселено с люспести десетокраки животинки. Титанидите убиха над стотина и прекараха три дни в опушването и консервирането им с отвари от листа и корени.

Робин никога не се беше чувствала по-силна. За своя изненада

откри, че суровият живот ѝ се отразява добре. Бързо се събуждаше, ядеше много и спеше добре в края на деня. Ако не беше смъртта на Псалтерий, сигурно щеше да е щастлива. Не се беше чувствала така от паметивека.

Странна и объркваща гледка бе Офион, който спираше на границата на деня, но бе точно така. В източния край водите му се събираха в малко кафеникаво езеро, известно като Траяна, но не изтичаха от другата му страна. Досега реката представляваше неизменен елемент от пътешествието им – бяха я напусkali само за да преминат през помпите. Дори Нокс и Морето на здрача можеха да се приемат за уширения на самата река. Робин го възприе като лоша поличба.

Но предзнаменованието бе нищо пред разкрилата се пред тях картина, когато оредялата им флотилия наближи брега на Траяна. Това беше гробище. Скелетите на милиарди същества задръстваха белия пясък на плажа, образуваха големи застинали вълни и дioni, трупаха се в нестабилни гробници. На брега се озоваха в сянката на една-единствена осемметрова кост, а под краката им хрускаха ребрата на същества, по-дребни от мишки.

Същински Апокалипсис. Робин, която не се смяташе за суеверна, не успя да се отърве от лошите предчувствия. Рядко забелязваше бледата дневна светлина на Гея. Всички говореха за „вечния следобед“, който преобладаваше на колелото – Робин често си го бе представяла като сутрин. Но не и тук. Бреговете на Траяна бяха застинали в мига преди края на Времето. Натрупаните кости приличаха на некрополен хоризонт на смъртта, очертан в кафявата пустиня на Тетида.

Припомни си думите на Габи, която оприличаваше Офион на клоака. Точно така изглеждаше от Траяна. Всичката смърт от огромното колело се бе събрала да потърси покой по бреговете на езерото. Робин отвори уста да каже нещо на Габи, но се спря точно навреме. Вероятно и Псалтерий щеше да свърши тук.

– Зле ли се чувстваш, Робин?

Вдигна очи и видя пред себе си Магьосницата. Тръсна глава, за да се освободи от обзелата я меланхолия. Не ѝ помогна много. Чироко я прегърна и я поведе надолу по брега. Само преди седмици Робин би отхвърлила жеста, но сега бе доволна. Финият като пудра пясък приятно топлеше пръстите на нозете ѝ.

– Не се оставяй да те обезсърчи – каза ѝ Чироко. – Не е това, на което прилича.

– Не съм сигурна, че зная на какво прилича.

– Това не е сметището на Гея. Това е гробище. Но не е краят на Офион. Реката тече под земята и излиза в другия край на Тетида. Костите тук ги носят мършоядите, които са дълги около половин метър. Едните обитават пясъка, а другите – езерото. Сложна история, но същността ѝ се свежда до факта, че двата вида не могат да живеят един без друг. Те се срещат тук, на брега, за да обменят подаръци, да се чифтосват и хвърлят хайвера си. Нещо обичайно за Гея.

– Просто ми действа потискащо – обясни Робин.

– Титанидите харесват това място. Малцина са успели да стигнат тук, но те пък правят много снимки и ги показват на връщане у дома. Мястото е приятно място, стига да привикнеш.

– Едва ли. – Робин обърса чело, после свали ризата си и пристъпи към водата, където я намокри, и след като я изстиска, отново я облече. – Защо е такава жегла?

– Топлината извира от недрата. Всички райони се нагриват и охлаждадат от движещите се под земята флуиди. Те се изпомпват до огромните ребра в космоса, където се подгриват от слънчевата или се охлаждадат от тъмната страна.

Робин се вгледа в матовото лице на Чироко, в потъмнялата кожа на ръцете и краката ѝ. Припомни си, че тялото под червеното пончо – очевидно единствената дреха, която притежаваше – бе също така кафяво. Но, по дяволите, приличаше на тен, и това я безпокоеше от седмици. Нейната собствена кожа си оставаше млечнобяла – каквато бе в деня на пристигането ѝ.

– По рождение ли сте мургави с Габи? Ти май не си, но не ми се вярва, че си почерняла тук.

– Аз съм малко по-тъмна от Габи, чиято кожа е бяла като твоята. Може би ще ти разкажа за това някой ден. – Чироко се спря и погледна на изток. Сред високата грамада от кости имаше пролука, през която се съзираше верига от ниски хълмове на километри от езерото. Чироко се обърна и повика групата, която, за учудване на Робин, се намираще на двеста метра надолу по брега.

– Когато разглобите лодките – извика Чироко, – елате при нас.

След няколко минути се скупчиха около Роки, която клекна на пясъка и започна да чертае с пръст нещо като карта.

– Феба, Тетида, Тея – започна тя. – Траяна. – Очерта малка окръжност, след това на изток от нея нарисова низ от върхове. – Еуфоничната верига. На север, ето тук, е Веригата на Северния вятър. А това е

самотното La Orjea de Oro. – Тя погледна Крис. – Това означава „Ухо от злато“ – подходящо място за търсене на подвизи, ако се интересуваш. В противен случай го заобикаляме.

– Не се интересувам – с весела усмивка отвърна Крис.

– Добре. На изток...

– Няма ли да чуем историята? – попита Робин, противно на принципите си.

– Не, няма нужда – отвърна Чироко. – „Златното ухо“ не ни касае, освен ако ние не отидем там. Не е движеща се заплаха, като Конг. – Докато Робин се чудеше дали не се будалкат с нея, Чироко рисува дълга поредица от върхове в посока север-юг, прорязващи напречно по ширина Тетида. – Кралската синя лента. Някой е имал поетичен изблик като ги е кръщавал. Планините наистина са синкави, когато когато въздухът е чист, но в по-голямата си част са доста скучни. Няколко скалисти зъбера, но ако човек се изкачи ей тук, по южния склон, може да се придвижва от връх на връх без особени проблеми. Пътят започва от езерото, от север на юг, и преминава между веригата на Северните ветрове и Еуфоничната верига през обширно пространство, наречено Дефилето на Тетида. – Магьосницата вдигна лице, на което не се четеше нищо, – или както понякога му казват, Прохода на зъболекарите.

– Освен ако не се разберам да забравим тази шега – подхвърли Габи.

– Моите извинения – усмихна се Чироко. – И така, през дефилето пътят върви на изток през безброй полегати хълмове, минава през централния кабел, Кралската синя лента и така – до оранжевото езеро, в чийто център завършва един полегат кабел. Наричат го Валенсия.

– Това е дълга история – намеси се Габи.

– Точно така. Е, не е едно от моите имена. – Чироко се изправи и отърсияська от ръцете си. – Често казано, не зная как ще е най-добре да продължим пътуването си. Първо смятахме да следваме пътя и да не се притесняваме много за пясъчните духове, но сега, когато...

– Пясъчни духове? – запита Крис.

– По-късно ще ви разкажа повече за тях. Както споменах, в момента повече ме притесняват бръмчащите бомби. Досега не бяхме чували за организирана атака като тази във Феба. Преди винаги са се движели поединично. Възможно е да сме попаднали на място за гнездене, но нищо чудно те да изграждат и нов начин на поведение. На Гея това е твърде вероятно.

Габи скръсти ръце пред гърдите си. Гледаше право в Чироко, която

избягваше погледа ѝ.

– Може атаката да е била и преднамерена – намеси се Габи.

Робин погледна ту едната, ту другата и попита Габи:

– Какво искаш да кажеш?

– Няма значение – побърза да отвърне Чироко. – Едва ли е така, а дори да е вярно, те не преследват никой от вас двамата.

Робин допусна, че Габи и Чироко се съмняват дали атаката няма нещо общо със скорошната визита при Феба. Вероятно Феба има известно влияние върху бръмчащите бомби и може като нищо да ги е насъскала срещу Магьосницата.

– Другата възможност е да тръгнем през планините – обобща Чироко. – Те ще ни защитят донякъде от бръмчащите бомби, въпреки че пак трябва да сме нащрек. Аз предлагам да слезем към Еуфоничната верига тук. – Тя коленичи още веднъж, за да трасира пътя, докато обяснява. – Оттук до хълмовете отсечката е кратка, не повече от двайсет километра. От края на Еуфоничните планини до южните склонове на Кралската синя лента са близо трийсет километра. За колко време ще да ги изминем, Кларинет?

Титанидата се замисли.

– Заради Габи една от нас ще се движи по-бавно. За да ни пояди и трите, по време на пътуването ще направим две смени. Бихме могли да вземем разстоянието за един рот, ако се движим с равен ход. По вероятно е за втория преход да ни трябват два, два и половина рота, защото ще сме уморени.

– Добре. Откъдето и да го вземеш, този преход ще ни забави.

– Може би съм пропуснала нещо – каза Робин. – Да не би да имаме уговорена среща?

Чироко се усмихна.

– Хвана ме натясно. По-добре в безопасност, отколкото да бързаме. Аз самата не съм сигурна. Мисля, че можем да се отправим право към централния кабел и ако срещнем дотогава бръмчащи бомби, да решим дали отново да се придържаме към магистралата. Но бих искала да чух вашето мнение. – И тя изгледа всички, един по един.

До този момент Робин не бе разбрала, че Чироко е поела водачеството. Начинът беше странен – да иска съвет от останалите шестима преди да вземе решение – но фактът си беше факт, преди седмица въпросите щеше да задава Габи. Погледна към нея, но не откри негодувание. Всъщност Габи изглеждаше щастлива, за разлика от дните след смъртта на Псалтерий.

Решено бе да следват планинския път, защото той изглежда бе предпочитан от Магьосницата. Яхнаха Титанидите, Габи седна зад Чироко и отново поеа под притъмняващите от запад небеса.

29. През пясъците

Облаците надвиснаха над главите им още докато Титанидите почи- ваха след дългия бяг през дюните между Траяна и полите на Еуфонич- ните планини. Чироко погледна Кларинет, който се консултира с часов- ника си.

– Вторият децирот на осемдесет и седмия – отвърна ѝ той.

– Точно навреме.

За момент Крис не разбра.

– Искаш да кажеш, че ти...

Чироко сви рамене.

– Не аз правя облаците. Но ги поръчвам. Помолих докато бяхме още в каньона. Гея отвърна, че ще ми осигури заоблачаване, но не и дъжд. Не може да се иска всичко.

– Не разбирам за какво са ти облаците. – Или как така може да се повикат, добави на ум Крис.

– Защото не съм ви разказала още за пясъчните духове. Кларинет, готови ли сте вече за тръгване? – Когато Титанидата кимна, Чироко се изправи и отърси пясъка от краката си. – Хайде да се качваме и по пътя ще ви разкажа.

– Пясъчните духове са същества на силициева основа. Наричаме ги така, защото живеят под пясъка и са полупрозрачни. Би било дяволски трудно да се борим с тях, ако живееха в ношен район, но на Тетида се виждат достатъчно добре. Научното им наименование е нещо от рода на *Hydrophobicus gaeani*. За окончателния не гарантирам. Но това име ги описва доста добре. Разумни са и имат приятния нрав на бясно куче. На два пъти съм разговаряла с тях, при грижливо подбрани условия. Толко- ва ксенофобски са настроени, че думата „фанатизъм“ е абсолютно неа- декватна – те са расисти на ента степен. За тях съществуват само расата на духовете и Гея. Всичко останало е или храна, или врагове. Ще се за- бавят преди да ви убият само ако не са сигурни кои сте, но по-вероятно е първо да ви пречукат, а после да му мислят.

– Извънредно лоши същества – потвърди сериозно Валя.

Сега и трите Титаниди язدهа редом, за да разкаже Чироко за духо- вете на Крис и Робин. Крис не бе убеден в предимствата на подобна стратегия и продължаваше нервно да оглежда небето. Еуфоничните

планини бяха по-нагънати от дюните, които бяха прекосили току-що, но и това не беше достатъчно. Би се чувствал по-добре в каньони, чиято ширина бе достатъчна да се движат само в индийска нишка. Хълмовете отпред бяха по-високи, понякога се извисяваха подобно на скалисти плата със стръмни склонове. Разбира е, колкото по-хълмиста е областта, толкова по-бавно ще се движат и следователно толкова по-дълго ще останат в страната на пясъчните духове.

И като капак на всичко, още повече се боеше от бръмчащите бомби. Може би, щом видеше духовете, щеше да промени мнението си.

– Живеят под пясъка – разказваше Чироко. – Умеят да тичат или да плуват, или някак да се движат под пясъка – и го правят приблизително със скоростта, с която аз тичам. Съществуването им е сравнително несигурно и зависи от външни фактори, тъй като за тях водата е отровна. Искам да кажа, че при допир тя ги убива, и то доста бързо. Умират и в слънчев ден, ако влажността е над четирийсет процента. Пясъците на Тетида са дяволски сухи на някои места, защото топлината от дълбините изпарява влагата от почвата. Изключение е районът, в който Офион се движи под пясъка. Той тече по дълбок подземен канал, но въпреки това овлажнява пясъка на десет километра в двете посоки до степен, опасна за духовете. Ето защо Тетида се оказва разделена на две съвсем отделни племена от духове. Ако можеха да се срещнат, навярно щяха да се избият, понеже враждуват и помежду си – дори и малките групи, чиито територии са разделени от потоците, течащи по време на наводненията.

– Значи тук вали дъжд, така ли? – запита Робин.

– Не много. Веднъж в годината, и то едва-едва прокапва. Дори това отдавна би убило духовете, но щом усетят да се задава дъжд, те си изграждат нещо като черупка и прекарват няколко дни в сън. Така разговарях с едно от тези изчадия – дойдох тук по време на буря, изкопах го и го затворих в клетка.

– Тя винаги е била миротворец – намеси се Габи с дразнеща привързаност.

– Е, струваше си да се опита. Проблемът ни сега е, че в момента планините са доста сухи. Магистралата, както обикновено, следва път-но пътя на Офион под пустинята.

– Това не е случайно, вярвай ми – намеси се Габи. – Смятах, че е разумно да се придържаме към най-високите части на местността, когато прекосяхахме блатото.

– Права си. Но лошото е, че тук можем да срещнем духове.

Надявам се заоблачаването да ги държи настрана, но не зная за колко. Добрата новина е, че рядко се обединяват в групи, наброяващи повече от десет, и според мен сме в състояние да отблъснем атаката.

– Бих изтъргувала оръжието си за воден пистолет – обади се Робин.

– Шегуваш ли се? – попита я Обой, като ровеше из дисагите. Измъкна две неща: голяма прашка и къса тръбичка с дръжка и спусък, с малък отвор в единия край. Робин я взе, натисна спусъка и от отвора пръсна тънка струйка вода, която прелетя десетина метра, преди да потъне в пясъка. Личеше си, че Робин е доволен.

– Представяй си, че стреляш с огнехвъргачка – посъветва я Чироко. – Не трябва да си точна. Стреляй напосоки и размахвай оръжието като ветрило. Дори и ситните пръски ще наранят духовете, а достатъчно изстрели ще създадат водни пари във въздуха и ще ги накарат да се заровят. А сега вече спри – каза тя припряно, след като Робин пръсна още една струя. – Лошата новина е, че в Тетида няма извори и водата, която изразходваме по време на битката, ще бъде от запасите ни за пиене.

– Съжалявам. За какво е прашката? – попита. По нетърпеливия поглед на Робин Крис разбра, че тя иска да я подържи и да я пробва.

– Далекобойно устройство с водни балони. Един от тях се зарежда ей тук, изтегля се ластика и се пуска. – Чироко държеше нещо с размерите на яйце на Титанида. Подхвърли го към Крис. Когато той внимателно го улови, в ръката му прокапа вода.

Валия също ровеше из дисагите си. Измъкна прашка и бухалка, които намести в торбата си, и още един воден пистолет, който подаде на Крис. Той с любопитство го заразглежда. Искаше му се да изстреля няколко пробни струи.

– За тази прашка са необходими умения, които аз притежавам – обясни Валия. – Прави онова, което каза Магъосницата, недей да се целиш прекалено точно. Просто стреляй.

Той вдигна глава и видя ухиленото лице на Чироко.

– Чувстваш ли се като герой? – попита тя.

– Като малко момче, което си играе на герои.

– Ще промениш мнението си, щом видиш духовете.

30. Тътенът на гръмотевицата

– Никога не съм твърдяла, че всеки път става. – Чироко сложи ръце на кръста и продължи да се взира в небето без особен резултат. Габи я наблюдаваше, чувствайки за първи път от доста години, че е обладана от нереалното желание Магьосницата да успее да стори нещо. Добре осъзнаваше, че властта на Чироко не се простира чак дотам, но въпреки всичко ѝ се искаше да доведе дъжда.

– Тя обеща, че ще осигури облаци – отбеляза Габи.

– Каза, че ще се опита – поправи я Чироко. – Знаеш, че Гея не може да управлява всеки елемент от времето. Прекалено е сложно.

– Поне така твърди... – започна Габи, но като видя изражението на Чироко, предпочете да запази останалата част от забележката за себе си.

– Все още не сме видели никакви духове – подметна Робин. – Може би облаци са били достатъчно, за да ги изплашат.

– Или вече са дълбоко под пясъците – заприглася ѝ Обой.

Габи не каза нищо. Вместо това порови в торбата на Кларинет и измъкна балон с размерите на бейзболна топка.

Групата се намираше в края на предпланините, водещи към източните склонове на Кралската синя верига. Недалеч на изток се издигаше централният кабел на Тетида, а зад него се мерзелееше тънката нишка на Околовръстната магистрала на Гея. Последната гола скала оформяше голяма широка купа, пълна с пясък, току пред тях, а ръбът ѝ се подаваше тук таме в простиращото се отвъд пясъчно море.

От гърба на Кларинет, вкопчена в рамото на Чироко, Габи изпрати балона във висока дъга, завършваща в центъра на купата.

Ефектът бе впечатляващ. Девет линии мигом се разбягаха от мястото на попадението. В началото си линиите се водеха от хълмчета и леки вдлъбнатини зад тях, които се пълнеха отново с пясък. Движеха се бързо, като къртичини от рисуван филм по ливада. След секунда нямаше и следа на мястото, където се бяха намирали.

Чироко бе се изправила на колене, когато снаряждът се удари в пясъка. Сега отново приседна.

– Какво предлагаш? – запита тя. – Да се насочим на запад към Тея?

– Не, сигурна съм, че ще се сетиш кой би предпочел това и кой би искал да остане в къщи.

– И да пие – добави Чироко.

Габи отмина забележката.

– Би било глупаво да те уговарям да напуснем Тетида, след времето, което изгубих, за да те убедя въобще да дойдеш тук. Нека видим какво можем да сторим.

Чироко въздъхна.

– Както кажеш. Но я ме чуйте всички. Искам хората да наблюдават небето. А Титанидите ще държат под око земята. Ще видите пясъчен фонтан, преди да се появят на повърхността.

Деветгодишна, Робин прочете книга, оставила у нея незаличим спомен. За една стара рибарка, която – сама в малката си лодка – уловила на въдицата си огромна риба след неколкодневна борба с нея сред бурното море. Не толкова двубоят с рибата я бе уплашил. По скоро морето: дълбоко, студено, мрачно и безмилостно.

Стори ѝ се странно, че не се бе сетила за книгата докато пресичаха Нокс или Морето на здрача. Още по-странно бе, че си спомни точно сега, на ярката дневна светлина, докато прекосяваха тази суха пустиня. Оприличи пясъка на море, което се плиска на широки вълни. В далечината поради някакви атмосферни ефекти блестеше като стъкло. А под повърхността му се криеха чудовища, по-страховити от рибата на старичката.

– Сетих се нещо – каза Чироко. Сега тя яздеше сама Кларинет, следвана от Робин на Обой и Крис и Габи, които язدهа Валия. – Трябваше да тръгнем на север, към пътя, а после – на запад, към кабела. Така щяхме да скъсим трасето по сухия пясък.

Робин си спомни картата, нарисувана от Чироко.

– Но прекосяването на равнината щеше да ни отнеме повече време.

– Така е. Но някак повече се притеснявам от духовете, отколкото от бръмчащите бомби.

Робин не каза нищо, но и тя чувстваше същото. Въпреки че трябваше да следи небето, непрекъснато свеждаше поглед към копитата на Обой, които подритваха ронливите пясъчници. Чудеше се как го понася Титанидата. От инстинктивен страх собствените ѝ пръсти се свиваха в ботушите. Всеки миг можеше да зейне нечия отвратителна уста и да погълне краката на Титанидата. Нищо че Чироко бе обяснила, че те нямали усти и се се хранели, като поглъщали и смилали храната направо през кристалната си обвивка. Нямали дори лица...

– Искате ли да се върнем и да сменям маршрута? – предложи Габи.

– Ами! Та ние сме изминали почти половината път.

– Да, но знаем, че зад гърба ни няма никакви духове...

В момента, в който Габи млъкна, изострената чувствителност на Робин ѝ подсказа, че нещо не е наред. Знаеше добре какво може да е видяла Габи и само за секунди огледа близката страна на петметровата дюна отзад и откри издайническите купчинки в пясъка с характерните следи, наподобяващи опашка на комета. Преброи десетина, а после осъзна, че има и още пет-шест групи.

Нямаше нужда да вдига тревога. Чироко се бе надигнала на гърба на Кларинет и се взираше назад. Валя ускори крачка и се изравни с Обой и Робин. Габи раздаде балони на Крис и Валя.

– Подай ми едно от тези – каза Обой и Робин се подчини, усещайки, че Титанидата ускорява крачка. За първи път откакто яздеше Титанида долови сходство с конския ход.

– Задръжете засега със стрелбата – нареди Габи. – Това е най-високата им скорост. Засега с лекота поддържаме преднината си.

– Лесно ти е да го кажеш. – обади се Валя. По шарените ѝ жълти хълбоци бяха избили петна пот.

– Време е да се сменим – каза Обой. – Валя, дай ми Габи. Робин, мини малко напред.

Робин се подчини, съзнавайки, че ще бъде притисната като в сандвич между Обой и Габи и нямаше нищо против, макар че трудно би си го признала. Зловещите духове я плашеха много повече от всичко срещано досега на Гея.

– Само за секунда – каза Габи. И пренебрегна собствената си запoved, като се извърна и запрати един балон към приближавашата се група духове. Усетиха го още от петдесетина метра. Някои се гмурнаха по-дълбоко, за да избягнат отровната област, а други съвсем изчезнаха.

– Хубаво ги подреди – със задоволство отбеляза Габи и се настани се зад Робин. – Тези, дето изчезнаха, са се заровили по-надълбоко, което доста намалява скоростта им. Могат да се движат с максимална бързина само близо до повърхността, където пясъкът е по-рохкав. – Робин отново се обърна назад и видя, че разпръснатите се встрани отново подновяват преследването, като се движат зад челните групи.

– Какво ще кажете, приятели? – обърна се Чироко към Титанидите. – Ще удържите ли на темпото, докато стигнем до кабела?

– Не би трябвало да има проблеми – увери я Кларинет.

– Тогава всичко е наред. Не е зле на няколко минути да хвърляш по една бомба напред, Роки. Срещу евентуални засади.

– Ще го правя. Робин, Крис, стига сте гледали надолу!

Робин се насили да погледне небето, все още болезнено ясно и за щастие без бръмчащи бомби. Това се оказа едно от най-трудните неща, които бе правила през живота си. Би било още по-страшно, ако собствените ѝ крака докосваха нагорещеното пясъчно море. Подобно на шофьор, седнал на съседната седалка и търсец въображаема спирачка, тя усети, че повдига краката си, за да накара Обой да стъпва внимателно.

Групата бе прекосила една дюна и вече се спускаше от другата страна, когато Чироко извика предупредително.

– Вдясно! Задръж!

Робин обви с ръце торса на Обой, щом Титанидата заби копита в пясъка, накланяйки се почти на четиридесет и пет градуса при обръщането си. Ездата определено бе станала по-неравномерна, тъй като Обой започваше да се уморява. Робин забеляза някакво раздвижване в подножието на дюната, видя няколко от издайническите следи, които духовете оставяха след внезапното избухване на балона в близост до тях. Струя вода изникна зад гърба ѝ, метна се наляво и със съскане се загуби в пясъка. Изригна пясъчен фонтан. За миг един призрачен израстък се сгърчи във въздуха. Там, където водата го докосна, нещото засъска и изхвърли стъклени отломки, които бавно се въртяха при слабото притегляне. Робин освободи едната си ръка и хвана приклада на водния си пистолет с другата, надничайки зад широкия гръб на Обой. Натисна спусъка и обля една уж безопасна област от пустинята.

– Пести водата – предупреди я Габи. Робин бързо кимна, ужасена, че пистолетът трепери в ръката ѝ. Надяваше се Габи да не го е забелязала. Гласът ѝ, спокоен и овладян, бе накарал Робин да се почувства като хлапе.

Титанидите направиха широк кръг около гнездото на духовете, откритото от Чироко – сега отново се бяха насочили към кабела на Тетида. Робин си спомни, че трябва да гледа към небето, не видя нищо и отново сведе поглед към пясъците, после още веднъж си наложи да вдигне глава. Струваше ѝ се, че това продължава вече час, а основата на кабела все не се приближаваше. Накрая запита Габи от колко време препускат.

– Около десет минути – отвърна тя и пак погледна назад. Когато отново се обърна лицето ѝ беше смръщено. На билото на една дюна, петшестстотин метра по-назад, Робин май зърна следа от дух, успоредна на отпечатъците от копитата на Титанидите.

– Все още са там отзад, Роки.

Магьосницата се огледа, намръщи се и сви рамене.

– Е, и? Не могат да ни хванат, ако продължаваме с това темпо.

– Зная. Но и те би трябвало да го знаят. Защо тогава упорито ни преследват?

Чироко отново сви вежди, а това никак не се хареса на Робин. Внезапно Габи съобщи, че вече не вижда преследвачите. Въпреки че Титанидите бяха изморени, решиха да не забавят скоростта, докато не достигнат до кабела.

Обой изкачи върха на последната гигантска дюна преди кабела. Пред очите на Робин се простираше полегата равнина. Прецени, че разстоянието до мамещия мрак сред нишките на кабела е около километър.

– Бръмчаща бомба отдясно – извика Крис. – Не залягайте! Още е далече. – Робин я съзря да завива от източната страна на кабела, на около километър височина.

– Залягайте върху дюната – нареди Чироко. – Май още не ни е забелязала.

Обой коленичи и за секунди седмината се бяха изтеглили зад дюната.

Всички, с изключение на Робин.

– Лягай, глупачка такава! Какво ти става?

Тя стоеше на колене, приведена напред, дланите ѝ почти докосваха пясъка.

Не можеше да ги накара да се раздвижат. Пясъкът сякаш се гърчеше пред погледа ѝ. Не можеше да си наложи да се пресегне към отвратителната му топлина, нито да притисне към него утробата си в очакване на духовете.

Изпищя, когато върху ѝ се стовари някаква огромна тежест. Продължи да пищя, усещайки допира на пясъка, и в следващия миг заповръща.

– Това е добре – каза Обой и позволи на Робин да извърне глава. – Не се бях сетила. Всичката тая влага ще ги държи настрана.

Влага, влага... В съзнанието на Робин отекваше единствено тази дума. Пясъкът бе влажен. Влагата щеше да държи настрана тези чудовища. Потене, плач, плюене, повръщане... внезапно всички те се оказват много полезни неща. Тя се притисна към пясъка и си каза колко приятно влажен е той.

– Какво ѝ става? Да не би да има пристъп? – извика Чироко.

– Така ми се струва – отвърна Обой. – Ще се погрижа за нея.

– Просто я дръж легнала. Онази горе може още да не ни е видяла.

Робин чу звука от бръмчащата бомба високо и надалеч. Извърна

достатъчно глава, за да я види как се появява зад билото на дюната, все още доста встрани. Внезапно бръмчащата бомба се превъртя, проблесна с ужасяващото си крило и се насочи към тях.

– Спокойно. Никой да не става – нареди Чироко. – Посоката ѝ не е подходяща, за да ни нарани.

Наблюдаваха бръмчащата бомба с нарастващо подозрение, докато не стана ясно, че съществото няма намерение да ги връхлита. Кръжеше над тях на височина пет-шестстотин метра, като се движеше много по-бавно от последния път, доколкото можеше да си спомни Робин.

– Това изглежда доста странно – отбеляза Габи, която се осмели да се привдигне.

– Не ѝ обръщай внимание – обади се Чироко, като оглеждаше небето. – Ще се върне отново. Габи, ти следи за други, а останалите да започват да копаят. Трябва ми широк трап с дълбочина два, а в най-лошия случай и един метър. Няма да е лесно в този сух пясък. Преди първата копка пръснете малко вода наоколо. О, а ако на някой му се пикае, макар и малко, да започва без да се срамува. Безполезно е да задържате течности. – Чироко млъкна, щом видя изражението на Робин, и разбра, че състоянието на панталоните ѝ съвсем не е постигнато съзнателно.

Робин се беше омазала. Благодареше на Великата майка, че наблизо няма никоя от сестрите ѝ, но това бе слабо успокоение. Другите шест вече бяха станали нейни сестри – сега, по време на пътуването, а може би и по-рано.

Но нещата не бяха толкова зле, че да не могат да се влошат още повече. Робин осъзна истината в този принцип, когато се опита да се помръдне и откри, че не може. Думите на Обой, очевидно подхвърлени, за да спасят престижа на Робин, се оказаха истина – тя беше се парализирала.

За момент си помисли, че наистина губи разсъдък си. Беше се проснала безчувствена, с лице към земята, върху омразните пясъци на Тетида, от които толкова се боеше, че навярно бе изложила на опасност цялата група с неспособността си да ги докосне. Но вместо безумие, тя бе споходена от фаталистично равнодушие. Извън съзнанието си, потънала в странно спокойствие, тя долавяше звуците на трескава активност, които не разбираше. Вече не беше важно дали някой дух ще се появи под нея, за да я разкъса. В устата си усещаше вкуса на бълвоч, примесен с пещчинки. По носа ѝ се стичаше вадичка пот. Виждаше само няколко метра пясък и собствените си ръце, прострени отгоре му. Слушаше.

Чироко: „Тъй като не могат да се доближат достатъчно, ще

използват дистанционно оръжие. Навремето мятаха камъни, но от десет години използват нещо като копиехвъргачка или лък със стрели.“

Крис: „Звучи ми зле. Не можем да намерим сигурно прикритие в този пясък.“

Чироко: „И добре, и зле. Имаше и ужасни попадения с тези камъни. Те са... е, не си ги виждал, а е трудно се опишат, но ги биваше в замерването. Но по принцип са си страхливи, а за да хвърлят камъни, трябва доста да се приближат. Когато използват стрели, могат да стоят и подалеч.“

Обой: „Кажи ни лошата новина, Роки.“

Чироко: „Вече я казах. Добрата новина е, че не са съвсем точни със стрелите. Не умеят да ги насочват. Но ще стоят наоколо и ще стрелят наслуки.“

Габи: „Те си решават проблема, като изстрелват много стрели.“

Обой: „Знаех си, че ще има нещо.“

Недалеч от тях проехтя познатият накъсан рев на бръмчачата бомба.

Габи: „Все още твърдя, че това същество е някак странно. Сякаш има подутина на гърба си.“

Обой: „Аз също я виждам.“

Чироко: „Очите ви са по-силни от моите.“

Известно време се чуваше само дишането им и понякога шум от пълзене по пясъка. Изведнъж Робин усети нечие докосване до крака си. След това Кларинет извика предупредително. Нещо падна на пясъка така, че Робин успя да го види. Втрънчена в нокътя на палеца си, сега тя вдигна очи и се взря в предмета. Тънка стъклена стрела с дължина половин метър. Единият ѝ край бе заострен, а другият се криеше в пясъка.

– Някой улучен ли е? – това бе гласът на Чироко. Чуха се няколко отрицателни отговора. – Изстрелях ги наслуки зад тази дюна. Скоро ще им се прииска да надникнат зад дюната и ще станат малко по-прецизни. Пригответе прашките.

Малко по-късно Робин дочу звука от пуснатите в действие бойни средства на Титанидите.

Крис: „Мисля, че го улучи, Валия. О-хо-о! Тези бяха по-близо.“

Чироко: „По дяволите, погледнете Робин. Не можем ли да направим нещо? Сигурно страда ужасно.“

Робин бе чула свистенето на посипалите се отгоре им стрели, усети и няколко капки влага в краката си. Това нямаше значение. Нещо се пълзна по пясъка, една ръка хвана стрелата, в която Робин се беше

вторачила, извади я и я захвърли настрана. Лицето на Габи се появи на сантиметри от нейното.

– Как се справяш, хлапе? – Тя хвана ръката ѝ, стисна я, после плесна Робин по бузата. – Щеше ли да ти олекне, ако можеше по-добре да виждаш? Не се сещам за някакъв начин да те предпазя, иначе бих го използвала, за да защита всички нас.

– Не – отвърна Робин някъде отдалече.

– Иска ми се... по дяволите. – Габи удари с юмрук в пясъка. – Чувствам се безпомощна. Не мога да си представя как се чувстваш. – Когато Робин не отвърна, тя отново се наведе над нея.

– Слушай, имаш ли нещо против да взема пистолета ти?

– Нямам.

– Остана ли ти някоя от онези ракети? С експлозив на върха?

– Три парчета.

– Ще ми свършат работа. Ще целя бръмчащата бомба, ако се спусне достатъчно ниско. Ти просто стой и не мисли за нищо. Съвсем скоро ще се втурнем към кабела.

– Добре съм – отвърна Робин, но Габи вече си беше отишла.

– Ще те взема – каза Обой някъде отзад. Усети ръката на Титанидата да я обгръща и леко да докосва мократа ѝ буза. – Не спирай сълзите си, малката. Не само, че е добре за почвата, но и всяка капка ни предпазва.

31. Блясъкът на светкавицата

– Колко умни са тези същества? – запита Крис, загледан в самотната бръмчаща бомба, която пикираше, за да започне нов кръг над главите им.

Габи я погледна намръщено.

– Не е видял добро онзи, който е подценил интелигентността на нещо, срещнато на Гея. Добро емпирично правило е да приемеш, че то е интелигентно поне колкото теб и е поне два пъти по-подло.

– Тогава какво прави онази там горе?

Габи потупа кобура на взетото назаем оръжие.

– Може би вече е чула за свалената от Робин бръмчаща бомба. –
Още веднъж погледна към небето и поклати глава. – Но едва ли това е единствената причина. Не ми харесва тази работа. Хич не ми харесва – каза тя и изгледа Чироко.

– Е, права си. На мен също не ми харесва.

Крис гледаше ту Габи, ту Чироко, но никоя от тях не каза нищо повече.

Бръмчащата бомба все така кръжеше над тях. Сякаш чакаше нещо, но какво? Стрелите на духовете периодично валяха на залпове от по три-четири дузини. Изстреляни почти право нагоре, щом достигнеха земята, те вече бяха загубили смъртоносната си скорост. Една улучи Кларинет в задния крак. Беше проникнала на пет-шест сантиметра в мускула: болезнено, но можеше лесно да се извади, тъй като върхът не бе наръбен. Залпове като че бяха предназначени да ги задържат на мястото, където се бяха окопали. Крис бе чел някъде, че по време на война подобна тактика е била нещо обичайно

Но ако духовете искаха да ги задържат тук, вероятно имаха някаква причина. Или готвеха изненада, или очакваха подкрепление. И в двата случая според Крис най-логично бе да предприемат бърз преход до кабела. Сигурно биха постъпили точно така, ако не беше заплашителното присъствие на бръмчащата бомба високо над главите им.

– Мислиш ли, че духовете и бомбата координират действията си? – попита той.

Габи го изгледа, но не отговори веднага.

– Съмнявам се – каза накрая тя. – Доколкото зная, духовете никога не са сътрудничили с когото и да било, освен с духове, и то неуспешно.

– Но когато отново извърна поглед към небето, май се замисли. Погали дръжката на пистолета и го насочи към далечната мишена, която се рееше над тях, прикотквайки я с тих, мамещ шепот.

– Стрелите секнаха – отбеляза Валя.

Крис го бе осъзнал преди минути, но си мълчеше от суверен страх да не би стрелбата да започне отново. Беше истина: в продължение на половин час, откакто бяха изкопали своята обща лисича дупка, стрелите пристигаха на интервал от минута-две, а сега ги нямаше.

– Може да съм песимист – отвърна Габи, – но не бих казала, че и това ми харесва.

– Вероятно са си отишли – осмели се да предположи Кларинет.

– Тогава ще стана трамвай.

Крис не можеше да се съдържа повече. Нямаше смисъл да си повтаря, че Габи и Чироко са далеч по-възрастни, по-умни и с по-голям опит в тези неща.

– Мисля, че трябва да побегнем към кабела – каза той. – Кларинет вече е ранен. Ако чакаме да започнат отново стрелбата, ще стане много по-лошо. – Изчака, но макар всички погледи да бяха отправени към него, никой не каза нищо. Той продължи. – Това е само предчувствие, но ми се струва, че бръмчашата бомба очаква нещо. Може би подкрепление.

Очакваше Магьосницата да обори това предположение. То се основаваше единствено на факта, че бръмчашите бомби веднъж вече бяха действали организирано при атаката, по време на която бе убит Псалтерий.

За негова изненада Чироко и Габи се спогледаха разтревожено. Разбра, че отвъд границите на познатото дори за самата Магьосница бе непосилно да разбере какво би хвърлила срещу тях Гея. Имаше толкова възможности. И дори нещата, които минаваха за познати, можеха да се променят за една нощ, защото Гея създава нови същества и сменя правилата, на които се подчиняват старите.

– Това го казва човек, който е голям късметлия – отбеляза Габи.

– Зная, зная. Не отричам това усещане. Аз самата нямам представа какво да предприемем. Но може би онова изчадие горе очаква точно това от нас. Независимо колко бързо се движим, то ще има време поне за една атака, а теренът пред нас е гладък като тепсия.

– Не мисля, че ще намалее много скоростта си – каза Кларинет.

– Аз ще се погрижа за Робин – допълни Обой.

– По дяволите, точно вие, Титанидите, сте най-застрашени там! – извика Чироко. – Мисля, че аз за секунди мога да се окопая в пясъка, но когато вие легнете, задниците ви стърчат на метър и половина.

– И все пак си струва да опитаме – вметна Кларинет. – Не ми се лежи тук, за да се превърна в игленик.

Крис вече смяташе, че няма да стигнат до никакво решение. Изправена пред два неразумни изхода, Чироко внезапно бе загубила увереността си, придобита по време на пътуването. Изглежда лидерството под каквато и да било форма – като изключим налагането на морални принципи – не беше силната ѝ страна. Габи се нуждаеше от време, за да се настрои за тази роля, която по принцип не обичаше. Робин бе парализирана, а Титанидите никога не бяха показвали склонност да оспорват заповедите, издавани първо от Габи, а след това от Чироко.

Що се отнася до Крис, той никога не бе заставал в детството си начело на спортен отбор, нито пък бе решавал къде да ходят с приятелите му и какво да правят. Вече като възрастен, никой не му бе предлагал да поеме каквото и да било водачество. Но сега у него се надигаше желанието да поеме контрола. Струваше му се, че ако останалите продължат да се колебаят, може би ще се окаже, че е дошъл неговият час.

И тогава, внезапно, всичко се промени. Оглуши ги експлозия, като че мълния бе ударила на десетина метра от тях, последвана от глухия, отдалечаващ се тътнеж на бръмчашката бомба.

Рефлекторно всички се изравниха със земята. Когато Крис се осмели да погледне, видя тихо да се приближат още три бръмчачи бомби, плъзгащи се над върховете на дюните, трептящи и нереални сред маранята. Притиснал буза до пясъка, продължи да следи как нарастват и от точки, разделени от линии, се превръщат в лакоми усти и огромни криле. Върху крилето личаха малки изпъкналости, така че, гледани отпред, приличаха на вкочанени черни прилепи.

Минаха на петдесетина метра над главите им. Крис видя нещо да се откъсва от едната от тях. Цилиндричен обект, който с клатушкане изчезна зад дюната от лявата им страна. Оттам избликна огнен фонтан и Крис усети топлината му върху бузата си.

– Бомбардират ни! – изкрещя Чироко. Беше се надигнала. Габи се опита да я притисне към земята, но тя сочеше към трета ескадрила бръмчачи бомби, появила се от североизток. Бяха прекалено високо, за да атакуват успешно, но точно преди да достигнат над тях, леко се вдигнаха, като разкриха белите си коремни и плътни прибраните крака, които използваха за приземяване, и пуснаха смъртоносните си яйца. Кларинет

помогна на Габи да притисне Чироко към земята точно в мига, в който експлозията засипа с пясък проснатите им тела.

– Прав беше! – викна Габи през рамо, скачайки на крака, но от това на Крис не му стана по-леко. Той се озърна за Валия, но преди да разбере какво става, нещо го вдигна във въздуха.

– Към кабела! – викаше Валия. Крис едва не изпусна водния си пистолет, когато тя се втурна се напред, понесла го на гърба си. Хвърли поглед през рамо и видя от дясната зад тях да се спуска огнена река, а от нея да изплуват всички духове на ада.

Бяха стотици, обвити в пламъци. Представляваха безформени купчини от пипала, объркани кълбетаа, които не приличаха на нищо, познато на Крис. Имаха размерите на големи кучета. Разбягваха се като раци, точно толкова бързо, всички вкупом, един през друг. Бяха прозрачни като пламъците и обвити в тях, се превръщаха във вихри бушуваща светлина, която не хвърляше сенки. Ушите на Крис заглъхнаха от свръхзвуковия писък и свистене, като от изстиващ нажежен до червено метал.

– Това си беше истинска бомбардировка – извика Габи, която изневиделица се появи вдясно, яхнала Обой. Титанидата бе взела Робин на ръце. – Трудно е да се повярва, че бръмчащите бомби си сътрудничат с духовете.

– Въпреки това не бих казал, че са на наша страна – отвърна Крис.

– Нито пък аз. Имаш ли идея какво да правим сега? – Габи посочи към небето, където Крис видя две ескадрили от по три бръмчащи бомби, които кръжаха и се подготвяха за друга атака.

– Предложила да продължим да тичаме – отвърна Валия преди Крис да измисли нещо. – Според мен още не ги бива да хвърлят бомби. Имаха две възможности, при които ние бяхме безпомощни, а пропуснаха и двете.

Кларинет и Магъосницата бяха настигнали другите две Титаниди и сега галопираха редом с тях.

– Добре. Но те могат да променят тактиката. Ако ви се стори, че се снижават, лягайте веднага. А ако ще тичаме, не бягайте по права линия. И малко ускорете крачката. Наличието на повече мишени ще ги обърка.

Титанидите веднага се подчиниха на заповедите. Валия хукна в зигзаг към кабела по начин, доста по-различен от обикновения й плавен и лек галоп. Крис трябваше да се държи здраво, за да остане на гърба ѝ. Когато бръмчащите бомби се престоиха за нова атака, тя удвои усилията си, изхвърляйки фонтани от пясък на завоите.

– Все още летят високо – съобщи ѝ Крис.

– Добре. Аз продължавам...

– Завий срещу тях! – извика той. Валя веднага се подчини, а Крис се притисна към гърба ѝ. Над главата му извистяха три бомби и избухнаха на петдесетина метра от тях. Крис разбра, че е бил прав. Най-близката експлозия можеше да ги залее с пламъци. Ушите му пищяха, но основната мощ на бомбите явно отиваше за възпламеняване, а не за детонация.

– Това е напалм – извика Чироко, когато за момент Кларинет и Валя се доближиха при хаотичното си движение. – Ако ви облее, прилепва към тялото и изгаря.

Крис нямаше желание да го опитва, независимо дали полепваше или не. Понечи да го каже и в този миг Валя изпищя, и залитна.

Изхвърлен напред към гърба ѝ, той удари брадичката си и си прехапа езика. Изправи се, изплю кръв и хвърли поглед през рамо. Около левия крак на Валя се бяха увидели стъклени израстъци. Изглеждаха твърде ефемерни, за да имат силата, с която разкъсваха месата и я дърпаха надолу. Въпреки това го правеха. Коленете ѝ вече бяха зарити в пясъците.

Без да усеща ръцете си, Крис се прицели и изстреля струя вода към духа. Онова пусна Валя, върна се половин метър и затрепера. Крис си помисли, че умира.

– Водата не го наранява! – извика Валя и стреля с прашката си по съществото. Два израстъка се откъснаха и се загърчиха преди да замрат в пясъка. – Тя се плъзга по него!

Макар и наранено, съществото отново се устреми към Валя. Приличаше на кълбо от стъклени змии. Някъде близо до центъра, но не в точно определена точка, се намираще голям розов кристал, който вероятно представляваше око. Приличаше повече на безгръбначна морска химера, отколкото на сухоzemно същество, въпреки че притежаваше гъвкавата сила на камшик.

Валя се изправи на задни крака, а Крис вкопчи пръсти в косите ѝ. Тя като че не го усещаше. Скочи върху съществото с предните си копита, изправи се и отново го стъпка, после скочи върху мърдащите остатъци и ги срита толкова силно със задните си крака, че парчетата все още се въртяха във въздуха, когато тя отново се втурна напред.

Крис вдигна поглед и видя изпълненото с бръмчащи бомби небе.

Всъщност бяха не повече от двацет или трийсет, но дори една бе достатъчна.

Когато отново дойде в съзнание, Валя бе коленичила до него и го разтърсваше за раменете. Ушите му бучаха. Забеляза, че косата на Валя бе обгорена от едната страна, а лявата ръка и лявата половина на лицето ѝ кървяха. Жълтата ѝ кожа не се виждаше под полепналия върху нея пясък.

– Не кървиш много лошо – каза тя и това го накара да сведе поглед към разкъсаните си дрехи и червенината отдолу. Панталоните му бяха раздрани и Крис бързо откъсна парчето. – Разбираш ли ме? Чуваш ли ме?

Крис кимна, въпреки че беше съвсем замаян. Валя отново го вдигна и той затърси с крака стремената, опитвайки се да се закрепил на гърба ѝ. Когато се намести, тръгнаха отново.

Намираха се само на стотина метра от първата нишка на кабела. Точно преди да пристигнат, Крис усети лека промяна в звука от копитата на Валя. Вместо глухия тропот в дълбокия пясък сега се чуваше звънко „чат-чат“ като по твърда скала. Скоро стигнаха толкова близо, че можеха да докоснат масивната нишка. Валя започна да обикаля оглеждайки огромната празнота на пустинята. Нямаше и следа от Чироко и Кларинет, Габи, Обой или Робин. Въпреки че се чуваше далечен рев на реактивни двигатели, по небето не се виждаха бръмчащи бомби.

– Ето там – каза Валя. – На изток.

В пясъка се забелязваше някакво вълнение. Множество духове образуваха жив облак над нещо, което лежеше неподвижно.

– Това е Обой – тихо рече Валя.

– Не. Не може да бъде.

– Но е така. А ето там, вдясно от останалите... Боя се, че това е нашата приятелка Робин.

Дребната фигурка се бе появила зад една от нишките на кабела. Намираше се на триста-четиристотин метра от тях двамата. Крис я видя да спира близо до касапницата. Клекна и закри с длани устата си, после се изправи и Крис беше сигурен, че знае какво се готви да стори.

– Робин! Робин, недей! – изкрещя той. Видя я да спира и да се оглежда.

– Много е късно! – викна Валя. – Вече е мъртва. Ела при нас. – След това се обърна към Крис. – Отивам да я прибера.

Той стисна здраво китката ѝ.

– Недей. Почакай я тук. – Прозвуча отвратително негероично, но не можа да се сдържи. Продължаваше да вижда израстъците на духа, които дърпат Валя към пясъка. Погледна към краката ѝ и въздъхна.

– Това...

– Не е толкова зле, колкото изглежда – успокои го Валия. – Раните не са толкова дълбоки. Повечето.

Изглеждаше ужасно. Левият ѝ крак бе покрит със засъхваща кръв и поне един от дълбоките прорези беше откъснал парчета кожа. Крис отместил безпомощен поглед към Робин, която тичаше към тях. Не бягаше равномерно, ръцете и краката ѝ се мятаха насам-натам. Крис изтича да я пресрещне и се върна, като я подкрепяше под мишница. Робин се срина на скалата, останала без дъх, неспособна да пророни нито дума, но обгърнала камъка като стар приятел. Крис я обърна и я хвана за ръката. За тази без кутрето.

– Ние бяхме тук – успя накрая да промълви Робин. – Тук... под кабела. Тогава Габи видя бръмчашката бомба и... тя се снижаваше. Първата бомба. И я свали! А от бомбата падна нещо с парашут... и тръгна след нея. Водата не ги убива! Появиха се точно пред нас и... и...

– Зная – вметна Крис. – Аз също видях.

– И тогава Обой се върна за търси Габи, и... не ме взе със себе си. Не можех да помръдна! Но успях да се раздвижа, станах и тръгнах... след нея. Беше ето там, и тогава ти ме повика... и Габи е някъде навън. Трябва да я намеря, ние...

– Чироко и Кларинет също ги няма – каза Крис. – Но може да са някъде под кабела. Вие трябва да сте пристигнали доста по на запад от нас. Чироко може да е в другата посока. Ние... Валия, колко дълго бях в безсъзнание?

Валия се намръщи.

– И ние бяхме под кабела – каза тя. – Изглеждаше съвсем безопасно. Видяхме Габи да тича сама и тръгнахме да ѝ помогнем – тогава едва не ни улучиха. Аз самата за кратко бях в безсъзнание.

– Нямам спомен.

– Вероятно са минали четири или пет децирота... може би половин час от началото на бомбардировката.

– Значи Чироко е имала време да се добере до кабела. Да претърсим първо около външните нишки. – Но не добави, че е сигурен, че никой, останал навън сред пясъците, няма как да е оцелял.

Опитваха да бързат, въпреки че не им се искаше да напуснат така трудно достигнатото убежище. Отделиха известно време за да се погрижат за раните си. Робин бе най-леко наранена, а Крис се нуждаеше от една-две превръзки. Повече време им отне Валия. Когато разкъсаният крак бе превързан, тя като че не изпитваше особено желание да го

натоварва.

– Какво да правим? – попита Крис. – Някой от тях сега може да е от другата страна на тази нишка и да оглежда внимателно пясъците, за да ни открие.

– Да се разделим – предложи Робин. – Те ще са някъде около ръба. Ще търсим и в двете посоки.

Крис прехапа устни.

– Не зная. Във всички филми, които съм гледал, разделянето винаги е предвещавало голямо нещастие.

– Ти градиш тактиката си на филми?

– Какво друго ми остава? А ти ще предложиш ли нещо по-добро?

– Едва ли – призна си Робин. – Тренирали сме различни видове нападения, но не зная кои биха свършили работа тук.

– Не се разделяйте – твърдо каза Валия. – Това ви прави уязвими.

Не но им остана време да вземат решение. Робин, която оглеждаше пустинята, видя Габи да се появява на върха на дюната. Тя тичаше с леките скокове, характерни за ниската гравитация, които вече не изглеждаха толкова странни на Крис. Личеше, че е уморена. Леко се бе привела, сякаш нещо ѝ тежеше.

Постепенно скъси разстоянието. Все още на половин километър от тях, махна с ръка и изкрещя, но никой не разбра какво.

А и Габи не чу истеричните викове, с които се опитваха да я предупредят за опасността, която я преследваше в гръб.

Първа се втурна Валия. Крис я последва, но Титанидата бързо се откъсна напред. Все още я деляха триста метра от Габи, когато бръмчашата бомба вирна нос и изхвърли смъртоносния си товар. Докато краката му потъваха в пясъка, Крис, забравил какво може да се крие отдолу, гледаше как нещото се премията във въздуха. То падна точно пред Габи и тя вдигна ръце, когато на пътя ѝ се издигна стена от огън.

Премина я за миг. Почти летеше.

Цялата обгърната в пламъци.

Видя я как размахва горящи ръце, дочу стенанията ѝ. Тя вече не знаеше накъде отива. Валия се опита да я хване, но не успя. Крис не се поколеба. Усети мириса на изгоряла коса и опърлено месо, когато я удари с рамото и я просна на земята. Валия се опитваше да я задържи, докато тя се тръшкаше и крещеше, а Крис хвърляше върху ѝ пясък, който гребеше с две шепи. Търкаляха я и я засипваха с пясък, като нехаеха за болката в собствените си опърлени ръце.

– Ще я задушим! – запротестира Крис, когато Валия легна с цялата

си тежест върху Габи.

– Трябва да загасим огъня – отвърна Титанидата.

Когато Габи престана да се бори, Валя я прегърна и дръпна Крис, като едва не извади ръката му от рамото. Той се метна на гърба ѝ, а Валя полетя към кабела, като държеше Габи – мъртва или в безсъзнание – в ръцете си. Съвсем близо до кабела, откъдето бяха наблюдавали началото на драмата, настигнаха Робин, която вече се връщаше назад. Крис я хвана за ръката и я изтегли зад гърба си. Валя не забави крачка докато не стъпи на твърда скала.

Вече се канеше да остави Габи на земята, когато хвърли поглед назад и видя връхлитащата бръмчаща бомба. Тя се бе насочила с висока скорост към кабела, като при този си курс щеше да стовари огнения си товар точно на мястото, където се намиреше Валя. Когато вдигна носа си, а двигателят ѝ изрева с пълна сила, за да успее да се издигне достатъчно бързо, Валя се втурна в сумрачния лабиринт между нишките на кабела.

Зад гърба им проехтя експлозия. Не стана ясно дали тя известява за гибелта на бръмчащата бомба. Валя не забави крачка. Тичаше навътре в гората от нишки и се спря едва когато здрачът премина в мрак.

– Продължават да идват – каза Крис. Никога не се бе чувствал тъй безпомощен. Зад тях, на фона на едва виждащите се зад нишките късове небе, връхлитаха издутите сенки на бръмчащите бомби. Изброи пет, но знаеше, че са повече. Едната се наклони надясно, после наляво, за да си проправи път през нишките със самоубийствена скорост. Далеч зад гърба им проехтя експлозия, после друга – по-близка, и съществува изрева над главите им. Отново просветна в мрака синкавият пламък от двигателя му.

Отпред избухна чудовищна експлозия и обля вътрешността на кабела в оранжева светлина. Сенките на нишките затанцуваха в унисон с невидимите пламъци, сетне за миг Крис видя да пада разкъсаното тяло на бръмчащата бомба. Валя не спираше да тича.

В гръб се появи второ същество и чука как трето се блъсна в кабела от ляво. Горещ напалм потече по нишката и пръсна на стотина метра от тях, подобно на восък от свещ. Пред тях избухваха още бомби.

Сътресението сринва огромни камъни и масивни късове от стесняващите се процеци между неоплетените нишки високо над главите им. Заоблен каменен блок, по-голям от Валя, се разби сред град от искри на дващестина метра пред тях. Валя го заобиколи, а над главите им прокънтя ударът на друг нападател, последван след малко от още два,

накъсани от по-слабите взривове от падащите бомби.

Валия продължи в галоп докато не видя каменната сграда, която маркираше входа към регионалния мозък на Тетида. Тогава спря – не желаше да влезе вътре. Само заплахата на бръмчащите бомби я бе довела толкова близо до място, обикновено избягвано от нейния род.

– Трябва да влезем – насърчи я Крис. – Всичко наоколо се разпада. Някое от тези същества ще ни докопа, ако преди това не ни смаже падаща скала.

– Да, но...

– Валия, прави каквото ти заповядвам! Аз, Късметлията, ти го казвам. Нима смяташ, че ще те карам да правиш нещо, в което не съм сигурен?

Валия се поколеба още миг, после изтрополи през прага по каменния под до началото на петкилометровото стълбище.

И се пое надолу.

32. Изчезналата армия

Локвите нападм още тлееха, когато Чироко, следвана от Кларинет, пеша заобиколи нишките на кабела. Титанидата куцаше, десният ѝ заден крак висеше на превръзка, препасана през кръста ѝ. Долната става бе шинирана.

Чироко имаше белези от отшумялата битка. Главата ѝ бе омотана с бинт, покриващ едното око. Лицето ѝ бе омазано със засъхнала кръв. На дясната ръка се мъдреше шина, а два от пръстите бяха отекли и изкривени.

Движеха се по твърдата скала при основата на кабела, като не се осмеляваха да стъпват върху пясъка. Чироко не желаше да поема никакви рискове, въпреки че последните духове, на които се бяха натъкнали, вече не бяха подвластни на магията, позволила на някои от тях без страх от водата да нападнат Титанидите и хората. Един от убитите духове по време на агонията се беше измъкнал от чиста еластична ципа, подобна на пластмаса.

Чироко видя сред пясъците нещо, спря се и протегна ръка. Кларинет ѝ подаде бинокъл, който тя несръчно намести на здравето си око. Беше Обой. Разбра го само поради няколкото оцелели парчета зелено-кафява кожа. Чироко отмести поглед.

– Боя се, че никога няма да види Офион – пропя Кларинет.

– Беше добра – отвърна Чироко, като не знаеше какво друго да добави. – Едва я познавах. По-късно ще пеem за нея.

Освен тялото, наоколо имаше следи, говорещи за разигралата се драма. Няколко тъмни петна, засипвани от неумолимите пясъци, които надигацият се вятър трупаше върху тялото на Титанидата.

Чироко бе очаквала далеч по-лош развой на събитията. Останалите може и да са мъртви, но тя щеше да повярва само ако види трупове.

Принудени бяха да се движат на изток до момента, в който бягството им се превърна в хаос. Кларинет пак и пак се бе опитвал да следва другите две Титаниди, но всеки път се бе натъквал на нова, скрита група водоустойчиви духове. Не можеше да стори друго, освен да продължи да тича с все сила. Атаките бяха толкова яростни, че Чироко реши, че духовете преследват единствено нея. Реши да ги подмами и да ги отклони от приятелите им, ето защо нареди на Кларинет да тича колкото може по-бързо покрай кабела в посока изток. Остана да ги преследва

една бръмчаша бомба и едва не ги уби с експлозия, която ги вдигна във въздуха и ги запрати към една от нишките на кабела.

Тогава разбра, че е сбъркала. Духовете не преследваха нея – нито те я подгониха, нито пък бръмчашите бомби, с изключение на тази, която ги бе ранила. Отчаяни, те потърсиха убежище под нишките на кабела, вслушани в звуците, долитащи от далечната битка, безпомощни да сторят нещо. Най-напред трябваше да превържат собствените си рани.

Чироко бе готова да продължи, когато Кларинет я повика обратно. Той се вираше в твърдата повърхност на скалата.

– Един от нашите е минал оттук – изпя той, като сочеше към успоредните драскотини, дължащи се само на твърдото кератиново копито на Титанида. Няколко крачки по-нататък откри трапчинка с навят пясък, върху който имаше две следи от копито и отпечатък от човешки крак.

– Значи е била Валя – каза на английски Чироко – и поне един от останалите. – Тя постави длан до устата си и се провикна към тъмнината. Когато ехото заглъхна, не се чу никакъв отговор. – Хайде. Да влезем навътре и да ги намерим.

Когато навлязоха в мрака, започнаха да се натъкват на огромни препятствия, които блокираха пътя им. Кларинет запали газовата лампа. На мъживата светлина се очертаха отломките, паднали от стесняващите се пространства над главите им. Нишките се издигаха на десетина километра, преди да се увият и да оформят едно цяло: кабела на Тетида. Чироко знаеше, че лабиринтът подслонява своя собствена сложна екологична среда – растения, пуснали корени в нишките на кабела, и животни, които сновяха нагоре-надолу из тях.

Чироко проправяше пътя из отломките, със съзнанието, че под някоя от грамадните купчини може да се покоят, затрупани, и четиримата им приятели. От време на време Кларинет съобщаваше, че е открил отпечатък от крак. Двамата навлизаха все по-навътре, докато достигнаха огромна купчина камъни. Чироко разбра, че се намира в самия център на кабела. Беше идвала тук и друг път, когато на това място се издигаше сградата на входа, построена от гномове. Сега тя представляваше купчина натрошени камъни, а в центъра на огромното обгоряло пространство лежах разкривените останки на три бръмчашки бомби. От тях не беше останало кой знае колко – металът от облицовката на горивната камера и почервенелите стоманени зъби.

– Дали са влезли вътре? – запита Чироко.

Кларинет се наведе и заглежда земята на светлината на газеника.

– Трудно е да се каже. Има вероятност да са влезли в сградата преди тя да се срути.

Чироко дишаше тежко. Тя взе лампата от Кларинет и се повъртя около купчината камъни. После предпазливо изкачи няколко крачки, но се отказа заради счупената си ръка и чувството на замаяност. Отново слезе долу. Седна и закри лице, после въздъхна, изправи се и се зае да отмества по-дребните камъни и да ги хвърля в тъмнината.

– Какво правиш? – запита Кларинет след няколко минути.

– Копая.

Кларинет я наблюдаваше. Имаше ситнежи с размерите на юмрук и камъни-великани, които вероятнобиха отместили само с общи усилия. Но основната част от купчината, канарите, които образуваха грамадата, бяха подходящ материал за строителство на египетски пирамиди. Накрая той се приближи до Чирока и я докосна по ръката. Тя се отскубна.

– Роки, безсмислено е. Не можеш да го направиш.

– Трябва. И ще го направя.

– Прекалено е...

– По дяволите, не разбираш ли? Габи е там, долу.

Чироко се разтрепери и коленичи. Кларинет се отпусна до нея, а тя се сви в прегръдките му и заридна на рамото му.

Овластяла се отново, тя се изтръгна от прегръдките на Кларинет, изправи се и сложи ръце върху раменете му. Очите ѝ горяха, изпълнени с решителност, каквато той не бе виждал отдавна у Магьосницата.

– Кларинет, приятелю мой – пропя тя – заради кръвната връзка, която ни свързва, те моля да сториш нещо за мен. Заради любовта, която и двамата храним към твоята задна баба, не бих те помолила да го правиш, ако имаше друг изход.

– Заповядай ми, Магьоснице – изпя официално Кларинет.

– Ти трябва да се върнеш в родните си земи. Там потърси всички, които биха дошли в голямата пустиня, които биха дошли в Тетида, за да спасят своята Магьосница, изпаднала в беда. Събери огромните обитатели на небето. Повикай Безстрашния, Водача, Аристократа, Непреклонния, Свирчостоп, Бомбастичния, Негова Светлост и самия Стар Скаут. Кажи им, че Магьосницата обявява война на небесните ракети, че ще измете рода им завинаги от Великото колело на света. Предай им, че заради този обет Магьосницата ги моли да вземат всички доброволци и да ги доведат в Тетида. Ще направиш ли това за мен, Кларинет?

– Дадено, Магьоснице. Въпреки че се боя, че от моя народ ще

дойдат малцина. Тетида е далеч от дома, пътят е пълен с опасности, а хората ми се страхуват от тези места. Ние вярваме, че Гея не иска да идваме тук.

– Тогава им предай следното – на всеки, който дойде, му гарантирам бебе по време на следващия Карнавал. Кажете им, че ако ми помогнат в това начинание, че им направя Карнавал, за който ще се пее през следващите няколко мегарота. – Тя премина на английски. – Смяташ ли, че това ще ги привлече насам?

Кларинет сви рамене и отговори на същия език:

– Само толкова, колкото могат да бъдат вдигнати от цепелините.

Чироко го потупа по рамото, изправи се и се опита да помогне и на Титанидата да стане на крака. Кларинет не бързаше да се вдигне. Чироко го загледа втренчено, пресегна се и го целуна.

– Ще чакам тук – изпя тя. – Знаеш ли изсвирването за голяма беда, с което да повикаш небесните грамади?

– Зная го.

– Някой от тях съвсем скоро ще дойде да те вземе. Но дотогава внимавай. Стигни благополучно и се върни с много помощници. Кажете им да донесат със себе си въжета, макари, кирки, чукове – изобщо всичко необходимо.

– Ще го направя. – Кларинет сведе глава. – Роки, – вярваш ли, че са живи?

– Мисля, че има шанс. Ако са попаднали в капан, Габи знае какво да прави. Тя е наясно, че пред нищо няма да се спира, за да я измъкна и ще държи останалите най-горе на стълбището. Прекалено опасно е да се спуснат при Тетида без мен – няма да има кой да я обуздава.

– Щом така смяташ, Роки.

– Така е. А сега върви с любов, сине.

33. Подстрекателството

– Това е работа на Джен – дрезгаво прошепна Габи. – Не вярвах на очите си, но от бръмчащата бомба, преди тя да се разбие, изскочи Джен.

– Габи, успокой се – каза Крис.

– Добре. Ще поспя за минутка. Но исках първо да ви кажа това.

Робин нямаше представа от колко време четиримата са на стълбището. Нищо чудно да е минал и цял ден. Тя дори беше заспала, но се събуди от стенанията на Габи.

Робин не понасяше гледката. Разкъсали бяха всички остатъци от дрехите ѝ и я бяха положили върху един от спалните чували. В комплекта за първа помощ на Валия имаше туба с мехлем против изгаряния, но тя свърши доста преди да обработят обгорелите участъци. Дори не можеха да отделят достатъчно вода за да отмият от нея пясъка, защото ако изпразнеха меховете, вече нямаше как да ги напълнят. Добре, че единствената газена лампа, намалена до дупка, за да пестят гориво, хвърляше толкова слаба светлина. Тялото на Габи бе покрито с болезнени изгаряния втора и трета степен. Цялата ѝ дясна страна и повечето от гърба ѝ бяха черни като катран. Кожата ѝ се пукаше при всяко движение и оттам капеше бистра течност. Габи твърдеше, че не усеща нищо, което за Робин означаваше, че нервите ѝ са разрушени. Но зачервяванията около най-засегнатите участъци я боляха ужасно. Изпаднаше в несъвест за минути, след това отново си възвръщаше мъченическата яснота с разкъсващи гърлото ѝ дрезгави стенания. Молеше за вода и получаваше по няколко глътки.

Но сега уж бе по-спокойна, с по-слаби болки и разпознаваше околните. Легнала на една страна с изтегнати нозе, отпуснала глава в скута на Валия, разказваше за минутите преди нещастieto.

– Всичко е негово дело. Свързал се е с бръмчащите бомби – те са дяволски интелигентни, между другото. Както и с духовете, макар че те не съдействат на чужди елементи. Зная го, а и той го е знаел, но се опита да скрие от мен как ги е накарал да си сътрудничат. Все пак го принудих да обясни. – Тя се усмихна, една ужасна гледка поради това, че лицето ѝ бе покрито с изгаряния.

– Трябва да му се признае нещо. Номерът с духовете наистина ме изненада. Обливал изчадията с разтопена пластмаса. Накарал ги всичките да минат през пулверизатор, който ги покривал с тънка ципа и ги

пускал в битката. Но надценил нашата съобразителност и това объркало сметките му. Спомнете си, докато вървахме към кабела Роки ни обясни, че има доста по-кратък път из дълбоките пясъци. Ако бяхме минали по него, щяхме да попаднем точно в засадата му. Джен разположил своята водоустойчива армия между пътя и кабела, а ескадрила брѳмчащи бомби се криела в северните планини, за да ни бомбардира, докато сме приковани към земята. Там където се появихме имало само малък отряд, неустойчив към водата. Каза, че пластмасовата обвивка не издържала дълго, изсѳхвала в пясѳка, а той разполагал само с една апаратура за поставянето ѳ. Пазел я за главните сили.

Тя се окашля. Робин ѳ предложи още вода, но Габи отказа.

– Трябва да я пестим – бяха думите ѳ. Изглеждаше изтощена от дългия монолог и Крис отново настоя да си почине.

– Трябва първо да ви кажа всичко – отвърна Габи. – Докъде бях стигнала? О-о. Ти беше прав, Крис. Ние се оставихме да бъдем спрени от малък отряд духове, след това се скрихме при появата на брѳмчащата бомба. Това е бил Джен, който ни е издирвал. И щом ни открил, извикал по радиото основните сили да се присѳединят към него. Ако бяхме трѳгнали тогава, щяхме да стигнем до кабела преди пясѳчните или въздушните му отряди да ни догонят. Едва ли Джен би рискувал главата си, за да ни атакува сам от въздуха, но може и да греша. Имал е тѳвърде силен мотив...

– Преследвал е мен. – продължи Габи и отново се задави в кашлица. Когато се овладя, обобщи разказа си. – Цялата история и всичките ни беди през това пътуване идват от желанието на Джен да ме убие. Духовете и брѳмчащите бомби са получили заповед първо да се доберат до мен, а после да хванат останалите, ако успеят. Чирокo не бивало да бъде наранявана, но мисля, че Джен е имал други намерения.

– Какво искаш да кажеш? – запита Робин. – Че той самият е получавал заповеди?

– Да – отвърна Габи. – Дяволски вярно. Той наистина не искаше да ми разправи за това. Казах му, че ако не го стори, ще се погрижа да живее поне един ден за да го режа къс по къс. Трябваше наистина да отрежа няколко парчета, за да разбера, че не се шегувам.

Робин нервно преглътна. Не смяташе, че тя самата е чужда на насилието, но машабът на последните събития я беше разтѳрсил. Не се притесняваше от разкѳрвавени носове и счупени кости, дори и от смърт, но в съзнанието ѳ войната беше само приказка, останала от напуснатата отдавна Земя. Не знаеше дали би могла да извърши нещата, които Габи

описваше. Би могла да му пререже гърлото или да го прободете в сърцето – и толкова. Изтезанията ѝ бяха чужди, но въпреки това усещаше унищожителната вълна на омразата, предизвикана от онзи мъж на име Джен, която заливаше Габи. Още веднъж усети дълбоката пропаст между нейните деветнайсет години на Ковън и седемдесет и петте, прекарани от Габи на голямото колело.

– И кой е стоял зад гърба му? – запита Крис. – Океан? Тетида?

– Бих искала да е Океан – отвърна Габи. – Но това не съм го очаквала. Джен е получавал заповедите от онзи, когото подозирах непрекъснато. Гея е тази, която му е наредила аз да бъда убита, а Чироко пощаде на. Затова след като Псалтерий умря не успях да се въздържа и изкрещях, че тя е виновна за смъртта му. Мисля, че ме е чула и е наредила на Джен да побърза. Дала му е напалм и експлозиви.

– Джен е подготвил и първата атака, така ли?

– Спомняте ли си какво стана? Крис забеляза бръмчачата бомба и ме събори от гърба на Псалтерий. Иначе и двамата да сме мъртви. След това Джен е трябвало да инсценира атака, уж насочена към всички, защото Роки не бивало да разбере, че аз съм единствената цел. – Тя отново се закашля, сетне сграбчи Крис за рамото и се повдигна с нечовешка сила.

– Непременно уведомете за това Роки, когато се добере дотук. Тя трябва да знае, че всичко това е дело на Гея. Ако аз съм заспала, когато тя дойде, това е първото, което ще ѝ кажете. Обещайте ми, че ще го направите. Ако съм в делириум или съм прекалено слаба за да говоря, трябва вие да ѝ го кажете.

– Ще го сторя, обещавам – увери я Крис и погледна към Робин. Мислеше, че Габи вече бълнува, и Робин кимна в знак на съгласие. Чироко вероятно бе мъртва, а дори да не беше, нямаше как да отмести планината от камъни, затрупала стълбището над главите им.

– Вие не разбирате – промълви Габи и се отпусна назад. – Добре. Ще ви разкажа с какво всъщност се занимавахме, докато се преструвахме, че ви водим на весела разходка из парка. Подготвихме заговор за свалянето на Гея.

Всъщност не ставаше дума за действителен заговор – Габи и Чироко по-скоро проучваха на пътищата и начините да детронират Гея. Нито една от двете не бе съвсем сигурна, че е физически възможно да свалят Гея или че биха могли да се отърват от Гея-съществуването, без да пострада Гея-тялото, от което зависеше съвкупното битие на всички

тук. Както и всичко на Гея, сегашното състояние имаше своите корени в отдавна отминали събития. Габи бе усетила подтика за промяна поне преди трийсет години. И сега Робин, седнала до нея в мъждеещия сумрак, я слушаше да говори за неща, които досега Габи бе доверявала единствено на Чироко.

– Дълго време Роки дори не искаше да чуе за това. Не я виня. Тя имаше много причини да бъде доволна от подредбата на нещата. И с мен беше така. Не смятах живота на Гея за ужасен. Все откривах по някоя дивотия, която не ми харесваше, но, по дяволите, на Земята бе още по-зле. Вселената съвсем не е прекрасна, нито пък честна, независимо дали се управлява от жив бог, или не. Искрено вярвам, че ако християнският Бог съществуваше, щях да го мразя повече, отколкото мразя Гея. Тя дори не му е от категорията.

И сега, само защото можеш да разговаряш с този Бог, само защото Гея наистина е там и аз съм говорила с нея и зная, че за всичко е отговорна тя, че всяка несправедливост и всяка безсмислена смърт е резултат от съзнателно решение... става много по-трудно да се примириш. Бих приела рака само ако усещам, че туморът просто съществува и си расте – и никой не го е измислил, за да накаже хората. На Земята нещата стояха точно така. След земетресение хората страдаха, облизваха раните си, събираха отломките и я караха по-старому до следващото бедствие, което запращаше отгоре им Вселената. Там не въставаха срещу Бога, поне по-голямата част от хората, които познавах.

Но ако правителството се опиташе да прокара непопулярен закон, се вдигаше врява до небесата. Тогава или правеха опити да свалят негодниците на следващите избори, или организираха това с други средства. Тъй като в подобни случаи несправедливостта идва от хората, а не от някаква безразлична Вселена, човек чувства, че може нещо да се направи.

Трябваше ми доста време, за да проумея, че нещата тук стоят по същия начин. Проблемът беше във факта, че мислех за Гея като за Бог, и, вярвате или не, това продължи дълго. Имат толкова общи черти. Но тя не действа чрез магия. Всичко, което прави, теоретически е по силите и на същества като нас самите. Така че аз постепенно се разделих с представата за бог и започнах да гледам на Гея като на градска управа. И, по дяволите, сметнах, че не мога да се въздържа и да не се опълча срещу това кметство. – Наложих се Габи да спре разказа си, тъй като отново получи пристъп на кашлица. Робин поднесе към устните ѝ меха с водата, Габи отпи и погледна тялото си със сълзи в очите – И ето какво

постигнах.

Валия нежно я погали по челото.

– Сега си почивай, Габи. Трябва да събереш сили.

– Ще го направя. Но първо трябва да ви разкажа всичко. – Дишането ѝ стана тежко и Робин видя как зениците ѝ се разширяват. Направи опит да се повдигне, но Валия я спря, като внимаваше да не докосва обгорялата кожа. Робин усети, че Габи започва да се досеща, като гледа ту едната, ту другата. Когато заговори отново, гласът ѝ беше като на дете. – Ще умра, нали?

– Не, само трябва...

– Да – отвърна Валия с прямотата на Титанида по отношение на смъртта. – Има нищожна надежда.

Габи си пое дъх с измъчено стенание.

– Не искам да умирам – изхълца. Отново се опита да седне. Бореше се срещу опитите да я задържат с истерична сила. – Още не съм готова. Моля ви, не ме оставяйте да умра, не искам да умирам, аз... не искам... не ме оставяйте да умра! – Внезапно престана да се противи и се задави. Плака горчиво и дълго, толкова дълго, че когато се опита да заговори отново, думите ѝ бяха съвсем накъсани и неразбираеми. Робин се наведе и доближи ухо до устните ѝ.

– Не искам... да умирам. – стенеше Габи. Доста по-късно, когато Робин смяташе, че вече е заспала, продължи: – Не знаех, че може толкова да боли.

Накрая наистина заспа.

Изминали бяха почти осем часа, преди да заговори отново. А може да бяха и шестнайсет – Робин нямаше как да разбере. Никой не бе очаквал, че Габи изобщо ще се събуди.

През следващите часове им доразказа историята. Силите ѝ обезпокоително отпадаха – едва успяваше да повдигне глава и да глътне малко вода, от която все по-често имаше нужда, за да може да говори. Бе вдишала пламъците. Дробовете ѝ се издуваха, а дъхът ѝ гъргореше. Губеше представа за действителността, блънуваше, разговаряше с майка си и с хора, отдавна мъртви, често викаше Чироко. Но винаги се връщаше към разказа за своята ерес, за своя бунт, към своята донкихотовска и в същността си фатална мисия да свали върховната власт, господстваща над нейния живот и над живота на скъпите за нея същества.

Разправи им за неправдите, големи и малки, за несправедливостта към отделната личност, която имаше по-голямо значение от големите неправди. Осведоми ги за следствената институция, как ставаше все по-

отвратителна с всяка изминала година, тъй като нещастниците биваха насилвани да се бият и да умират, за да осигурят забавления за един Бог, отегчен от дребните вълнения. Описа в подробности просташката шега с Магьосницата и Титанидите, стигна до списъка от страховити играчки на Гея: дълъг и ужасяващ списък, чиято кулминация бяха бръмчащите бомби.

В един момент Габи се осмелила да се запита дали така трябва да бъде. Достигнала до този въпрос, тя започнала да търси алтернатива. Отначало не споделяла мислите си с никого, дори с Чироко. По-късно, когато Чироко открила причина да възнегодува срещу машинациите на богинята, Габи предпазливо пристъпила към целта си, получила отказ и оставила въпроса да отлежи пет години. Но постепенно Чироко започнала да проявява интерес. Най-напред проблемът бил чисто теоретичен: може ли някой или нещо да замести Гея? И ако може, какво е то? При обсъждането отхвърлили земните компютри – нямало достатъчно голям и сложен. Хумнали им още няколко други налудничави идеи. Накрая стеснили кръга от възможните кандидати за божествени наследници на Бога до единайсет – живите регионални мозъци на Гея.

От време на време Чироко решавала да зареже всичко. Изглеждало осъществимо някой от регионалните мозъци, сам или в група, да поеме евентуално функциите на Гея, ако тя умре. Всяка от възможностите щяла да създаде безброй проблеми, но поне обозрими. Чироко успяла да стигне само дотук. Габи не го отдаваше на страх, макар това да съвпадало по време с най-лошия ѝ период на алкохолизъм. А просто защото втората част на проблема изглеждала незначителна в сравнение с първата. Всичките им разсъждения се основавали на допускането, че Гея я няма. Но кой би поел риска? Габи можела да преодолее този проблем, защото знаела от опит, че светът е пълен с не особено умни храбреци и тя самата е една от тях. Чироко също щяла да го направи, при подходящ стимул. Двете с Чироко били способни да отстранят Гея.

Но тогава стигнали до въпроса, на който и до ден-днешен не бяха открили отговор.

По кой начин?

– Това напълно ме обърка – призна Габи. – И зарязахме нещата за цели седем или осем години. Роки с радост забрави за всичко, но не и аз. Съзнанието ми не спря да работи, непрекъснато ми напомняше, че трябва да предприема нещо. Имаше само едно, за което можех да мисля... нека си призная, сега май е моментът за изповед. Никога не съм

смятала, че сама ще успее да открия верния отговор. Знаех обаче, че е по силите на Роки, стига да реши. Така че моята задача бе да събудя интереса ѝ. Трябваше да го направя така, че решението да изглежда възможно. Започнах да я подтиквам да мисли по въпроса. Притеснявах я с години, до момента, в който тя почти престана да ми говори, като ме обяви за досадна натрапница. Но аз работех върху нейното съзнание – защото и тя не харесваше нещата, за които ви споменах – просто Роки е по-инертна от мен. Накрая се предаде.

Използвахме вас за претекст. Казах ви, че се изповядвам, нали? Повярвайте, не сме предполагали, че заради нашата компания ще ви изложим на по-големи опасности, отколкото ако действяхте сами. Но сбъркахме. По добре да бяхте тръгнали без нас. Защото на Гея ѝ е щукнало нещо или просто ѝ е писнало вече сама да си бъде господарка. Може би не е понесла мисълта, че съществува някой, над когото тя няма власт. Държеше ме само с необходимостта да ми възвръща младостта и – ако щете, вярвайте – аз пък бях готова всеки момент да се откажа от този неин дар, ако условията станеха неприемливи и се наложеше да плащам прекалено висока цена. Мисля, че бих се оставила да остареея и да умра почтено. Никога не съм била сигурна, но смятам, че старостта не ме плашеше.

И така, задачата на Роки бе да разговаря с регионалните мозъци, но без да споменава за революция. Ако смятате, че Роки е имала намерение да отиде по-далеч и да им предлага върховната божествена власт на сребърен поднос, значи се лъжете. Тя просто сондираше почвата за евентуално, скрито негодувание. Отхвърлихме половината кандидатури още преди старта, но сметнахме за най-добре да се видим с всичките. По този начин имахме очи да твърдим пред Гея, че правим рутинна проверка, един вид събеседване с дадена зона... или зони. – Габи направи опит да се усмихне, но се разкашля. – Гея е единственото място, където това може да се направи в буквалния смисъл... Не зная каква щеше да е следващата ни стъпка. Досега нямахме късмет. Рея е привидение, а Крий – подлизурко. Той наистина направи няколко неочаквани забележки... но каква полза? Начинанието пропадна, а ние сме победени. Защо, по дяволите, не ѝ позволих да пропуснем Тетида?

Тя облиза устните си, но отказа предложената вода.

– Неко остане за вас. Разбирате ли защо е жизненоважно да разкажете това на Роки? За Джен, че той стои зад всичко това и че нему е заповядвала Гея? Ако тя знае с какво сме се захванали, значи Роки е в голяма опасност. Трябва да ѝ съобщите, за да реши какво да предприеме.

Нали обещавате?

– Обещаваме, Габи – отвърна Валия.

Габи изтощено кимна и притвори очи. Когато ги отвори отново, гласът ѝ едвам се долавяше.

– Истински съжалявам само за едно: че Роки не е тук, с мен. Крис, би ли... Не. – Отмести поглед от него и потърси очите на Робин, която взе ръката ѝ. – Моля те, Робин, целуни я от мен.

– Ще го сторя.

Габи отново кимна и се предаде на съня. Не след дълго дишането ѝ стана накъсано, а после спря. Валия се опита да напипа пулса ѝ, но безуспешно.

34. Откровение

Чувстваше се странно.

Габи бе чела за общото в преживяванията на хората, изпаднали в клинична смърт. Озвалите се на крачка от смъртта често виждали едни и същи неща, и тя самата имаше представа какво може да очаква. Хората разказваха за блаженство, за липса на болка, за сладостен и примамлив душевен покой, благодарение на който спокойно преценявали обстоятелствата и вземали решение дали да живеят, или да умрат. Реалност или халюцинация, но мнозина твърдяха, че са пребивавали извън тялото си и са го наблюдавали отстрана.

Сега опознаваше онова, което се бяха опитвали да обяснят. Едно състояние, което трудно се описва с думи – и прекрасно, и странно.

Смятаха я за мъртва, но тя знаеше, че не е, все още не. Щеше да умре скоро, защото бе престанала да диша. Сърцето ѝ спря и Габи очакваше последното изживяване с учудващо любопитство: зная какво е да бъдеш, какво ли е да не бъдеш? Дали се отдалечаваш, постепенно гаснеш, или просто изчезваш? Дали ще има фанфари и арфи, или огньове и серен дим, прераждане или монотонно свистене на вледеняващия междугалактически водород? Дали ще е нищо? И ако е така, то какво значи нищо?

Тялото ѝ вече не я задържаше. Колко хубаво бе да си свободна, да летиш през времето и пространството, да се оглеждаш назад, към сцената, замръзнала зад гърба ти. Картината бе вълнуваща.

И ето я Роки, седнала тихо върху каменната грамада. Ръката ѝ е превързана. Колко е хубаво да си имал приятел. В зората на дните си Габи ужасно се бе страхувала, че ще умре без приятели – това би било пострашно и от ада. Благодаря ти, Роки, че ми беше приятел...

Продължаваше по-дълго от очакваното. Небесата се разтваряха, под нея се бе ширнала пустинята, а тя се рееше над всичко. Издигаше се все по-високо и по-високо, нагоре през покрива в безкрая, нагоре и нагоре...

Накъде?

За първи път в мислите ѝ се прокрадна съмнение.

Дали това няма да се окаже просто космическа шега, която ще приключи с всички тях? Каква изненада за теолозите, ако се окажеше, че Отговорът всъщност е...

А какво ще стане, ако онази всъщност не е Градската управа?

Вече не можеше да бъде пренебрегвана. В каквото и да се бе превърнала Габи, нейната цел беше ясна. Тя отиваше в главината.

Искаше й се да може да се разплаче.

35. Бягството

Крис и Робин изчерпателно обсъдиха положението и и в края на краищата признаха, че е безнадеждно. Но човешкото същество рядко губи всяка надежда, рядко се примирява с обстоятелствата. Ако бяха заздани отвсякъде, щяха да се примирят и да останат да чакат смъртта. Може би така дори би било по-лесно. Но при положение че стълбите надолу все още ги викаха и двамата чувстваха, че трябва да слязат по тях.

– Това е типичното поведение на един герой – отбеляза Крис. – Да умре при опит да стори нещо.

– Няма ли да престанеш с тия глупости за героите? Става дума за оцеляването ни. Тук нямаме никаква надежда, така че дори шансът, скрит на дъното на това стълбище, да е едно на милион, длъжни сме да рискуваме.

Но не беше лесно да накарат Валия да се помръдне.

Титанидата се бе превърнала в трептящо кълбо от нерви. Логическите аргументи не ѝ влияеха. Съгласяваше се, че трябва да потърсят начин да се измъкнат навън и че единствената възможност е надолу по стълбите, но в този момент съзнанието ѝ преставаше да действа и власт над нея вземаше нещо друго. Грешно е Титанида да се намира на това място. А да продължи по-нататък бе немислимо.

Крис започваше да се отчайва. Първо, заради Габи. Не беше приятно да стоят близо до тялото ѝ. До неотдавна... но не си струваше да се мисли за това. Достатъчно ужасно бе, че нямаша възможност да я погребат.

Така и не разбраха колко са слизали по стълбите. Часовниците бяха останали някъде в дисагите на Кларинет, а нямаша друг начин за отмерване на времето. Спускането се превърна в безкраен кошмар, облекчаван само от оскъдната храна, приемана когато гладът ставаше нетърпим, и от изпълнената със съновидения дрямка, когато изтощението ги повляше на стъпалата. Успяваха да направят по двайсет-трийсет крачки, преди Валия да седне и да започне да трепери. Невъзможно бе да я помръднат, докато тя сама не събереше кураж да продължи. Прекалено бе едра, за да я носят, а думите изобщо не помагаша.

Характерът на Робин – който и в най-добрите времена не бе особено уравновесен – заприлича на вулканично изригване. В началото Крис

се опитваше да я озаптява в приказките. По-късно започна да добавя и свои собствени забележки. Смяташе, че Робин постъпва неразумно, като бие Титанидата, като застава зад гърба ѝ и я блъска отчаяно, за да я накара да се помръдне, но не каза нищо. А не можеха просто да я оставят. Робин също смяташе така.

– Не ми доставя удоволствие да я бия – каза Робин, – но не мога да я изоставя.

– Не става въпрос за изоставяне – заяви Крис. – Ние просто ще продължим напред и ще потърсим помощ.

Робин го погледна намръщено.

– Не се заблуждавай. Какво ни чака долу? Вероятно басейн, пълен с киселина. Дори да не е пълен, дори Тетида да ни пощади и да достигнем до един от ония тунели – ако тук въобще има тунели, като в предишната пещера, – ще отидат седмици, за да се измъкнем и още толкова за връщането. Ако я изоставим, тя ще умре.

Крис трябваше да признае истината в думите ѝ и Робин продължи с физическото малтретиране, опитвайки се да накара Валия да върви. Крис все още го смяташе за погрешно и скоро Валия доказа правотата му.

– Боли ме – извика Валия.

Робин отново я перна.

Валия сграбчи врата на Робин с голямата си длан, повдигна я от земята и я задържа на нивото на очите си. Робин подритна няколко пъти, после замря, неподвижна, и захърка.

– Следващия път – каза Валия без капка злоба, – ще те стискам, докато главата ти не се откъсне. – После пусна Робин на земята, задържа я за раменете, докато не спря да кашля и не я остави, преди да е сигурна, че сама се държи на краката си. Робин ѝ обърна гръб и Крис благодари на съдбата, че пистолетът е на сигурно място в багажа на Валия. Но инцидентът не я озлоби и никой не спомена повече за него. Робин вече дори не повишаваше глас на Титанидата.

Той смяташе, че са преполовили пътя. Бяха спрели за петата си почивка. Но щом се събудиха, видяха, че Валия липсва.

Започнаха да се изкачват.

Намериха я хиляда двеста двайсет и девет стъпала по-нагоре. Седеше с подвити крака и изцъклени очи, като бавно се поклащаше напред-назад. Интелигентността ѝ май не надвишаваше тази на крава.

Робин приседна и Крис се свлече до нея. Знаеше, че ако сега

допусне сълзите му да потекат, вече никога нямаше да престане да плаче, така че се опита да ги съдържи.

– Какво ще правим? – поинтересува се Робин.

Крис въздъхна и се изправи. Сложи длани върху страните на Валя и започна нежно да я гали, докато очите ѝ се фокусираха върху него.

– Време е отново да тръгваме, Валя.

– Наистина ли?

– Страхувам се, че е така.

Тя се изправи и се остави да я поведе. Изминаха двацет стъпала, сетне трийсет, после четирийсет. На четирийсет и шестото стъпало Валя пак седна и се разтрепера. След ново придумване Крис успя да я изправи на крака и те изминаха шейсет стъпала. Когато я вдигна за трети път, бе доста оптимистично настроен, защото се надяваше да стигнат до сто, но спряха на седемдесет.

След още две преспивания той се разбуди от вика на Робин. Огледа се и видя, че Валя пак е изчезнала. Прегърна Робин и тя не се възпротиви. Когато се успокои, те станаха и отново се заизкачваха.

Като че ли никога не бяха разговаряли. Пак същите спорове, пак двамата с Робин прибягнаха до бой. Но дори и това не можеше да продължи дълго – нито пък силите щяха да им стигнат. След битката Крис накуцваше, а Робин се сдобил с няколко синини.

Но учудващо е какво ли не прави малко адреналин.

– Май подът е сух – прошепна Робин.

– Не е за вярване.

Скрити зад плавната извивка на спираловидната стена, те надзъртаха, за да видят онова, което би трябвало да представлява – колкото и да бе невероятно – края на стълбището. Непрекъснато бяха очаквали да се натъкнат на езеро от киселина и скрилата се в него за безопасност Тетида. Вместо това на някакви си десет крачки разстояние видяха само знака за отбелязване на нивото на водата или киселината в езерото и метри гол под. Самата Тетида бе скрита някъде зад завоя.

– Сто на сто е капан – каза Робин.

– Ами да! Я да се връщаме.

Устните на Робин се свиха, очите ѝ заприличаха на стъклени топчета, но успя да се овладее и дори леко се усмихна.

– Хей, не зная как да се изразя... сякаш винаги сме били заедно... но ако се случи нещо лошо... искам да кажа...

– Гот ли ти беше? – предположи Крис.

– Не бих го казала точно така. По дяволите. – Тя протегна ръка. – Щастлива съм, че те познавам.

Той за кратко задържа ръката ѝ в своите.

– Аз също. Но не казвай нищо повече. Всяка дума би звучала глупаво по-късно, ако успеем да оживеем.

Тя се засмя.

– Не ме е грижа. Когато тръгнахме, не те харесвах, но не се засягай. Не мисля, че въобще харесвах когото и да било. Сега те харесвам и исках да го знаеш. За мен това е важно.

– Аз също те харесвам – отвърна Крис и нервно се окашля. Отмести поглед и когато отново потърси очите ѝ, Робин вече гледеше настрана. Пусна ръката ѝ, знаеше какво иска да ѝ каже, но не бе способен да го изрече.

Обърна се към Валия и тихичко зашепна. Почувства се по-добре – без да говори за нещо определено, остави мелодията на гласа си да зазвучи като езика на Титанидите. Постепенно започна да влага смисъл в думите си, повтаряше ги, обясняваше ѝ какво трябва да направи, без да настоява прекалено, за да не пробуди стаените у нея страхове. Разказваше ѝ как ще излязат отук отново на дневна светлина.

Някакъв странен фатализъм бе завладял Валия на последния километър. Тя спираше по-рядко, но се движеше по-бавно. Приличаше на упоена. По едно време Крис дори би могъл да се закълне, че е заспала. Много ѝ беше трудно да държи очите си отворени. Предполагаше, че така изглежда страхът у Титанидите, или каквото там имаха вместо страх. Сега, когато разсъждаваше за това, се сещаше, че никога не беше виждал Титанида да проявява нещо подобно на онова, което той приемаше за страх, нито пред лицето на духовете, нито дори тук долу, по мрачното стълбище. Тя очевидно не се страхуваше от Тетида по начин, разбираем за Крис. Вместо това съществуваше антипатия, подобна на физическа сила, която действаше в такава посока, че да я държи настрана от Тетида. Валия не бе способна да обясни повечето от действията си – когато той и Робин не я водеха насила надолу по стълбите, тя просто тръгваше нагоре с неизбежността, с която топлият въздух се изкачва нагоре. Тази сила беше отслабнала, заменена от физическа и умствена вцепененост. Съзнанието ѝ работеше бавно, сетивата ѝ бяха притъпени, а тялото ѝ едва функционираше.

– А сега ние ... Валия, чуй ме. – Наложил се да я плесне, за да привлече вниманието ѝ. Имаше чувството, че тя едва ли е усетила нещо. –

Валия, трябва бързо да изменим тази отсечка. Става дума за само неколкостотин стъпала. Едва ли ще имаме време за сядане и почивки, както досега.

– Без почивки?

– Боя се, да. Трябва светкавично да изменим последните стъпала, като стоим близо до стената – бъди до мен, а аз ще вървя до стената – а после да хлътнем в тунела. Веднъж да влезем, значи сме поели навън – нагоре и навън. Виждаш ли, Валия? За да тръгнем нагоре, сега се налага да слезем още мъничко, съвсем мъничко надолу и толкова – и всичко ще бъде наред. Разбираш ли?

Тя кимна, но Крис съвсем не бе сигурен, че разбира нещо. Помисли си дали да не ѝ поговори още, но реши, че ползата е нищожна. Може би ѝ действа – може би не. Ако трябваше да се обзалага, би заложил и последната си монета на противното.

Започнаха последното спускане хванати ръка за ръка. Не след дълго завиха по коридора и се озоваха пред Тетида, която седеше неподвижно в киселинната си баня, също като Крий. Всъщност Крис не виждаше по какво би могъл да ги различава. Надяваше се скритите досега неща също да се окажат еднакви. Но нямаше как да го знае със сигурност, преди действително да стигнат до дъното на камерата.

– Какво те забави толкова дълго, Магьоснице?

Крис усети гласа като физически удар. Наложил му се да спре и да си поеме дъх. До този момент не осъзнаваше колко е напрегнат. Сърцето му щеше да се пръсне и дишаше на пресекулки. За щастие Валия продължаваше да върви. Тримата се приближаваха – оставаха им още десетина стъпала.

– Знаех, разбира се, че сте там горе – каза Тетида. – Разбрах, че сте попаднали в беда. Сега, надявам се, не обвинявате мен за случилото се. Аз нямам нищо общо с това и можете да го кажете на Гея.

Гласът на Тетида бе същият като на Крий. Същото монотонно и нечовешко звучене: неясно, без определен източник. Долавяше се и презрение, и ирония, които смразяваха кръвта.

– И така, ти ми водиш и Габи. Бях започнала да се чудя дали въобще някога ще се срещнем. Тя не е толкова добра, че да се сработи с Крий, нали? Така ли, мис Плъджет? И въпреки това никога не сме я виждали тук долу, при нас. Чудя се защо?

Робин се наведе към Крис, очите ѝ се разшириха.

– Крис – прошепна тя, – това дяволско изчадие е късогледо.

Крис неистово замаха с ръка, защото се боеше тя да не заговори и

да не разруши магията. Тетида не би объркала гласовете.

– Какво беше това? – запита Тетида и потвърди страховете му. – Защо не говориш? Нима е учтиво да ме караш толкова дълго да чакам, а сега да си шепнеш тайни. Мразя тайните.

Вече бяха стигнали дъното и Крис видя двата тунела, които бе забелязал в пещерата на Крий: единият водеше на запад, другият – на изток. Оставаше им да изминат само шейсет-седемдесет метра до източния тунел. Крис нервно заопипва странното оръжие, което бе извадил от дисагите на Валя. Усети успокояващия му хлад, твърдост и сигурност, прокарвайки палец по двете остриета. Може би нямаше да се наложи да го използва.

– Признавам, досега не разбирах, защо ми водите това същество – каза Тетида. – А всичко е толкова просто. Не съм ли права?

Крис не отвърна нищо. Намираха се на десет метра от входа на тунела и продължаваха да напредват.

– Ставам нетърпелива – продължи Тетида. – Ти може и да си Магьосницата, но всяко нещо си има граници. Говоря за Титанидата. Колко разумно от ваша страна да ми доведете вечеря. Ела тук, Валя.

Валя се спря и главата ѝ бавно се извърна. За първи път погледна Тетида. Крис не изчака да види какво ще направи. Стисна здраво големия двузъбец, един от инструментите на Валя за дялане, отстъпи крачка назад и го заби яко в месестата задница на притежателката му. За миг не последва реакция – после Валя се отскубна като фурия. Зърна опашката ѝ да изчезва в тунела, чу крясъците и тропота на копитата ѝ – сетне всички останали звуци бяха заглушени от пронизителен вой. Озоваха се в тунела, последвани от горещ поривист и усилващ се вятър. Облъкнаха ги задушавачи пари. Тетида бързаше да запълни час по-скоро басейна си с киселина. Подът, по който тичаха, изглеждаше равен и когато киселината прелееше ръба на рова, щеше да ги последва.

В бягството ги следваха пляскащи с криле същества, подобни на прилепи. По струящата от тях оранжева светлина Крис разбра, че са същите, които бяха осветявали дългото им слизане и които, надяваше се, обитаваха и тунелите пред тях. Каквито и да бяха, те също не си падаха по киселинните пари.

С част от съзнанието си отбеляза, че е открил още нещо, в което превъзхожда Робин. Бягаше по-бързо. Тя бе изостанала и той забави крачка, за да ѝ позволи да го догони. И двамата кашляха, очите му сълзяха, но парите вече не бяха наситени като в началото.

Чу я да се задъхва и да пада. Когато спря и се обърна назад, долови

ромоленето на течност, която, подозираше, не беше вода. За миг бе готов да хукне, но вместо това се втурна назад към момичето, по посока на звука от приближаващата се киселинна вълна. Бягаше сред почти непрогледен мрак, тъй като светещите същества, не така жертвоготовни като него, не бяха спрели полета си.

Сблъска се с нея. Защо бе решил, че тя ще има нужда от помощ, за да стане?

– Тичай, идиот такъв! – изкрещя Робин и той хукна, този път след нея, а единствената светлинка идваше от отдалечаващите се летящи същества, чийто блед отблясък образуваше ореол около движещата се сянка, в която се бе превърнала Робин.

– Според теб още колко ще тичаме? – провикна се назад към него Робин.

– Докато престана да чувам плискането на киселината зад гърба си.

– Добра идея. Мислиш ли, че успеем да ѝ избягаме? Дали се приближава?

– Не зная. Не мога да чуя нищо, ако не спра.

– Тогава защо не продължим да тичаме, докато издъхнем – предложи Робин.

– Добра идея.

Едва ли светещите птици бяха ускорили полета си. Въпреки това те бяха далеч напред и разстоянието помежду им нарастваше – значи двамата с Робин са забавили темпото. Крис едва си поемаше дъх, чувстваше и остра болка встрани. Но не усещаше подът да се изкачва. Нищо чудно сегашното им местоположение да е под нивото на пода в пещерата на Тетида. Нищо чудно Тетида да е способна да напълни с киселина по цялото му протежение онова, което той простодушно смяташе за тристакилометров тунел, свързващ Тетида със сестра ѝ Тея. Но, разбира се, възможно бе тунелът да свърши всеки момент. Или да започне да се спуска, и да се окаже, че са търсили спасение в нещо като дренажен канал за излишъка от киселината. Но не им оставаше друго, освен да тичат. Ако тунелът имаше край, Валя би го намерила първа, а те все още не я бяха настигнали.

– Мисля... че се изкачва ... Не смяташ... ли?

– Може би. Но колко...? Лично Крис не намираше, че са напреднали много, но ако мисълта, че се изкачват, дава сили на Робин по-лесно да мести крака, би приел, че е вярно.

– Не мога... още дълго... да продължавам.

Нито пък аз, помисли си Крис. Сега тъмнината бе почти пълна. Подът вече не беше равен като в началото, така че нарастваше рискът да паднат. А вероятността после да станат бе нищожна.

– Още малко – изхриптя той.

Сблъскаха се. Разделиха се и пак се сблъскаха. Когато Крис се отклони надясно, удари рамото си в невидимата стена на тунела. Протегнал ръце напред, вече не беше способен за прецени дали бледият отблясък, който следваше – просветващ сякаш на километри пред тях, – беше реалност или остатъчен образ върху ретината на очите му. Уплаши се, че при евентуален завой ще се блъсне в стената. После осъзна, че при тази рачешка бързина едва ли ще се нарани сериозно.

– Спри вече – нареди Крис и се свлече на колене. Робин беше някъде отпред, дишаше тежко и кашляше.

Дълго време, неясно колко, не му пукаше дали киселината ги следва по петите. Притисна буза към студения каменен под и остана неподвижен. Единствено дробовете му продължаваха да свистят в постепенно забавящ се ритъм. Гърлото му гореше, слюнката му бе толкова обилна, че се стичаше от зиналата му за глътка кислород уста. Най-накрая вдигна глава, опря длани на пода, коленичи и с усилие на волята спря дъха си за секунди, за да се ослуша. Не чу нищо добро. Ушите му бучаха от нахлулата кръв, а Робин, която бе толкова близо, че можеше да я докосне, дишаше все така тежко и задъхано. Реши, че ще чуе приближаването на киселината само ако тя идва като гърмяща вълна. Ако настина прииждаше насам, то беше почти безшумно. Пресегна се и докосна рамото на Робин.

– Хайде. Най-добро е да не спираме.

Тя простена, но се изправи с него. Потърси ръката му и тръгна. Рамото му опираше в стената вдясно. Продължиха да се движат така: с едната си ръка Крис докосваше студената твърд, а с другата – топла плът.

– Сигурно се изкачваме – най-накрая рече Робин. – Ако слизахме киселината отдавна да ни е заляла.

– И аз така мисля – обади се Крис. – Но не бих заложил живота си на това. Не бива да спираме, докато не видим светлина.

Продължиха да вървят – Крис броеше крачките, без да знае защо точно го прави. Смяташе, че е по-полезно, отколкото да мисли какво ги очаква.

След неколкостотин крачки Робин се изкиска.

– Какво му е смешното?

– Не зная. Мисля, просто ми се стори... дойде ми на ум... че ние успяхме! – Тя стисна ръката му.

Крис се изненада от реакцията ѝ. Тъкмо възнамеряваше да отбележи, че все още са твърде далеч от спасението, че пътят навярно е изпълнен с неподозирани опасности, когато внезапно го завладя чувство, силно от всичко, преживяно досега. Усети, че се усмихва.

– По дяволите. Успяхме, нали? – Сега и двамата се смееха. Прегръщаха се, тупаха се по гърбовете и крещяха несвързани поздравления. Стисна силно ръката ѝ, неспособен да се овладее, но тя не протестира. И също тъй внезапно се разплака, без още да е изчезнала усмивката от лицето му. И двамата не можеха да овладеят рязката смяна на емоциите, резултат от освобождаването от нечовешкото напрежение. Нищо от това, което си говореха, нямаше смисъл. Времето минаваше, а те продължаваха да стоят притиснати един до друг, като нежно се прегръщаха и изтриваха заблудените сълзи.

Когато Крис отново се разсмя, Робин го сръчка:

– Сега пък какво смешно има?

– О... нищо.

– Хайде, хайде.

Замълча, но тя чакаше.

– Добре. по дяволите. Чудя се как мога да се смея? Не е никак смешно. Много от приятелите ни са мъртви. Но тогава... когато бяхме приковани в пясъците ...

– Да-а...

– Е, ти не успя да видиш, защото бе в криза. – Крис се опита да продължи, макар че му се иска да не бе започвал, защото осъзнаваше колко би искала да забрави тези мигове. – Няма значение, Чироко ни нареди да се изпикаем. Е, по дяволите, и аз бях длъжен да го направя. Разкопчах си панталоните и ... виждаш ли ... извадих го... и пуснах една вода. Разпръсках наоколо, разбираш ли, така че да има максимална полза ... и внезапно си помислих: На ви на вас, гадни пясъчни духове!

Робин се закикоти истерично. Крис се смееше с нея, но постепенно започна да се притеснява. Какво толкова му беше смешното, а?

* * *

Изминаха хиляда крачки, преди да зърнат първата светеща птица, увиснала от тавана. За първи път осъзнаха, че тунелът се бе разширил. Съществува се мъдреше поне на двайсет метра над главите им, а може би и повече. Оранжевата му светлина докосваше стени, отдалечени на

трийсет метра. Крис се извърна и потърси отражения от влага зад гърба си, но не откри нищо.

Скоро минаха под друга светеща птица, а после видяха група от пет същества. Блестяха като фенерчета в тъмнината, след толкова часове пълен мрак.

– Чудя се какво ли намират за ядене тук? – замисли се Крис.

– Все има нещо. Според мен им е необходима доста енергия, за да светят непрекъснато.

– Габи спомена за каталитична реакция – сети се Крис. – Но въпреки това те би трябвало да се хранят. Дали и ние да не се възползваме от тяхната храна?

– Рано или късно ще ни се наложи.

Крис си мислеше за запасите, които все още се намираха в дисагите на Валия. Мислите му се пренесоха върху самата Валия. Започваше да се тревожи. Сега светещите птици бяха в изобилие, осветяваха дългия тунел половин километър напред. Но от Титанидата нямаше и следа.

– Нещо ме безпокои – обади се Робин.

– Какво?

– Сигурен ли си, че тунелът води на изток?

– Какво искаш ... – той се спря. – Знаеш не по-зле от мен, че ... – Че какво? Стълбите се виеха надолу по посока на часовниковата стрелка в продължение на пет километра. В началото на спускането Робин бе отбелязала, че когато се озоват долу, ориентацията може да се окаже важна. Ето защо бяха извършили доста изчисления, за да установят как се променя кривината на спиралното стълбище. Като изясниха колко са стъпалата при едно пълно завъртане, ориентацията се превърна чисто и просто в броене на изминатите стъпала. Когато се появиха пред Тетида, бяха определили, че се намират в южната страна на камерата, сиреч запад би трябвало да се пада отляво, а изток – отдясно.

Въпреки това в данните им винаги имаше една неопределеност. Фактът, че изчисленията май бяха сгрешени с няколко стъпала, не беше от особено значение, но бе важно друго: не бяха сигурни относно началната точка. Наземният вход в съоръжението бе ориентиран на запад. Но поради объркването и паниката на влизане и разрушаването на сградата бе невъзможно да се определи колко стъпала е изминала Валия, преди първата почивка. А когато нещата се поуспокоиха, горната част на стълбището вече бе задръстена с отломки.

– Нали не мислиш, че е изминала точно половин оборот? – попита Крис.

– Не мисля. Но не е изключено. Ако е така, този тунел води към Феба, а не към Тея.

На Крис му се мислеше за това. Положението им беше несигурно – зависеше от толкова много неконтролируеми фактори. Дори и да стигнеха владенията на Тея – която според Чироко бе приятелски настроена, – възможно бе тя да не посрещне особено любезно тримата натрапници.

– Ще мислим по този въпрос, когато му дойде времето – реши Крис.

Робин се засмя.

– Не говори така. Ако в края на тунела се изправим пред Феба, по добре е да седим тук и да умираме от глад.

– Не бъди такъв песимист. Доста преди това ще умрем от жажда.

Тунелът постепенно се разширяваше и вече не приличаше на изкуствено направен проход, а по-скоро на естествена пещера. Въпреки че светещите птици бяха повече, светлината вече не достигаше за толкова голямо пространство. Крис забеляза, че тунелът се разклонява на север и на юг, но и двамата сметнаха за по-удачно да продължат в посоката, която според тях беше изток.

– Валия сигурно все още е била паникьосана, когато е стигнала до тук – каза Робин. – Предполагам, че я кара все направо. Ако вече е способна да разсъждава, би се върнала да ни пресрещне, или щеше да ни чака, преди да изследва страничните тунели.

– Съгласен съм. Но не очаквах да отпраши толкова надалеч. А у нея са и храна, и водата. Умирам от жажда.

Подът на пещерата стана неравен. Откриха, че се изкачват и слизат по полегати склонове, които напомняха на Крис за пясъчните дъни от повърхността на Тетида. Таванът вече бе толкова високо, че светещите птици по него приличаха на звездици, мъждукащи в оранжево поради леката мъгла в атмосферата. Горے не различаваха много подробности, а в краката си не виждаха почти нищо. Когато чуха шум от течаща вода, предпазливо се доближиха и разпознаха потока по бакърените отблясъци. Крис потопи пръст в течността, за да установи дали не е киселина. Не усети парене и близна. Усети леко варовиков вкус.

Събуха се и нагизаха в потока, който се оказва широк само десетина метра и дълбок не повече от половин.

Отвъд потока теренът отново се променяше. Наоколо се издигаха нащърбени канари. Не след дълго Крис падна в двуметрова дупка. Един безкраен миг, докато летеше надолу, се чудеше дали не изживява

последните си мигове, но се стовари на четири крака, като изруга по-скоро от облекчение, отколкото от яд. В крайна сметка, добави към раните си няколко натъртвания и драскотини, и толкоз.

Изостреното му след миговете на ужас внимание бе възнаградено бързо. Повече инстинктивно, отколкото съзнателно, той протегна ръка и задържа Робин. И след като пипнешком продължиха напред, видяха, че са били на ръба на пропаст, стръмна трийсет или четирийсет метра.

– Благодаря – тихо каза Робин. Той кимна, загледан в неясната светлинка вляво ... Не различи нищо, но дочу глас. Някой пееше.

Поеха към светлината. В безкрайните синьо-черни сенки започнаха да се очертават подробности. Безформените петна се превръщаха в скали, тъмните, подобни на паяжини силуети се оказваха измършавели стебла и храсти. Светлината трепкаше като свещица. Не беше свещ, а лампата, която Валя носеше в дисагите си. При един проблясък Крис видя и самата Валя. Беше легнала настрана, на отвъдния бряг на малък каньон, на двайсетина метра от дъното. Извика я.

– Крис? Робин? – обади се тя. – Това сте вие! Намерих ви!

Крис си рече, че това звучи странно, но реши да не спори. Двамата с Робин се спуснаха по склона и се заизкачваха откъм нейната страна. Мястото бе необичайно за почивка. Само на двайсет метра по-нататък имаше равна площадка. Подозрението му, че нещо не е наред, се превърна в увереност. Нещо в позата ѝ подсети Крис, изпълвайки го с ужас, за лежащия на пропитата с кръв земя Псалтерий.

Когато се доближиха, видяха по лицето ѝ засъхнала кръв. Валя шумно подсмръкна и прокара длан през горната си устна.

– Боя се, че си счупих носа – каза тя.

Крис отместа поглед. Освен носа, бяха счупени и двата ѝ предни крака.

36. Продължението

Робин тихо приседна на двайсетина метра разстояние и се заслуша как Крис крещи на Титанидата. След като установиха колко лошо е ранена, Валия бе предложила да я освободят от страданията ѝ. Тогава Крис избухна.

С всяка изминала минута тялото ѝ натежаваше от умора. Съвсем скоро щеше да се слее със скалите и мрака. Това би било облекчение. И край на безсилието. Разбираше, че моментната ѝ луда радост след бягството от Тетида е била напразна. Това нямаше да се повтори.

Съзнаваше, че Крис е безпомощен, но виждаше, че все още се надява да стори нещо. Сега идваше насам, явно кроеше нещо.

– Знаеш ли как се дава първа помощ? – попита Крис.

– Умея да правя превръзки.

Той се намръщи.

– Това и аз го мога. Но се налага нещо по-сериозно. Вече го разбрах. – Отвори кожената чанта, която носеше. Стените ѝ, целите в джобове и преградки, се разгънаха на всички посоки. На светлината на лампата проблесна метал: скалпели, щипци, спринцовки, игли, грижливо подреден инструментариум за хирург-аматьор. – Някоя сигурно е знаела как да ги ползва, иначе защо ще ги носят. Според Валия Обой е била оборудвана много по-добре. А това тук май е достатъчно за една дребна операция.

– Знаеш ли какво правиш? Дали има нужда от хирургична намеса?

Крис изглеждаше притеснен.

– Ще трябва да я позашием. И двете счупвания са в ... как се нарича това при конете? Между коляното и глезена. Мисля, че само една от костите на десния крак е счупена, но и без това тя не може да стъпва на него. Левият крак обаче е страшно зле. Май по-голямата част от тежестта е паднала върху него. И двете кости са строшени, а единият ръб е разкъсал плътта. – Крис прелистваше тънка книжка. – Тук се казва, че това е смесена фрактура и при нея проблемът е да се избегне инфекцията. Трябва да наместим костите, да почистим раната и да я зашием.

– Не ми се слуша за това. Щом разбереш какво е необходимо, ме повикай и кажи какво правя. Аз съм насреща.

За момент Крис не реагира. Когато вдигна очи, видя, че той внимателно я гледа.

– Нещо не е ли наред? – попита Крис.

Тя дори не успя да се засмее. Зачуди се се дали да му напомни, че са се изгубили в мрака на пет километра под земята, почти без светлина, без вода и провизии, с две луди полубожества на изток и на запад и ранена спътничка, която едва ли ще успеят да занесат на безопасно място, дори да намерят пътя, но струваше ли си да му разваля настроението? Пък и той бе имал предвид друго. Сигурна бе, че той вече знае, но не й се говореше по въпроса. Не, никога.

Робин уморено сви рамене и отмести поглед.

Крис продължи да се взира в нея – тя сякаш усещаше погледа му, как можеше той да знае? – после се пресегна и сложи длан на коляното ѝ.

– Всичко ще се оправи. Само не бива да се отпускате, а да си помагаме.

– Не съм толкова сигурна – отвърна тя. Въпреки че вероятността той да знае я плашеше, сега очевидното му неведение предизвика у нея чувство на презрение. Нима безсънието ѝ бе отишло напразно? Нима никой не можеше да я разбере? Усети как устните ѝ се свиват презрително и побърза да вдигне ръка за да прикрие гримасата. Блъсна я гореща вълна на безпокойство, плувна в пот. Какво ѝ ставаше? Дори не болеше. Толкова лесно бе да се презира и да си мълчи. Нима кулата на честта ѝ, градена цял живот, ще рухне тъй лесно? Той се надигна, за върви при Валия и когато си тръгнаше, тайната на Робин щеше да остане неразкрита.

Ушите ѝ бучаха. Нещо покапа по брадичката ѝ. Насили се да разхлаби челюсти и усети остра болка при допира на въздуха с пресното ухапване на долната ѝ устна.

– Не е вярно! – Не успя да съдържи вика си Робин, но когато той се извърна и зачака да продължи, трескаво се почуди как да представи нещата така, сякаш нищо не се е случило.

– Кое не е истина? – попита Крис.

– Не е... Никога не съм казвала ... ти не си... – Внезапно усети как стомахът ѝ се обръща. Откри, че гледа тъпо кичура коса, останал в юмрука ѝ. Цветът на косата бе съвсем като нейния. Коленичи, а Крис се озова до нея, прегърнал раменете ѝ.

– Сега по-добре ли си?

– Много по-добре. Там, когато имаше огън и същества в пясъка и те ме преследваха неотлъчно, аз си мислех само как да скрия това от всички, защото ми се случва все по-често, непрекъснато и вече нищо не мога

да направя, а и не искам. Искам само да избягам, защото те ме хапят, а са невидими и не е честно, и аз ги мразя, защото живеят дълбоко, дълбоко в морето.

Позволи му да я отведе. Когато стигнаха на по-равно място, той разгърна спалния чувал и ѝ помогна да се изтегне върху него. Тя втрени поглед в черното нищо.

Малко по-късно Робин го чу да се приближава.

Не бе заспала нито пък беше в несвяст. Размърда пръсти и откри, че лесно ги движи, значи нямаше пристъп. Въпреки това сякаш не съществуваше. Чуваше стенанията на Валия, но те не я вълнуваха. Титанидата крещя от болка, но колко пъти, това Робин не знаеше, а и виковете не бяха откъслечни. Не можеше да каже дали е плач или риданията предствотят тепърва. Не можеше, а и не се и опитваше да си обясни състояние си.

– Искаш ли още нещо да ми кажеш? – попита я Крис.

– Не зная.

– Не съм сигурен, че преди малко те разбрах напълно. Защо не опитай пак?

Това не беше пристъп.

– Искаш да кажеш само...

– Знаеш какво искам да кажа.

– Докато бяхме сгачени под обстрела. Там, в пустинята.

– Да.

– Ти си можела да се движиш, но си симулирала? Това ли искаше да кажеш?

– Точно така.

Тя почака, но Крис си замълча. Просто продължи да седи там и да я наблюдава. Това не ѝ харесваше. Да, почти бе решена да не говори повече.

– Всъщност не, не исках да кажа точно това – най-накрая продължи тя.

– Тогава можеше да говориш – отбеляза той.

– Значи си знаел! Просто си... защо не си... – Тя се опита да седне, но ръцете му нежно я положиха обратно в спалния чувал. Понечи да протестира, но се предаде.

– Забелязах, че можеш да говориш – обясни ѝ Крис, – и си помислих, че е странно. Така ли е?

– Да – Робин притвори очи.

– Преди бе по-друго – продължи Крис – При онези пристъпи само съскаше.

– Защото пристъпът сковава всички волеви движения на мускулите ми. Така разбрах, че има друга причина да не се помръдна. Не заради болестта. – Изчака Крис да я назове, като му признаваше правото да обвинява, но той изглежда нямаше подобно намерение. – А от страх – продължи накрая Робин.

– Не! – засмя се Крис. – Не бива да говориш така!

– На мен изобщо не ми е до смях – каза тя и го прониза с поглед.

– Съжалявам. Моментът не е подходящ. Добре де, какво искаш? Учуден съм, срамувам се от теб, не съм подозирал, че си страхливка. А и съм съкрушен, защото смятах, че съм срещнал идеалното, безстрашно човешко същество, пък то било измама.

– Би ли се измел отгук, за да ме оставиш на мира?

– Не преди да си чула диагнозата на ученика-хирург и чирака-психолог.

– Ако мислиш да си правиш майтап, защо не млъкнеш?

– Аха. Признак на живот.

– Би ли се махнал?

– Не, докато не ме принудиш. Виж, преди няколко дни би ме изкормила само заради частица от онова, което ти наговорих в момента. Притеснявам се, че просто се въргалаш тук и приемаш безразлично всичко. Редно е някой да се погрижи за твоето самоуважение и смятам, че това съм аз.

– Това ли е диагнозата ти?

– Поне част от нея. Злокачествена липса на положителна самооценка и страх от страха. Ти си фобофоб, Робин.

Тя бе готова да се разсмее или да се разкреци, но не искаше да прави нито едното, нито другото.

– Защо не ми кажеш каквото имаш да казваш, за да ме оставиш сама?

– Та ти си само на деветнайсет.

– Никога не съм го отричала.

– Имах предвид, че колкото и за корава да се мислиш, всъщност си нямала достатъчно шансове да провериш храбростта си. Тръгнала си за Тетида със самочувствието, че си неустрашима, и се оказало, че грешиш. Подмокрила си се от страх, плъоснала си се на земята и си ревнола като бебе.

– Винаги ще се радвам да споделяш чувствата ми по този начин.

– Време е някой да ти натрие носа. Непрекъснато си живяла със своите пристъпи, но никога не си заставала лице в лице с тях.

– Не съм се предавала пред пристъпите!

– Разбира се, не. Но и не си опитала да се приспособиш. Ти едвам приемаш, че те въобще съществуват. Стояла си на пост при животообезпечаващите системи на Ковън, като по този начин си излагала на опасност и своя свят, и всичките си сестри.

– Откъде знаеш ... – Робин сложи ръка пред устата си и захва пръста, докато вълната на срама не премина.

– Говориш насън – обясни Крис. – Робин, на епилептици не се решава да пилотират самолети. Не е справедливо по отношение на хората, върху които може да се стовари самолетът.

Тя въздъхна и кимна рязко.

– Няма да споря с теб. Но какво общо има това със случилото се в пустинята?

– Доколкото виждам – всичко. Открила си нещо неприятно за себе си. Уплашила си се и си се вцепенила. И се отнасяш към това също както и към пристъпите си – всъщност не правиш нищо. Ще се върна назад. Отрязала си пръста си. Сега какво ще отрежеш? Ако беше мъж, бих ти направил страховтно предложение, но не зная коя жлеза се смята за източник на геройство при жените. Имаш ли някаква представа? Нали сега уча хирургия, та малко практика би ми се отразила добре.

Не можеше да го слуша. Жадуваше само за едно: той да млъкне и да се маха. Далече, далече отгук. Някъде в нея се трупаше гняв, чието налягане неумолимо нарастваше, и тя беше сигурна, че ако Крис не се махне скоро, гневът ѝ ще избухне и тя ще го убие. В момента дори не можеше да го погледне.

– А какво да правя според теб?

– Вече ти казах. Да се изправиш с лице пред проблема. Признай, че се е случило, че не се гордееш с това и то може дори да се повтори. Сега всичките ти опити да се самозалъжеш, че нищо никога не е било, са неуспешни и затова си легнала тук, безсилна да сториш нещо. Признай си, че си била страхливка – веднъж, в ужасна ситуация – и тръгни оттам. После не е зле да се попиташ какво да направиш, за да предотвратиш завръщането на страха.

– Или да се примиря с факта, че това може да се повтори.

– Винаги има такава вероятност.

Най-накрая си наложи да го погледне. За нейна изненада не

избухна, като видя лицето му. На него нямаше присмех. Знаеше, че ако го помоли, той няма да спомене никому и дума за случилото се. Но това вече не ѝ се струваше толкова важно.

– Ти вярваш в разнищването на проблемите – каза Робин. – А аз предпочитам да се боря с тях. Доставя... повече задоволство. – Тя сви рамене. – По-лесно е.

– Донякъде.

– По-лесно ми е да си отрежа още един пръст, отколкото да изпълня съвета ти.

– Май те разбирам.

– Ще поразмисля. Сега ще ме оставиш ли на мира?

– В никакъв случай. Скоро ще съм готов да се заема с крака на Валя. Докато препрочитам наръчника и подготвям инструментите, не е лошо да направиш нещо за хапване. В торбата на Валя все още има доста храна. А вода – оттатък канарата. Вземи ти лампата – аз си измайсторих нещо като фенерче, за да чета.

Тя се втренчи в него.

– Това ли е всичко?

– Не. Като отидеш за вода, потърси нещо подходящо за шиниране. Повечето от растенията наоколо са дребни и крехки, но все ще се намери нещо. Да речем, пет, шест прави пръчки с дължина около метър.

Тя потърка лицето си. Би поспала няколко години. Изобщо не ѝ се ставаше.

– Пръчки, вода, вечеря. Какво още?

– Да. Ако знаеш някоя-друга песен, попей на Валя. Тя страда от болките, а няма как да отвлече съзнанието си от тях. Пазя повечето успокоителни за наместването на костите и зашиването на раните. – Крис си тръгна, после пак се върна. – И можеш да се молиш, както си знаеш. Дебутирам като хирург и предчувствам, че ще се справя зле. Направо се ужасявам.

С каква лекота го казва, помисли си Робин.

– Ще ти помогна.

37. Уест енд

Назу избяга още в началото на пребиваването им в пещерата. Крис не разбра кога точно – времето постепенно се бе превърнало в ирационална величина.

Робин вложи цялата си енергия в издирването, като не спря да се самообвинява. Крис не можеше да облекчи мъката ѝ, защото знаеше, че е права. Гея не беше най-подходящото място за една анаконда. Навярно Назу бе страдала повече от всички, свита в торбата на гърба на Робин и пускана навън само за кратко. С мрачни предчувствия най-накрая Робин позволи на змията да изследва лагера. Скалите бяха топли и Робин предположи, че нейният демон няма да скита далеч от светлината на малкия лагерен огън. Крис обаче имаше своите съмнения. Усещаше, че Робин несъзнателно приписва на змията почти свръхестествена интелигентност и привързаност просто защото бе неин демон, каквото и да означаваше това. Смяташе, че е прекалено да се очаква това от една змия, и Назу доказа правотата му. Когато една сутрин се събудиха, тя бе изчезнала.

Дни наред претърсваха околността. Робин надзърташе във всяка щепнатина и викаше Назу по име. Оставяше прясно месо за да я примами. Уви. Постепенно се отказа, разбрала, че никога вече няма да я види. После започна досадно да разпитва Крис и Валия дали според тях животното ще оживее. И двамата твърдяха, че Назу няма да има проблеми, но Крис съвсем не беше убеден, че това е чистата истина.

Постепенно и търсенето, и въпросите секнаха, Робин прие загубата и инцидентът изчезна във въртопа на тяхното лишено от време битие.

Проблемът бе, че и двата часовника бяха останали у Кларинет.

Крис трудно се съгласи, че това е проблем, дори когато се натрупаха доста доказателства. Изпитвал бе дискомфорт даже на повърхността, когато светлината се променяше много повече заради километрите изминат път, отколкото заради изтеклите часове. Но за определяне на времето тогава имаха часовник, и Габи държеше на него. Сега Крис разбираше, че няма ясна представа кога точно са тръгнали от Хиперион. Като прехвърляше събитията, стигаше до извода, че оттогава да има малко повече от месец или максимум месец и половина.

Долу в пещерата чувството за безвремие се засилваше. Крис и Робин спяха, когато ги налегнеше умората, и наричаха всеки период ден,

макар да бяха наясно, че единият продължава десет часа, а другият – петдесет и пет. Но с хода на дните Крис откри, че все по-трудно да си припомня реда на събитията. Нещата се дообъркаха, защото доста късно осъзнаха, че все пак отчитането на изминалите периоди на сън би било от полза. Така изминаха петнайсет или двацет преспивания, преди да започнат да ги отбелязват върху една пръчка, поради което всичките им изчисления бяха плюс-минус неизвестен брой дни. Но дори и този календар би свършил работа, ако допуснеха, че дните им продължават средно по двадесет и четири часа, а в това Крис доста се съмняваше.

А си струваше да водят календар. Въпреки че нямаха часовник, край тях протичаше процес, който отмерваше времето също толкова сигурно, колкото и разпадането на атомното ядро: във Валия растеше бебе Титанида.

Тя смяташе, че нещастieto я е сполетяло хиляда и двеста рота след забременяването, но приемаше, че може и да бърка, защото нямаше спомен от слизането по стълбата към Тетида. Не помнеше почти нищо от смъртта на Габи до собственото си осъществяване след безуспешния опит да прескочи пропастта, който ѝ бе коствал два счупени крака. Крис изчисли, че хиляда и двеста рота са приблизително петдесет дни или месец и две трети, и се поуспокои. После я попита има ли представа кога ще зараснат краката ѝ.

– Вероятно след около килорот ще мога да се движа с патерици – отвърна Валия. И добави: – Това са четирийсет и два дни.

– Тук няма да стигнеш надалеч с патериците.

– Сигурно не, ако трябва да се катеря.

– Ще има и катерене – каза Робин, която бе изследвала района на два-три километра от лагера.

– Тогава ще се наложи да изчакаме около пет килорота. Може би четири. Едва ли след три ще укрепна достатъчно.

– Седем месеца. Евентуално шест или пет. – добави Крис с леко облекчение. – Раждането ще е наближило, но май ще успеем да се измъкнем отук по-рано.

Валия изглеждаше озадачена – после лицето ѝ грейна.

– Разбирам грешката ти – ведро заяви тя. – Според теб са ми необходими девет ваши месеца, за да си свърша работата. При нас нещата стават доста по-бързо.

Крис разтърка очите си.

– Колко?

– Често съм се чудила защо на човешките жени им е необходимо

толкова време, за да създадат нещо тъй дребно, а и съвсем незавършено – без да искам да ви обидя. Нашите деца се раждат способни да ...

– Колко време трае бременността? – прекъсна я Крис.

– Пет килорота – каза Валия. – Седем месеца. Сигурно е, че ще го родя преди да мога да се измъкна оттук.

Липсата на време започваше да плаши Крис. Един ден откри, че се опитва да определи реда на събитията, последвали нещастieto с Валия, но не успя. Помнеше някои случки, защото те се нижеха през един и същи период на будуване. Сто на сто бе наместил краката на Валия скоро след онзи разговор с Робин, защото си спомняше, че бе я оставил да се подготвя за операцията. Знаеше и кога бяха уловили първите светещи птици, защото това бе станало малко след първия им сън.

Малките светещи с луминесцентна светлина същества не се бояха от тях, но ги избягваха. Когато се движеха из лагера, птиците стояха надалеч, но по време на нощувката съществата долитаха и се настаняваха на метър от главите им.

Робин успя да се доближи до едно от тях през онази първа „сутрин“, дори го докосна с ръка. Наслаждаваха се на светлината от десетината птици, докато след няколко минути те не започнаха да отлитат настрана. Робин хвана последната и я завърза за едно колче, където тя пърха през целия ден, а на другата сутрин други десетина се бяха върнали. Този път тя ги хвана всичките преди да се опитат да избягат.

Представяваха пълни с въздух сферични същества с лъскави очички, сякаш без глава, с тънки като сапунен мехур криле и един-единствен крак с два пръста. Крис така и не успя да открие нищо, наподобяващо уста, и всичките му усилия да ги нахрани отидоха на вятъра. Те умираха в неволя след повече от два периода сън, така че с Робин ги използваша само за едино будуване и всяка сутрин хващаха нови. Мъртвото същество приличаше на спукан балон. При допир понякога те хващаше ток. Крис се чудеше дали не са пълни с неон – оранжевата светлина му даваше основание, – но предположението бе толкова налудничаво и невероятно, че го запази за себе си.

Двамата с Робин преместиха Валия още в началото на престоя им. Всички бяха изморени от клеченето на двадесетградусовия склон, завършващ с двайсетметрова пропаст. Крис дълго се двоуми, докато избере най-добрия начин да я преместят. За негова изненада успяха. Пригответяха носилка и я пренасяха почивки до платото над тях. При гравитация четвърт „жи“ двамата можеха да вдигнат Титанидата, но не и да

я пренесат надалеч. Установиха лагера на платото и се приготвиха за дългото чакане. При пренасянето съвсем не бяха оптимистично настроени относно шансовете им за оцеляване, тъй като дори при най-строги ограничения, храната щеше да им стигне за не повече от пет-шестстотин рота. Но се заловиха да изградят подслон, като предполагаха, че ще останат там шест или седем месеца – докато зараснат краката на Валия. Издигнаха палатка и това им отне доста време, въпреки че не очакваха климатични промени и температурата се закова на двайсет и осем градуса. Просто се чувстваха по-добре, отделени от кънтящата пещера.

Валия се зае да дялка. Направи толкова предмети, че на Робин непрекъснато ѝ се налагаше да търси оскъдни изродени дръвчета, единственият подходящ за дялкане материал наоколо. Като че ли Титанидата бе най-слабо засегната от отегчението – за нея това бе просто една по-продължителна почивка.

Намираха се в западния край на неправилна пещера с ширина около километър, простираща се на неизвестно разстояние на изток. Подът представляваше безнадежден хаос от срутени скали, камънаци, зъбери, ями и пропасти. Ако се съдеше по неясните светли точки, в които се превръщаха окичилите тавана птици, височината му бе поне километър, а може би и повече. На север и на юг имаше безброй отвори – входове към тунели, водещи в коридори като онзи, по който бяха избягали. Много от тях изглеждаха като изкуствено пробити – тук-там действително се виждаха дървени подпори. Едни отиваха нагоре, други надолу. Някои продължаваха на едно и също ниво, но всички се разклоняваха след около сто метра на още два или три тунела, които след известно разстояние се разклоняваха отново. Нещо повече, в скалата имаше пукнатини като в естествените пещери, зад които цареше такъв хаос, че май бе безсмислено да се изследват. Обещаваща пътека можеше да се превърне в проход, тесен дори за дребничката Робин, а после се разширяваше в зала с невероятни размери.

Отначало Крис придружаваше Робин в експедициите ѝ, но на връщане винаги намираще Валия толкова отчаяна, че скоро се отказа. След това Робин ходеше сама толкова често, колкото успяваше да получи съгласието на Крис.

Той бе учуден от промяната у Робин – не коренна, но значителна за всеки, който я познаваше. Сега тя се вслушваше в нарежданията му, дори да бяха противоположни на нейните желания. Отначало Крис се изненада: никога не беше очаквал, че тя би изпълнявала заповеди, дадени от мъж. След като поразмисли, реши, че проблемът не е в пола. Робин

бе действала достатъчно разумно в група, ръководена най-напред от Габриел, а после от Чироко, но Крис подозираше, че ако някоя двете ѝ беше наредила да стори нещо преко волята ѝ, Робин би отказала да се подчини. Тя никога не би извършила нещо в ущърб на групата – освен ако нейното напускане можеше да се нарече ущърб, – но винаги бе осъзнавала възможността да продължи самостоятелно. Просто не бе създадена да живее в група.

Разбира се, сега не се беше превърнала в послушно оръдие на Крис. И все пак разликата се чувстваше. С повече желание се вслушваше в аргументите му, признаваше правотата му. Не оказваше съпротива. Донякъде нуждата от лидер не беше крещяща, защото групата им бе редуцирана до трима, но Робин рядко проявяваше инициатива, а Валия – никога, така че тази роля, колкото и да бе нищожна, остана за Крис. Робин бе прекалено егоцентрична за водач. Поради това на моменти бе ставала непоносима за околните. Сега в нея имаше още нещо, което според Крис включваше малко смирение и малко отговорност. И това смирение ѝ позволяваше да признае неправотата си, да се вслушва в аргументите му, преди да вземе решение. А чувството на отговорност не само за себе си, а и за останалите я караше да стои с Крис и Валия ден след ден, вместо както всъщност искаше, да тръгне сама и да доведе помощ,

Излагаха се на безчет рискове. Най-много притеснения им създаваха изследователските експедиции на Робин из пещерата. Сто пъти споряха за едно и също, с почти едни и същи думи, и никой от тях сякаш не се трогваше. Отегчението нарастваше, бяха обсъдили вече всички общи неща и дори несъгласието се превръщаше в развлечение.

– Не ми се нрави, че ходиш там сама – нареждаше май за двайсети път Крис. – Чел съм това-онова за пещерничеството и ще ти кажа, че то съвсем не е за единци, също като плуването в дълбоки води.

– Но ти не можеш да дойдеш с мен. Валия има нужда от теб тук.

– Съжалявам – каза Валия.

Робин докосна ръката на Титанидата, за да я увери, че не я обвинява, и да се извини, че засяга болен проблем. След като Валия се успокои, Робин продължи:

– Все някой трябва да излиза. Инак всички ще гладуваме.

Това беше истина и Крис го знаеше. В пещерата освен светещите птици имаше и други животни, които също нито се страхуваха, нито бяха агресивни. Те бяха лесна, но труднооткриваема плячка. Досега Робин бе срещала три вида – и трите с размерите на едра котка, бавни като костенурки, без зъби и козина. Можеше само да се предполага как

прекарват живота си, но Робин винаги ги намираше закотвени до кону-сообразни купчини топло, гъбесто вещество, може би животно, а може би растение, прилепнало към скалата и почти сигурно живо. Робин го кръсти цица, защото приличаше на краве виме, а трите вида животни – краставица, маруля и скарида. Не поради вкуса им – общо взето имаха вкус на телешко, – а поради приликата с трите земни прототипа. Седмици наред бе подминавала краставицата, докато един ден не я бе ритнала и насреща ѝ се бяха ококорили огромни жални зъркели.

– Добре се справяме – каза Крис. – Не виждам защо искаш да излизаш навън по-често от преди. – Въпреки че говореше така, чудесно знаеше, че не е вярно. Имаха малко месо, наистина, но то едва ли би задоволило вълчия апетит на Валия.

– Винаги можем да изядем повече – възрази Робин, показвайки с очи, че не бива да обсъждат онова, което и двамата мислят, в присъствието на Валия. Когато обсъждаха бременността ѝ, бяха изразили пред нея част от опасенията си и се разбра, че и тя ги споделя и също се притеснява, че не се храни достатъчно, за да осигури правилното развитие на плода. – Трудно се намират тези неща – продължи Робин. – Бих предпочела да тичаха насреща ми. А сега мога да мина и на метър от тях и въобще да не ги забележа.

Спорът продължи, но и след приключването му нищо не се промени. Робин продължи да излизаше през ден, дважд по-рядко от собствено-то ѝ желание и хилядократно по-често от желанието на Крис. Той непрекъснато си я представяше как лежи потрошена на дъното на някоя яма, в безсъзнание, неспособна да извика за помощ, или прекалено далеч, за да я чуят. Всеки миг, прекаран в лагера, тя се въртеше, разхождаше се, крещеше, извиняваше се, отново крещеше. Обвиняваше го, че се държи с нея като майка, а той ѝ отвърщаше, че тя се държи като дете, при това диво и своенравно, като и двамата осъзнаваха истинността на тези твърдения, но това не им помагаше. Робин жадуваше да се измъкне на повърхността и да потърси помощ, но не можеше, защото нямаше кой да ловува, а и Крис искаше почти същото, но не можеше да го предложи заради сигурността на Валия. Ето защо и двамата ожесточено, но безплодно спореха, докато един ден Робин ядосано не заби ножа си в една от сивите цици и не бе възнаградена със струя гъста бяла течност.

– Това е млякото на Гея – щастливо обяви Валия и веднага пресуши меха, напълнен от Робин. – Не съм очаквала, че го има толкова дълбоко под земята. В моята родина се намира на два до десет метра под

повърхността.

– Какво означава това: „млякото на Гея“? – запита Крис.

– Как да ви обясня... То е точно това: млякото на Гея. И означава край на притесненията ми. С него синът ми ще израсне силен. Млякото на Гея съдържа всичко необходимо за съществуването ни.

– А ние? – запита Робин. – Могат ли хо... човеците също да го пият?

– Човеците цъфтят от него. Това е универсалната храна.

– Какъв вкус има, Робин?

– Аз не зная. Не мислиш, че съм го пила, нали?

– Човеците, които са го опитвали, казват, че нагарча – обясни Валя. – И на мен леко ми горчи, но знам, че качеството му се променя с всеки изминал рот. Когато Гея е доволна, става по-сладко. В периоди на гняв се сгъстява и присяда, но пак е хранително.

– Според теб как се чувства Гея сега? – попита Робин.

Валя отново надигна меха, като остави да се стекат и последните капки. Замислено поклати глава.

– Бих казала, че е притеснена.

Робин се засмя.

– За какво пък би могла да се притеснява?

– Чироко.

– Какво искаш да кажеш?

– Това, което казах. Ако Магьосницата е жива и ако ние останем живи, за да ѝ разкажем за последните думи на Габи, Гея ще затрепери.

Робин я погледна със съмнение, а Крис бе солидарен с нея. Той също не виждаше каква заплаха за Гея би могла да представлява Чироко.

Но значението на откритието си Робин схвана тутакси.

– Сега вече мога да тръгна да потърся помощ – поде тя спора, който щеше да трае три дни и който от самото начало беше ясно, че Крис ще загуби.

– Въжето. Сигурна ли си, че ще ти стигне?

– Откъде да знам колко ще е достатъчно?

– А кибрит? Взе ли кибрит?

– Ето го тук. – Робин потупа джоба на якето си, което бе вързано върху раницата, импровизирана от една от дисагите на Валя. – Крис, престани. Провизиите ще стигнат за десет човека.

Крис осъзнаваше, че е права, че суматохата в последния момент цели единствено да отсрочи заминаването. Изминали бяха четири дни от

капитулацията му.

След като откриха най-близката цица, с мъка бяха пренесли там Валя. Макар по права линия разстоянието да не надвишаваше триста метра, налагаше се да избегнат две дълбоки клисури, така че я носиха на половин километър на север, докато открият удобен път, после – още половин километър на юг.

– Взе ли меха?

– Ето го – Робин го преметна през рамо и се пресегна за раницата. – Всичко е наред, Крис. – Той ѝ помогна да намести товара на гърба си. Изглеждаше толкова дребна. Окичена с багажа, Робин неудържимо му напомняше току-що проходило дете, навлечено и готово за игра в снега. В този момент я обичаше и копнееше да се погрижи за нея. Но точно това той не можеше да направи и точно това тя не искаше, така че я загърби, преди да е видяла изражението му. Не желаше пак да започват спора.

Но не успя да се въздържи.

– Не забравяй да маркираш пътя си – заръча.

Тя безмълвно вдигна малката кирка, сетне отново я втъкна в колана си. Чудесен колан, сръчно изработен от Валя от изсушената кожа на краставица. По план, когато Валя бъде в състояние да се движи с патерици, двамата с Крис щяха да поемат по пътя, маркиран от Робин. На Крис не му се мислеше по въпроса, защото, ако Робин не успееше да се измъкне и да се върне с помощ доста преди този момент, това би означавало, че я е сполетяло нещастие.

– Ако престанеш да откриваш цици, измени три периода на сън след като мехът се изпразни, а после, ако не намериш мляко, се връщай.

– Четири. Четири нощувки.

– Три.

– Споразумяхме се за четири. – Робин го погледна и въздъхна. – Добре де. Три, ако това ще те ощастливи. – Вгледаха се един в друг за миг, сетне Робин се доближи и го прегърна.

– Пази се – помоли го тя.

– Тъкмо мислех да ти кажа същото.

Засмяха се нервно и Крис я прегърна. Последваха няколко секунди, в които Крис се чудеше дали тя няма да отхвърли целувката. После реши, че не му пука, и я целуна. Тя се притисна към него, след което се дръпна и сведе очи. Накрая отново вдигна поглед към него, усмихна се и тръгна.

– Сбогом, Валя! – подвикна.

– Довиждане, малката – отвърна ѝ Титанидата. – Бих казала: „Нека Гея е с теб“, но според мен би предпочела да си сама.

– Точно така – със смях каза Робин. – Нека си стои в главината и се притеснява за Магьосницата. С вас до среща след около килорот.

Крис я проследи, докато не се изгуби от погледа му. Стори му се, че спря и му махна, но не беше сигурен. Скоро се виждаха само трепкащите отблясъци на светещите птици, които тя носеше в клетка, оплетена от клони, а накрая и те изчезнаха.

Млякото на Гея наистина бе горчиво, а след тръгването на Робин се вгорчи още. Всеки ден вкусът му беше различен, но не дотолкова, че да задоволи жаждата за разнообразие, която мореше Крис. След по-малко от хекторот самозалъгване, той започна да се чуди дали не би предпочел да гладува, вместо да се задоволява с тази гадна помия.

Ходеше често да събира растения, като внимаваше да не изоставя Валия за дълго. От тези скитания домъкваше и дърва, и по някое от местните животни. Това винаги бе повод за празненство, тъй като Валия вдъхваше скритите запаси от подправки и всеки път готвеше по различен начин. Скоро му стана ясно, че тя почти не хапва от специалитетите си. Крис бе сигурен, че подобно злоядство не се дължи на предпочитанията ѝ към млякото. Неведнъж възнамеряваше да настоява тя да изяде своя дял, но така и не събра кураж да ѝ го каже. Изяде своята порция като скъперник, дъвчеше с часове и никога не отказваше на поканата да вземе допълнително. Не одобряваше тези свои постъпки, но не можеше да се съдържи.

Времето отминаваше като в мъгла. За него то течеше равномерно още от първия му ден на Гея. Всъщност, дори още преди това, тъй като на космическия кораб бе започнал да се откъсва от земното време. Сетне то замръзна във вечния следобед на Хиперион, за да продължи бавно да пълзи към нощта и после това отново към деня. Сега процесът вече бе завършил.

Отново започна да полудява, след доста дълго затишие – от преди Карнавала на Крий до пристигането му в пещерата. Мислено сега го наричаше точно така – полудяване, а не „пристъп“, както превзето му викаха лекарите, – защото то си беше точно полудяване. Вече не вярваше, че Гея е способна да го изцери, дори и да иска, а и не се сещаше защо би пожелала да го стори. Явно бе обречен да прекара живота си като група маниакални, непознати за самия него личности и най-доброто, което можеше да стори, бе да се сработва с тях.

В действителност тук, в пещерата, това бе доста по-лесно, отколкото когато и да било досега. Често дори не забелязваше какво става. Понякога Би изваше на себе си на място, на което не си спомняше да е ходил, в неведение, дали е полудял, или просто се е заплеснал. В такива случаи притеснено се обръщаше към Валя, за да провери дали не я е наранил. Поне досега не се беше случвало. Всъщност, тя често изглеждаше по-щастлива в сравнение с предишните дни. Това също му помагаше да понася лудостта си по-леко – Валя не се интересуваше дали е умопобъркан, и май повече го харесваше в тези му състояния.

Замаян, Крис се чудеше дали пък Гея не е имала предвид подобен лек. Тук, долу, лудостта не бе от значение. Съвсем сам беше стигнал до състояние, в което се чувстваше нормален като другите.

Без да са обсъждали въпроса, Валя пое грижата да отмята календара след всеки негов сън. За него това, както и останалото, бе знак, че наистина страда от маниакални състояния. Не знаеше какво прави през тези периоди. Не попита Валя, а и тя си мълчеше.

Говореха за всичко, но не и за това. Шетнята около лагера му отнемаше не повече от „час“ на „ден“, и неизбежно им оставаха от девет до четирийсет и девет часа, през които нямаше какво да правят, освен да говорят. Най-напред говориха за себе си, така че Валя скоро се изчерпа. Той бе забравил колко невероятно млада е тя. Въпреки че беше зрял възрастен индивид, опитът ѝ бе печално малък. Но и животът на Крис също не бе неизчерпае, ето защо преминаха на други теми. Говореха за надеждите и страховете си, за философията – на хората и на Титанидите. Измисляха игри и истории. Валя се оказа посредствена в игрите, но съчиняваше великолепно. Въображението и представите ѝ бяха леко изкривени в сравнение с човешките, което ѝ позволяваше да го смайва отново и отново с безразсъдните си, обезпокоителни прозрения за неща, които не би трябвало да разбира. Започна да осъзнава както никога досега какво означава нещо толкова близко до човешкото, макар и не човешко. И да съжالياва всичките тези милиони хора, живели преди контакта с Гея, защото никога не са общували с едно толкова чаровно и привлекателно същество.

Търпението на Валя го изумяваше. Той полудяваше, въпреки че свободата му на движение беше далеч по-голяма от нейната. Започна да разбира повсеместната практика да се убиват коне с наранени крака. Макар че краката на Титанидите бяха много по-гъвкави от тези на земните коне, Валя изживяваше ужасен период. Половин килорот ѝ се наложи да лежи само на една страна. Когато костите започнаха да

зарастват, седнаше, но не издържаше дълго в това положение, тъй като неподвижните, шинирани предни крака трябваше да стоят изпълнати напред.

За първи път усети, че ѝ е трудно, когато тя някак между другото спомена, че в болницата Титанидите с подобни травми стоят във висилка с провесени във въздуха крака. Крис се изненада.

– Защо не ми каза по-рано? – попита.

– Каква щеше да е ползата, понеже...

– Конски работи – прекъсна я Крис, като очакваше тя да се усмихне. Беше му станало любимо възклицание – така я взимаше леко на подбив, вместо да се оплаква от всекидневното си задължение да почиства след нея. Но този път тя не се усмихна.

– Смятам, че мога да стъкмя нещо подобно – продължи той. – Трябва стоиш на задните си крака, така ли? Значи да е нещо като люлка, която да придържа предните ти крака... Мисля, че ще стане. – Крис изчака, но тя мълчеше. Дори не го погледна. – Какво става, Валия?

– Не искам да ти създавам грижи – едва чуто отговори тя и се разплака.

За първи път я виждаше да плаче. Ама че идиот беше да смята, че щом не плаче, значи всичко е наред. Отиде при нея и усети, че тя жадува да я помилват. Отначало се почувства неловко да успокоява толкова голямо същество, а и стойката ѝ, наложена от нараняванията, не улесняваше нещата. Въпреки това Крис скоро се отпусна и я успокои, без да го е грижа за каквото и да било. Тя бе искала тъй малко през цялото това време, а той не ѝ бе дал почти нищо.

– Не се притеснявай – прошепна Крис в дългата ѝ загръглена ушна мида.

– Толкова съм глупава – каза Валия и заподсмърча. – Ама че глупава от моя страна да си счупя краката.

– Не можеш да се виниш за нещастieto.

– Но го помня. Не си спомням много, но тва – да. Бях толкова уплашена. Губи ми се какво стана преди това... там, на стълбите. Спомням си само някаква ужасна болка, а после можех да само да тичам. Тичах, тичах и щом стигнах до пропастта, скочих, макар да знаех, че не ще успея да прелетя отвъд.

– Всички се държат като безумци, когато са уплашени – разсъди Крис.

– Да, но сега си вързан да седиш тук заради мен.

– И двамата сме вързани – призна той. – Би било глупава да те

убеждавам, че точно това е мястото на моите мечти. На никой не му се стои тук. Но ти си ранена и аз ще остана с теб, където и да си. И не те виня за нищо – ти просто нямаш вина.

Валия се смълча, само раменете ѝ леко потреперваха. После подсмъркна шумно и се взря в очите му.

– А за мен това е мястото, където бих желала да бъда – каза тя.

– Какво имаш предвид? – Крис леко се поотдръпна.

– Имам предвид, че много те обичам.

– Не смятам, че наистина ме обичаш.

Тя поклати глава.

– Зная какво си мислиш и то е истина. Винаги съм те обичала: и когато си тих и спокоен, и когато си ядосан. Имаш безброй лица. Според мен единствено аз май ги познавам всичките. И ги обичам.

– Някои лекари също се клеха, че ги познават – вметна Крис. Когато Валия не отговори, той зададе въпроса, който отдавна го измъчваше. – Правя ли любов с теб, когато откачам?

– Ние правим любов във възхитителна възбуда. Ти си моят мъжествен жребец, а аз – твоят хермафродит-еротоманиак. Правим задни лудоории и предно общуване, а после нещо средно. Твоят пенис...

– Престани! Не съм те питал за гадните подробности.

– Не съм казвала нищо перверзно (ру(и)парографско?) – ясно изрече Валия.

– Чудя се... какво правиш, нима ядеш речници?

– Трябва да изуча всички английски думи за експеримента – поясни Валия.

– Какво... всъщност няма значение, ще ми кажеш по-късно. Знаех, че сме правили любов веднъж. Просто ми е интересно дали продължавам в същия дух.

– Само преди двайсет или трийсет рота.

– И не те притеснява, че го правя само когато съм луд?

Тя се замисли.

– Наистина доста се затруднявам да разбера какво ти разбираш под лудост. Понякога губиш някои задръжки – още една дума, с която имам проблеми. Това ти създава ядове с човешките жени, които не искат да се съешават с теб, и със всяко човешко същество, което се възпротиви на волята ти. Аз нямам проблеми – станеш ли прекалено необуздан, просто те вдигам за косата и те държа на протегнатата ръка разстояние. Когато мирясаш, успявам да те убедя. Чудесно ти действа.

Крис се засмя, но дори на него смехът му прозвуча фалшиво.

– Смайваш ме. Изследвах ме най-големите лекари на Земята. В безсилието си ме тъпчеха с абсолютно безсмислени илачи. Ще се шашнат, ако чуят за твоя лек. Вдигнете го за косата с една ръка, протегнете я и го убеждавайте. О, сладко убеждение.

– Върши работа – направи опит да се защити Валия. – Но май е ефикасно само в общество, в което всеки е по-едър от теб.

– И моето поведение в такива случаи не те ли смушава? Титанидите никога не се нападат, нали? Според мен сигурно ти действа... отблъскващо, когато се държа така. Подобно поведение не е присъщо на Титанидите.

– Маниерите на човеците според мен доста се различават от тези на Титанидите – отвърна Валия. – Ти, когато „полудееш“, ставаш навярно малко по-агресивен от нормалното, но нарастват и другите ти чувства – както агресията, така и любовта.

– Аз не съм влюбен в теб, Валия.

– Влюбен си. Дори и онази част от теб, здравомислещата, ме обича с титанидска любов: неизменна, но твърде голяма, за да бъде отдадена само на една личност. Ти си ми го казвал, когато не си на себе си. Казвал си ми, че здравомислещата ти част не би допуснала подобна любов.

– Лъгал съм те.

– Не би ме лъгал.

– Но аз съм тук, за да бъда излекуван! – извика той с нарастващо безсилие.

– Зная – простена тя, отново готова да избухне в плач. – Толкова се боя, че Гея ще те изцери и ти ще забравиш за любовта си към мен!

Крис си помисли, че разговорът става съвсем налудничав. Може би той беше луд, и то постоянно. Като нищо. Но не искаше тя да плаче – харесваше я и внезапно усети, че няма смисъл да й устоява повече. Целуна я. Тя веднага откликна, разтревожи го със своята сила и плам, после поспря и доближи устни до ухото му.

– Не се притеснявай. Ще бъда нежна.

Крис се усмихна.

Не беше лесно, но Крис направи люлката. Доста време му отне докато намери три достатъчно дълги и здрави пръта сред недоразвитите храсти, които минаваха за дървета в пещерата, но най-накрая успя да стъкми триножник. Имаше достатъчно въже за изработката и дрехи, които не им бяха необходими в жегата, за подплата. След като люлката бе завършена, Валия внимателно се повдигна на ръце, Крис нагласи

краката ѝ в примките, а тя се отпусна и въздъхна блажено. И така, тя прекарваше повечето време с предни крака на сантиметри във въздуха.

Но не цялото. Люлката възпрепятстваше предните лудории, а това бързо се превърна в съществена част от живота им. Скоро Крис вече недоумяваше как толкова дълго се е лишавал от това усещане, а после осъзна, че всъщност е ощастливявал Валя постоянно. Сега се досещаше, че най-вероятно се е отдавал на отчаянието, вехнеш от глад сред предлаганото му изобилие. Дори млякото на Гея придоби по-сносен вкус и той се чудеше дали причината за промяната не се крие в собственото му настроение, а не в капризите на Нейно Величество.

Валя не бе като човешките жени. Безпредметно бе дори да се опитва да прави съпоставки – просто беше различна. Това, че чудесно му пасваше отпред, надали бе резултат от космическа случайност. Той почти чуваше хихикането на Гея. Що за шега беше погодила на човешката раса: така да нагласи нещата, че първите срещнати нехуманоиди да могат да се отдават на същите забавления като хората, и то със същите инструменти. Валя представляваше голямо плътско игрище, от върха на широкия ѝ нос, през акрите напръскана жълта кожа до меките части точно над копитата на задните ѝ крака. Тя бе досущ като човек – но в уголемени мащаби – с нежността на ръцете си, с огромните си гърди, с приятния аромат на плътта си. И в същото време разликата бе невероятна. Когато я целуваше по падинката зад изразителните ѝ магарешки уши, тя миришеше като човек.

За първи път с облекчение призна съществуването на по-голяма част от тялото ѝ. Преди се преструваше, че го забелязва само от главата до предния чатал, и игнорираше нейния свръхсексапил. Валя нежно го напътстваше как да се възползва от учудващите възможности на останалите две-трети. Донякъде се колебаеше поради погрешното схващане, с което се бе борил у останалите, без да съзнава че и той го споделя: заради конската ѝ половина контактът с нея се превръщаше в табу за хората. Трябваше да отхвърли тези предразсъдъци. Откри, че е учудващо лесно. В много отношения тя доста по-малко приличаше на кон, отколкото той – на маймуна. Другото препятствие бе формулирано още в началото от самата Валя – тя бе хермафродит, макар че женско-мъжки или двуполов индивид бе по-подходящо определение. Крис бе напълно хетеросексуален. Валя му помогна да осъзнае, че това не означава нищо, когато бяха заедно. Тя беше всичко, а физиологичните подробности нямаша значение. Винаги бе знаел, че самият акт е само нищожна част от правенето на любов.

Патериците на Титанидата представляваха дълги, дебели пръти с подплата под мишниците, които почти не се отличаваха от използваните от хората в продължение на хилядолетия. Направата им ни най-малко не затрудни Крис.

В началото Валия изминаваше само петдесетина метра, преди да си почине и да тръгне обратно към палатката. Скоро усети, че би издържала и по-дълъг преход. Крис събори палатката и спретна багажа така, че да го носи на гръб. Товарът бе сериозен, особено прътовете от триножника на люлката. Преди не би могъл даже да го вдигне, но сега му помагаше ниската гравитация. Но дори и така товарът тежеше.

Валия се придвижваше с патериците по начин, който създаваше непривично напрежение в плещите, в гръба, който бе като човешки, и в правоъгълната извивка на гръбнака. Крис нямаше представа как е устроен скелетът ѝ, но беше сигурен, че при нея веригата от прешлени е доста по-различна, за да ѝ позволява да извърта главата си на сто и осемдесет градуса, а и да се сгъва по най-невероятни начини. Но достатъчно си приличаха, за да получи тя болки в гръба. Всеки ден крайт на пътуването я заварваше изкривена от болка. Мускулите на плещите ѝ приличаха на вкоравени въжета, но само масаж явно не помагаше, мислеше си умерено Крис. Накрая започна да я налага с юмруци, сякаш чукаше пържолки, за да я облекчи донякъде.

Заякваша, въпреки че и двамата знаеха, че никога няма да стане леко. Лека-полека удължаваха преходите, докато не достигнаха максимум, определен от Крис, който се равняваше на около километър и половина. Всеки ден подминаваха много от знаците, оставени за тях от Робин. Нямаше как да разберат кога са оставени, нямаше и полза да обсъждат онова, което си мислеха и двамата. Каквито и сметки да правеха, Робин трябваше от време оно да се е върнала с помощ.

Продължаваха напред и с всеки изминал ден един и същи въпрос, завладяваше мислите им.

Къде е Робин?

38. Бравура (Блестящо изпълнение)

Вече нямаше смисъл да отрича правотата на Крис. Робин го осъзнаваше от доста време. Не биваше да тръгва сама.

За пореден път опита да помръдне ръката си. Донякъде успя: един пръст леко потрепна и тя усети грапавината на скалата отдолу. Плахо преглътна. Един от нейните – изглежда нескончаеми – страхове сега бе да не се удави в собствената си слюнка. Можеше да се случи. Можеха да се случат и далеч по-лоши неща. Щом отново възвърнеше властта над тялото си, нищо чудно да открие, че то е натрошено. В такъв случай щеше да остане да лежи в мрака, където в крайна сметка я чакаше райското спокойствие на вечността, но първите няколко седмици обещаваха да бъдат ужасни.

А само преди година тя бе на деветнахсет и нямаше страх от нищо. Не изглеждаше толкова отдавна, въпреки че бе самата древност за човек, който утре би могъл да се препъне и да намери смъртта си на дъното на пропастта километър по-долу.

Нямаше причина смъртта да изчаква до сутринта. Докато лежи безпомощна, Нощната Птица може да пристъпи до нея и... да стори това, което прави с безпомощните вещици.

Дъхът ѝ спря и Робин за пореден път се помъчи да извие глава само на сантиметри, за да види, ако Нощната птица, както подозираше, наистина клечи до ръба, на няколко метра над главата ѝ. И този път не я зърна, но капка пот се свлече от веждата и залютя в окото ѝ.

Спомни си, че би трябвало да подсвири. А след това... стига с тия глупости. Ти си на деветнайсет, може би вече на двайсет. Никога след шестата си година не си изпитвала страх от Нощната птица... Все пак, ако успееше да свие устни, щеше да зачурулика като канарче.

Робин бе наполовина сигурна, че далечните звуци, които започна да чува малко след раздялата с Крис и Валя, бяха екоът на собствените ѝ стъпки, тихото шумолене на светещите птици и шумът на падаща вода. Но половинчатата убеденост оставяше доста вратички за развихряне на фантазията и образът на Нощната птица бе изникнал от детските ѝ спомени, за да надава смразяващите си кръсъци някъде отдалеч, отвъд обсега на погледа ѝ.

Не вярваше, че това бе Нощната птица – дори и в сегашното си състояние осъзнаваше, че такова животно никога не е съществувало нито

тук, нито на Земята. Това бе само приказка, която си разказваха малките момиченца, и нищо повече. Никой не бе виждал Нощната птица. Тя долетала на крилете на мрака и винаги атакувала в гръб, променяла големината и формата си, за да се свие във всяко тъмно кътче, а можела да се скрие и в сумрачната кутийка на общата спалня, под чина, в прашния ъгъл. Робин не виждаше нищо, но понякога ѝ се причуваше звукът на ключващите се нокти или тракането на ужасния клюн.

Тя знаеше, че в пещерата, освен светещите птици, краставиците, скаридите, марулята и различните растения, има и други живи същества. Започна да среща стъклени гущерчета – някои с по два, а други с по неколкостотин крака. Изглежда обичаха топлината и колкото по на запад отиваше, толкова повече броят им нарастваше, така че първата ѝ работа след ставане бе да изчисти спалния си чувал от пропълзелите вътре натрапници. Имаше същества, подобни на морски звезди, и охлюви с невероятни форми на черупките. Веднъж видя как една светеща птица бе уловена и отнесена от невидимо летящо същество. Друг път намери нещо, което изглежда бе част от въздесъщото тяло на Гея, оголено от скалистата му обвивка – същество, до което синият кит бе дребна рибка. Успя със сигурност да установи само, че е топло, месесто, и за щастие заспало.

Щом всички тези същества обитаваха пещера, която на пръв поглед изглеждаше безкрайна бездна от стерилни скали, защо да я няма и Нощната птица?

Робин още веднъж се опита да погледне през рамо и този път успя леко да повдигне брадичка. Размърда и краката си и усети, че са поне на метър височина над главата. После дълго остана неподвижна, за да е сигурна, че се владее изцяло, преди да събере кураж да се премести от мястото, където бе паднала.

А когато се помръдна, го направи безкрайно предпазливо. Запълзя назад на пети и лакти, докато не се увери напълно, че се намира на равно място, а после се извърна и прегърна горещата скала. Гравитацията е чудесно нещо, когато те притиска към стабилна повърхност, но става страшна, щом се опита да те събори от несигурната ти опора. Преди рядко се сещаше за гравитацията, било то като за приятел или враг.

Когато престана да трепери, тя пропълзя до ръба на пропастта, където бе лежала безпомощна дълги часове. Една от светещите птици бе смазана под тялото ѝ при падането. Другата пърхаше с криле на крачка от смъртта, но хвърляше достатъчно светлина, за да погледне надолу и да види, че дъното е на не повече от метър и половина от мястото,

където бяха краката ѝ.

Когато пристигна на Гея, подобно разстояние би я разсмяло. Сега обаче не посмя. В края на краищата, за да се убие не са необходими сто, дори не и десет метра. Един или два стигат, ако падне и се удари зле.

Прегледа първо тялото си, после екипировката. Острата болка бе някъде в ребрата, но след грижливо опипване реши, че няма счупени. Под носа ѝ имаше засъхнала кръв – май беше го ударила при падането, точно преди ужасяващото плъзгане с крака напред в неизвестното. Като се изключи това, няколкото драскотини и счупения нокът, тя беше наред. Проверката на екипировката показва, че нищо не липсва. Клетката на светещите птици бе строшена, но и без това вече бе излишна, а при следващото лагеруване можеше да изплете нова, от стебла и лико.

Нямаше представа колко пъти се е разминавала на косъм с нещастнието, пък и не бе сигурна кое се брои за минаване на косъм. Дори ако елиминираше всички изплъзвания на въжето, моментни загуби на почва под краката, сгромолясвания на каманаци само на метър от нея, затъването в подвижните пясъци, оказали се дълбоки само до кръста, появата изневиделица на светещия порой, профучал през дерето, което тя тъкмо се канеше да пресече... дори ако вземеше предвид само моментите, когато бе усетила ледената прегръдка на смъртта да я докосва, за да остави клеймото на страха върху душата ѝ, това пак бяха безброй много пъти. Късметлия бе, че все още е жива, и Робин го съзнаваше. Някога опасността я развеселяваше. Това време бе отминало.

Всеки нов ден идваше с нови страхове, толкова многочислени, че вече дори не се срамуваше от тях – прекалено бе сломена, съкрушена бе от колапса на личността, която смяташе, че представлява. Ако някога успее да се измъкне от тези катакомби, знаеше, че това няма да бъде тя, Робин Деветопръстата, а някоя съвсем непозната.

Не бе лесно да си Робин, личност достойна за уважение. Отново се зачуди защо продължава напред. Наистина би било по-достойно да изживее живота си тук, далеч от чужди очи. Появата на белия свят бе равностепенна на срам.

Но след известно време, тласкана от сила, която не разбираше и на която би се възпротивила, стига да знаеше как, Робин ставаше и пак поемаше безкрайния си поход на изток.

На думи изглеждаше лесно. Прекосяване на пещерата, все в източна посока, докато не стигне до Тея. Разбира се, ако посоката, която те наричаха изток, наистина беше изток, но какво друго ѝ оставаше.

Скоро обаче разбра, че трябва да се осланя по-скоро на съдбата, отколкото на това основно допускане. Бе приела, че пещерата, широка един-два километра на запад и с неизвестни размери на изток, се простира все в същата посока. А нямаше никакви причини да вярва в това. Благодарение на светещите птици можеше да определи общата посока на участъка в радиус най-много два-три километра. Като че ли бе права линия, но имаше толкова завои и чупки, че не беше съвсем сигурна.

Имаше и друг вариант. Нямаше как да определи дали пещерата се издига или слиза. Бяха започнали от ниво пет километра под повърхността – според Чироко. Знаеше също, че външната обвивка на Гея е с дебелина трийсет километра. Шансовете да пропусне пещерата на Гея бяха големи.

Би се ориентирала се с помощта на два прости инструмента. Изкачането на Гея бе съпътствано с олекване, а спускането – с частично увеличение на теглото. Чувствителна пружинна везна би измерила тези разлики. На собствените си сетива не можеше да разчита. Жироскопичният часовник ставаше за компас, защото при ориентация на оста му на север-юг той преставаше да се върти. Но нито Габи, нито Чироко бяха ползвали при пътуванията си пружинна везна, така че не я бяха включили в багажа. А часовникът бе останал у Кларинет.

Прахоса доста време в опити да определи с подръчни средства местоположението и посоката си на движение, но тотално се обърка. Теоретично бе възможно да определи посоките изток-запад с помощта на падащи предмети. Маркира дълги отвесни линии, до които пускаше какво ли не, но с незадоволителен резултат.

И така, тя се луташе слепешката, изгубена в мрака. Поне триста километра, може би и повече. Придържаше се към северната стена. Идеята изглеждаше добра, но не бяха изминали и два-три периода на сън, когато се озова в края на един пасаж. Пое покрай южната стена в обратна посока, докато и тя не се изви на сто и осемдесет градуса и тогава осъзна, че неусетно е навлязла в странично разклонение. Нямаше друг избор, освен да се върне при маркировките за Крис и Валия, да зачеркне едната и да издълбае нова, за да ги насочи към друг проход, от който я делеяха още три нощувки.

Оттам насетне започна кошмарът на дългите преходи и на разкъсващите сърцето връщания назад, на бавното напредване с елиминиране на погрешните входи един по един, едва след като извървеше до края всеки тунел. Занимание, което бе и изнурително, и опасно. Обземаше я страх, че може би всъщност няма излаз навън, че след всичките сълзи и

безсилие, след нарастващото усещане за безпътница, ще зърне лагера на Крис и Валя в далечината и ще разбере, че всичко е било напразно.

Вероятността Крис и Валя да я настигнат нарастваше. Не че имаше нещо против. Дори ѝ бе минавало през ум да седне и да ги чака. Би било добре да има компания. Жадуваше да ги види и двамата... а може би вече и тримата. Чудеше се как ли ще изглежда бебето Титанида.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-разумно ѝ се струваше. Тримата заедно биха се справили по-добре отколкото тя сама. А беше и по-безопасно, няма спор. Крис би поел водачеството, така че рисковете за нея намаляваха наполовина.

Но всеки път при тази мисъл се хвърляше напред още по-настървено. Ако вече бе загубила безстрашието си, то би могла поне да прояви твърдост. А щом имаше сили да се изправи лице в лице с факта, че се бои, значи би могла да се изправи и срещу самия страх – и да го преодолее.

Навлезе в сводест коридор, досущ като онзи, по който бягаха с Крис. Коридор като коридор – като един от стотиците, изследвани досега. Беше започнала да очаква толкова малко от пътешествието си, че се втрещи, когато разбра какво я чака в края му. Из въздуха се носеше остра миризма. Робин се огледа наоколо, после сведе очи към пода, където проблясваше тънък слой прозрачна течност. Кончовите на ботушите ѝ димяха.

Отскочи назад и припряно се събу. Бе нагазила направо в течността. Можеше да падне по лице. Можеше да се нагълта...

– Спри киселината! – изкрещя, шокирана от звука на собствения си глас. Не си струваше да стои и да се притеснява за неща, които не са се случили. Наложително бе да помисли за онова, което можеше да стане.

– Тея! – извика Робин. Ами ако отпред бе Тетида или Феба? Съмняваше се дали би успяла да ги различи, дори да се намираще по-близо – а оттук, от неколкостотин метра дистанция по тъмния коридор, в чието дъно регионалният мозък представляваше само светло сияние, нямаше капка надежда. Може би е най-добре да се върне обратно, пак да обмисли всичко и евентуално по-късно да се приближи отново ...

– Тея, трябва да говоря с теб!

Вслуша се внимателно, като следеше нивото на киселината, покрила пода на метри от нея. Ако нивото ѝ започнеше да се покачва, дори с милиметри, щеше да покаже на светещите птици как се лети.

Навремето гласът на Крий бе глух и неясен през напълнените с

киселина тунели – и въпреки че Тетида ѝ се стори още по-гръмогласна, това вероятно се дължеше на уплахата на Робин, която се стряскаше от всеки звук. Нямаше основания да смята, че Тея ще говори по-високо от останалите.

Робин отново изкрещя, ослуша се – мъртва тишина. Не беше подготвена точно за това. Очакваше неприятности в милион варианти, но никога не бе помисляла, че няма да успее да уведоми Тея за присъствието си.

– Тея, аз съм Робин от Ковън, приятелка на Чироко Джоунс, Магьосницата на Гея, Императрицата на Титанидите, и... – Направи опит да си припомни титлите, които Габи бе изломотила някога в Къщата на песните, но уви. – Аз съм приятелка на Магьосницата – завърши Робин с надеждата, че твърдението ѝ е достатъчно. – Ако ме чуваш, си наясно, че идвам по работа на Магьосницата. Трябва да говоря с теб.

Отново наостри уши, но със същия резултат.

– Ако се мъчиш да ми кажеш нещо, знай, че не те чувам – продължи Робин. – За Магьосницата е твърде важно да говоря с теб. Намалиш ли нивото на киселината, за да се приближа, ще ни бъде по-лесно да разговаряме. – Готова бе да добави, че няма да нарани Тея, но се сети как се бе държала Чироко с Крий и нещо я накара да промени решението си. Нямаше представа дали е опасно да използва подхода на Чироко. Май това бе най-лошото, което би могла да стори. Но бе доста вероятно Тея да разбира само от сила и да се опита да я унищожи и при най-малката проява на слабост.

Тази мисъл почти я разсмя, колкото и да беше уплашена. Какво друго ѝ бе останало, освен слабостта? Можеше да изгуби контрол над себе си в присъствието на Тея и да остане да лежи безпомощна, докато огромното същество реши какво да я прави.

Всичко това нямаше значение. Ако мисли все по този начин, няма да стигне доникъде, освен до дъното на коридора, обратно при мрака и горчивината на поражението. Трябваше да направи необходимото, без да обръща внимание на треперенето на ръцете си.

– Наложително е да говоря с теб – продължи Робин твърдо. – Ето защо трябва да свалиш нивото на киселината. Повярвай, Магьосницата ще е недоволна, а поради това и Гея, ако не ме послушаш. Тъй като обичаш и уважаваш Гея, позволи ми да се доближа. Тъй като се боиш от Гея, позволи ми да се доближа!

Звучеше толкова глупаво, толкова фалшиво и за собствените ѝ уши. Сигурно и Тея ще усети несигурността и безсилието в думите ѝ,

ще долови набъбващия зад тях страх, готов да я предаде. Но в същия миг нивото на киселината започна да спада. Робин пристъпи плахо и видя, че вместо плиткия пласт киселина е останала само хлъзгава, димяща влага.

Седна и се разрови из багажа си. Натъпка в ботушите парцали от ризата, накъсана преди безброй хекторота. Едва успя да се obuе отново. С остатъка от ризата и част от одеялото омота ботушите си отвън. После запристъпва по влажния под. Провери одеялото след няколко крачки. Май киселината не бе достатъчно концентрирана, за да унищожи материята бързо. Изглежда имаше някакъв шанс.

Тея също внимаваше. Киселината се отдръпваше болезнено бавно, докато Робин тъпчеше на място от нетърпение. Коридорът се запуска надолу. Скоро и от стените започна да се стича киселина. Прокапа и от тавана. Робин покри главата си с парче от скъсаното одеяло и продължи по пътя си.

Най-сетне се озова на един ръб като тези в леговищата на Крий и Тетида.

– Говори – връхлетя я гласът и Робин повече от всякога бе на косъм от решението да се обърне и да си плюе на петите, защото гласът беше същият, същият като на Тетида. С усилие на волята си припомни, че и Крий говореше по аналогичен начин: безизразно, монотонно, без човешка интонация, сякаш гласът му бе създаден от синтезатор.

– Не мърдай – продължи гласът, – ако ти е мил животът. Действам доста по-бързо, отколкото подозираш, така че не разчитай на предишния си опит. В правото си съм да те унищожа, защото си в моята, дадена ми от самата Гея свещена обител, която не се осквернява единствено от присъствието на Магъосницата. Ти успя да стигнеш жива толкова надалеч само благодарение на дългото ми приятелство с Магъосницата и любовта ми към Гея. Говори и ми обясни защо би трябвало да продължиш да живееш.

Не говори предвзето, констатира Робин. А що се отнася до самите думи... ако идваха от човек, би го взела за луд. Навярно Тея бе луда, но това едва ли имаше значение. „Лудост“ бе дума, чиито допълнителни значения не можеха да обхванат и чуждия интелект.

– Ако възнамеряваш да побегнеш – продължи Тея, която очевидно ставаше подозрителна, – знай, че съм известна за случилото се при Тетида. Заварили сте я неподготвена, докато аз следя твоето приближаване от много километра. Няма защо да наводнявам пещерата си, в рова има орган, чиято струя киселина е достатъчно мощна, за да те разполови.

Така че говори – или си мъртва.

Робин сметна заплахата на Тея по-скоро за обещаващ знак, както и желанието ѝ въобще да приказва бе неочаквано хрисимо от страна на воторостепенен бог.

– Казах ти вече – отвърна Робин твърдо, доколкото можеше. – Ако си слушала, знаеш колко е важна мисията ми. Но очевидно не си слушала, затова ще повтора. Тръгнала съм с важно поръчение за Чироко Джоунс, Магьосницата на Гея. Нося новини, които тя трябва да чуе. Ако не стигна до нея с информацията, ще е твърде недоволна.

Веднага щом изрече тези думи, ѝ идеше да отхапе езика си. Имаше си работа с верен съюзник на Гея, а информацията за Чироко гласеше, че Гея е убиецът на Габи. Това не би имало значение, ако не съществуваше възможността Тетида, също замесена в деянието, да се е похвалила на Тея. Тъй като Тея изглежда беше доста осведомена за случилото се в пещерата на Тетида, бе очевидно, че двата регионални мозъка поддържат постоянна връзка.

– Каква е информацията?

– Тя засяга мен и Магьосницата. Ако Гея иска и ти да знаеш, сама ще те уведоми.

Последва тишина, продължила секунди. Време, достатъчно Робин да остарее с двайсет години. Но когато не я обля струя киселина, ѝ се прииска да крещи от радост. Тя бе победила! Щом след подобни слова все още бе жива, значи Тея наистина изпитваше невероятен респект към Чироко.

Сега оставаше да удържи фронта само още няколко минути...

Започна да се движи бавно, за да не стресне Тея. На третата крачка към на стълбата, която проблясваше в южния край на пещерата, Тея заговори отново.

– Казах да не мърдаш. Има още какво да обсъдим.

– Чудя се какво още има да обсъждаме. Би ли наранила онзи, който носи вест на Магьосницата?

– Въпросът май не е коректен. Ако те унищожа – което е мое право, а и задължение, според законите на Гея, – няма да има свидетели. Магьосницата никога не ще разбере, че си минала оттук.

– Не е твое задължение – каза Робин, която шепнешком редеше молитви. – Лично съм била при Крий. Бях във вътрешната му пещера и оцелях, за да разкажа за нея. Стига да ми разреши Магьосницата. Знам това, значи и ти би трябвало да го знаеш.

– В моите покои никога не са идвали натрапници – заяви Тея. – И

така е редно. Никое същество, освен Магьосницата, не е стояло на твоето място.

– А пък аз ти казвам, че видях Крий. Няма друг по-верен на Гея от Крий.

– Няма по-верен на Гея от мен – ловко се измъкна Гея.

– Тогава сториш като Крий и ме пусни да си тръгна невредима.

Дилемата изглежда затрудни Тея: настъпи дълга пауза. Робин се къпеше в пот, а носът ѝ гореше от киселинните изпарения.

– Ако си толкова лоялна към Гея – предположи Робин, – защо тогава общуваш с Тетида? – Още веднъж се почуди дали не бърка, като ѝ го казва. Но я гонеше манията да изиграе играта на отгатване докрай, пък да става каквото ще. Вече не биха помогнали нито унижението, нито молбите. Усещаше, че ако има шансове, те се крият в собствената ѝ твърдост.

Тея не беше глупачка. Усети, че се е издала с факта, че знае за преминаването на Робин край Тетида. Не се опита да отрича, а отговори подобно на Крий, когато го бе притиснала Чироко.

– Не мога да не чувам, защото така съм устроена. Тетида е изменник. Тя упорства в разпространението на ереста. Но аз докладвам начаса всичко на Гея. От време на време има известна полза.

Робин заключи, че Тетида или не знае за разкритията на Габи, или не е уведомила за тях Тея. При толкова приказки за ушите и очите на Гея, Робин не беше сигурна докъде се простират сетивата на самата Тетида. Подозираше, че прагът към пещерата, намиращ се пет километра над Тетида, е прекалено отдалечен за пряко шпиониране. Но Тея със сигурност не бе осведомена, защото иначе веднага да е изтропала новината на Гея, а тя пък едва ли изгаряше от желание Чироко да бъде запозната с подробностите около смъртта на Габи. И в този случай Робин щеше вече да е мъртва.

– Все още не си отговорила на въпроса ми – каза Тея. – Какво би ме спряло да те убия сега и да унищожа трупата ти?

– Учудена съм че говориш толкова нелоялно.

– Не съм казала нищо нелоялно.

– Да, но Магьосницата е представител на Гея, а ти искаш да я измамиш. Нека оставим това за момент и разгледаме само практическата страна на въпроса. Магьосницата, ако е жива, знае ... – Робин се окашля, като се престори, че това се дължи на киселинните пари. „Имаш прекалено голяма уста, Робин“ – смъмри се мислено тя.

– А, значи ти дори не знаеш дали е жива? – попита Тея и на Робин ѝ

се стори, че долавя във въпроса ѝ застрашително сладникава нотка.

– Не знаех – припряно отвърна Робин. – Но вече е очевидно, че е жива. Инак нямаше да разговаряме, нали така?

– Признавам. Жива е. – Червени искри заструиха по коничната повърхност на Тея. Робин би се притеснила, ако не бе виждала същото при Крий. Спомените на Тея явно бяха болезнени.

– Е, както казах, Магьосницата знае, че съм слязла по стълбите с моите приятели. Те са все още живи и сигурно ще оцелеят. Рано или късно Магьосницата ще дойде, ще ги намери и ... – Блеснаха нови искри и Робин се зачуди какво толкова бе казала. Реши, че може би навлиза в опасна територия, после осъзна колко е странно, че Чироко още не се е появила долу, за да ги търси. Разбира се, тя като нищо се въргалаше пияна на верандата в Къщата на песните, но не си струваше да се мисли за евентуалното влияние на този факт върху сегашното положение на Робин. Очевидно Тея все още бе доста уплашена от възможността Чироко да се впусне в издирвания и продължаваше да слуша. – Магьосницата ще дойде да ни търси – заключи Робин. – Когато открие останалите, от тях ще научи, че съм тръгнала насам. Можеш да кажеш, че съм се загубила в лабиринтите на запад, но мислиш ли, че Магьосницата ще се примири, докато не открие трупа ми? И какво ще стане, ако намери обгорени от киселина останки?

Тея продължаваше да мълчи, а Робин разбра, че е изчерпала всички доводи. Като поставяше последния въпрос вече доста се съмняваше в правотата си. Дали Чироко щеше да се впусне да я издирва? Защо досега не го беше сторила? Сто на сто не би изоставила така Габи. Дали тя, Робин, не бе отишла прекалено далеч?

Тея беше на друго мнение.

– Тръгвай тогава – каза тя. – Изчезвай бързо, преди да променя решението си. Занеси своята вест на Магьосницата и нека нямаш и ден късмет заради безочливото оскверняване на моите покои. Хайде! Тръгвай веднага.

На Робин ѝ идеше да подхвърли, че никога не би дошла тук, ако имаше друг път към повърхността, но реши да не прекалява. Киселината вече се надигаше и я обзеха опасения, че Тея все още може да инсценира правдоподобен инцидент. Втурна се по стълбите, като вземаше по пет стъпала наведнъж.

Робин не намали темпото докато не се загуби зад извивката на коридора. Нямаше никакво намерение да се бави, но изтощението надделя и тя се запрепъва, падна на колене и остана да лежи задъхана, просната

върху стъпалата.

Беше се измъкнала, но този път не кипеше от радост. Вместо това усети импулса, който познаваше твърде добре: завладяващото желание да плаче.

Но този път сълзите не идваха. Нарамн багажа си и започна да се изкачва.

Входът на стълбището към Тея бе затрупан със сняг. Отначало Робин не разбра какво е това и се доближи предпазливо. В книгите пишеше, че снегът е мек и пухкав, но този не беше такъв, а корав и плътен.

Спря се за да облече пуловер. Бе тъмно като в рог, тъй като дивите светещи птици си бяха отишли. Последната птица лежеше полумъртва в поправената клетка. Нямаше как да улови други при бързото си изкачване по стълбите.

Първата ѝ работа бе да излезе на открито. При липса на облаци би трябвало да се вижда Морето на Здрача и така щеше да стане ясно накъде е запад. Опита се да си припомни картата, която бе изучавала навремето. Дали централният кабел на Тея стигаше до земята на север или на юг от Офион? Не знаеше, а това беше важно. Габи бе споменала, че би било най-лесно да се пресече Тея по замръзналата река. След като се ориентира, Робин възнамеряваше да се отправи на юг, но ако се окаже, че теренът се изкачва, трябваше да смени посоката, защото знаеше, че кабелът е съвсем близо до реката, в ниското.

Преди още да се измъкне от гората от нишки спря, за да облече всичките си дрехи. Никога не си бе представяла, че може да е толкова студено. Притеснено се питаше дали не бе сбъркала, че не послуша Крис, който настояваше да вземе със себе си дебелия кожух. Тогава смяташе, че постъпва разумно – кожухът би заел почти половината раница, която ставаше неудобна за носене, а двата пуловера, тънкото яке и всичко останало като че ли бяха достатъчно за всякакви изненади. Но Крис ѝ каза да не оставя кожуха. И настояваше.

Както и за ботушите. Бяха удобни за тежките изкачвания, въпреки че Робин бе откъснала кожената подплата, от която краката ѝ завираха. И те бяха доста износени, също като дрехите, но с добра изработка и все още здрави. Натърка със сняг залетите с киселина кончови, с надеждата да прекрати разяждащото ѝ въздействие.

Вече почти бе готова да потегли отново и си спомни за нещо, което най-после можеше да влезе в работа. Разрови се из раницата и измъкна малък живачен термометър, доближи го до мъждивата светлина на

птицата и примигна. Не беше за вярване. Но след като го изтръска, той пак показа двайсет градуса под нулата. Духна го и видя как тънката сребърна нишка се вдига и после отново бавно пада. Ето още един повод за страх. Щеше да замръзне до смърт, ако спреше да се движи.

„Така че вдигай си задника“, заповяда си Робин и веднага се подчини. Нямаше да е зле, ако беше малко по-свежа, но долу, на стълбището към Тея, не можа да легне да се наспи. Сега, затънала до колене в снега, се замисли. Дали да не се върне на стълбището за да се постопли и да дремне, и чак след това, отпочинала, да поеме отново на път?

Накрая се отказа от предпазливост. Нямаше гаранции, че стълбището е безопасно, щом в дъното му се крие Тея.

Вгледа се отново в умиращата светеща птица и разбра, че е най-добре да побърза. Ако скоро не се измъкне под кабела, тъмнината ще стане пълна.

Проправяше си път, като междувременно научаваше по нещо за снега и леда. Ледът бе доста по-измамен от скалата, дори когато изглеждаше твърд. А що се отнася до снега... имаше толкова много от пухкавото му разнообразие, че й стигаше за цял живот. На места бе навят високо от главата ѝ. На няколко пъти ѝ се наложи да заобикаля огромни преспи.

Когато от светещата птица вече нямаше никаква полза, съзря бледа светлина. Хвърли клетката и се отпрати към нея.

Странно усещане бе да вижда отново толкова надалеч. Времето на Тея беше ясно. Въздухът – кристален и хапещ, разсичан от поривите на вятъра, който духаше с пет-десет километра в час и изсмукваше топлината от кожата при допир. Видя Морето на здрача отляво, значи се налагаше да заобиколи кабела, преди да поеме на юг.

Освен ако спомените ѝ не я подвеждаха. Би било разумно да помисли отново, преди да тръгне да заобикаля кабела, защото ставаше лошо, ако се окажеше, че Офион се намира на север. Достатъчно се беше връщала назад, а този път нещата се утежняваха и от обстоятелството, че пръстите на краката ѝ вече започваха да измръзват.

Спомни си, че Тея в по-голямата си част е обхваната от назъбена планинска верига, ширнала се от северните до южните хълмисти райони. Офион, който минаваше почти през средата на областта, някъде около центъра на Тея се разделяше на северен и южен ръкав. Централният кабел стигаше до земята близо до точката, където двата ръкава се сливаха. Повечето от южния ръкав протичаше под единия от двата ледника,

покриващи почти цяла Тея, и бе почти невъзможно да бъде открит. Но северният ръкав не бе скован постоянно от лед. От време на време, в някои моменти от трийсетгодишния климатичен цикъл на Тея, ледената покривка се топеше и тясната долина в централната част на Тея преживяваше краткотрайна, сурова пролет. Но сега не беше пролет. Въпреки това, дори и замръзнала, реката би трябвало да е леснооткриваема.

Колкото повече разсъждаваше, толкова повече ѝ се струваше, че първото ѝ решение е било погрешно. Теренът се спускаше надолу. В тъмницата не се разбираше дали реката е отпред, макар че така се предполагаеше. И какво, по дяволите? Шансовете бяха равни, а в този случай не трябваше да заобикаля кабела. Отправи се на север.

Преди да е изминала и половин километър, вятърът се засили. Скоро започна да издухва снега от върховете на високите преспи и да щипе бузите ѝ. Робин още веднъж се спря, за да пренареди дрехите си, като този път уви одеялото около себе си, а си направи и качулка, която нагоди така, че можеше да предпази от вятъра всичко, освен очите.

Докато седеше, нещо се приближи. Не успя да го види ясно през навявания сняг, но беше бяло, с габарити на полярна мечка, с огромни лапи и пълна със зъби уста. Гледаха се, докато то не реши да се приближи. Може би искаше да я поздрави, но тя не изчака за да узнае. При първия изстрел то не промени изражението си, само спря и погледна надолу към разплуващото се върху кожата му червено петно. Когато продължи да се приближава, Робин изпразни целия пълнител, а то се нагъна като бял лигнин и повече не помръдна. Успя да овладее треперенето на ръцете и презареди пистолета с последните патрони, като проклинаше на ум и духаше в пръстите си, за да ги накара да се свият. След като се справи с оръжието си, видя, че съществото все още не помръдва, но не пожела да го приближи. Направи широк полукръг и пак започна изнурителното спускане надолу по хълма.

Донякъде бе хубаво, че не бе намислила какво да прави, когато стигне до реката. Инак може би все още щеше да се лута. Най-добре е да определя целите си само за крачки напред, реши Робин, застанала сред широката, равна и ветровита равнина, за която се предполагаше, че е замръзналият Офион. Погледна на изток, после на запад. Всяка от двете посоки изглеждаше еднакво невъзможна. Намираще се в самия център на Тея, предстоеше ѝ да измине повече от двеста километра нанякъде, за да стигне до зоната на здрача.

На изток се намираще Метида, наглед топла и гостоприемна, което

според Чироко бе заблуда. И Метида бе враг на Гея, макар и не тъй опасна като Тетида. На запад, разбира се, бе Тетида с пустинята. Оттук някак не изглеждаше толкова страшна. Робин си спомни за парещата жега на пясъците, после за обитаващите ги духове и се обърна на изток. Същност нямаше избор, но преструвката, че го има, ѝ позволи да си даде няколко минути пълна почивка, в която да не мисли за краката си.

Ужасното бе, че цялата гореше, макар да бе измръзнала до смърт. Не усещаше пръстите на краката си, а по гърба и ръцете ѝ се стичаше пот. Напрежението я стопляше, дори я прегряваше – но вятърът бе убийствен. Не ѝ оставаше друго, освен да продължи да се движи.

След няколко часа залитане се улови, че почти е заспала, и си наложи да спре, за да обмисли ситуацията. Имаше вече достатъчно опит с опияняващото, безгрижно прехласване, така характерно за хората, които се опитват да живеят на Гея без часовник, и бе наясно, че отдавна е завладяна от тази магия. Не знаеше от колко време будува, но сигурно имаше два-три дни. Вече бе капнала, когато стигна до входа на коридора към Гея. Можеше да заспи и права, знаеше го, защото ѝ се бе случвало неведнъж докато пътешестваше из катакомбите. Трябваше да намери местенце за отдих, и то бързо.

Зачуди се как да постъпи. Помъчи се да напегне мозъка си и внезапно се сети нещо за заравяне в снега. Не беше върхът, но спането на открито, на вятъра, изглеждаше доста по-налудничаво.

На брега на вкочанената река дълбочината на наветия сняг достигаше осем метра. Робин отиде до подветрената страна и започна да дълбае в снега. Повърхностният слой бе твърд и заледен, но скоро ѝ стана полеко да копае. Яростно загребваше снега с две ръце, за да изкопае достатъчно вместително убежище. Когато най-после успя, пропълзя вътре, понатрупа сняг около входа, след което се сви на кълбо и тутакси заспа.

Смятала бе израза „тракам със зъби“ за образна приумица, при това недотам сполучлива, не като „треперят ми коленете от страх“, да речем. Но после разбра, че и коленете ѝ треперят. Цялото ѝ тяло вибрираше неудържимо. Закашля и се задави преди да се овладее. Подгизнала бе и изгаряше от треска. Усети, че е на умирачка.

Тази мисъл я накара да изпълзи от уютното си убежище и да застане несигурно на брега на реката. Отново се закашля, като не можа да се спре, докато не изхвърли цялата горчилка от почти празния си стомах. С изненада откри, че стои на колене.

Още по-учудена бе, когато осъзна, че върви по леда. Погледна

назад и не можа да открие мястото на импровизирания бивак. Вървяла бе известно време като сомнамбул.

Нещата започнаха да се замъгляват. Полезрението ѝ се стесни, сякаш гледаше през дълга тръба, която понякога почервеняваше по краищата и тогава на Робин ѝ се налагаше да става отново на крака. Отпечатащите от тялото ѝ в снега изглеждаха комично, като курабийки с формата на човече. Викаха им „снежни ангели“ и тя нямаше представа откъде го знае.

Понякога редом с нея вървяха човеци. Дълго си приказва с Габи, без да осъзнава, че тя е мъртва от доста време. Стреля срещу нещо, което или бе друго снежно чудовище, или просто снежна вихрушка. Пистолетът остана няколко минути приятно топъл, докато Робин се чудеше дали да не стреля отново. Накрая се усети, че е насочен към стомаха ѝ. Когато се опита да го върне в джоба, по металната му дръжка полепна парче от кожата ѝ. Върху пистолета остана част от опашката на една от татуираните змии. Нещо по-лошо, миглите на едното ѝ око замръзнаха и Робин почти не виждаше.

Проблясващата светлинка отначало я подразни. Най-вероятно защото ѝ липсваше обяснение. Не ѝ се нравеха паранормалните явления като духа на Габи или халюцинациите с Крис и Валя и смяташе, че и светлинката е нещо подобно. Като нищо там можеше да открие оседланата Обой, готова препуснат в галоп.

Накрая си каза, а защо не? Ако умираше, можеше да стори същото и с приятел. И какво от това, че Титанидата бе мъртва? Робин не страдаше от суеверие. Чудесно ще се позабавляват и на Обой ще ѝ се наложи да признае, че има живот и след смъртта и че схващанията на цялата ѝ раса са погрешни. При тази мисъл се засмя и пое към ниското възвишение, откъдето идеше светлинката.

Доста изтрезня, когато я достигна, защото бе съвсем наясно колко опасно близо е до пълния делириум. Не биваше да откачи. Светлината бе истинска и макар да нямаше представа за източника, осъзнаваше, че ако това не е нейното спасение, значи тя никога няма да се спаси.

Зрението ѝ продължи да се влошава. Ако не се беше натъкнала на металната подпора, сигурно щеше да я подмине слепешката и да потъне в забрава. Но металът издрънча от удара на главата ѝ, Робин пак се олюля, зашеметена, и се втрени в тъмата. Високо горе на всеки десет или петнайсет секунди проблясваше червена светлина. Смътно различаваше постройката върху четири пилони с метални напречници, която приличаше на стражева кула с височина десетина метра. Към върха ѝ водеше

дървена стълба.

Нещо отстрани, до стълбата, привлече погледа на Робин. Кратък надпис почти на нивото на очите. Избърса снега от табелката и прочете:

СТРОИТЕЛНА КОМПАНИЯ ПЛЪДЖЕТ
УБЕЖИЩЕ НОМЕР ЕДИНАЙСЕТ
„ДОБРЕ ДОШЪЛ, ПЪТНИЧЕ!“
Габи Плъджет, собственик

Робин премигна, прочете го нееднократно, за да се убеди, че не ще се изпари като духа на Габи. Не се изпаряваше. Облиза устни и се повъртя наоколо, преди да се хване за стъпалата. Ръцете ѝ не се подчиняваха. Габи разумно е избрала дърво за изработка на стълбата, помисли си Робин при спомена за ужасния мраз на метала на пистолета.

И така, тя се хвана за първото стъпало и се придърпа нагоре. Наложиха се да погледне назад, за да види дали краката ѝ са върху стъпалата – не ги усещаше. Три стъпала, почивка, после пет и пак почивка, после три, после две. Робин беше дотук. Не бе в състояние дори да се повдигне. Погледна надолу и видя, че е почти на сред път, значи бе губила съзнание. И сметката ѝ се губеше. Вдигна очи: със същия успех там можеше да се издига и Еверест.

Толкова бе близо.

Вратата във висините се отвори. Нечие лице се надвеси над перилата. Надяваше се да е Чироко, защото в това би могла да повярва: Магьосницата имаше работа в Тея – истинска, разумна, логична работа. Ако бе някой друг, значи насреща е мираж, фантом.

– Ти ли си, Робин?

Подуши кафе и аромат на готвено. Прекалено бе хубаво, за да е вярно... и не, това не беше Чироко. Смехорията бе толкова голяма, че нямаше смисъл дори да поглежда отново, защото лицето, което най-последно разпозна, бе на Трини, нейната любовница от Титантаун отпреди милион години. В този миг разбра, че всичко е било сън – както кулата, така и Трини.

Отпусна ръце и се стовари по гръб в дълбоката снежна преспа.

39. Наблюдателницата

Парите на Чироко се бяха трупали на Земята повече от седемдесет и пет години. Нейни хонорари за научни трудове и разкази за пътешествията из Гея, както и за автобиографията „Аз избрах приключението“ (заглавието бе измислено от издателя, не от нея), станала бестселър и литературна основа за два филма и телевизионен сериал. Нещо повече, тя контролираше част от търговията с кокаин, която бе твърде рентабилна. Имаше дори заплата от НАСА, събрала се от пътуването ѝ с „Рингмастър“ до пенсионирането.

Наела бе швед за съветник по инвестициите и бразилски адвокат, на които даде две указания: да я държат на крачка пред инфлацията и да избягват опасността от конфискация на активите ѝ от комунистически правителства. Намекна им, че предпочита парите ѝ да отиват във фирми, работещи в областта на космическите пътешествия, и че не желае те да се използват в противовес на интересите на Съединените щати. Адвокатът ѝ бе намекнал, че последното изискване е доста старомодно и вече е почти невъзможно да бъде дефинирано, но Чироко му писа, че на Земята е фрашкано с адвокати. Човекът разбра и неговите наследници и до ден-днешен работеха за нея.

После забрави за парите. Два пъти годишно получаваше отчет, който отваряше само за да види долната цифра, а после изхвърляше. Щастливата ѝ съдба превъзмогна две депресии, помели безброй недалновидни инвеститори. Нейните агенти разбираха, че тя гледа на нещата в дългосрочен план, и знаеха, че няма да се притесни от временните загуби. Имаше и лоши години, но като цяло тенденцията бе към просперитет.

Всичко това бе една безсмислена абстракция. Какво я интересуваше, че притежава хикс килограма злато, игрек процента от Корпорация игрек прим, и зет долара в редки пощенски марки и произведения на изкуството? Ако отчетът пристигнеше в ден на затишие, тя успяваше да отдели няколко минути, за да прегледа списъка на активите, от самолетната компания до породистите териери, от Реноар до жилищата под наем. Изпрати писмо само веднъж, когато случайно откри, че притежава Емпайър Стейт Билдинг и че същият подлежи на разрушаване. Вместо това нареди да го реставрират и загуби милиони през следващите две години. После си ги възвърна до цент, а нейните агенти несъмнено я сметнаха за финансов гений, но тя бе запазила сградата само защото

майка ѝ я бе завела, седемгодишна, на върха. Това бе един от най-приятните ѝ спомени от детството.

От време на време се чудеше дали да не завещае имота си на някого или нещо, но бе толкова далеч от земните страсти, че нямаше представа кое би било по-добре. Двете с Габи често се шегуваха с идеята да избегнат наслуки някое име от телефонния указател и да струпат всичко на един човек, или да дарят цялото имане на домове за девичи.

Но сега това богатство ѝ бе добре дошло.

Трини откри самолета отдалеч по блясъка на сигналните светлини. Воя на малкия реактивен двигател чу доста по-късно. Не беше сигурна, че ѝ харесва. Някоя от машините на Чироко не бе пристигала от начало то на бдението в Убежище единайсет – самата Трини като благовъзпитан човек се бе транспортирала с чепелин. Една от причините да дойде на Гея бе желанието ѝ да избяга от механичната цивилизация. Както повечето човечи тук, тя се отнасяше с дълбоко подозрение към всяка сложна апаратура и приемаше само най-простите неща. Но разбираше подбудите на Магьосницата. Чироко обявяваше тотална война на бръмчащите бомби и Трини бе убедена, че те скоро ще бъдат пометени от небето на Гея.

Самолетът профуча последните метри преди да докосне земята, като вдигна облаци сняг. Осеян с преспи, Офион не предлагаше обещаваща площадка за кацане, но малкият самолет се справи прекрасно и спря след по-малко от трийсет метра. Ниската гравитация и плътната атмосфера на Гея осигуряваха достатъчно подемна сила и самолетът можеше да се рее като пеперуда. Имаше прозрачни пластмасови криле. Когато снегът се уталожи, Трини забеляза тъмните силуети на вградените в тях лазерни оръдия. Шестместният хидроплан бе приспособен за въздушен бой.

Чироко се измъкна от мястото на пилота, а от другата страна слезе още някой, горе-долу с нейния ръст.

Трини се върна при малката печка и изключи горелката под кафеника. Дошла бе тук доброволно, когато научи – макар тя и всички останали човечи на Гея да нямаха задължения към Магьосницата, – че се търсят помощници за спасяването на експедиция, в която участва и Робин от Ковън. Трини не бе спряла да мисли за Робин от заминаването ѝ насетне, но смяташе, че повече ѝ подхожда да чака в убежището, отколкото да слиза в пещерата на Гея. Докарали я бяха в отдавна изоставената пътна станция заедно с кашони храна, одеяла, лекарства и бутилка

газ, за да я направи обитаема, в случай че някой от изчезналите се появи. Чироко ѝ помогна да включи отново маяка, но с това сериозната работа като че ли се изчерпа. Постройката бе все още здрава и пазеше от вятъра. Трини прекарваше повечето време в четене до прозореца, но заразя книгата щом усети, че кулата леко вибрира, сякаш от нечии стъпки по стълбите.

Сега стените потрепериха по-осезателно, защото се изкачваха Чироко и спътникът ѝ. След като Трини им отвори, Чироко незабавно отиде при Робин, която спеше под куп одеяла. Коленичи до нея, докосна лицето ѝ, после вдигна загрижен поглед.

– Цялата гори.

– Пийна само малко бульон – уведоми я Трини, на която ѝ се щеше да може да каже нещо повече.

Спътникът на Чироко бе личност, позната на Трини, а и на всички, прекарвали известно време в Титантаун. Лари О'Хара, единственият лекар-човек на Гея. Никой не го бе грижа, че е тук, защото на Земята му бе отнето правото да практикува, а защо – за това никой не питаше. Може би не го биваше като кардиохирург, но умееше да намества кости или да лекува изгаряния, пък и не вземаше пари. Носеше оригинална черна чанта, без грам електроника вътре. Сега я бе оставил на пода, докато свали коженото си палто. Той бе едър мъж с черна брада и розови бузи, който по-скоро приличаше на дървар, отколкото на хирург. Чироко се дръпна настрана по време на прегледа. Лари не бързаше.

– Може да загуби тези пръсти – по едно време съобщи той.

– Глупости – парира Чироко, шокиращо за Трини.

За първи път се вгледа в Магьосницата и с учудване откри, че тя е облечена само с обичайните си дрехи, с които Трини я знаеше от време оно. Избялялото мексиканско пончо с цвят брик небрежно се увиваше около тялото ѝ, достигаше до коленете и бе достатъчно благопристойно, когато Чироко стоеше, но не и когато се движеше. По босите ѝ нозе все още имаше сняг, но той бързо се топеше.

Що за птица е тя? – почуди се Трини. Отдавна съзнаваше, че Чироко е различна, но допускаше, че все още е човек. Сега вече не бе сигурна. Може би беше нещо повече, но разликата трудно се откриваше. Единственият видим белег бе същият, който носеше и Габи Плъджет. Всички тъмнокожи човешки същества на Гея бяха родени с такъв тен. Само Габи и Чироко винаги изглеждаха така, сякаш току-що са го придобили.

Накрая Лари се извърна и пое кафето, което Трини му предложи.

Усмихна се в отговор и приседна, топлейки ръце в бялата чаша.

– Е? – запита Чироко.

– Не е зле да я преместим, но едва ли ще успеем. Пък и не смятам, че в Титантаун ще мога да направя нещо повече. Има измръзвания и пневмония, но е млада и силна и лекарството на Титанидите, което ѝ дадох, е чудесно за пневмонията. При добри грижи ще се оправи.

– Ти оставаш тук, за да съм сигурна, че ги получава – заповяда Чироко. Лари поклати глава.

– Невъзможно. Чакат ме пациенти в Титантаун. Ти или Трини ще се справите сами.

– Казах... – Чироко замълча, а на лицето ѝ се изписа усилие. Извърна се за миг. Лари изглеждаше заинтригуван, нищо повече. Трини знаеше колко е твърдоглав. Веднъж реши ли какви са задълженията му – край, не помагаха никакви спорове. Каквото и да бе станало на Земята, на Гея той тачеше свято хипократовата клетва.

– Съжалявам, че избухнах – извини се Чироко. – Колко можеш да останеш?

– Около двайсет рота, ако има нужда – увери я Лари. – Но за десетпетнайсет минути наистина мога да ви обясня какво да правите. Това лечение е старо като света.

– Опитваше се да каже нещо преди малко – обясни Трини. Чироко се извърна рязко и насмалко не сграбчи Трини за раменете, за да я разтърси. Но се въздържа, само впи очи в нея.

– Спомена ли нещо за останалите? Габи? Крис? Валия?

– Приказваше в просъница – отвърна Трини. – Мисля, че разговаряше с Тея. Беше я страх, но не искаше Тея да го усети. Съвсем объркано.

– Тея – прошепна Чироко. – Боже Господи, как е минала покрай Тея?

– Нали си очаквала да минат по този път – предположи Трини. – Защо иначе ме остави да стоя тук?

– За да покрия всички възможности – тросна се Чироко. – Ти беше резерва, трябваше да се погрижиш за тази нищожна вероятност. Не знам как открила пътя през този лабиринт, още по-малко как го е изминала... – Тя се намръщи и фокусира поглед върху Трини. – Не ме разбирай погрешно. Надявам се, че не се...

– Всичко е наред. Радвам се, че бях тук.

Лицето на Чироко грейна.

– И аз. Зная, че отдавна си тук, и ти благодаря. Ще се погрижа да получиш...

– Не искам нищо – побърза да каже Трини. Отново тези очи я притесняваха.

– Добре. Но няма да го забравя. Докторе, можем ли да я събудим?

– Викай ми Лари. Сега е най-добре да поспи. Ще се събуди когато й дойде времето, но не ви обещавам, че ще е адекватна. Има висока температура.

– Много е важно да говоря с нея. Останалите може да са в беда.

– Разбирам. Дай й още няколко часа и ще опитам да направя нещо.

Чироко не можеше да чака спокойно. Не крачеше насам-натам, ни то пък приказваше – всъщност си мълча и не мръдна от стола. Но нетърпението й изпълваше стаята и не позволи на Трини да се отпусне. Лари обаче имаше голям опит в чакането. Прекара времето с една от книгите, които Трини бе изчала по време на дългото си бдение.

Трини винаги бе обичала да готви, а убежището бе пълно с провизии. Робин бе изпила само няколко глътки бульон. За да не стои без работа, тя сготви яйца, бекон и палачинки. Лари ги хареса, а Чироко отказа.

– Тея! – внезапно възкликна Магъосницата и всички се обърнаха към нея. – Но какво говоря за Тея! Как, по дяволите, са минали покрай Тетида?

Очаквах, че ще продължи, но тя замълча. Лари отново се зачете, а Трини за седемнайсети път подреди съдовете. Робин спеше тихичко в леглото.

Когато Робин изсумтя, Чироко моментално се озова до нея и Лари я последва. Трини се втурна след тях, но трябваше да се отмести, когато Чироко се отдръпна за да стори място на Лари, който започна да мери пулса.

Щом усети докосването, Робин отвори очи, понечи да издърпа ръката си и примигна. Нещо в гласа на Лари я успокои. Погледна го, после и Чироко. Не забеляза Трини в сянката.

– Сънувах, че... – започна тя и тръсна глава.

– Как си, Робин? – попита Чироко. Робин леко отмести очи.

– А ти къде беше? – раздразнено каза тя.

– Добър въпрос. В състояние ли си да изслушаш отговора? Така ще си спестиш усилието ти да говориш.

Робин кимна.

– Хубаво. Първо пратих Кларинет в Титантаун да събере екип за

разчистване на входа. Ако си спомняш, стълбището бе напълно изолирано.

Робин отново кимна.

– Помощниците пристигнаха за нула време, но разчистването на входа се забави доста повече от предвиденото. Титанидите жадуваха да се трудят, но под кабела нещо им ставаше. Разбягваха се накъдето им видят очите, а когато ги откривахме, не си спомняха да са зачезвали. Така че се наложи да наема човеци и загубих дори повече време. Но все пак разчистихме и седем души се спуснахме до Тетида. Камерата ѝ бе пълна с киселина повече от всякога. Не желаше да разговаря с мен, а аз бях безсилна, тъй като дори Гея няма власт над Тетида. И така, доход тук. Бях сигурна, че до един сте мъртви, но нямаше да повярвам, докато не открия телата ви, независимо след колко време. Ако Тетида ви беше убила, аз ... не знам какво щях да направя, но щеше да ме помни докато е жива. Както и да е, имаше и вероятност – съвсем реална, както виждам – да минете покрай Тетида и да влезете в катакомбите.

– Направихме го. А Валя...

– Не говори още. Пази си силите. Доколкото знам, само аз и Габи, единствени от човеците, сме слизали там долу. За катакомбите знаех: неизбродни са и пътят е неоткриваем. Въпреки това се срещнах с Тея и ѝ наредих, ако се появи някой от вас – да ви пуска безпрепятствено. Опитах се да изследвам източния край на катакомбите, но след няколко седмици се отказах. И реших да рискувам: да изпратя долу специална, подходящо екипирана група, която да претърси всеки метър, но за целта се наложи да поръчам доста неща от Земята. Не мислех, наистина, че някой от вас е оживял и...

– Разбирам – с въздишка каза Робин. – Но Тея... о, по дяволите. Мислех че съм ... мислех, че сама съм успяла да я преодоля. А тя просто се е забавлявала с мен. – Май се готвеше да заплаче, но бе прекалено отпаднала за да го стори.

Чироко взе ръката ѝ.

– Извинявай – каза тя и я погали. – Погрешно си ме разбрала. Съвсем не смятах, че Тея би приела и изпълнила мои заповеди, ако не стоя при нея, за да я притискам. Твърде е чувствителна по отношение на собственото си уединение. Боях се, че ако някой от вас наистина се появи там, тя ще го убие, ще унищожи тялото и ще набеди Тетида, тъй като знаеше за моите подозрения относно последната. И нямаше какво да сторя – освен да лагерувам на прага ѝ с месеци. Може би въпреки всичко щях да го направя, защото...

– Добре – обади се Робин и леко се усмихна. – Справила съм се.

– Наистина си се справила, а някой ден бих искала да науча как. Е, направих толкова, колкото можах, въпреки че сега дяволски ми се иска да е повече. Смятах след три-четири дни пак да посетя Тея, но получих съобщението от Трини. И дойдох максимално бързо.

Робин притвори очи и кимна.

След кратка пауза Чироко продължи:

– Бих искала да те питам за доста неща и ако имаш сили, бих го направила още сега. Първото и най-същественото е: защо Габи ви е позволила да слезете при Тетида? Двете с Габи чудесно се познаваме, нищо че не винаги се разбираме, но тя би трябвало да е наясно, че жива или мъртва ще разчистя входа и ще ви измъкна. После, когато ти дойде сама, се почудих защо, а сега се питам дали не е наранена и не може... – гласът ѝ секна. Робин отвори очи и ужасът в тях бе толкова явен за Трини, че тя моментално разбра каква е истината и се обърна.

– Мислех, че когато сте разчистили скалите... – Робин замълча.

Трини се обърна. Чироко сякаш се бе вкаменила. Накрая устните ѝ помръднаха, но очите останаха мъртви.

– Не открийме нищо – промълви тя.

– Не знам какво да кажа. Оставихме я там, но нямаше никакъв... – тя избухна в плач и Чироко се изправи. Погледът ѝ бе втренчен в нищото. Трини бе сигурна, че никога не ще забрави тези мъртвешки очи, с които я подминаха сякаш бе празно място, за да отидат при вратата. Магьосницата на Гея пипнешком налучка дръжката и излезе навън. Усети се как слиза по стълбите – в мъртвата тишина се чуваше само хлипането на Робин.

Притеснявах се за нея, но когато погледнах навън, я видях на стотина метра, застанала с гръб към тях, до колене в снега. Стоя така повече от час. Трини искаше да отиде и да я доведе, но според Лари трябваше да ѝ дадат повече време. После Робин заяви, че трябва да говори с нея, и Лари слезе по стълбата. Трини ги видя да разговарят. Чироко не обърна глава, но го последва, когато той я прегърна през раменете.

Когато влезе, лицето ѝ все още беше безизразно като на мъртвец. Коленичи до леглото на Робин и зачака.

– Габи ни каза нещо – започна Робин. – Съжалявам, но тя искаше само ти да го чуеш, а тази стая е прекалено малка за тайни.

– Лари, Трини – обърна се Чироко, – бихте ли отишли в самолета?

Ще запаля светлината тук когато можете да се върнете.

И Чироко, и Робин не се помръднаха, докато двамата не се екипирараха и не излязоха, като затвориха плътно вратата зад себе си. Прекараха цял час в самолета, защитени от вятъра, но на студ. Никой не се оплака. Върнаха се, когато видяха светлините. Трини не долови веднага промяната в лицето на Чироко, но такава имаше. Все още изпитваше болка като го гледаше толкова безизразно. Но вече не бе мъртвешко като маска на труп – по-скоро приличаше на издялано от гранит. А очите горяха.

40. Поколение за чудо и приказ

Сигурно съществуваха и по-лесни неща от това да се грижиш за бременна, обездвижена Титанида и да я водиш в мрака по терен, от който би се ужасила дори планинска коза. От друга страна, Крис бе наясно, че вероятно има и по-тежки, а и далеч по-неприятни неща. Компанията ѝ бе известна компенсация, а им помагаше и фактът, че пътят бе вече маркиран.

В крайна сметка, май така и трябваше да бъде. Ръцете на Валя за-якваша, но това не им помогна да ускорят крачка, защото Титанидата междувременно натежаваше. Ставаше все по-тромава и трябваше да внимават повече от всякога да не се подхлъзне и да не нарани все още незарасналите предни крака. С приближаването на термина новите удоволствия от задните лудории постепенно намаляха и секнаха. Но с подобряването на състоянието на краката ѝ предната игра стана дори по-приятна. Крис постепенно загуби вълнуващото чувство за екзотичност, което изпитваше навремето, и понякога дори се чудеше как е могла да му изглежда странна. С взаимното им опознаване нарастваше и близостта им.

Валя се надуваше като презряла тиква. Красотата ѝ ставаше по-ярка и учудващо – множаха се кафявите ѝ петна.

Не ги чакаха особени изненади. Отначало Крис бе в пълно неведение относно раждането на Титанидите, но когато дойде времето да се роди Серпент-едно, вече знаеше не по-малко от Валя. Всичките му опасения се оказаха безпочвени.

Знаеше, например, че Валя именува нероденото си дете „той“, а не с някакво обобщаващо местоимение. Всичко е било планирано с другите двама родители. Знаеше – но все още не му се вярваше, – че Валя общува с плода по начин, който тя никога не успя да обясни задоволително. Твърдеше, че заедно са избирали името, въпреки че се е съобразявала и с обстоятелства, намиращи се извън нейния контрол. Ставаше дума за обичая на Титанидите да кръщават децата по името на първия инструмент, който те притежават. Обичаят вече не беше универсален, но Валя спазваше традициите и известно време се труди върху първия инструмент за своя син – серпент: извита дървена тръба, чийто звук бе като на меден рог. В пещерата изборът на материал бе доста семпъл.

Крис знаеше, че раждането нито ще е болезнено, нито ще трае

дълго и че още щом се роди, Серпент ще умее да говори и да ходи. Но когато Валя му каза, че се надява детето да говори и английски, реши, че е полудяла. Не го каза, но изрази съмнението си.

– Зная – отвърна Валя. – Магьосницата също се съмнява. Не за първи път се правят опити новороденото да владее перфектно два матерни езика. Въпреки това дори Магьосницата не би го обявила за невъзможно. Нашата генетика се различава от вашата. При нас много неща стават по друг начин.

– Като например?

– Не разбирам нищо от наука. Но трябва да признаеш, че сме различни. В лабораторни условия Магьосницата е правила успешни кръстоски между яйце на Титанида и генетичен материал на жаби, риби, кучета и маймуни.

– Това противоречи на всичко, което аз познавам за генетиката – призна Крис. Не че е много. Но какво общо има това с познанията на Серпент по английски? Дори и да има човешки родители – което според теб не е вярно, – ние като бебета можем да само да режем.

– Магьосницата нарича това ефект на Лисенко – обясни Валя. – За свое удовлетворение тя доказва, че Титанидите могат да унаследяват придобити черти. Ние – тези, които настояваме, че английският трябва да се предава на поколенията – смятаме, че това е осъществимо. Веднъж ти ме попита дали не съм изяла речника с кориците. Точно така е. За експеримента е необходимо всички родители да знаят всички английски думи. Целта изглежда непостижима, но ние имаме добра памет.

– Мога да свидетелствам за това. – Нещо в обяснението го смути и доста си блъска главата, докато разбра какво точно. И пак не бе съвсем сигурен кое всъщност го е разтревожило.

– Искам да знам защо – доста по-късно попита Крис. – Защо английски, след като собственият ви език е толкова мелодичен? Не че го разбирам, въпреки че би ми се искало. Но доколкото знам, освен Чироко и Габи, сдобили се свише с тази способност, няма други човеци, преминали отвъд етапа на неправилното, опростено пеене на езика на Титанидите.

– Вярно е. Ние знаем езика си по инстинкт, а хората търпят неуспех при изучаването му, независимо от големите си интелектуални възможности. Нашите песни не се поддават на разбор, а и рядко са еднакви, дори когато се изразява една и съща мисъл. Според Магьосницата съществува и телепатичен елемент.

– Както и да е. Аз смятам – или по-точно питам: защо упорствате

толкова? Какво им е лошото на Титанидите? Цяло чудо е, че по рождение въобще владеете някакъв език. Защо ви е английският?

– Май не си ме разбрал – каза Валия. – Серпент ще знае да пее. Това е сигурно. Не съм и помислила да го лиша от тази способност. По-скоро бих предпочела да се роди с два крака като... о, скъпи. Моля те...

Крис се засмя и я увери, че всичко е наред.

– Това ме подсеща за израза: „С два крака, и то леви“. Така наричаме някой, който е много вързан.

– Сигурно е така.

– Обещавам ти, че... но ти пак ме взимаш на подбив. Може би все някой ден ще свикна.

– Не и ако ти попреча. Но още не си ми казала защо го правиш?

– Мислех, че е очевидно.

– Не и за мен.

Тя въздъхна.

– Добре. Английски – защото го говореха първите човеци на Гея и е разбираем. А защо въобще трябва да се учи човешки език... от времето на първите контакти броят на хората тук постоянно нараства. Не идвате по много, но непрекъснато. И смятам за наистина добра идеята да знаем колкото се може повече за вас.

– Досадните съседни, които изглежда се канят да останат, а?

Валия се замисли.

– Не искам да звучи пренебрежително по отношение на хората. Като индивиди някои от тях са толкова добри, колкото би ни се искало...

– Но като раса сме трън в петата.

– Не бих правила преценки.

– Защо не? Това е твое право. А и аз съм съгласен с теб. Ние сме доста неприятни, когато обединим интелекта си и започнем да измисляме разни атомни бомби и други подобни. А що се отнася до повечето от индивидите... по дяволите. – Изпитваше известен шовинизъм, който не му се нравеше, но не можеше да го преодолее. Това го накара да се замисли, за да открие нещо в защита. Но не можеше. – Знаеш ли – каза той накрая, – едва сега разбирам, че никога не съм срещал Титанида, която да не харесвам.

– Аз пък съм срещала много – отвърна Валия. – Познавам доста повече Титаниди от теб. Но няма Титанида, с която да не мога да се разбера. Не съм чувала за Титанида, която да е убила себеподобна. И никога не съм срещала Титанида, която да мразя.

– Тук е разковничето, нали? Вие се разбирате много по-добре от

нас.

– Май трябва да отговоря с да.

– Каж ми. Каж ми истината. Само за момент забрави, че аз съм човек, и...

– Аз го забравям непрекъснато.

Тя се опитваше да омикоти нещата, но Крис не разбираше.

– Просто ми каж какво мислиш за присъствието на хората на Гея. Твоето мнение и на Титанидите като общност. Или при тях има различия?

– Разбира се, има, но съм съгласна с мнозинството, че е необходим повече контрол. Не сме единствената интелигентна раса на Гея и аз говоря само от наше име, но ние искаме да имаме думата кой може да влиза в Хиперион, Крий и Метида, земите, които обитаваме. Сигурно бихме върнали около деветдесет процента.

– Толкова много?

– Е, може и по-малко. Помоли ме да бъде откровена, нали? Човеците донесоха алкохолизма на Гея. Винаги сме харесвали виното, но питието което вие наричате текила, а ние – тя изпя една кратка мелодия – или смърт-с-щипка-сол-и-изстискано-лимонче на ваш език, за нас се превръща в наркотик. Човеците донесоха и венерическите болести: единствените от земен произход, което и ние прихващаме. А също така садизма, изнасилването и убийството.

– Всичко това ми напомня за индианците в Америка.

– Има прилика, но се надявам да е измамна. Неведнъж на Земята една мощна технология в сблъсък с друга, по-слаба, е побеждавала. На Гея човеците носят само онова, което им се позволява да вземат, затова то не е от особено значение. Нещо повече, ние не сме примитивно общество. Но сме безсилни да се преборим, защото хората са протежирани.

– Какво искаш да кажеш?

– Гея обича човеците. В смисъл, че се интересува от тях и обича да ги наблюдава. Докато не й писне, сме длъжни да приемаме всичко.

Валяя видя лицето му и внезапно цялата му тревога се предаде и на нея.

– Зная какво си мислиш – продължи тя.

– Какво?

– Смяташ, че ако се наложат стандарти, ти няма да се класираш.

Крис бе принуден да признае, че е права.

– Грешиш. Как да ти обясня по-добре... Притесняваш се от твоите

пристъпи на буйство. Май се налага да съм по-обстоятелствена. И така, лесно е като праведници да произнасяме филипики срещу чуждите недостатъци. Има много човеци, които моите събратя безусловно не биха допуснали: човеците с предрасъдъци, дребнавите, вероломните, заблудените. Простаците, на които им липсват първите седем години. Вярвам, че всички неприятности на човеците се крият във факта, че сте длъжни да бъдете учени, че се раждате свирепи и ненаситни и в повечето случаи тези ваши качества се засилват с годините.

Въпреки това между нашите две раси съществува връзката любов-омраза. Ние се възхищаваме, а понякога мразим огъня на вашите емоции. Всички вие притежавате насилническа жилка и ние приемаме тази даденост. Не ни е трудно, защото сме доста по-едри от вас – шансовете ви да ни нараните без оръжие е нищожен. Бихме искали да забраним оръжията, които ни изравняват. И понеже ни липсва агресивност, не можем да ви позволим да се изравните по физическа сила с нас.

А сред вас има и индивиди, чиято искра на живота е толкова ярка, че ни заслепява. Най-добрите човеци стоят по-високо от най-добрите сред нас. Знаем това и го приемаме. Никой от вас не може да се сравни по красота с нас, но ние осъзнаваме, че хубостта не е всичко. Бихме могли да предложим на човешкия род доста неща. Досега демонстрирате само повърхностен интерес, но ние не губим надежда. А ние можем и да се учим от вас. Дълго се опитвахме да вземем от вашия огън, като ви опознаем. И тъй като на Гея Лисенко е прав, ние правим опити да ви култивираме в себе си. Ето защо учим английски.

Крис за пръв път я виждаше толкова словоохотлива и разпалена. Смятал бе, че знае за нея всичко, и сега се питаше от къде на къде е бил толкова сигурен – а уж се изживяваше за голям умник, – че може да знае за някого всичко. Наясно бе, макар никога да не го беше споменавал пред Валия, че от първата им среща насам тя се изразяваше все по-богато. Сега нейният речник често го смайваше. При нужда тя боравеше с матерния му език десет пъти по-добре от самия него. Това не го притесняваше – то бе в реда на нещата, защото тя все повече се разкриваше пред него, колкото по-голямо доверие му имаше. Тревожеше го друго.

– Нека не прозвучи грубо, но трябва да те попитам. Заради Лисенко ли беше цялата тази история с яйцето?

– И аз не желая да прозвучи грубо, но не искам и да те лъжа. Да, и това беше от значение. Но никога не бих го направила с теб, ако нямаше нещо по-силно. Говоря за любовта – доколкото знам тя е единственото чувство, еднакво присъщо и на хората, и на Титанидите.

– Широко не смяташе така.

– Тя греша. Да, в общия случай, любовта е съпътствана от ревност, лакомия, борба за периметър, но при човеците, а не при Титанидите. Но това не прави самото чувство различно. Просто малцина са хората, които изпитват непоковарена любов. Повярвай ми: това е едно от нещата, в които, както споменах, сме по-вещи от човеците. Векове наред хората описват и възпяват любовта, но и досега не са успели да я дефинират. За нас тя не е мистерия. Ние я разбираме напълно. Човеците се докосват до нея най-вече в своите песни и стихове. Обичта е едно от нещата, на които можем да ви научим.

Крис би искал да ѝ повярва, но все още го тормозеше нещо, което не можеше да проумее. Ставаше дума за нейната снизходителност към изблиците му на лудост. Може би точно в това, някъде дълбоко в себе си, той се съмняваше.

– Крис, би ли ме докоснал? – помоли Валия. – Май те разстроих и това ме тревожи.

Изглежда забеляза колебанието му, защото в очите ѝ се появиха сълзи. Седяха само на метър разстояние, а Крис имаше чувството, че помежду им е зейнала пропаст. Това го плашеше, защото съвсем доскоро я бе чувствал съвсем близка.

– Ужасно се боя. Боя се, че на края ще бъдем толкова далечни. Ти никога няма да ме разбереш, както и аз тебе. А трябва да се разбираме взаимно! – Тя спря и продължи по-бавно. – Нека опитам отново. Аз никога няма да се предам. Казах, че най-добрите от вас ни превъзхождат. И ние всички го усещаме. Серпент, едно новородено, ще го види още щом те погледне за първи път. Виждам го и аз, но не мога да го опиша, нищо че съм прочела хиляди речници. Когато се появи един от тези избраници, ние веднага го разпознаваме. Но ако събера неколцина от тях, едва ли ще определя какво им е общото. Не притежават никаква характерна особеност, а и не винаги качествата им си приличат. Мнозина са смели, но има и страхливци. Някои са срамежливи, други – отракани. Интелигентните са доста, но други далеч не са гениални. Много от тях са външно темпераментни; те имат по-добър вкус към живота; те горят с по-ярък пламък, отколкото ние някога сме виждали. Други, според човешките усещания, са покорни, като теб понякога, но в нашите очи светлината струи от тях. Ние не знаем какво представлява тя, но искаме част от нея, стига да можем да я получим без подтика към самоунищожение, който е проклятието на вашия род. Вероятно дори и заедно с него, защото топлината ѝ е тъй сладка.

Имаме песен за тази светлина. Тя е – Валия запя, след това премина на английски, като че ли чувстваше, че времето не работи в нейна полза и тя отново не ще успее да докосне душата му. – В буквален превод това звучи като „Тези-които-един-ден-може-да-се-научат-да-пеят“, а по-свободно преведено – „Тези-които-разбират-Титанидите“. Ако искат. Боя се, че започвам да се изразявам тромаво.

Чироко е точно такава. Ти не си усетил и стотна от нейната топлина. Същата бе и Габи. Робин. Шепа човеци в Титантаун. Обитателите на онова селище в Крий. И ти. Ако не беше такъв, щях да те обичам не повече от камък, а аз те обичам безумно.

Странен начин за изясняване на чувствата, помисли си Крис. И що за съвпадение: и четиримата да притежаваме това неуловимо качество. И отново: срамно е, защото тя е тъй величествена, но как да ѝ кажа...?

Но всичко това бе пометено от усещането, което Крис би могъл да опише като мигновената картина на целия живот пред очите на днешния се или като прословутата искра на гения – като стигна до заключението „Как съм могъл толкова време да се държа като идиот?“ – и, в края на краищата, реши, че е най-точно да се формулира като внезапно озарение, че и той я обича безумно.

Валия видя изблика на чувства – ако той се нуждаеше от доказателство, то този изблик бе точно това, но вече без значение – и докато Крис се опитваше да измисли нещо по-интелигентно от семплото „Аз също те обичам“, го целуна.

– Казвах ти, че ме обичаш – промълви тя, и той кимна, чудейки се дали някога ще престане да се усмихва.

Това, че знаеш как се раждат Титанидите, не означава, че разбираш връзката между съзнанието на майката и детето. Крис не проумяваше същността на тази връзка. Той отрупваше Валия с въпроси и накрая установи, че да – тя може да пита за нещо Серпент, а той да ѝ отговори, и не – Серпент не може да ѝ каже дали говори английски.

– Той мисли образно и мелодично – обясни Валия. – Песента е непреводима, освен емоционално – в известен смисъл песента на Титанидите е невъзможно да се преведе, ето защо човеците не са успели да създадат титанидски речник. Аз само чувам и виждам неговите мисли.

– Тогава как го попита как иска да се казва?

– Обрисовах инструментите, които могат да се направят тук и посвирих на тях в съзнанието си. Когато духът му изрази удоволствие, разбрах, че избира е серпент.

– Той знае ли за мен?

– Познава те чудесно. Не знае името ти. Ще те попита как се казваш много скоро след като се роди. Знае, че аз те обичам.

– Знае ли, че съм човек?

– Знае го добре.

– Какво мисли за това? Ще бъде ли проблем?

Валия му се усмихна.

– Той ще се роди без предразсъдъци. От тук нататък зависи само от теб.

Тя лежеше на една страна в уютното леговище, подготвено от Крис. Раждането наближаваше, Валия беше спокойна, доволна, не усещаше болка. Крис съзнаваше, че прилича на всеки бъдещ, крачещ пред родилното отделение, но не можеше да стори нищо.

– Мисля, че все още не разбирам много неща – призна той. – Дали ще излезе, ще седне и обсъждаме заедно цената на кафето в Крий, или ще мине през етапа на „гу-гу“ и „га-га?“ (гукането?)

Валия се засмя, позамисли се, докато мускулите на корема ѝ си вършеха работата като ръка, стискаща пълен с течност балон, после отпи глътка вода.

– Ще бъде слаб и объркан – обясни тя. – Ще вижда много, но ще мълчи. Сега наистина не е интелигентен. Мозъчните му гънки сякаш са били гресирани и опаковани за доставката и сега, след пристигането, трябва да се разопаковат и почистят преди употреба. Но после... – Направи пауза, вслушвайки се в нещо, което Крис не можеше да чуе, след това се усмихна.

– Ще трябва да изтърпиш това очакване. Той е почти тук, а има и задължителен ритуал, който се предава на поколенията от моя акорд.

– Добре, хайде – нетърпеливо я подкани той.

– Моля те, направи нещо за мен. Бих се справила прекрасно с моята песен, но тъй като детето ще говори английски, реших да скъсам с традицията и да пея на този език... а също и защото ти си тук. Но не съм сигурна дали ще успея го изразя красиво на английски, така че моята проза може да звучи ужасно на ...

– Не се извинявай, за Бога. Хайде, започвай. Може да няма много време.

– Добре. Първата част е неизменна и аз просто я цитирам. Добавям своите собствени думи накрая. – Тя облиза устните си и се взря в празното пространство. – „Жълти като небесата са Мадригалите“ – подхвана Валия песента си. „В началото биде Бог, и Бог беше колело, а колелото

бе Гея. Гея отведе от своята плът и сътвори от нея първите Титаниди, като ги дари с познанието, че Гея е Бог. Титанидите не се възпротивиха. Те заговориха на Гея и я попитаха «Какво би искала да правим?» А Гея им отвърна: «Нямайте друг Бог, освен мен. Плодете се и множете се, но знайте, че пространството е ограничено. Правете на другите така, както бихте искали те да ви правят. Знайте, че след смъртта си ще превърнете отново в прах. И не дохождайте при мен с вашите проблеми. Няма да ви помагам.» И така Титанидите се сдобиха с бремето на свободната воля.

Сред първите Титаниди имаше една на име Саранджи от Жълтата кожа. Той отиде ведно с множество други при голямото дърво и го хареса. И така той положи началото на акорда Мадригал. Оpozнал бе света и знаеше, че животът е хубав, но при все това един ден ще умре. Тъжна мисъл бе това, ала Саранджи си спомни словата на Гея и се запита дали да не си поживее още. Той обикна и позна Дамбак, Цигулката и Валдхорната. Четиримата изпяха Диез Миксолидийски Квартет и Саранджи стана задна-майка на Пиколото. Дамбак бе предният-баща, Цигулката – предна-майка, а Валдхорната – заден-баща.“

Песента продължаваше в същия дух. Крис възприемаше повече мелодията, отколкото думите, защото списъкът от имена не му говореше почти нищо. Поколенията бяха проследени изключително чрез задните-майки, въпреки че винаги се споменаваха и останалите родители.

Крис не би могъл да проследи родословното си дърво десет поколения назад като Валия, макар да знаеше, че прадедите му преди хиляди и милиони поколения стигаха до или до маймуните, или до Адам и Ева. При Валия десетте поколения опираха в края на историята. Серпент щеше да е единайсетото. Едва сега проумя с невероятна яснота какво е да си Титанида, представител на раса, която знае, че е била сътворена. Макар да не бе сигурен в достоверността на встъпителните й слова, те като нищо можеха да са самата истина. Титанидите бяха сътворени около хиляда деветстотин трийсет и пета. и дори устните предания бяха меродавни за такъв период от време, а Титанидите бяха техни забележителни пазители.

Но песента бе нещо повече от регистър на нейните задни-майки и ансамблите за създаването на бъдните поколения. Валия пееше песни за всяка Титанида, като понякога минаваше на кристалния титанидски, но по-често на използваше английския. Изреждаше доблестните и добри деяния, но не изпускаше и неудачите. Крис чу разкази за страданията от годините на войната между Титанидите и Ангелите. После пристигнала Магъосницата и повечето песни бяха посветени на хитроумните

техники, благодарение на които са спечелили на благосклонното й внимание към своите предложения по време на Карнавалите.

– „... и Табла била удостоена от Магьосницата. Като пееше еолийско соло, тя дари живот на Валия, за която досега почти не се е пяло и която ще остави песента на своя син за бъдните поколения. Валия обикна и позна Хикирики, роден от Фригийски Квартет в друг клон на Мадригалския Акорд, и Цимбал, Лидийско трио от Акорда Прелюдия. Те дадоха живот на Серпент (Двудиезно Миксолидийско Трио) Мадригал, който ще запее своя собствена песен.“

Валия спря, окашля се и се втренчи в ръцете си.

– Казах ти, че ще звучи грубо. Може би Серпент ще се справи по-добре, когато му дойде времето. На езика на Титанидите песента тече като река, но на английски...

– Ти го направи чудесно – каза Крис. – А нима това е най-доброто начало? – Той посочи с ръка към мрака и голите скали. – Хикирики и Цимбал, и всичките ти приятели трябваше сега да са тук.

– Да. – Тя се замисли. – Бих те помолила да попееш.

– Скоро ще съжаляваш.

Тя се засмя.

– Аха. Крис, той е тук.

Той наистина бе там. Нещо лъскаво се придваше бавно, но неумолимо. Крис изпита силно желание да направи нещо: да кипне вода, да повика лекар, да я облекчи, да му помогне... каквото и да е. Но ако навлезеше в света малко по-бързо, той щеше да се плъзне по земята като динена семка. Валия беше подпряла главата си с ръка и тихо тържествуваше. Ако беше необходим лекар, то той бе за Крис, не за нея.

– Сигурна ли си, че нищо не трябва да правя?

– Вярвай ми. – Тя се засмя. – Сега. Можеш да го вдигнеш... внимавай да не настъпиш пъпната връв, още малко ще му трябва. Донеси ми го. Вдигни го с две ръце, като го придържаш под корема. Гледай да не си удари главата, но без да се притесняваш особено.

Беше му обяснила всичко, но не би било излишно да го повтори. Не се чувстваше компетентен да избърше носа си, какво остава да носи новородена Титанида. Все пак отиде, коленичи и се вгледа в младенеца.

– Той не диша!

– Бъди спокоен. Ще започне да диша, когато му дойде времето. Донеси ми го.

Серпент представляваше безформена купчина от кокали и мокра кожа. За миг Крис буквално не различи главата от опашката – после

всичко си дойде на мястото и той видя малко момиченце със сладко лице, с матова розова коса, полепнала към спящата муцунка. Не, не беше дете... тя имаше съвсем оформен бюст. И не беше момиче. Това бе просто заблудата, която създаваха всички Титаниди у хората, които все ги оприличаваха на жени, независимо какъв бе действителният им пол. Предният penis си беше там, между предните му крака, и завършваше с розов кичур.

Крис искаше да пипа нежно. След няколко опита се отказа и приложи цялата си сила. Серпент тежеше почти колкото самия Крис. Представяваше хлъзгав вързоп, но без капка кръв върху него. Приличаше на изтощено от глад хлапе, чиито крака, кибритени клечки, бяха по-дълги от тези на Крис. Имаше тесен таз, късо тяло и дълго туловище, което политна напред, когато Крис го повдигна. Докато Крис внимаваше да не оплете пъпната връв при носенето, Серпент се извъртя и ритна Крис по пищяла с един от задните си крака. Не беше твърде болезнено, но хлапето започна да се мятта като пощръкляло. Валя пропя нещо и то миряса.

Крис подаде Серпент на Валя, която го нагласи до себе си. Главата му се клатушкаше. Крис забеляза, че всичко съвпада с описанията на Валя: пъпната му връв излизаше от долния вагинален отвор, а другият край висеше от Валя.

Крис бе в недоумение. Беше виждал млади, но не и новородени Титаниди. Дали ще го обикне? Засега смяташе, че Серпент е ... не чак грозноват, но... Смешен бе най-точната дума. Но винаги бе намирал за смешни и новородените човечета, в най-добрия случай, а на всичкото отгоре те бяха и целите оплескани в кръв. Срамуваше се от гнусливостта – тя не се вмести в характеристиката „здрав, жизнерадостен човек“, дадена му от Валя, най-ласкавата, която бе получавал досега, – но въпреки всичко се гнусеше. Серпент наподобяваше изпосталяла четиринайсетгодишна удавница, току-що извадена от езерно дъно. Май имаше нужда от изкуствено дишане.

Серпент изхърка силно, изкашля се и си пое дъх. Първите няколко вдишвания бяха шумни, после успя да нацели ритъма. След секунди отвори очи и ги впери право в Крис. Или гледката му дойде твърде много, или неподвиждаше – примигна и зарови лице в гърдите на майка си.

– Може би за кратко ще има странен вид – обясни Валя.

– И аз също.

– Какво мислиш за него?

„Ето, дойдохме си на приказката“, помисли си Крис.

– Красив е, Валя.

Тя се намръщи и отново погледна Серпент, сякаш се чудеше дали не е пропуснала нещо.

– Не говориш сериозно. Та ти се изразяваш на английски много прецизно от мен.

Крис се окашля и каза, изпълнен с чувството, че скача право в дълбокото:

– Смешен е.

– Точно това е думата. Бързо ще се разхубави. Многообещаващ е. Видя ли очите му?

Заеха се с почистването. Валия го среса, а Крис го изкъпа и избърса. Валия бе права: сега изглеждаше по-добре. Изсушена, кожата му бе топла и мека, образът на удавения дрипльо бързо се стопи. Пъпната връв скоро изсъхна и изчезна от само себе си. Щеше да мине доста време, докато заглади косъма, но вече не приличаше на умиращ от глад. Дори напротив – с подобряване мускулния тонуса създаваше все повече усещане за гъвкавост и за цветущо здраве. Не след дълго вече държеше тялото си изправено без чужда помощ. Гледаше ги с блестящи кафяви очи, докато те се шураха около младото му тяло, но не каза нито дума. Валия също го наблюдаваше. Крис никога не я бе виждал толкова възбудена.

– Де да можех да ти обясня, Крис. Това е най-чудесното... Как ясно си го спомням... Да се осъзнаеш внезапно, да усетиш как се пробуждаш и след състоянието на елементарните желания да почувстваш как един по-голям свят наоколо придобива форма, свят, пълен с други същества. И това нарастващо желание да говориш – почти като нарастването на оргазма. Първото оформяне на представата, че можеш да общуваш с другите около теб. Думите са налице, но без наличието на опит, който да вложи в тях смисъл, те са само една загадка. Ще има безброй с въпроси, но рядко ще пита. Ще види камък и ще си помисли: „Значи това е камък!“ Ще го вземе и ще си помисли: „Значи това е да вдигнеш камък!“ Ще се пита непрекъснато и сам ще си отговаря, а усещането за открителство е тъй прекрасно, че най-заветната мечта при Титанидите е прераждането, желанието да се изживее отново това усещане. Ще има много въпроси и към нас. Уви, за повечето от тях нямаме отговори, но това е то бремето на живота. Длъжни сме да дадем всичко от себе си и през цялото време да се опитваме да бъдем добри. Вярвам, че ще проявиш търпение и ще му позволиш да развие своя собствена броня от фатализъм със своя собствена скорост, без подканяния от наша страна,

защото може да...

– Ще го направя, Валия, обещавам. Сигурен съм, че само от един поглед ще схващам намеците ти и ще гледам по възможност да стоя настрана. Но големият въпрос в съзнанието ми все още е същността на този ваш налудничав експеримент. Ще може ли, или няма да ...

– Ти си човешко същество – доста ясно изрече Серпент.

Крис се втренчи в раздалечените очи, които го гледаха безхитростно, осъзна, че устата му е все още отворена и я затвори. На устните на Серпент се появи намек за усмивка, неуловима като тази на Мона Лиза. Сега топката бе в ръцете на Крис, а да остане на заден план бе всичко, което бе искал.

– Аз едно много учудено човешко същество. Аз... – каза той и млькна, когато Валия едва забележимо поклати глава.

Крис се замисли над думите си. Добре, тук разумът нямаше да му помогне. Наложително бе да открие златната среда между бебешкото гугукане и Гетисбъргското обръщение¹⁷, и много би искал да знае къде да го търси.

– Как се казваш? – запита Серпент.

– Крис.

– Аз се казвам Серпент.

– Радвам се, че се запознахме.

Усмивката разцъфна изцяло и Крис усети как тя го сгрява.

– Аз също се радвам, че се запознахме. – Той се обърна към майка си. – Валия, къде е моят серпент?

Тя се пресегна назад и му подаде чудесно украсен рог-серпент в калъф от мека кожа. Взе го, очите му искряха, докато го въртеше и оглеждаше. Доближи мундшука до устните си и духна, във въздуха се понесе басов звук.

– Гладен съм – съобщи той. – Валия му предложи гърдата си. Любопитството така го глождеше, че не успя да ѝ обърне необходимото внимание. Очите му шареха, главата му се въртеше и той едва успяваше да задържи зърното в устата си. Гледаше ту Крис, ту инструмента си, който все още здраво стискаше в ръка, и Крис видя изражение на благоговейно учудване да изпълва очите на Титанидата. Крис знаеше, че в този момент и двамата със Серпент си мислят едно и също, въпреки че значението, което всеки влага, е различно.

17. Обръщение на Абрахам Линкълн при освещаване на гробището в Гетисбърг на жертвите в една от най-големите битки в Гражданската война в САЩ. – Б. пр.

Значи това е Серпент.

Детето оправда всички прогнози на Валя.

Думата „палав“ като че бе измислена специално за него. Той беше върлинен, непохватен, нетърпелив и пъргав. Когато дойде моментът да потеглят, той вървя поляка всичко на всичко десетина минути, след което загуби интерес към всякакъв друг ход, освен галоп. Деветдесет процента от него се падаха на краката, а коленете заемаха по-голямата част от тях. Неговата ъгловатост нямаше нищо общо с грацията на по-възрастните индивиди от тази раса, въпреки това тя бе скрита в него. Когато се усмихваше, присъствието на светещите птици ставаше излишно.

Имаше огромна нужда от любов, а те не я скъпяха. Копнееше да бъде докосван. Приемаше целувката на Крис със същото желание като тази на майка си и със същата готовност ѝ отвърщаше. Обичаше да го потупват и гаят. Валя се опитваше да го кърми легнала, но той не желаше. Тя стоеше изправена, подпряна на патериците си, докато той я прегръщаше. Често заспиваше прав, още докато сучеше. Едва тогава Валя можеше да се отмести и да го остави с клюмнала на гърдите брадичка. Спа от дъжд на вятър в продължение на три километра, след което приключи с това завинаги.

Дълго време Крис тръпнеше, че всеки момент ще му се случи нещастие. Стигаха му грижите с Валя, която подкрепяше на трудните участъци. Липсваше му само едно палаво хлапе, което да го състари преждевременно, а Серпент бе направо роден за тази роля. Нопредсказанията на Валя се сбъдваха – не се случваше нищо. Накрая Крис престана да се притеснява. Серпент бе наясно с възможностите си и въпреки че непрекъснато търсеше начини да ги обогати, никога не ги надхвърли. В децата-Титаниди има вградени гувернантки – не можеше да ги предпазиш напълно, но беди им се случваха не по-често, отколкото на възрастните. Това учудваше Крис – занимаваше го мисълта, че разликата между хората и Титанидите може да се изразява в липсата на безразсъдна смелост.

Серпент толкова успешно запълваше ежедневието им, че доста време Крис почти не се сети за източника на безбройните си тревоги в началото на пътешествието. Но притеснението го връхлетя с нова сила, когато намери тежката шуба на Робин и купчина багаж до една от маркировките.

– Казах ѝ да я задържи на всяка цена – терзаеше се Крис, като

сочеше шубата на Валия. – По дяволите, тя дори не е помирисвала студ, нали?

– Как мирише студът? – поиска да узнае Серпент.

– Не мога да ти отговоря на този въпрос, дете – каза Валия. – Ще трябва да почакаш и сам да го помиришеш. Тя има и други дрехи, Крис. Ако ги облече всичките...

– Коя е Робин, Крис?

– Добра приятелка и спътница, която, боя се, ще се окаже в страшна беда, ако не я настигнем.

– Мога ли да облека това?

– Може да го пробваш, но ще ти стане горещо. След това не е лошо ти да го поносиш, както и другите неща. Става ли?

– Да, Крис. Ако ме настигнеш.

– Не сме се договаряли така, приятелче. И престани да ми се надсмиваш. Какво да направя, като съм толкова бавен. А ти можеш ли така? – И той застана на палци – не беше трудно при ниската гравитация, – направи пирует, докосна с крак тила си и завърши с поклон. Валия изръкопляска, а Серпент го зяпаше смаяно.

– Какво, само на един крак? Не мога...

– Ха! Видя ли! А сега ела и...

Крис се закова на място и се обърна. Зад него блесна светлина, по-ярка от тази която бе виждал от ... вече не знаеше откога. Проехтя глух тътен, на границата на чуваемостта, последван от далечна експлозия.

– Какво е това? Дали е...

– Тихо. Никакви въпроси. Аз... Валия, заведи го долу зад тази скала. Стойте ниско приведени, докато...

Внезапно проехтя глас от високоговорител. Ехото го изкривяваше и го правеше неузнаваем, но Крис чу името си и това на Валия. Избухнаха нови сигнални ракети, светлина обля стените, които една по една се свличаха, а тътнежът се превърна в познатия звук на летящи хеликоптери. Гласът принадлежеше на Чироко.

Най после бе дошла за тях.

41. Шествието на гладиаторите

Танцорът ги посрещна отново веднага щом излязоха от асансьора. Беше точно толкова елегантен и загадъчен, колкото и последния път, с лице в сянка, с ослепително лъснати обувки с бели кожени гети, бастун, цилиндър и фрак. Робин и Крис мълчаливо го наблюдаваха, без да смеят да го прекъснат. След като изпълни поредица от стъпки с лек апломб, той премина към пируети, при което главата му изглеждаше замръзнала на място, докато с едно-единствено движение не я завърташе на цял оборот.

– Е, не ми е ясна и ролята на катедралите – въздъхна Крис след неговото изчезване.

Робин не отвърна нищо. Припомни си песните и танците от последното си идване тук. Гея манипулираше хората за собствено удоволствие, като всеки детайл явно бе премислен, но Робин вече нямаше желание да вниква в смисъла на всяко безумие. Танцът я бе оставил равнодушна – оставаше да чуе песента.

– Продължавам да сънувам този сън – каза тя. – Сядам до Гея и първото нещо, което ми казва, е: „А сега, за втората част от твоето изпитание...“

Крис я изгледа накриво.

– Поне си си запазила чувството си за хумор. Как са краката ти? Нужна ли ти е помощ?

– Справям се, благодаря. – Вече бе разбрала, че патериците не са й необходими тук, в главината. Краката й все още бяха бинтовани, но придвижването при ниска гравитация не й причиняваше болка. Двамата с Крис се провираха през лабиринта от каменни сгради, този път без водач.

Божествените селения бяха същите, каквито ги помнеше Робин. Същият чудовищен килим, разпръснати тук-таме дивани и гигантски възглавници, ниски маси, отрупани с лакомства. Същата безметежност, същото вегетиране в празно отчаяние. И Богинята, седнала в средата, даваща вечния прием на свитата от видиятени ангели.

– Войните се връщат от бойното поле – подхвърли тя, вместо поздрав. – Леко сломени и опърпани, но общо взето невредими.

– Не съмсем – каза Крис. – На Робин й липсват няколко пръста на краката.

– А, да. Е, тя ще види, че всичко е наред като свали превръзките.

Робин осъзна на какво се дължеше странното усещане по пътя насам. Опипа превръзките. Пръстите си бяха там – и десетте.

– Не, не ми благодари. Не заслужавам благодарност, защото никога не би ги загубила, ако не бях се намесила в живота ти. Позволих си волността да коригирам нещо, което сметнах за грешка на татуиращия, когато реставрирах парчето от змията, което преди украсяваше единия липсващ пръст. Надявам се, не възразяваш.

Робин имаше куп възражения, но не каза нищо. Тя щеше да открие промяната и се закле да я изгори с лазер, и да я възстанови в предишния ѝ вид. Гея имаше право да твърди, че Робин е сломена – при първото си посещение тук тя би я застреляла за подобно предположение.

– Седнете – предложи Гея. – Вземете си нещо за хапване и пийване. Седнете и разправайте.

– Предпочитаме да стоим прави – каза Крис.

– Надяваме се, че няма да се бавим – добави Робин.

Гея погледна единия, после другия и се начумери. Взе чашата си от масата и я запрати на земята. Един от блюдолизците побърза да постави нова в мокрия кръг, останал на мястото на предишното питие.

– Така значи. Трябваше да го очаквам, но всеки път съм леко изненадана. Не отричам, че поехте извънредни рискове. Смятам, че донякъде разбирам вашето недоволство, от факта, че се наложи да се самодоказвате, преди да получите моите дарове. Но поставете се на мое място. Ако раздавам всичко безплатно, скоро ще бъда обсадена от всички просяци, измамници, факири, магьосници, паразити и обикновени безделници от Меркурий до Плутон.

– Не разбирам какъв е проблемът – не се съдържа Робин. – Разполагате с доста свободно място, а и вече сте поставили добро начало. Защо не заформите кордебалет и хор?

– Все още имаш остър език. Е, ако бях човек, щеше да ме жилнеш съвсем на място. Няма значение, аз съм безразлична към вашето презрение, така че не се хабете! Пазете го за слабаците, за онези, които изоставят приятелите си в нужда, които циврят и се въргалият в дебрите на страха си. Накратко, за тези, които не са доказали какво струват, като вас.

Робин усети кръвта да се отдръпва от лицето ѝ.

– Казвал ли ти е някой някога – бързо се намеси Крис, – че говориш като негодник от евтино криминале?

– Ако ти ми го казваш, знай че си дванайсетият за тази година. –

Гея сви рамене. – Харесвам старите филми. Но този разговор ми дотегна. Вторият номер за вечерта започва след минути, така че...

– Какво бе предназначението на танцора? – попита Робин. – Изуми се от себе си още докато задаваше въпроса, но неизвестно защо чувстваше, че това е важно.

Гея въздъхна.

– Нали хората си падат по мистериите? Трябва ли всичко да бъде просто и ясно? Какво лошо има в няколко малки загадки, които да подсолят леко живота ти?

– Мразя мистериите – каза Крис.

– Добре. Танцорът е кръстоска между Фред Астер и Айседора Дънкан, с допълнителни елементи от Нижински, Баришников, Дрюмон и Грей. Не самите хора, напомням ви – въпреки че не бих се отказала да разровя няколко гроба и да потърся в костите генетичен материал, подходящ за клониране – а техни копия, изградени от записите им на живо, които искрено вашата програмира в нуклеинови вериги и после им вдъхна живот. Танцорът е само умел продукт на моето съзнание, както това тяло тук – Гея поспря, за да докосне гърдите си, – но и двамата си ги бива. В смисъл, че и двамата танцуват в мозъка ми: този – за да общува с ефемерни създания като вас, онзи – с една цел, която ще засегна за малко. Но най-напред, смятам, че независимо от вашето неудоволствие, вие жадувате да узнаете отговора на някои въпроси, а именно: дали сте уловили птицата на щастието? Как ще ви върна у дома: каквито дойдете, или излекувани? – Гея повдигна вежди и се вгледа последователно в двамата.

Робин, въпреки че я болеше да си признае, бе наострила уши. Част от нея бе доволна, че не се беше втурнала да играе по свирката на Гея, а щом пътьом е направила нещо, за да спечели наградата, то би било велика глупост да се откаже от нея. Но нещо друго дълбоко в нея предателски й нашепваше: „Ти не се противи много когато те поканиха в тази авантюра. Винаги си желала наградата.“ Но не искаше да покаже нетърпението си пред Гея.

– Винаги ми е било приятно да чуя вашите мнения, преди да съобщя решението си – каза Гея. Облегна се назад и склочи тлъсти пръсти върху корема си. – Робин, ти си първа.

– Нямам мнение – избъбра Робин. – Не зная доколко познаваш нещата, които направих или не успях да направя. Приемам, че знаеш всичко, дори и най-съкровените тайни на сърцето ми. Това е интересен обрат, предполагам. В началото аз презирах правилата ти, а Крис бе

очарован от тях – поне аз смятах, че ги харесва. Сега вече не зная. Доста мислих за случилото се. Срамувам се от повечето неща, които станаха, включително и от моята неспособност при пристигането ми тук да призная своите човешки слабости. Каквото и да направиш, или да не направиш с мен, аз вече съм спечелила нещо. Бих искала да зная точно какво е то и се надявам притежанието му да не ми причини голяма болка, но аз няма да се върна такава, каквато дойдох.

– Звучи тъжно.

– Така е.

– Обикновено нещата са по-прости, ако престанеш непрекъснато да се самонаблюдаваш. Но подобно отношение не ти допада.

– Предполагам.

– Предстоят ти големи дела, които ще ти донесат повече удовлетворение.

– Откъде да знам.

Гея сви рамене.

– Може пък и да греша. Никога не съм се смятала за непогрешима, когато предсказвам бъдещето на същества със свободна воля. Но имам богат и усещам, че както сама казваш, независимо дали ще спечелиш, благодарение на преживяното ти си укрепнала.

– Вероятно.

– Моето решение тогава е, че си спечелила изцелението си.

Робин вдигна глава. Нямаше намерение да благодари, но това, че Гея не очакваше благодарност, леко я натъжи.

– Вече си излекувана и си свободна да си вървиш по всяко време. Желая ти щастие, въпреки че се чудя...

– Почакай за миг. Как е възможно вече да съм здрава?

– Ти се излекува докато наблюдаваше танца. Когато двамата с Крис се качихте долу в асансьора, аз ви приспах, също както и при първото ви идване. Тогава целта ми бе да определя същността на заболяването ти и средствата за лечение. Някои неща озадачават дори и мен. Без подобни изследвания не бих ви предложила договор. А този път ви приспах по-скоро заради мен самата. Трябваше да науча какви сте ги вършили, откакто се видяхме за последен път. Прегледах преживяванията ви, изследвах ги обстойно и взех своето решение. Вие не усетихте нищо. Не забелязахте събуждането, защото аз изкопирах пътуването ви с асансьора и ви върнах в съзнание, като слях танцуващия в моето съзнание човек с истинския танцьор, който ви посрещна на входа. Може и да сте почувствали нещо странно, но вече съм доста веща в тези неща и макар да не

мога да ви обясня методите си, ви уверявам, че те са научни и позволени. Ако възразявате, трябва...

– Почакай малко – намеси се Крис. – Щом ти...

– Не ме прекъсвай – вдигна пръст Гея. – Ще дойде и твоят ред... както казах, помнете старото предупреждение: не пътувайте с непознати. Най-вече тук.

– Спомням си едно твърде дълго пътуване – внезапно се ядоса Робин. – Едно дълго пътуване надолу. Сега откривам, че пътуването нагоре също е измама.

– Не ти дължа извинение за това. Излишно е, пък и не искам. Всички изминават дългия път надолу. Обикновено ги впечатлява фактът, че и те са смъртни. Крис, смятам, че засега ти си единственият човек, който не ще помни Голямото падане до последния си час.

– Искам да кажа нещо...

– Не още. Робин, ти щеше да казваш нещо.

Робин я погледна твърдо.

– Добре. Откъде да знам, че съм излекувана? Да не би да очакваш да ти вярвам след всичко, което ми причини след последното ми идване тук?

Гея се засмя.

– Не, естествено, не. Тук няма закони за защита правата на потребителите. А аз признавам, че си падам по триковете. Но моята репутация в това отношение е безукорна. Сега се заклевам – изключая евентуални бъдещи наранявания на главата ти, с твоите припадъци е свършено. Крис, дойде и твоят ред. Какво мислиш за...

– Искам да кажа нещо. Не зная дали си ме излекувала, но ако си го сторила, не е трябвало. Нямах право.

Този път и двете вежди на Гея подскочиха от изненада.

– Не говори така. Тъкмо се канех да те питам дали според теб си заслужил изцеление, но като те гледам колко си станал наперен, отговорът сто на сто ще е да.

– Моят отговор не е отговор. Но все пак имам мнение. Ти ме изпрати, за да стана герой, и аз оцелях. Дори само това струва нещо. Но вече не вярвам в героите. Вярвам само в хора, които умеят да изтрампят живота си по-най-добрия начин. Правиш това, което си длъжен, и така донякъде имаш право на избор колкото един камък, който се откъртва от скалата, за да се търколи надолу. Прекарах първата част от пътешествието си в учене на всичко – като се почне от преодоляването на бързеите и се свърши с четкането на зъбите, като се чудех дали това е

прословутия героизъм. После направих няколко неща, които съм съвсем сигурен, че издържат на теста, и проумях, че изпитанието е само измама. Ти взимаш своите образци от книжките с комикси и след това караш хората се гърчат и подскачат като тях. Мразя те.

– Сериозно? Твърде много си позволяваш. Тъй като няма да отговориш на въпроса ми, ще ти кажа, че ти също си излекуван. Как ще разбереш сега дали го правя защото спаси живота на Габи във Феба или благодарение на това, че изгърпя отегчението да останеш с Валия?

– Ти... – Робин видя как у Крис се надигна гневът и как той успя да го овладее. Сигурна бе, че и той е стигнал до мисълта, която внезапно я смрази при споменаването на името на Габи: какво е известно на Гея?

– Не желая да бъда излекуван – каза Крис. – Няма да се връщам обратно на Земята, а тук моите проблеми нямат съществено значение. И не желая да приемам изцеление от теб.

– Защо ме мразиш – допълни Гея отегчено. – Вече го каза. Гарантирано е, че не можеш да нараниш Титанидите, но какво ще кажеш за хората, които живеят тук? Кой ще ги предпази?

– Ще стоя далеч от тях. Между другото, започнах да се подобрявам от само себе си. Откакто съм се върнал в Титантаун, пристъпите ми са по-предвидими и не толкова буйни. Слушай, аз ... Ще ти призная. Въпреки гордостта си, бих приел нещо от теб. Мислех си, че ако ми предложиш излекуване, бих поискал нещо друго в замяна. Имам предвид... ти спомена че съм заслужил да оздравея, независимо от това какво смятам аз. Рекох си, че може да разглеждаш нещата като че ми дължиш нещо.

Сега Гея се усмихваше а на лицето на Робин се изписа съчувствие, тъй като тя знаеше защо се унижава Крис.

– Ние се споразумяхме устно – каза Гея. – По доста специфичен начин. Признавам, че аз бях най-облагодетелствана и диктувах всички условия, а те не подлежаха на обсъждане, но все пак аз съм тази, която управлява това място, не го забравяйте. Но умирам да чуя на какво според теб трябва да се съглася. – Тя премигна няколко пъти срещу него в очакване.

– Направила си го за Чироко и за Габи – тихо отвърна Крис, без да я поглежда. – Ако очакваш да се моля, няма да го сторя.

– Съвсем не. Зная, че няма да го направиш – имам известна представа какво ти коства и това в момента след цялата високопарна проза – и бих била ужасена, ако го удариш на молби. Никога не съм бъркала чак толкова дори и при хората. Просто чакам да ми кажеш. Конкретно. Какво точно искаш?

– Способността да пее.

Смехът на Гея раздра празния мрак на главината и продължи да се лее. Само миг по-късно всички участници в кинопанорамата се заливаха от смях, спазвайки прословутия принцип, че онова, което размива шефа, наистина е смешно. Робин го гледаше и си мислеше, че Крис ще се нахвърли върху гадното и сбръчкано, подобно на картоф същество, но той някак успя да се въздържа. Постепенно смехът първо на Гея, а сетне и на останалите замря.

Тя подпря глава и се позамисли.

– Не. Не и на двете молби. Няма да те оставя неизлекуван и няма да те науча да пееш. Трябва да си чел напечатаното с дребен шрифт в молбата и да си наясно със собствените си желания преди да дойдеш тук. Аз диктувам условията на договора. Може да звучи грубо, но ще откриеш, че нещата не са толкова лоши, колкото си мислиш. Когато те излекувах, отдадох известно предпочитание на някои от твоите превъплъщения. Ще откриеш че си малко по-предразположен към буйствата, които така впечатлиха твоята Титанида. Това, заедно с малко по-вещо използване на пениса ти, евентуално ще държи онова добиче кротко и вярно поне за ...

Крис замахна към нея. Робин се опита да го подкрепи, но трябваше да се справя с тълпи от гостите на Гея, които – макар и с не най-добрата колекция от мишици, която бе срещала Робин – бяха невероятно навити да блеснат в очите на Гея, ако всичко можеше да се размине само с един счупен нос. Робин се справи с няколко от тях. Повечето щяха още дълго да се търкалят, но поради численото превъзходство тя не след дълго се озова прикована към земята. Видя, че и Крис е повален, а Гея – отведена отново до стола си.

– Пуснете ги да станат – заповяда и седна. От устната ѝ капеше кръв, но въпреки това се усмихваше. А може би точно поради тази причина – това остана загадка за Робин. Изправи се и застана до Крис. Беше си порязала ръката и засмука раничката.

– Разбираш ли сега за какво говоря? – продължи Гея, като че нищо не се бе случило. – Мъжът, който дойде тук преди време, никога не би постъпил така. И това ми харесва, макар че ти наистина попрекали. Но ще склуча с теб една сделка. Не мисля, че ще останеш дълго при мен. Познавам нещата много по-добре от теб, зная нещо и за любовта на Титанидите, наясно съм по какво се различава тази раса от човешката. Твоята приятелка скоро ще започне да разтваря хубавите си крака и за други – моля те, не е нужно отново да минаваме през същата неразбория. –

Тя почака, докато Крис се успокои. – Твоята реакция може би доказва правотата ми. Не отричам, че тя те обича, но тя ще обича и други. А ти няма да го понесеш. Ще останеш дълбоко наскърбен.

– Би ли се обзаложила?

– Това е сделка. Върни се след... да речем петдесет хиляди рота. Не, ще бъде по-благосклонна. Нека са четирийсет. Сиреч след около четири години и половина. Ако все още искаш да останеш болен и да пеш като Титанида, ще изпълня и двете ти желания. Съгласен ли си?

– Да. Ще се върна.

Робин не помнеше дали той каза още нещо. Накрая бе осъзнала й какво точно смучеше. Втренчи се в ръката си, обзета от нарастващ ужас, изкрещя и скочи. Гея още веднъж се озова прекатурена на земята, а понататъшните събития се губеха от паметта на Робин до мига, в който се освести, седнала на пода, с болка в кутрето, това, дете би трябвало да липсва. Тя го хапеше, а Крис се опитваше да го измъкне от устата ѝ. Всъщност напъните ѝ бяха безсмислени. Робин го разбра и се вгледа тъпо в отпечатъците от зъбите си.

– Не мога да го направя – изплака.

– Никога не ти се е и удавало – подсети я Гея. – Отрязва го с нож, да не си забравила? Историята с отхапването беше за пред хората. Толкова добре ти се удаваше преди – за да повдигнеш имиджа си, бе готова да се изкормиш. Мисля, че беше трън в очите на всички, зло което само собствената му майка можеше да обича. – Тя леко изхриптя. – Такава си и сега. Наистина, деца, време е да престанете. Два пъти в един и същи ден? Нима трябва да понасям насилие и бой? Кой Бог би се примирил с това, питам ви?

На Робин вече не ѝ пукаше какво плещи Гея. Тъжният факт, който бе длъжна да приеме, както бе приела и доста други, беше, че богинята е поне отчасти права. Тя вече не бе Робин Деветопръстата.

– Не си правете труда да се сбогувате. Просто вървете.

Крис помогна на Робин да се изправи. През целия път до асансьора, който предстоеше да ги спусне през сплицата на Рея, Робин се чудеше дали татуировката на корема ѝ е непокътната и знаеше, че дълго не ще се осмели да я погледне.

42. Битката на ветровете

Чироко седеше на скалата, издигаща се над Обиталището на ветровете, западната граница на платото със стръмни склонове, където кабелът, известен като Стълбата на Чироко, приличаше на ръка, сграбчила Източен Хиперион. Под нея пръстите-нишки се впиваха в земята, овързали стави, които бяха огладени за милионите години от неспирни ветрове. Сред нишките, на местото на тъканта между пръстите зееха елиптичните отвори, които всмукваха въздуха и го подаваха към специалните канали, чиято мисия бе да го разпръснат в далечната главина, а сетне да го изпуснат през спиците в чудовищния циркуляционен цикъл, в който се криеше същината на живота на Гея. Земята беше неплодна, въпреки това кипящият под повърхността и наоколо живот по някакъв начин проникваше във всяка фибра и вибрираше в костите на Чироко.

Гея беше толкова ужасяващо, божествено огромна, че твърде лесно бе да се отдадеш на отчаянието.

Вероятно в цялата история на Гея да имаше само една личност, осмелила се да я предизвика. Чироко, великата Магьосница, си въобразяваше, че го прави, беше си давала вид, че наистина може да разгаря с Гея като с равна, но само тя си знаеше, колко е било илюзорно всичко. Само тя можеше да изброи отвратителния списък на своите собствени престъпления. Достатъчно бе Гея да утъпче добре земята край Магьосницата, за да може после да я държи в подчинение. Времето си течеше и вече дори не бе необходимо да вдига крака си – Чироко се гърчеше като червей и приемаше всяко насилие като единствено правилно и добро.

Сега излизаше, че не е имала друга възможност. Единствената, която се беше осмелила да отправи предизвикателство, бе мъртва, а трупът ѝ – погълнат от разгневената земя, сиреч плътта на Гея. Това бе мощен урок за покорство. Без съмнение Габи бе действала глупаво. Нейният бунт, жалък, дребен и нерешителен, бе отшумял ведно с живота ѝ. Още с първите стъпки цялата мощ на Гея се бе стоварила върху ѝ. Гея бе унищожила Габи с яростта на спящ слон, който се търкаля, за да смачка бълхите си.

Чироко стоеше неподвижна от часове, но когато чу крясъка зад гърба си, извърна глава и стана. Ангелът приличаше на малко крилато петьнце, което бързо нарастваше. Шарените му криле се огъваха под напора на вятъра, който го стовари на два метра от Чироко. След него

кацнаха още петима.

– Върнали са се в Титантаун – рече Ангелът. Чироко отпусна облекчено рамене. Толкова настояваха да отидат. Очевидно бяха прекалено дребни за гнева на Гея. Ангелът гледаше Чироко с дръпнатите си очи.

– Сигурна ли си, че искаш да го направиш? – запита той.

– Никога в нищо не съм сигурна. Хайде да тръгваме.

Тя се отправи с тях към ръба на бездната. Под нея се намираше всмукателната клапа на име Голямата оплаквачка, известна също като Предния чатал на Гея, поради приликата на огромната вертикална цепнатина между двете скалисти бедра с влагалище. То звучеше непрекъснато с жален бас.

Ангелите я сподиряха. Двамина я подхванаха с жилави ръце от двете страни. Останалите четирима имаха задължението да осигуряват спокойствието ѝ по време на опасния полет в безвидната тъма.

Чироко прекрачи ръба на бездната и вятърът я пое като листо. Навлязоха в кабела и се отправиха към главината.

43. Тънка червена ивица

Чироко го наричаше „Една необикновена закуска“¹⁸, но знаеше, че името не е най-подходящо – кръсти го така, защото веднъж се бе почувствала като Алиса. Сборището от несретници, заобикалящо Гея, може би повече подхождаше на екзистенциализма на Бекет, отколкото на „Страната на чудесата“ на Карол. Въпреки това не би се изненадала, ако тук ѝ предложиха половин чаша чай.

Тълпата бе извънредно чувствителна към настроенята на Гея. Чироко никога не ги бе виждала по-неспокойни от сега, докато се приближаваше към партито, нито пък толкова внезапно наострени, когато Гея най-накрая я забеляза.

– Добре, добре – пробоботи Гея. – Ако пък това не е капитан Джоунс. На какво дължим честта за тази внезапна непредизвестена визита? Ей ти там, как ти беше името, донеси голяма чаша нещо студено за Магьосницата. Няма значение какво, стига да не е вода. Седни ей там, Чироко. Има ли още нещо, което мога да ти предложа? Не? Хубаво. – Като че ли за момент Гея не знаеше какво да каже. Седеше в широкото си кресло и си мърмореше, докато не се появи питието на Чироко.

Тя го погледна като че досега не бе виждала нищо подобно.

– Може би ще предпочетеш бутилката? – предположи Гея. Чироко потърси с очи погледа на Гея. Погледна пак към чашата, вдигна я и бавно я обърна с въртеливо движение, докато не се образува прозрачна течна топка, която бавно заструи към пода. Хвърли във въздуха чашата – все още се издигаше нагоре, когато напусна осветения кръг. Топката се сплеска и потъна в килима.

– Това ли е начинът да ми съобщиш, че си се отказала от пиенето? – запита я Гея. – Какво ще кажеш за Шърли Темпъл?¹⁹ Току що получих фантастичен миксер от един земен почитател. Керамичен, с формата на сладурчето на Америка, и доста скъп, смей да твърдя. В него можеш да направиш мартини, като смесиш джин до брадичката и вермут до...

– Млъкни.

Гея леко наклони глава, размисли и се подчини. Скръсти ръце на корема си и зачака.

18. Название на глава в „Алиса в страната на чудесата“ на Л. Карол. – Б.пр.

19. Шърли Темпъл – американска киноактриса, прочута с детските си роли през 30-те години. – Б. пр.

– Тук съм да си подам оставката.

– Не съм я искала.

– Независимо от това я имаш. Не желая повече да бъда Магьосница.

– Ти повече не желаяш. – Гея го повтори със съжаление. – Знаеш, че не е толкова просто. Но съвпада с моето мнение. През последните години се чудех дали да не прекратя договора ти. Съпътстващите го ползи за теб също би трябвало да бъдат прекратени, което, разбира се, е равносилно на смъртна присъда, така че не бързах. Но фактът си е факт и ако си припомниш качествата, които споменах при наемането ти, ще разбереш, че от известно време не отговаряш на изискванията.

– Дори няма да го отрека. Фактът е, че аз приключвам с работата, което влиза в сила веднага след следващия Карнавал на Хиперион. В този период ще посетя всички земи на Титаниди...

– Влиза в сила веднага след... – избухна Гея с престорена почуда. – Чувате ли я какво приказва? Кой би повярвал, че един ден може да е изпълнен с толкова недомислици? – Тя се изсмя и беше бързо подкрепена от своя антураж. Чироко впери очи в един от тях и не ги отмести, докато онзи не реши, че е добре да изчезне от погледа ѝ. Отново настъпи тишина и Гея ѝ махна да продължава.

– Нямам много да добавя. Обещах да направя Карнавал, който да се помни, и ще го направя. Но след това настоявам да установиш друг начин за възпроизводство на Титанидите, който ще разгледам и одобря след десетгодишен изпитателен период, през който ще следя новия метод и ще го прочистя от всякакви трикове.

– Ти настояваш – повтори Гея и сви устни. – Ще ти кажа нещо, Чироко, ти ме караш да се връщам отново към едно и също. Честно казано, никога не съм мислила, че ще имаш здравия разум да се покажеш тук, след като знаеш какво научих. Това, че го направи, говори добре за теб. То показва качества, които забелязах у теб при първата ни среща и които подтикнаха да те направя Магьосница. Ако си спомняш, сред тях са смелостта, решителността, любовта към приключенията и възможностите за проява на героизъм: качества, които, уви, напоследък ти липсват. Няма да засягам последните си колебания. А сега идваш с тези глупави искания и започвам да се чудя дали не си загубила разсъдък си.

– Възвърнах си го.

Гея се намръщи.

– Нека си говорим открито, а? И двете знаем, за какво става дума и аз приемам, че съм действала прибързано. Признавам, че попрекалих.

Но тя също постъпи глупаво. Не беше разумно от нейна страна да използва тези деца като средство за предаване на съобщението ѝ. Несъмнено в нейното положение не можеше да измисли нищо друго. Но си остава фактът, че Га...

– Не произнасяй името ѝ. Чироко само леко повиши глас, но Гея веднага спря, и първият ред от публиката ѝ инстинктивно се отдръпна назад. – Никога не споменавай името ѝ пред мен.

Гея, по всичко личи, бе истински изненадана.

– Името ѝ? Какво общо има името ѝ с това? Не виждам смисъл, освен ако не си била завладяна от приказките за своите собствени магии. Името е само звук – то няма власт над нищо.

– Не искам да чувам името ѝ, произнесено от твоите уста.

За първи път Гея изглеждаше ядосана.

– Примириявам се с много неща. Преглъщам такива обиди от теб и от твоите приятели, каквито никой Бог никога не е понасял, защото не виждам смисъл в това да ви унищожа. Но ти продължаваш да изпитваш търпението ми. Ще спра дотук, а ти го приеми като предупреждение.

– Примирияваш се, защото ти харесва – изрече Чироко без да повишава тон. – За теб животът е игра – и ти я водиш. Колкото по-вълнуващ спектакъл ти предлагат, толкова повече ти харесва. Събрала си всичките тези нещастници да ти лижат задника при първо нареждане. А аз ще те оскърявам както си искам.

– Те също биха го правили – отвърна Гея, отново усмихната. – А ти, разбира се, си права. Още веднъж доказа, че когато се потрудиш, си способна да ми предложиш по-добро представление от всеки друг. – Чироко мълчеше, облегнала глава на стола и вгледана в далечната, геометрично права, остра като бръснач ивица червена светлина над главата си. Това бе първото нещо, което видя при онова първо идване в главината, преди много години. Стояха една до друга с Габи и се чудеха какво ли представлява, но светлината бе толкова високо, че не си струваше да мислят за нея. Никога не биха могли да я достигнат.

Но дори тогава Чироко бе усетила, че е важна. Това бе предчувствие, но тя вярваше на интуицията си. Някаква жизненоважна част от Гея живееше там горе, в най-недостъпната част на света, изпълнен с всяващи страх перспективи. Намираше се поне на двайсет километра от мястото, където седяха.

– Мислех, че ще си любопитна да чуеш отговорите на своите въпроси – накрая каза Гея. Чироко наведе глава напред и отново се вгледа в Гея. На лицето ѝ не бяха изписани никакви чувства.

– Въобще не ме интересува. Казах ти какво ще направя, а след това казах какво ще направиш ти. Нямаме за какво повече да разговаряме.

– Съмнявам се. – Гея я гледаше втренчено. – Защото това е абсолютно невъзможно. Ти трябва да го знаеш – и сигурно криеш някаква заплаха, въпреки че не си я представям каква е.

Чироко едва я погледна.

– Не би могла да смяташ, че аз просто ще ти разреша... е, добре, ще приема твоите искания, ако предпочиташ да се изразя по този начин. Искане или молба, няма голямо значение, тъй като отговорът ми е – не. Сега си длъжна да ми кажеш какво ще направиш.

– Отговорът е не?

– Да, отговорът е не.

– Тогава се налага да те убия.

В безкрая на главината не се чуваше нито звук. Неколкостотин човешки същества се бяха скупчили зад креслото на Гея и се вслушваха във всяка дума. Всички бяха страхливци, инак не биха стояли там, и вероятно повечето се чудеха само по кой начин Гея ще се отърве от тази жена. Но неколцина от тях, като гледаха Чироко, започваха да се питат дали са отдали своята вярност на по-подходящата страна.

– Ти наистина си изгубила разума си. Нямах плутоний или уран, нямаш и откъде да ги набавиш. Съмнявам се, че дори и да ги имаш, би могла да измайсториш оръжие. Дори ако бе способна да създадеш ядрено оръжие с магията, която изглежда вярваш, че притежаваш, не би го използвала, защото така ще унищожих Титанидите, които обичаш. – Гея отново въздъхна и безгрижно махна с ръка – Никога не съм претендирала, че съм безсмъртна. Зная колко време ми остава. Не съм неунищожима. Атомни бомби – в големи количества и на подходящи места – биха разкъсали тялото ми на парчета или поне биха го направили необитаемо. Накратко, не зная нищо, което би ми навредило сериозно. Така че как предлагаш да ме убиеш?

– С голи ръце, ако се наложи.

– Или да умреш, докато се опитваш.

– Ако се стигне дотам.

– Точно така. – Гея притвори очи, устните ѝ беззвучно се раздвижиха. Накрая отново погледна към Чироко.

– Трябваше да го очаквам. Ти би предпочела да се разделиш с живота си, отколкото да продължиш да живееш с мисълта за това, което се случи. Грешката е моя. Признавам, но не искам да те видя как се погубваш. Струваш много повече от цялата тази тайфа.

– Не струвам нищо, ако не сторя онова, което е редно.

– Чироко, извинявам се за постъпката си. Чакай, чакай, изслушай ме. Дай ми една възможност. Мислех, че мога да прикрия стореното от мен, оказа се, че греша, но няма как да отречеш, че тя готвеше заговор за свалянето ми и че ти ѝ помагаше...

– Съжалявам само за едно, че доста се колебах.

– Сигурно е така. Разбирам. Зная колко горчиво скърбиш и колко дълбока е омразата ти. Но и двете са безполезни, защото стореното от мен се дължи повече на накърнената гордост, отколкото на страха – една ли си мислила, че сериозно се притеснявах от хилавите ѝ опити да...

– Внимавай какво говориш за нея. Няма да те предупреждавам отново.

– Съжалявам. Но фактът си остава – нито ти, нито тя успяхте да ми причините каквато и да било вреда. Унищожих я поради наглостта ѝ да вярва, че това е възможно, и нейното унищожаване ми костваше твоята вяроност. Мисля, че цената е твърде висока, за да я платя. Искам да те върна, боя се, че това е неосъществимо, и въпреки това копнея да останеш, ако не за друго, то поне да придаваш на това място известен блясък.

– Мястото наистина се нуждае от това, но аз не мога да ти помогна.

– Подценяваш се. Желанието ти е неизпълнимо. Ти не си първата Магьосница, която съм номинирала през трите милиона години на моя живот. Има само един начин да се уволниш и той е – с краката напред. Но има нещо, което мога да сторя. Мога да я върна обратно.

Чироко закри лице и дълго не пророни нито дума. Сетне се размърда, скри и двете си ръце под безформеното си пончо и започна да се клати напред-назад.

– Това е единственото, от което се страхувах – каза Чироко, без да се обръща към никого.

– Мога да я създам отново, съвсем същата, каквато си беше – продължи Гея. Знаеш, че пазя образци от тъканта и на двете ви. Когато първоначално бяхте изследвани и идвахте на обработка за безсмъртие, аз записвах спомените ви. Нейните са доста нови. Мога да изградя тялото ѝ и да го изпълня с нейната същност. Тя ще си бъде тя. Кълна се – ще е невъзможно да откриеш някаква разлика. Така ще постъпя и с теб, ако независимо от всичко се наложи да те убия. Ще ти я върна, но с една промяна – ще премахна желанието ѝ да ме унищожи. Само това и нищо друго.

Тя зачака, но Чироко мълчеше.

– Хубаво – махна нетърпеливо Гея. – Дори и това няма да променя. Тя ще си бъде същата във всяко отношение. Не мога да сторя нищо по-добро от това.

Чироко бе загледана в една точка малко над главата на Гея. После сведе очи и отмести поглед към креслото ѝ.

– Единствено от това се страхувах – повтори тя. – Смятах дори да не идвам тук, за да не се наложи да чуя предложението ти и да не се изкушавам. Това би било прекрасен начин да се почувствам по-добре и да намеря извинение, за да продължа да живея. Но после се попитах какво ли би казала Габи по въпроса и разбрах колко зловонно, корумпирано, отвратително дяволско е това деяние. Тя би се ужасила от мисълта, че е оживяла кукла-Габи, направена от теб, от твоята собствена разлагаща се плът. И би поискала незабавно да я убия. А като се замисля по-дълбоко, разбирам, че всеки път, щом я видех, щях да се самоизяждам, докато накрая от мен не останеше нищо.

Чироко въздъхна, погледна нагоре и пак към Гея.

– Това последното ти предложение ли е? – запита тя.

– Това е. Не прави...

Гърмежът на отделните изстрели се сля ведно. Низ от пет отвърстия се появи отпред върху пончото на Чироко, а тежкото кресло изхвърча два метра назад, преди да заглъхне канонадата. Тилът на Гея се разцепи и блъвна кръв. Поне три куршума улучиха гърдите ѝ. Тя бе отхвърлена назад и се търколи на трийсетина метра, преди да се спре.

Чироко стана, без да обръща внимание на онемялата демонична шайка, и се отправи към Гея. Измъкна автоматичния колт четирийсет и пети калибър на Робин под наметалото си, насочи го към главата на Гея и изгърмя последните три патрона. В настъпилата тишина измъкна метална туба, отвори я и поля с прозрачна течност трупа. Драсна клечка кибрит и се отдръпна, когато пламъците лумнаха и плъзнаха по килима.

– Това беше – каза тя, извърна се към множеството и посочи с оръжието си към най-близката катедрала. – Единственият ви шанс е да бягате към спицата. Стигнете ли до ръба, скачайте. Ангелите ще ви поемат и благополучно ще се приземите в Хиперион. – После напълно забрави за тях. Нямаше никакво значение дали ще умрат, или ще оцелеят.

Дишаше задъхано докато сменяше празния пълнител с нов от пришития към пончото джоб. Презареди, дръпна затвора и го пусна.(???) После загърби бумтящите пламъци.

Когато се отдалечи достатъчно, за да вижда ясно, застана в разкрячена стойка, вдигна пистолета и започна да гърми по посока на тънката

червена ивица. Стреляше на интервали и не спря, докато не изпразни целия пълнител.

После зареди следващия.

44. Гръм и мълния

Когато преполови четвъртия пълнител, я загложди някакво предчувствие. Отначало съвсем неясно. Тръсна глава, прицели се и продължи да стреля. Преглътна, но гърлото ѝ бе пресъхнало. Дори и да улучваше онова горе, нейните куршуми бяха малки и вероятно безвредни. Независимо от това, стреля още веднъж и беше готова да продължи, когато лошото предчувствие я връхлетя по-силно от преди.

Нещо ѝ подсказваше да бяга. Може би в друга ситуация това би я изненадало. Стреля още два пъти – и затворът засече, опрял в празния пълнител. Тя го освободи и остави пълнителя да падне шумно до нея. Отново преглътна.

Усещането се върна, по-силно от преди. Сълзите напихаха и започнаха да се стичат по страните ѝ. По дяволите, тя очакваше да умре, а това ставаше доста по-бавно, отколкото бе предполагала.

Но сега вече знаеше какво усеща, малките косъмчета по ръцете ѝ, по гърба и по врата ѝ настръхнаха. Незнайно защо беше сигурна, че Габи я приканва да се махне оттук.

Това беше някакъв трик на Гея. Направи няколко несигурни крачки и се почувства по-добре. Спря и усещането отново се върна.

Защо бе решена да умре? Това беше елемент от първоначалния ѝ план, просто бе готова да го стори, ако се налагаше. Имаше някои неща, които бе длъжна да свърши. Беше успяла и намерението ѝ бе впоследствие да си плюе на петите. Къде се криеше измамата? Дали Гея не въвеждаше гласа на Габи в съзнанието ѝ, за да я обърка, докато свари с отмъщението?

Внезапно се довери на чувството и тръгна към катедралите.

Като че въздухът се разцепи от мълнията, стоварила се точно на мястото, където бе стояла преди миг. Хукна да бяга, заливана от гнева на Гея, стичащ се от целия заобикалящ я свят. Червеното зарево във висините блестеше по-ярко от всякога.

Скачай!

Тя се подчини, отскачайки рязко наляво, и нова мълния порази мястото, където се бе намирала.

При смешно ниската гравитация в главината би могла да се носи като вихър, но не смогваше да набере скорост. За да ускори своя бяг, ѝ се наложи да започне с къси крачки и постепенно да ги удължава,

докато краката ѝ не започнеха да докосват земята на метри разстояние. А скоростта, веднъж придобита, си оставаше висока. Продължи да се носи, като рядко докосваше земята, когато отново удари светкавица.

Най-мъчно сменяше посоката. Когато взе решение да завие надясно, трудно го осъществи, но в крайна сметка успя да извърши маневрата, макар че не беше наясно доколко ѝ е от полза. Ала и този път не я порази гръм.

Земята се тресееше. Някои от катедралите с разклатени основи след ударите на мълниите започнаха да се разпадат. Каменни грамади се разбиваха наоколо, а Чироко изпреварваше бягащи хора. Кулите се кладушкаха и разпадаха, чудовищни каменни блокове политаха неумолимо надолу. Въпреки че тежача само по няколко килограма, масата им помиташе всичко, що се изпречеше на пътя им.

Прекалено късно бе да завие – пред нея се издигаше копието на Нотр Дам. Сви нозе, продължавайки да се плъзга по повърхността, и изчака да се снижи с половин метър, а после се отблъсна с двата крака и се издигна високо във въздуха. Позабърса върха на катедралата и се устреми надолу, за да подскочи отново. Под нея остатъците от необичайното парти се шураха като ритнат мравуняк. Виждаше спускащия се край на отвора от спницата на Рея точно пред себе си. Нямаше да докосне още веднъж земята, защото ускорението ѝ щеше да я отнесе в нищото. Няколко души бяха достигнали ръба и стояха втренчени надолу пред скока, който никога не биха извършили.

Чироко бръкна в джобчето на наметалото си и извади малка бутилка със сгъстен въздух. Извъртя се с лице към червената светлина, като държеше единия край на цилиндъра притиснат към стомаха си, и отвори клапана. Той изсъска, налягането се опита да я прекатурне, но Чироко успя да запази равновесие и усети, че набира скорост.

Когато бутилката се изпразни, тя я запокити с все сила зад себе си, после измъкна останалите два пълнителя за пистолета, изхвърли и тях, както и всичко, останало по джобовете ѝ. Канеше се да метне пистолета, но се подвоуми. Робин копнееше да си го получи обратно при възможност. Вместо това се измъкна от червеното пончо, намота го на кълбо и го запрати нагоре. Всеки грам маса имаше значение за скоростта на движението ѝ.

По дяволите! Трябваше да изстреля останалите патрони, вместо да ги изхвърля. Вероятно би могла да запази и пончото си. Вече не можеше да стори нищо, но когато се обърна, видя, че едва ли би било от голяма

полза. Цялото вътрешно пространство на сплицата на Рея бе осеяно с милиони електрически змии. Беше се надявала бързо да излезе от обсега им, но сега трябваше за приеме и това предизвикателство.

Под себе си разпозна ескорта от Ангели, които плавно кръжаха и чакаха – там, където им бе наредила. Един от тях бе улучен и избухна в облак от пера. Отмести за миг очи, обзета от мъка. Когато отново събра сили да погледне към Ангелите, видя, че останалите пет не са се разпръснали, противно на опасенията ѝ. На пръв поглед като че отлитаха, тъй като всичко, което виждаше, бяха петите им и неистово размаханите криле, но бързо разбра, че те просто са усетили опасността преди нея със своето несравнимо по-добро балистично чувство. Секунди по-късно Чироко се стрелна покрай тях и ѝ се предостави възможност да изпита облекчение, че не е изстреляла и останалите куршуми. Скоростта ѝ вече бе достатъчно висока, за да я изложи на опасността да ги изпревари.

Обърна се с гръб по посока на земята. Нямахме смисъл да се оглежда за светкавици, защото вече не можеше да направи нищо, за да ги избегне. Разпери ръце, за да убие част от скоростта, а Ангелите се стрелнаха след падащото ѝ тяло през раздирания от блясъци мрак на тунела.

45. Щастие и слава

Валия беше заменила патериците си за инвалиден стол титанидски модел. Съоръжението имаше две гумирани колела с радиус около метър, прикрепени към достатъчно широка дървена рамка. Тази част на тялото ѝ, която бе човешка, се мъдреше между две дебели греди отпред и отзад, а между тях бе провесена брезентова седалка с отвори за предните ѝ крака и колани, които придържаха здраво цялата конструкция. Крис я намираше за странна, но скоро свикна, защото видя, че е твърде практична. Валия нямаше да ползва дълго съоръжението – макар счупванията да бяха зараснали, лечителите-Титаниди все още се опасяваха да няма усложнения заради раните по краката.

Със стола Валия се придвижваше доста по-скоростно от Крис. Единственият ѝ проблем бяха завоите, заради които ѝ се налагаше да забавя. И подобно на инвалидните колички навсякъде по света, за тази стълбите също бяха препъни-камък. Валия се взря в широкото дървено стълбище, слизашо от зеления балдахин на дървото на Титантаун, присви устни и рече:

– Мисля, че мога да се изкача по него.

– Аз пък съвсем ясно виждам как се премятат надолу – отвърна Крис. – Ще се кача само за минутка, за да извикам Робин. Серпент, къде е кошницата за пикник?

Детето се огледа изненадано, а после се сконфузи.

– Май я забравих.

– Тогава тичай веднага вкъщи, вземи я и не се заплесвай никъде.

– Добре. До скоро. – И изчезна в облак прах.

Крис се заизкачва по стълбището. Беше семпло, в унисон с дървения интериор наоколо – няколкото направени от пръчки и овързани с въжета букви – досущ надпис над входа на скаутски лагер – гласяха: „Хотел Титантаун“. Изкачи се до четвъртото ниво и почука на стая номер три. Чу вика на Робин, че е отворено, влезе и я завари да тъпче дремите си в сака.

– Така и не свикнах да си събирам багажа – обясни тя и забърса потта от челото си с опакото на ръката. Още един горещ хиперионски ден. – Забелязвам у себе си още една промяна. Сега май не мога нищо да изхвърля. Защо не седнеш? Ще ти освободя място... – И се зае да премества купища ризи и панталони, повечето изработени от Титаниди.

– Ще ти призная, че съм изненадан от гледката – сядайки обясни Крис. – Смятах, че ще останеш поне докато не разберем дали Чироко е успяла...

Робин хвърли безформено парче метал върху леглото до него. Това беше семейната реликва – нейният колт.

– Донесоха ми го преди няколко часа – каза Робин. – Не си ли чул? Мислех, че целият град повтаря новината. Признаците отпреди няколко дни са сочели правилно, че на небесата е имало огромна битка, а Магьосницата се е измъкнала. Но Гея не се е примирила с положението и шпионите ѝ са плъзнали навсякъде. Карнавалът се отменял завинаги, а расата оставала обречена. Или – Карнавалът ще се проведе, но по-късно. Чироко била зле ранена. Сега е в кома. Или пък – била добре и е наранила зле Гея. Това са слуховете, които чух, а дори не съм напускала хотела.

Крис беше изненадан, че е пропуснал новината. Беше прекарал деня вкъщи с Валия и Серпент и идваше направо в хотела веднага след като опаковаха храната за обяд. Бяха говорили за сътресението отпреди няколко декарота, когато бе забелязано леко поклащане на кабела в Обиталището на ветровете, а от Рея долиташе звукът на нескончаеми гръмотевици.

– Какво знаеш със сигурност?

Робин се пресегна и потупа пистолета.

– Това е. Това е тук, значи Чироко е стигнала до външната част на пръстена. Надявам се добре да ѝ е послужил. Какво е станало по-нататък с нея не мога дори да си помисля.

– Може би не смее да се покаже тук? – предположи Крис.

– Носи се и такъв слух. Надявах се... о, да... когато тя тръгна, все още не ѝ бях благодарила както подобава. Може би вече никога няма да имам възможност да го сторя. За това, че бе изпратила Трини да ме чака.

– Съмнявам се, че ще намериш подходящите думи. Аз не успях.

– Сигурно си прав.

– А последния път, когато я видях, тя продължаваше да ми се извинява, че ми е навлякла толкова беди.

– Също и на мене. Мисля, че очакваше да умре. Но как да я упрекам? Нямах как да знае какво щеше... да... – Тя притисна стомаха си с ръка и за момент погледна несигурно.

– Внимавай – предупреди я Крис.

– С теб би трябвало да мога да говоря за това, нали?

– Не се ли чувстваш добре?

– Не зная, наистина. Според мен по-скоро се уплаших, че ще ми прилошее. Няма да лесно да се живее с това.

Крис знаеше какво имаше пред вид тя, но предполагаше, че след няколко месеца те едва ли ще забелязват шегата на Гея.

Загадката бе решена, но същността на решението изключваше възможността то да бъде разкрито пред други. И двамата намираха за странно – когато въобще им оставаше време да мислят за това, – че въпреки всички изследвания, проведени на Гея, и при хилядите пилигрими, дохождали при нея за лек, досега нито в една книга не бе спомената нито думица за Голямото падане. Причината бе проста. Гея не би позволила никому да говори за него. Нито пък те имаха право да обсъждат своите молби или молбите на останалите: те не можеха да разкрият, че пилигримите, стигнали до Гея, ще бъдат принудени да направят нещо, за да получат изцеление.

Крис бе убеден, че това е най-свято пазената тайна на века. Подобно на останалите няколко хиляди посветени, той не се изненадваше, че никой никога не бе я издал. Скоро след като се завърнаха в Титантаун, двамата с Робин изпитаха на гърба си действието на системата за сигурност, за която дотогава само бяха чували.

Никой от тях не би повторил.

Крис не се гордееше с този факт, но знаеше, че той е реалност. Гея бе вградила в тях психологична блокировка, която бе донякъде гъвкава – Крис можеше свободно да разговаря с Робин или с някой друг от посветените. Но ако се опиташе да говори с други за Голямото падане, за приключенията си из Гея или за чудотворното изцеление, щеше да изпита такава болка, че да изгуби и ума, и думата. Тя щеше да изпълзи от стомаха и да се впие в мускулите му, подобно на разкъсващи плътта нажежени змии.

Нямаше измъкване, или поне така му бе казано. Той знаеше, че никога няма да тръгне да проверява дали е истина. Ако се опиташе да опише преживяванията си, резултатът щеше да е аналогичен. Ако му бяха зададени въпроси, навлизайки в забранената зона, нямаше право да отговаря дори с „да“ или „не“ – „без коментар“ бе единственият позволен отговор, а „гледай си работата“ беше дори по-подходящ. Най-безопасно бе да си прови оглушки и въобще да не отговаря.

Системата притежаваше известна прелест, стига да не си нейна жертва. Доколкото можа да разбере Крис, тя беше безпогрешна. Всички посетители на Гея трябваше да се качат в асансьорна капсула – дори

само за да достигнат от външния пръстен до доковете – и през това време те биваха приспивани, изследвани, а съзнанието им промито. Никой от обладаващите забраненото познание не можеше да напусне Гея, без да е получил блокировката.

Крис разбра, че е най-хубаво да бъде изключително предпазлив с всички, с изключение на Робин, Валя или останалите Титаниди. На Гея имаше и други човешки същества, които знаеха онова, което знаеше и той, но не можеше да бъде сигурен кои са те. Получаваше предупреждение, подобно на зъбобол, само щом отвореше уста, за да заговори за пътешествието. Това му стигаше. Нямаше желание да получи нови дози от отровата, която блокировката на Гея бе готова да влее в жилите му.

Робин бе напълнила единия сак и започваше втори. Крис я видя как взе малкия термометър, как го погледна и го хвърли в торбата. Разбираше я. Голяма част от екипировката им бе придобила сантиментално значение. Като капак на всичко, откакто се бяха върнали, всяка Титанида в града жадуваше да ги спре и да им направи подарък – някаква приятна дрънкулка. Вече нямаше място по рафтовете в дома на Валя, за да редят всичките му придобивки.

– Все още не разбирам докрай – каза Робин, като грижливо увиваше в хартия изящно инкрустиран комплект от дървени ножове, вилници и лъжици. – Не се оплаквам – освен че не зная как ще успея да опаковам всичко – но дали сме го заслужили? Ние не сме направили нищичко за тях.

– Валя откри някакво обяснение – отвърна Крис. – Ние сме известни. Е, не като Чироко, но все пак... Били сме пилигрими, върнали сме се изцерени, значи Гея ни е оценила като герои. Ето защо заслужаваме подаръци. Освен това Титанидите непрекъснато твърдят, че не са суевърни, но според тях сме големи късметлии, за да преживеем това, което преживяхме. Надяват се, че ако се държат приятелски с нас, ще им се предаде част от нашия късмет, а нали се задава следващият Карнавал. – Той заби поглед в ръцете си. – При мен има друга причина. Наречи го „за добре дошъл“ или пък „за щастие на младоженеца“. Ще бъда част от това общество. Те искат да се чувствам като у дома си.

Робин го погледна, отвори уста да каже нещо, после отново я затвори. Привършваше със стягането на багажа.

– Смяташ, че правя грешка – отбеляза Крис.

– Не съм казала подобно нещо. Никога не бих го казала, дори и да го мислех, а пък и не смятам, че грешиш. Зная какво означава Валя за теб. Поне си мисля, че зная, макар аз самата никога да не съм изпитвала

такова чувство към когото и да било.

– А според мен ти правиш грешка – каза Крис.

Робин протегна ръце, извърна се и му кресна.

– Слушай! Оказва се, аз съм дипломатичната, а ти говориш всичко, което ти дойде на ум. По дяволите! Аз се опитвах да бъда мила, а можех да кажа, че зная, че ти самият не си сигурен в това, което правиш. Не си напълно сигурен! Ти ще представляваш заплаха за Гея през целия си живот, едно, и второ, все още не знаеш как ще се чувстваш, когато Валя започне да води въщи другите си любовници. Ти мислиш, че можеш да живееш така, но не си убеден.

– Мога ли да се извиня?

– Само за момент, още не съм те навикала добре. – Робин сви рамене, седна на леглото до него и продължи с тих глас.

– Не съм сигурна дали и аз не бъркам. Трини... – Тя поклати глава. – Тук прогледнах за доста неща, и при това не всичките лоши. Боя се, че промяната в мен ще направи трудно връщането ми у дома. А като си говорим за въщи, понякога ми е трудно да си представя как беше там. Сякаш съм тук от милион години. Научих, че някои истини, в които моите сестри вярват, са просто илюзия, а едва ли ще успея да им обясня това.

– Кои истини?

Тя отмести поглед, присвила устни.

– Жадувах за окончателния доклад на една марсианка, а? Добре. Вече със сигурност знам, че човешкият penis не е дълъг колкото ръка до лакетя, независимо какво им се иска на мъжете. Тук майка ми бе в тотална заблуда. Тя изтъкваше, че всички мъже искали да изнасилват всички жени, и то непрекъснато. А също, че всички мъже били еднакво зли.

Тези дни доста си говорихме с Трини. Това бе първата ми възможност да прекарам известно време с жена, която познава обществото на Земята. Открих че има известни преувеличения. Системата на репресии и експлоатация не е нито толкова лоша, нито толкова всеобхватна, колкото си мислех, но въпреки това съществува, дори и век след като сестрите ми са се измъкнали оттам. Запитах се дали бих могла да препоръчам някакви промени на Ковън и си отговорих, че не. Ако бях открила общество в което цари равенство, отговорът ми вероятно би бил различен, но дори и тогава няма да съм сигурна. А и защо да го правя? Ние си живеем добре. При нас няма нищо ненормално. Много, много малко от нас могат въобще някога да се доверят на мъж, а още по-малко да го

обикнат, така че какво бихме правили обратно на Земята?

– Не мога да си представя – отвърна Крис. Реши, че отговорът му звучи доста обезсърчително и добави: – Аз нямам никакви претенции към Ковън. Не съм искал да защитавам своя начин на живот пред мен. Той не се нуждае от защита.

Робин отново сви рамене.

– Може би част от него има нужда, иначе не бих се хвърлила толкова яростно да го правя. Това не ме притеснява толкова. В началото ще ми бъде трудно да държа затворена устата си за онова, което съм научила, но това сигурно ще свикна, той като има и други неща, за които трябва да мълча.

Останаха един до друг безмълвни, всеки зает със собствените си мисли. Крис размишляваше за това, което усещаше, че почти бе се случило между тях – или за вратата, която почти се беше отворила, за да направи нещо възможно. Беше изпитвал уважение и любов към буйната млада жена, такава каквато я бе срещнал. Сега я виждаше поуморена, но не й сломена, а любовта му оставаше непроменена.

Сети се нещо и реши да рискува:

– Не се притеснявам за успеха при твоето завръщане в комуната – подхвърли.

– Какво искаш да кажеш?

– Новият ти пръст. Трябва да имаш изключителна лабра, щом си го накарала да израсте отново.

Тя за момент се втренчи в ръката си, после лукаво се усмихна.

– Знаеш ли, май си прав.

Той отиде до единствения прозорец на стаята и потърси с очи Валия, която търпеливо чакаше долу до стълбището.

– Кога тръгва корабът ти?

Робин погледна ръчния си часовник и Крис се усмихна. Той също носеше такъв. Двата споделяха желанието винаги да знаят колко е часът.

– Все още имам дека... десет часа.

– Валия е подготвила пикник. Знае едно чудесно прохладно местенце надолу по реката. Щяхме да те поканим във всички случаи, но сега тази разходка може да се превърне в прощално парти. Ще дойдеш ли?

Тя му се усмихна.

– С най-голямо удоволствие. Само да опаковам това.

Той й помогна и скоро трите обемисти пакета бяха подредени на пода. Робин вдигна два и се помъчи да вземе и третия.

– Да ти помогна ли?

– Не, мога и... какво говоря? Ще взема тези двата, а ти вземи другия. Ще ги оставим на рецепцията, за да ги закарат на кораба.

Крис я последва през вратата, надолу по стълбището, помогна ѝ да провери багажа. Тръгнаха заедно с Валия и Серпент. Четиримата с бавна стъпка излязоха под дървото на Титантаун и се озоваха под титаничната арка на прозореца на Гея над Хиперион. Денят бе жарък, от Океан долиташе слаб ветрец, обещаващ застудяване на времето. Във въздуха се носеше тънка ивица пушек. Източникът му се намираще далеч в хълмистата област, където въздушната армия на Чироко бе открила съществуването, произвеждащо гориво – родител и база на бръмчащите бомби. Гореше вече половин килорот.

Въпреки това въздухът бе сладък, изпълнен с дъха на зряло титанидско зърно, свободен засега от всякаква заплаха. Оставяха прашна дива между хълмовете. Могъщата крива на Гея се издигаше от двете им страни подобно на майчина прегръдка.

Разстлаха постелките на брега на Офион. Докато се хранеха, Крис наблюдаваше реката, чудеше се колко ли пъти водите са минавали покрай тази точка и колко ли още пъти ще се преминат по кръговрата на реката, преди дните на Гея да стигнат своя завършек. Когато Титанидите запяха, той се присъедини към тях. Не след дълго и Робин започна да им приглася. Смяха се, пиха, малко поплакаха и пяха, докато не настана време да тръгват.

ЕПИЛОГ: *Semper Fidelis*²⁰

Колелото продължаваше да се върти.

Смъртоносният кораб от Земята стоеше там, където бе стоял винаги, дълбоко в гравитационната дупка на Сатурн. Екипажите му се сменяха ежегодно – така се облекчаваше отегчението от службата. Веднъж на десет години ядреното оръжие се проверяваше и дефектното се заменяше с ново.

Това не бе празна заплаха, но въпреки всичко Гея я пренебрегваше. Тя никога не би им дала повод за нападение. Докато Земята се нуждаеше от нея, тя бе в абсолютна безопасност, а нуждите на Земята лесно можеха да бъдат подклаждани. Би било политическа лудост да я заподозрат и обвинят в диктаторство. Историята за анкетирането, дори и да достигнеше до ушите на земните човеци, би причинила моментно неловко положение, нищо повече. Гея можеше да дари още хиляди подаръци. Системата ѝ за сигурност бе създадена за нейно собствено развлечение – тя я забавляваше, тъй като пилигримите идваха в неведение.

Поради своята самоувереност богинята поставяше опасността от Земята малко по-ниско от опасността, идваща от Магьосницата-ренегат, а и тази заплаха бе тъй незначителна, че почти не се поддаваше на изчисление. Но Гея бе предпазливо същество. Високо в главината мислите ѝ течаха по-бързо от светлината през кристалната матрица на пространството, самото съществуване на която бе в разрез със законите на земната физика. Огромни дупки бяха зейнали в матрицата, подобно на дупките от изгнили зъби, ала независимо от това мощта на нейното съзнание, дори и загиващо, надвишаваше възможностите на съвкупната изчислителна техника на човеците.

Отговорът бе такъв, какъвто го бе очаквала. Чироко не представляваше никаква заплаха.

Планинските райони на Гея имаха особен статут. Въпреки че всеки километър от тях бе обвързан с някой от регионалните мозъци, контролът, който можеше да се упражнява толкова далеч от центъра на властта, бе пренебрежимо малък. Те представляваха един вид неутрална територия.

20. *Semper fidelis* – Винаги верни (лат.) – девиз на Военноморските сили на САЩ.
– Б. пр.

В Зоната на здрача между Рея и Хиперион, високо над земята, в най-недостъпната планинска област, самотна Титанида стоеше на пост пред една пещера. Недалеч цъфтяха милиони растения кока. Тя чу от вътрешността на пещерата да долита някакъв звук, обърна се и влезе.

Чироко Джоунс, до неотдавна наричана Магьосницата на Гея, а сега – Демона, се беше пробудила, облята в ледена пот. Лежеше гола, а тънките ѝ ребра се брояха. Очите ѝ бяха хлътнали.

Кларинет се доближи и я прегърна, докато престана да трепери. Скоро след приземяването си в Хиперион тя бе открила малко алкохол, макар Къщата на песните да бе сполетяна от най-необичайното явление, виждано някога на Гея: дъжд от катедрали. Кларинет я бе намерил и довел в пещерата.

Повдигна главата на Чироко и ѝ помогна да изпие чаша вода. Когато тя се закашля, я положи отново да легне.

Скоро очите ѝ се отвориха. Приседна сама, за първи път от дни насам. Кларинет се взря в тези очи, зърна същия плам, който бе угаснал тъй отдавна, и се изпълни с ликуваща радост.

Гея тепърва щеше да чуе за Демона.

КРАЙ

© 1980 Джон Варли
© 1995 Елка Георгиева, превод от английски

John Varley
Wizard, 1980

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

МАГЪОСНИЦА. 1995. Изд. Камея, София. Биб. Фантастика Камея, No.8. Роман.
Превод: [от англ.] Елка Георгиева [Wizard / John VARLEY]. Печат: Полипринт, Враца.
Формат: 20 см. Страници: 416. Цена: 130.00 лв. ISBN: 954-8340-16-X.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/459>]